

DUELUL VRĂJILOR

SEBASTIEN DE CASTELL

SEBASTIEN DE CASTELL

Prima parte din seria Duelul vrăjilor

DUELUL VRĂJILOR

Original: *Spellslinger* (2017)

Traducere din limba engleză:
CRISTINA-MIHAELA TRIPON,
prin LINGUA TRADOM

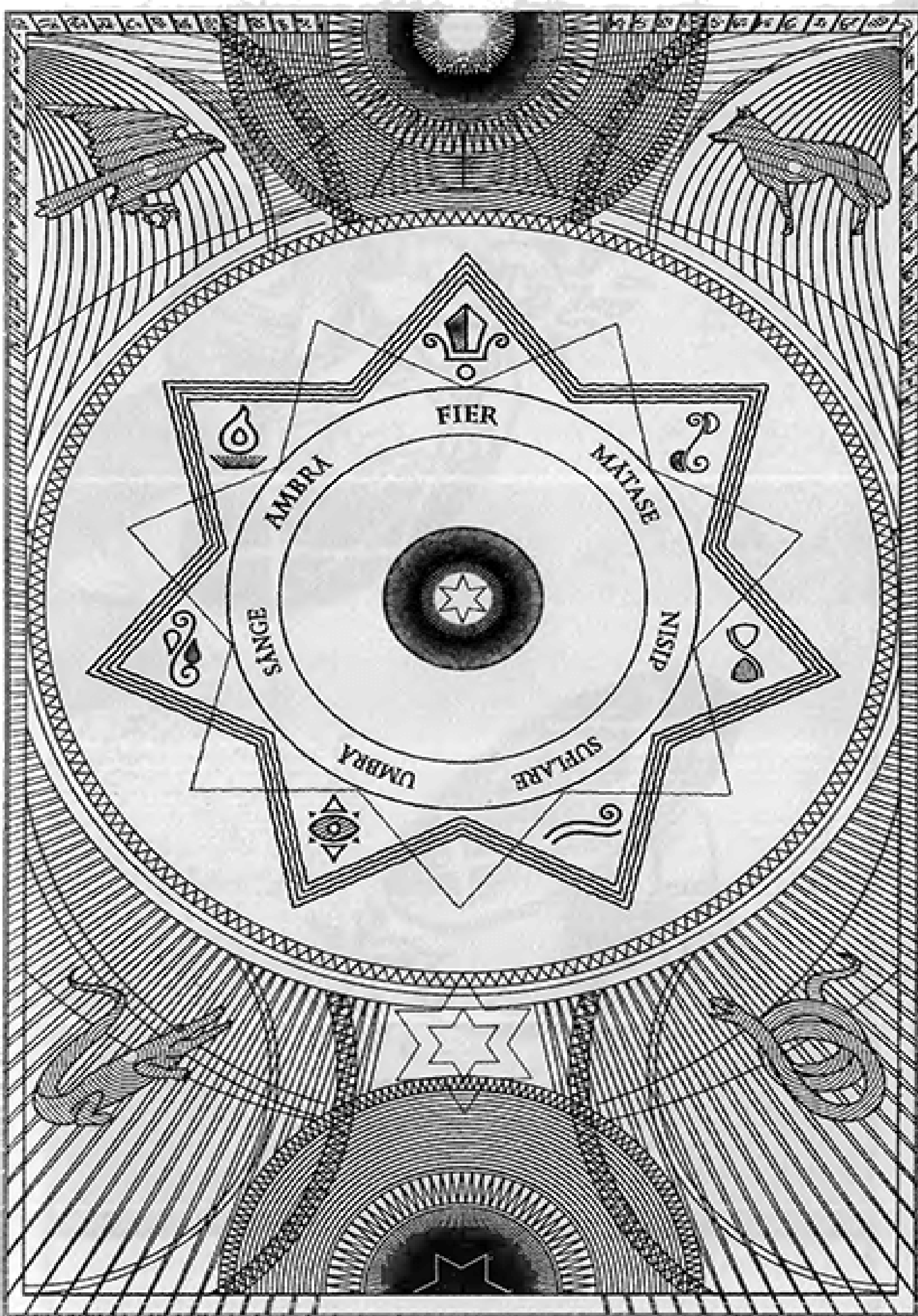
virtual-project.eu

2018

Pentru fratele meu, Peter, care a avut întotdeauna
o slăbiciune pentru animalele insuportabile.

FIER
MĂTASE
NISIP
SUFLARE
UMBRA
SÂNGE
AMBRA

II

DOI de VRĂJI

PRIMA PROBĂ

Există trei cerinţe pe care trebuie să le îndeplineşti ca să câştigi statutul de mag printre Jan'Tep. Prima este forţa, ca să îţi aperi familia. A doua este abilitatea de a mânui magia care protejează neamul nostru. A treia este pur și simplu să ajungi la vârsta de șaisprezece ani. Mai erau câteva săptămâni până la ziua mea de naştere când am aflat că nu voi face niciunul din aceste lucruri.

1

Duelul

Magii vârstnici spun că magia are gust. Vrăjile de ambră sunt asemenea unui condiment care îți pișcă vârful limbii. Magia suflată este ușoară, aproape răcoroasă, asemănătoare cu senzația pe care o ai atunci când ții o frunză de mentă între buze. Vrăjile de nisip, mătase, sânge și fier... fiecare are propria-i aromă. Adevăratul adept – acel mag care poate face vrăji, chiar și în afara oazei – le știe pe toate.

Eu? Habar nu aveam ce gust aveau vrăjile supreme, și tocmai din acest motiv aveam necazuri.

Tennat mă aștepta mai încolo, în interiorul celor șapte coloane din marmură care înconjurau oaza orașului. Soarele care strălucea în spatele lui îi arunca umbra lungă pe drum, înspre mine. Alesese, probabil, locul tocmai pentru acest efect, iar asta dădea roade, pentru că aveam gura la fel de uscată precum nisipul de sub tălpi și singurul gust pe care îl simțeam era cel al panicii.

— Nu face asta, Kellen, m-a rugat Nephenia, grăbind pasul ca să mă ajungă din urmă. Nu este prea târziu să renunți.

M-am oprit în loc. Briza caldă dinspre sud se juca printre florile rozalii ale copacilor de tamarix care mărgineau strada. Petale minuscule pluteau în aer, lucind în soarele după-amiezii ca niște particule de foc magic. Mi-ar fi prins bine focul magic în acel moment. Sincer, m-aş fi mulțumit cu orice fel de magie.

Nephenia a observat că ezit și a adăugat, neajutorată:

— Tennat s-a lăudat prin oraș că te va schilodi dacă te va prinde.

Am zâmbit, mai ales pentru că era singura cale prin care puteam împiedica să mi se citească pe față acel sentiment de teamă pe care îl simțeam în stomac. Nu mă mai duelasem până atunci cu un mag, însă eram aproape convins că nu era o tactică prea eficientă să apari cuprins de groază în fața adversarului tău.

— Nu voi păți nimic, am spus eu, continuându-mi liniștit drumul către oază.

— Nephenia are dreptate, Kel, a spus Panahsi, gâfâind în timp ce

se chinuia să ţină pasul. Braţul lui drept era înfăşurat într-un strat gros de bandaje, care-i ţineau coastele laolaltă. Nu trebuie să te lupţi cu Tennat din cauza mea.

Am încetinit puţin ritmul, abia abţinându-mă să îmi dau ochii peste cap. Panahsi avea tot ce trebuia ca să devină unul dintre cei mai pricepuţi magi ai generaţiei noastre. Ba chiar ne-ar fi putut reprezenta clanul în instanţă într-o bună zi, ceea ce ar fi fost o nenorocire, având în vedere faptul că trupul său bine clădit din naştere era contrabalansat de marea lui slăbiciune pentru tarta cu mure galbene, iar trăsăturile lui, altminteri frumoase, erau pocite de afecţiunea de piele care era rezultatul inevitabil al tartelor amintite. Neamul meu cunoaşte multe vrăji, însă niciuna care să vindece de grăsime şi de ciupitul de vărsat.

— Nu-i asculta, Kellen! a strigat Tennat când ne-am apropiat de cercul de coloane albe din marmură.

Stătea pe nisip, în mijlocul unui cerc lat de un metru, cu brațele încrucișate peste cămașa lui neagră din pânză. Își tăiase mânecile ca să se asigure că toată lumea vedea că făcuse să strălucească nu una, ci două dintre benzile sale. Benzile metalice tatuate începură să lucească și să freamăte sub pielea antebrațelor lui când el invocă magia de răsuflare și de fier.

— Mi se pare adorabil că ești pregătit să renunți la viața ta ca să aperi onoarea prietenului tău gras.

Ceilalți inițiați chicotiră în cor. Cei mai mulți dintre ei stăteau în spatele lui Tennat, foindu-se nerăbdători. Toată lumea asista bucuroasă la o bătaie bună. Mă rog, mai puțin victima.

Deși Panahsi nu semăna cu figurile strălucitoare ale magilor războinici din trecut, sculptați pe coloanele din fața noastră, era de două ori mai puternic decât Tennat. Nici în ruptul capului nu ar fi trebuit să sufere o înfrângere atât de crâncenă în timpul duelului. Chiar și acum, după mai bine de două săptămâni de zăcut în pat și cine știe câte vrăji de vindecare, Panahsi abia reușea să ajungă la lecții.

I-am oferit adversarului cel mai frumos zâmbet al meu. Tennat era convins, la fel ca și ceilalți, că, din nesăbuință îl voi înfrunta la prima mea probă. Unii dintre inițiați bănuiau că o voi face ca să îl răzbun pe

Panahsi, care era, la urma urmei, singurul meu prieten. Alții credeau că pornisem în misiunea nobilă de a-l opri pe Tennat să nu-i mai chinuiască pe ceilalți ucenici sau să nu îi mai terorizeze pe servitorii Sha'Tep, care nu erau înzestrați cu puteri magice și nu puteau să se apere singuri.

— Nu îl lăsa să te întărâte, Kellen, a spus Nephenia, punându-și mâna pe brațul meu.

Câțiva oameni bănuiau că făceam toate astea ca să o impresionez pe Nephenia, fata cu păr frumos, castaniu, și un chip care, deși deloc perfect, era perfect pentru mine. După felul în care mă privea acum, cu o îngrijorare vădită pentru binele meu, n-ai fi bănuit niciodată că ea abia dacă știuse de existența mea în toți acești ani de ucenicie petrecuți împreună. Ca să fiu sincer, nici ceilalți. Însă azi era altfel. Azi, toți îmi acordau atenție, chiar și Nephenia. Mai ales Nephenia.

Să fi fost, oare, din milă? Se prea poate, însă mă lua cu amețeli văzând îngrijorarea care i se citea pe acele buze pe care tânjisem să le sărut de când îmi dădusem seama pentru prima oară că sărutul nu însemna doi oameni care se mușcau. Senzația degetelor ei pe pielea mea... oare era prima oară când mă atingea?

Deoarece, în realitate, nu alesesem să lupt ca să o impresionez pe ea, i-am îndepărtat cu blândețe mâna și am pătruns în oază.

Am citit cândva că alte culturi folosesc cuvântul „oază" pentru a descrie un petic de pământ fertil în mijlocul deșertului, însă o oază Jan'Tep este ceva complet diferit. Șapte coloane din marmură se înălțau deasupra noastră, câte una pentru fiecare dintre cele șapte forme de magie adevărată. În interiorul cercului de zece metri nu existau nici copaci, nici vegetație, doar un covor strălucitor de nisip argintiu care, deși era iscat de vânt, nu trecea niciodată de limitele stabilite de coloane. În mijloc, se afla un bazin jos din piatră, plin cu ceva ce nu era nici lichid, nici aer, dar care strălucea atunci când se unduia asemenea valurilor. Aceasta era magia adevărată. „Jan."

Cuvântul „tep" înseamnă „neam", așadar vă puteți da seama că magia este atât de importantă pentru noi, încât înaintașii noștri au venit aici, la fel ca și celelalte neamuri dinaintea lor, s-au lepădat de vechiul nume și au devenit cunoscuți cu numele de Jan'Tep, „Neamul magiei adevărate."

Mă rog, cel puţin teoretic.

Am îngenuncheat şi am trasat în nisip un cerc protector în jurul meu. De fapt, „cerc” e mult spus.

Tennat a chicotit.

— Acum, chiar că mi-e frică.

În ciudat fanfaronadei lui, Tennat nu era într-atât de impunător pe cât se credea. Era doar fibră şi meschinărie, adevărat, însă nu era foarte masiv. De fapt, era la fel de subţire ca mine şi cu o jumătate de cap mai scund. Cumva, asta îl făcea să pară şi mai meschin.

— Sunteţi amândoi hotărâţi să mergeţi înainte cu duelul acesta? a întrebat Maestrul Osia'phest, ridicându-se de pe o bancă din piatră de la marginea oazei.

Bătrânul mag se uita la mine, nu la Tennat, prin urmare era destul de limpede cine trebuia să renunţe.

— Kellen nu se va retrage, a declarat sora mea, păşind în faţă din spatele profesorului nostru.

Deşi Shalla avea doar treisprezece ani, fiind mai tânără decât noi toţi, ea îşi dădea deja probele. Era o vrăjitoare mai pricepută decât toţi cei prezenţi, cu excepţia lui Panahsi. Drept dovadă stăteau benzile magice de suflare, de fier, de sânge şi de ambră pe care reuşise să le facă să strălucească. Existau magi care nu reuşeau toată viaţa lor să mânuiască patru discipline, dar surioara mea avea de gând să le stăpânească pe toate.

Eu câte benzi reuşisem să fac să strălucească? Câte simboluri tatuate de sub mânecile cămăşii mele aveau să strălucească şi să freamăte atunci când urma să invoc magia supremă care caracterizează neamul meu?

Niciunul.

În interiorul cercului puteam exersa toate vrăjile pe care le învăţaseră toţi iniţiaţii. Puteam contura cu degetele formele somatice mai bine decât oricare dintre iniţiaţi. Puteam intona perfect fiecare silabă, îmi puteam imagina clar cea mai ezoterică geometrie. Eram iscusit în toate aspectele care ţineau de invocarea vrăjilor, cu excepţia magiei înseşi.

— Renunţă la duel, Kellen, a spus Nephenia. Vei găsi o altă cale să treci probele.

Aceasta era, firește, adevărata problemă. Urma să împlinesc șaisprezece ani, iar aceasta era ultima mea șansă de a dovedi că aveam suficiente cunoștințe de magie care să mă facă demn de a câștiga titlul de „mag.” Asta însemna că trebuia să trec toate cele patru probe, începând cu duelul. Dacă pierdeam, eram obligat să mă alătur clanului Sha'Tep și să îmi petrec tot restul vieții gătind, făcând curățenie și slujind în casa unuia dintre foștii mei colegi de clasă. Ar fi fost o soartă umilitoare pentru oricare dintre inițiați, darămite pentru un membru al familiei mele, pentru fiul lui Ke'heops însuși! Eșecul ieșea din discuție.

Firește, niciunul dintre aceste aspecte nu era motivul pentru care alesesem, de fapt, să-l înfrunt pe Tennat.

— Vă avertizez că legea nu le oferă protecție celor care acceptă probele, ne-a reamintit Osia'phest, pe un ton blazat și resemnat. Doar cei ale căror înzestrări le dau forță să înfrunte dușmanul în luptă pot revendica titlul de „mag”.

Peste oază s-a așternut tăcerea. Cu toții văzuserăm lista foștilor inițiați care încercaseră să treacă probele înainte să fie pregătiți. Cu toții știam felul în care muriseră aceștia. Osia'phest m-a privit din nou.

— Sunteți cu adevărat pregătiți?

— Sigur, am răspuns eu.

Nu era tocmai cel mai cuviincios mod de a vorbi cu profesorul nostru, însă strategia mea era să afișez o oarecare încredere în mine.

— Sigur, a repetat Tennat, scâncind zeflemitor.

El a luat poziția standard de apărare, cu picioarele depărtate și mâinile libere pe lângă corp, pregătit să arunce vrăjile pe care avea de gând să le folosească în timpul duelului nostru.

— E ultima ta șansă să renunți, Kellen. Odată ce vom începe, nu mă voi opri până când nu te voi doborî. El chicoti, fixându-și ochii asupra Shallei. N-aș vrea ca durerea îngrozitoare pe care urmează să ți-o provoc să o facă pe sora ta să sufere inutil.

Dacă Shalla a observat modul copilăresc în care Tennat a mimat galanteria, atunci nu a lăsat să se vadă acest lucru. În schimb, a rămas nemișcată, cu mâinile în șolduri și cu părul bălai fluturându-i grațios în bătaia vântului. Părul ei era mai drept și mai mătăsos decât claia

gălbuie pe care mă chinuiam să mi-o dau din ochi. Amândoi moșteniserăm tenul palid al mamei, însă al meu era marcat de perioadele de boală. În cazul Shallei, tenul îi accentua trăsăturile proeminente și fine care atrăgeau atenția tuturor inițiaților din clanul nostru. Ea nu era interesată de niciunul, desigur. Știa că avea un potențial mai mare decât noi toți și intenționa să facă tot ce îi stătea în putință ca să devină maestru mag, la fel ca tatăl nostru. Băieții pur și simplu nu făceau parte din ecuație.

— Sunt convins că va suporta țipetele mele de durere fără nicio problemă, am spus eu.

Shalla mi-a surprins privirea și s-a uitat la mine pe jumătate amuzată, pe jumătate bănuitoare. Știa că aș face orice ca să trec probele. Tocmai de aceea mă urmărea cu atenție.

„Indiferent ce crezi că știi, nu scoate o vorbă, Shalla. Te implor."

— Pentru că ești ucenicul care a făcut să strălucească cele mai puține benzi, poți alege disciplina de magie pentru duel, Kellen, mi-a zis Osia'phest. Care este arma ta?

Toți s-au uitat la mine, încercând să ghicească ce voi alege. Aici, în oază, oricare dintre noi putea folosi o părticică din diferitele forme de magie – suficient cât să poți exersa această practică. Însă asta era nimic în comparație cu tot ce puteai face odată ce reușeai să faci să strălucească benzile pe care le dețineai. Din moment ce Tennat avea la îndemână fierul și suflarea, trebuia să fiu nebun să o aleg pe vreuna din ele.

— Fier, am rostit eu suficient de tare cât să fiu sigur că mă auzise toată lumea.

Colegii mei de clasă s-au uitat la mine ca la un nebun. Nephenia s-a albit la față. Shalla a mijit ochii. Panahsi a dat să obiecteze, însă o privire pe care i-a aruncat-o Osia'phest l-a făcu să tacă.

— Nu te-am auzit bine, a spus încet profesorul nostru.

— Fier, am repetat eu.

Tennat a rânjit, o strălucire cenușie începând deja să șerpuiască din banda lui de fier de pe antebraț, încolăcindu-se în jurul mâinilor când el a început să invoce puterea. Toți cei prezenți știau cât de mult îi plăcea lui Tennat magia de fier, pentru că îți permitea să îți sfârteci și să îți ciomăgești inamicul. Se vedea cu ochiul liber că

devenea din ce în ce mai entuziasmat, nerăbdător să mânuiască magia supremă. Mi-aş fi dorit să ştiu ce simţea.

Tennat era atât de nerăbdător, încât începuse deja să contureze cu degetele formele somatice specifice vrăjilor pe care avea de gând să le folosească împotriva mea. Unul dintre primele lucruri pe care le înveţi în cazul unui duel este acela că doar un idiot și-ar arăta atuurile înainte să înceapă lupta, însă, cum părea imposibil să îl înving pe Tennat în magia de fier, el s-a gândit, probabil, că nu avea nimic de pierdut.

Nu aveam un motiv real pentru care să zâmbesc.

Vedeţi voi, în ultimele săptămâni, am urmărit fiecare duel în care a luptat Tennat împotriva celorlalţi iniţiaţi; am văzut cum până chiar şi acei ucenici cu mai multă putere – aceia care ar fi trebuit să îl poată învinge cu uşurinţă – au fost obligaţi, în cele din urmă, să cedeze.

Atunci am înţeles.

Magia este un joc al înșelăciunii.

Oaza era tăcută, aproape liniştită. Cred că se aşteptau cu toţii ca eu să chicotesc încurcat şi să anunţ, înainte să fie prea târziu, că fusese o glumă. În schimb, eu mi-am rotit umerii în spate şi mi-am înclinat gâtul într-o parte și-n cealaltă, făcându-l să trosnească. Acest gest nu m-a ajutat deloc cu magia, dar m-am gândit că, poate, mă va face să par mai dur.

Tennat pufni încrezător. Semăna cu pufnetul pe care îl scotea de obicei, doar că mai zgomotos.

— Ai crede că cineva care abia reușește să aprindă un felinar din sticlă fosforescentă fără să sufere un infarct ar fi mai precaut în alegerea adversarului său.

— Ai dreptate, am spus, suflecându-mi mânecile, arătându-i cele șase benzi tatuate cu cerneală, care erau lipsite de viaţă. Ar trebui să te întrebi de ce voi lupta împotriva ta.

Tennat a ezitat o clipă înainte să răspundă:

— Poate că ai visat la moarte, iar eu sunt cea mai potrivită persoană care să te trimită prin tunelul cenușiu și să-ţi curme suferința.

— S-ar putea, am răspuns eu. Dar hai să spunem, de dragul conversaţiei, că motivul ar fi altul.

— Cum ar fi?

Aveam pregătit un întreg discurs despre cum m-am înfășurat în umbră – cea de-a șaptea și cea mai letală vrajă, cea care ne era interzisă tuturor. Dacă aceste vorbe nu aveau să îl sperie, aveam o altă versiune, cum că strămoşii noştri magi cu adevărat măreţi puteau mânui magia supremă fără să facă să strălucească deloc benzile, însă, când am dat să vorbesc, am văzut un șoim zburând deasupra noastră și am decis să schimb tactica.

— Nu e nevoie să faci să-ţi strălucească benzile dacă ţi-ai găsit animalul-forţă.

Toţi și-au ridicat ochii ca să privească. Rânjetul lui Tennat era suficient de furios încât să-mi dau seama că începea să se agite.

— Nimeni nu mai stabileşte legături cu spiritele ocrotitoare. Și-apoi, cum ar putea cineva care nu reuşeşte să folosească mai deloc magia, așa cum eşti tu, să atragă un animal-forţă? Un șoim? N-ai cum, Kellen. Nici într-o mie de ani.

Am observat că șoimul se pregătea să se năpustească asupra unei păsări mai mici.

— Plonjează, dragul meu, am șoptit eu, suficient de tare încât să audă ceilalţi.

Toată lumea din jurul meu și-a ţinut răsuflarea când șoimul și-a înhăţat nemilos prada cu ghearele. În acel moment mi-a trecut prin minte că aş fi fost un actor bunicel dacă această profesie nu ar fi fost interzisă printre Jan'Tep.

— Bine, bine, a spus Osia'phest, fluturându-și mâinile în aer ca și când ar fi încercat să facă o vrajă care să alunge prostiile pe care le rosteam noi.

Eram aproape convins că bătrânul ştia că nu aveam un spirit ocrotitor, dar cred că era imoral să dezvălui secretele altui mag, chiar și atunci când acestea erau o minciună. Sau poate că pur și simplu nu îi păsa.

— Recunosc că tradiţia cere să existe anumite... lozinci înainte de duel, dar cred că ajunge. Sunteţi pregătiţi să începeţi?

Eu am dat afirmativ din cap. Tennat nu s-a obosit, ca și când aluzia că ar fi putut să nu fie pregătit era o insultă.

— Prea bine, a spus Osia'phest. Voi începe numărătoarea.

Bătrânul inspiră adânc, puțin cam teatral având în vedere faptul că următorul lucru pe care l-a rostit a fost: „Șapte!”

Briza s-a întețit, iar cămașa mea largă din pânză a început să fluture și să mi se izbească zgomotos de trup. Mi-am șters palmele de ea pentru a zecea oară și mi-am dres glasul, ca să scap de senzația de mâncărime din gâtlej. „Să nu tușești. Nu arăta că ești slab. Indiferent ce-ai face, nu arăta că ești slab.”

— Șase.

Tennat mi-a zâmbit larg, ca și când mi-ar fi pregătit o surpriză. Aș fi fost mult mai speriat dacă nu l-aș fi văzut aruncându-i aceeași privire fiecărui adversar înainte de fiecare duel. Și-apoi, eram deja suficient de îngrozit și fără să mă prăbușesc.

— Cinci.

Pasărea a zburat din nou pe deasupra noastră, iar eu am ridicat privirea și i-am făcut cu ochiul. Tennat nu mai era atât de zâmbitor. Era limpede că mă considera un bleg dar, în același timp, credea că dobândisem un animal-forță. Ce idiot!

— Patru.

Cu mâna stângă, el contură forma somatică necesară pentru vraja de protecție. Nu îl mai văzusem niciodată pregătindu-și scutul înaintea sabiei. El își coborî privirea la mână, ca să verifice forma. Tennat era puțin îngrijorat.

— Doi.

Doi? Ce s-a întâmplat cu trei? „Fii atent, la naiba.” Tennat contură cu mâna dreaptă forma somatică pentru vraja de atac cu fierul, pe care o botezaserăm cu toții „sabia spintecătoare.” Degetele lui erau perfect aliniate ca să provoace durerea maximă adversarului său. Deși își ținea în continuare capul în jos, mi s-a părut că zâmbea din nou.

— Unu.

Tennat categoric zâmbea. Poate că nu fusese o idee tocmai bună.

— Începeți! a rostit Osia’phest.

Următorul lucru pe care l-am simțit a fost o durere cumplită în măruntaie.

După cum spuneam, magia este un joc al înșelăciunii.

De cele mai multe ori.

Un privitor de rând nu ar fi observat că se întâmpla ceva. Nu

existase niciun fascicul de lumină, nu se auzise niciun tunet în afară de crepusculul serii și foșnetul slab al brizei care adia dinspre sud. Magia de fier nu creează niciun efect vizual sau auditiv – tocmai din acest motiv am ales-o. Adevărata luptă se dădea în interiorul trupurilor noastre.

Tennat își ținea mâna dreaptă întinsă, menținând cu grijă forma somatică: degetele din mijloc lipite, în formă de cuțit, arătătorul și degetele mici curbate în sus – forma de tragere, de spintecare. Atingerea lui înspăimântătoare pătrundea în pieptul meu, furișându-se printre organele mele interne. Durerea pe care o simțeam – mai sfâșietoare decât cea provocată de orice obiect contondent sau ascuțit – mă făcea să-mi doresc să cad la pământ și să cer îndurare. „E rapid și puternic, la naiba. Eu de ce nu pot fi la fel de puternic?"

Am ripostat lăsând să-mi scape un râset scurt și zâmbind relaxat. După expresia de pe fața lui Tennat, mi-am dat seama că îl speriam. Probabil că băgasem spaima în toți, având în vedere faptul că nu-mi stătea în obicei să zâmbesc încrezător.

Am coborât puțin colțurile gurii și am mijit ochii atunci când m-am uitat drept în cei ai lui Tennat. Am întins mâna ca și când aș fi străpuns aerul – un gest mult prea pronunțat și, în mod normal, mult prea rapid ca să poată fi făcut de către un inițiat ca mine în timp ce folosea vraja pentru protecție. Dacă mâna lui Tennat crea cu grijă și cu precizie forme somatice, a mea era mai moale, aproape necontrolată, un lucru pe care puțini ar fi îndrăznit să-l facă, de teamă să nu strice forma.

La început, nu s-a întâmplat nimic. Încă mai simțeam în măruntaie puterea lui Tennat, așa că am zâmbit puțin mai larg – suficient încât să îl fac să înțeleagă cât de sigur eram că dăduse de belea. Durerea sfâșietoare pe care o simțeam în măruntaie a scăzut puțin în intensitate când Tennat m-a privit îndelung preț de câteva secunde agonizante. Brusc, el a făcut ochii cât cepele.

Atunci am știut că voi câștiga.

Celălalt motiv pentru care alesesem vraja de fier, deși eu însumi nu eram în stare să o mânuiesc, a fost acela că, atunci când un mag folosește sabia spintecătoare ca să atace, trebuie să folosească o a doua vrajă – scutul pentru inimă – ca să se protejeze. Însă nu este un

scut în sensul unui obiect mare și rotund care acționează ca un perete. În schimb, trebuie să folosești forța magică pentru a putea păstra forma, precum și propriile organe interne intacte. Trebuie să-ți imaginezi inima, ficatul... ei bine, tot, și să încerci să le ții laolaltă. Dar dacă începi să intri în panică – dacă ai senzația, să zicem, că celălalt mag te va învinge și că nimic din ceea ce faci nu îți este de ajutor – poți, fără să vrei, să-ți comprimi propriile organe interne.

Așa îl învinsese Tennat pe Panahsi. Așa reușise să îl rănească atât de grav, deși nimeni în afară de mine – nici măcar Tennat – nu își dăduse seama de asta. Pan încercase să se apere cu atâta înverşunare, încât își strivise propriile organe interne. Acum, Tennat era cel convins că vrăjile lui aveau să eşueze şi le forța prea tare. Simţeam în continuare acea durere sfâșietoare, dar mă aşteptasem la asta. Eram pregătit pentru ea, Tennat, însă, nu.

El s-a forțat o vreme, intensificându-și atacul asupra mea, dar distrugându-se în tot acest timp, fără să-și dea seama, cu propria vrajă de protecție. Am simțit cum picioarele încep să îmi tremure și vederea să mi se încețoșeze când durerea a devenit aproape insuportabilă. Păruse un plan atât de bun la început, mi-am zis.

Brusc, Tennat a ieșit din cercul lui împleticindu-se.

— Ajunge! a strigat el. Mă retrag... mă retrag!

Forța lui a dispărut în neant. Puteam respira din nou. Am încercat din răsputeri să nu las să mi se citească uşurarea pe față.

Osia'phest s-a apropiat încet de Tennat, care stătea în genunchi, gâfâind.

— Descrie senzația, i-a cerut profesorul nostru.

Tennat s-a uitat la profesor ca la un idiot, aceasta fiind și părerea generală despre profesorul nostru.

— M-am simțit ca și când aș fi fost pe punctul să mor. Așa m-am simțit!

Osia'phest a ignorat tonul răstit.

— Ai avut aceeași senzație și cu ceilalți ucenici?

Am simțit cum mă cuprinde teama când am înțeles că Osia'phet își verifica bănuielile. Tennat s-a uitat la mine, apoi la bătrân.

— A fost... nu la început. De obicei, e o senzație puternică, ca și când o mână te-ar înșfăca foarte strâns, însă în cazul lui Kellen a fost

diferit… mai rău, ca și când niște degete s-ar fi încolăcit în jurul organelor mele interne. La sfârșit, am simțit cum îmi strivește organele.

Osia'phest a rămas tăcut vreme îndelungată, în timp ce briza s-a intensificat, suflând în jurul nostru. Ceilalți inițiați se holbau la mine, întrebându-se cum reușise cineva care nu își activase propriile benzi să îl învingă pe cel mai bun duelist din clasa noastră. Însă îl văzuseră cu toții pe Tennat îngenunchind și îl auziseră descriind senzația că fusese copleșit de o magie superioară. Într-un final, Osia'phest a zis:

— Bravo, Kellen din Casa Ke. Se pare că ai trecut de prima probă.

— Voi trece și de celelalte trei, am declarat eu.

„Am reușit, mi-am zis, cuprins de bucurie. L-am învins. Am câștigat." Nu voi mai petrece ore în șir holbându-mă la benzile de pe antebrațe, rugându-mă, fără succes, să rup legăturile dintre sigilii, ca să le fac să strălucească. Nu voi mai sta treaz noaptea, întrebându-mă când voi fi alungat din casa părintească, condamnat să devin Sha'Tep și să slujesc ca negustor, funcționar sau, să mă ferească strămoșii, ca servitor al lui Tennat.

Câțiva dintre inițiați au aplaudat. Mă îndoiesc că vreunul dintre ei, cu excepția lui Panahsi și a Nepheniei, poate, și-ar fi dorit ca eu să îl înving pe Tennat, dar printre ai mei? Hai să spunem că toată lumea îi îndrăgește pe învingători. Până și Tennat a făcut o plecăciune în fața mea, cu grația la care te-ai fi așteptat, având în vedere circumstanțele. Nu îi afectasem poziția în ceea ce privea probele. Fiecare inițiat avea dreptul la trei încercări la duel, iar el câștigase deja câteva.

— În regulă, a spus Osia'phest. Să se pregătească următorii doi și…

— Stați! a strigat o voce, întrerupându-l pe profesorul nostru cu o forță mai mare decât orice vrajă pe care mi-aș îi putut-o imagina și distrugând tot ceea ce făcusem eu și tot ceea ce urma să fac. Am privit descurajat cum sora mea a trecut pe lângă Osia'phest și a înaintat cu pași mari, postându-se în fața mea, cu mâinile în șolduri. Kellen a trișat, a declarat ea simplu.

Și, într-o clipită, toate speranțele și visurile mi s-au năruit.

2

Trădarea

Toată lumea se uita la mine, aşteptând să dau un răspuns la acuzaţia pe care mi-o adusese chiar sora mea. Mintea mea, care de cele mai multe ori nu-mi este de ajutor și care, de obicei, inventează o gamă variată de scuze, păcăleli și minciuni, era goală. Nu era ca și când nu aş fi putut inventa ceva („Shalla este posedată de demoni! Eu deţin a opta formă secretă de magie! Consiliul magilor m-a trimis să vă testez pe toţi! E doar un vis! Visaţi cu toţii!"), însă ce explicaţie aş fi putut da, care să nu fie verificată, obligându-mă să dau din nou proba, de astă dată cu cineva care nu avea să se lase păcălit de trucul meu?

Am făcut ceea ce nimeni nu ar trebui să facă în astfel de situaţii. M-am uitat la feţele celor din jurul meu, sperând să intervină cineva. Dacă există o metodă mai sigură de a demonstra vina cuiva, atunci eu n-am găsit-o. Ciudat a fost că tocmai profesorul meu, Osia'phest, a venit în ajutorul meu. Bătrânul a afișat o expresie contrariată și și-a fluturat dispreţuitor mâna.

— Fetiţo, oi fi nevoit să-ţi dau voie să participi la aceste probe, dar nu sunt obligat să te las să le întrerupi. Du-te și deranjează-l pe Maestrul He'met.

— Dar a trișat! a exclamat ea, arătând cu degetul spre mine. Kellen nici măcar nu face...

— Pleacă de-aici, Shalla, am zis eu printre dinţi.

Am încercat să-i vorbesc din priviri. „Te rog. Dacă mă iubeşti, las-o baltă."

Dacă a înţeles, n-a dat niciun semn. Shalla și-a încrucișat braţele la piept și a rămas neclintită, de parcă ar fi fost pregătită să își ţină respiraţia până când i se făcea voia.

— Trișează, Maestre Osia'phest. Nu a folosit nicio vrajă.

Tennat, care nu conștientiza încă faptul că Shalla hotărâse demult că nu era un mag suficient de impresionant încât să devină iubitul ei la momentul potrivit, a profitat de ocazie ca să îi atingă braţul cu

mâna și să îi zâmbească cu superioritate.

— Crede-mă, Shalla, am fost acolo. Fratele tău...

— Ia mai taci! a zis ea, scuturându-şi braţul, apoi arătând din nou cu degetul spre mine. Kellen nu foloseşte vrăjile. Doar te-a făcut să crezi asta, iar tu ai muşcat momeala, pentru că eşti un prost. Te-a convins că va câştiga şi te-a păcălit să foloseşti puterea împotriva ta. E o tactică inteligentă, dar nu e magie.

S-au uitat la mine – Panahsi, Nephenia, toţi. Tennat părea nesigur şi îmi dădeam seama că încerca să retrăiască experienţa şi să hotărască dacă ceea ce simţise fusese sau nu real. Unii dintre iniţiaţi au început să chicotească pe înfundate, neştiind sigur de ce râdeau.

Păcăleala fusese atât de simplă, încât nimeni nu se aşteptase la ea. Însă acum ştiau cu toţii. „De ce nu m-ai putut lăsa să mă bucur de această victorie, Shalla?”

Osia’phest s-a încruntat, privirea lui fiind suspect de blândă când a surprins-o pe a mea. „A ştiut dinainte, am realizat eu. A ştiut tot timpul. De ce n-a spus nimic?”

— Prea bine, a bombănit el. Va trebui să discut problema cu...

— Pate face vraja dacă se străduiește mai mult, l-a întrerupt Shalla, pășind în cercul pe care îl ocupase Tennat cu doar câteva clipe înainte. N-ai nevoie de trucuri, Kellen. Asta crezi tu, dar doar pentru că nu ai încredere în tine.

Deși mă simţeam trădat, aproape că mi-a venit să râd. „Crede că mă ajută! mi-am dat eu seama. Asta e Shalla, încearcă să mă transforme în bărbatul care crede că ar trebui sa fiu.

— Poţi s-o faci a insistat ea. Știu că poţi. Ești fiul lui Ke’heops! Ești fratele meu, nu vreun Sha’Tep bleg. Dovedește-le-o. Arată-le. Acum!

Ea și-a întins mâna și, brusc, i-am simţit degetele încolăcite în jurul inimii mele. „Oprește-te”, am încercat să spun, însă n-am reușit să scot niciun „sunet. Mă ataca, la fel de repede și de puternic cum o făcuse Tennat. Însă de asta data nu puteam să o păcălesc să se înfrângă singură. Trebuia sa încerc să ripostez cu puţina magie pe care o aveam înlăuntrul meu. Am creat cu mâna stângă forma somatica pentru scut, patru degete strânse în faţa pieptului și degetul mare întins, în timp ce încercam în zadar să atrag puterea oazei. Cerneala benzii de fier din jurul antebraţului meu drept a rămas

ștearsă și inactivă așa că nu am reușit să invoc suficientă putere. „Străluciţi"" le-am comandat benzilor tatuate. Cerneala metalică a strălucit o fracţiune de secundă la soare, râzând de mine. „Străluciţi! Vă veţi aprinde! Eu sunt fiul celui mai puternic mag al clanului. Pot face asta. Străluciţi, fir-ar să fie! Străluciţi!"

Durerea provocată de atacul Shallei a continuat nestingherită, iar eu am ţipat. Nici măcar faptul că m-a văzut în agonie nu a făcut-o să se oprească. Era atât de sigură că eram la fel de puternic precum ceilalţi, încât nu aveam nevoie decât de un imbold ca să renunţ la slăbiciunea mea.

— Găseşte pacea, Kellen, a zis ea în şoaptă. Las-o să curgă.

Am încercat, în ciuda faptului că eram supărat pe ea. Am încercat să fiu liniştit, aşa cum ne învăţaseră profesorii, însă nu simţeam decât forţa Shallei, care ameninţa să-mi strivească inima. „Vai, strămoșii mei, acum chiar începe să doară."

— Haide, Kellen! m-a încurajat Panahsi.

Mi-am concentrat toată atenţia în scut – fiecare frântură de voinţă pe care o aveam și mai mult. Mi-am depășit limitele. Am trecut de ele, trecând printre bariere ca printr-o coală de pergament. Benzile erau tot acolo, dar mie nu-mi mai păsa. „Vrei să vezi de ce sunt capabil, surioara? Ei bine, iată, ticăloasă idioată, arogantă și rea. Iată de ce sunt în stare."

Dintr-odată, am simţit liniștea, vidul. Despre asta vorbesc profesorii? Despre *pacea adâncă a minţii?*

Însă pacea nu era în mintea mea, ci în trupul meu. Încetasem să mai respir de ceva vreme... de ce nu mai respiram? Am primit răspunsul atunci când mi s-au înmuiat genunchii și am simţit că mă prăbușesc.

Surioara mea tocmai îmi oprise inima să mai bată.

3

Tunelul cenușiu

Neamul meu a botezat spaţiul dintre viaţă şi moarte „tunelul cenușiu.” Este un loc întunecat, unde fiecare mag va trebui să aștepte într-o zi cele trei tunete care îl vor chema la judecată în faţa strămoșilor noștri.

„Nu e corect”, mi-am zis, privind cum se înclină lumea dinaintea ochilor mei în timp ce cădeam pe spate, asemenea unui fir de iarbă proaspăt cosit de grădinar. Și așa era suficient de rău că urma să mor, dar chiar trebuia să fie într-un mod atât de umilitor, ucis de propria soră? Nici măcar nu am împlinit șaisprezece ani! Nu am sărutat niciodată o fată. De fapt, n-am prea făcut multe în viaţa asta încă. Nu vor exista povești despre realizări măreţe prin care să îmi câștig un loc în lumea de dincolo alături de strămoșii noștri, primii magi.

Am auzit o bufnitură puternică şi am presupus că m-am lovit cu spatele de patul de nisip din oază. Am încercat (oarecum vitejeşte, din punctul meu de vedere) să trag aer în piept. N-am simţit nimic.

M-am gândit să îi mint pe strămoşi, să inventez povești despre cum m-am luptat pe viaţă şi pe moarte cu magi feroce sau cum am salvat de la pieire animăluţe, însă m-am gândit că zeităţile erau, de fapt, greu de păcălit, şi-apoi, în ultima vreme minciunile mele au avut picioare scurte.

Venerabilii bătrâni din clanul meu ne spun că reîncarnarea este o pedeapsă pe care zeii ne-o aplică pentru păcatele unei vieţi trăite în mediocritate, iar pedeapsa este aceea de a te întoarce undeva pe o treaptă mai joasă pe scara vieţii, cum ar fi, să zicem, un șobolan sau o ferigă mică. Dar așa cum nu am realizat nimic important până acum, nici nu am comis păcate mari. Așadar, în timp ce trupul meu se odihnea pe nisip, eu am ajuns la concluzia inevitabilă că eram pe punctul să străbat tunelul cenușiu, doar ca să fiu trimis înapoi şi s-o iau de la capăt ca iniţiat bolnăvicios Jan'Tep, care nu are aproape nicio urmă de magie în el. „Vă rog, vă rog, nu mă lăsaţi să mor astfel.”

Bătrânii clanului m-ar fi mustrat pentru astfel de gânduri

neruşinate şi mi-ar fi reamintit că tunelul cenuşiu era un loc de pace şi de căldură, unde magul care murea auzea acordurile liniştitoare ale muzicii şi vocile celor pe care îi admiră cel mai mult slăvindu-i numele.

Eu? Auzeam ţipete.

Acestea veneau din toate direcţiile. Al lui Osia'phest era cel mai puternic. El ţipa la ceilalţi iniţiaţi să se dea la o parte, apoi a început o incantaţie care, dacă auzeam eu bine, conţinea multe dintre silabele pe care le conţinea şi cea pe care o foloseau bucătarii ca să nu se strice mâncarea. Deşi Osia'phest este bătrân, nu este tocmai cel mai puternic mag pe care îl veţi întâlni vreodată. Vocea lui era stridentă şi disperată, ceea ce era un început prost, având în vedere faptul că magia supremă cerea calm total şi concentrare maximă.

„Ridică-te, mi-am zis. Respiră. Osia'phest o să sfârşească prin a te conserva ca pe o caisă uscată. Ridică-te!"

Panahsi ţipa şi el să meargă cineva să îl aducă pe unul dintre tămăduitori. Cred că avea şi mai puţină încredere în abilităţile lui Osia'phest decât aveam eu.

Una dintre voci era blândă şi aproape liniştitoare. Nephenia mă striga.

— Încearcă să respiri, Kellen, încearcă doar să respiri!

Ea repeta aceste cuvinte iar şi iar, ca şi când ar fi vrut să mă convingă prin repetiţie.

„Draga mea Nephenia, nu mă ajuţi deloc, mi-am zis. Încearcă printr-un sărut, poate inima va începe să-mi bată din nou. Cel puţin voi avea ce să le povestesc strămoşilor." Aş fi râs la acest gând, dacă funcţiile corpului meu mi-ar fi permis asta. Cine-ar fi zis că nici măcar moartea nu putea înăbuşi dorinţa adolescentină?

— Pielea lui devine pământie, a zis cineva.

Aceste cuvinte au stârnit şi mai multe ţipete.

În toată hărmălaia aceea, singura voce pe care nu o auzeam era cea a surorii mele, Shalla, deşi puteam jura că îi auzeam respiraţia.

Când eram copii şi împărţeam aceeaşi cameră, îmi puteam da seama aproape întotdeauna când Shalla avea coşmaruri. Respira într-un anume fel... repede şi superficial, ca şi când ar fi urcat un deal în fugă. Auzind-o în acel moment, am simţit un imbold stupid de a o lua

de mână ca să o liniștesc, așa cum făceam pe când eram copii – când niciunul din noi nu aveam puteri magice și stăteam treji până noaptea târziu, vorbind despre cât de puternici vom fi amândoi atunci când vom fi mari. Îmi plăcea mai mult de ea pe-atunci. Probabil că și ea simţea același lucru faţă de mine.

„Cât timp a trecut de când nu mai îmi bate inima? m-am întrebat. Un minut? Două minute? Cât timp poţi supravieţui fără ca sângele să îţi pompeze prin vene? Și, dacă acesta este tunelul cenușiu, de ce pare să implice atâţia cască-gură, ca să zic așa?”

Bătrânii făgăduiesc că magului care este pe moarte îi vor apărea imagini cu cei pe care îi iubeşte cel mai mult și care îl iubesc la rândul lor. Și această făgăduinţă părea să fie exagerată. Tot ce vedeam în acel moment era o sferă de ambră arzând, perfect nemişcată. Am realizat că era soarele. Când mă prăbușisem, capul îmi aterizase cu faţa spre apus, iar acum mă holbam, fără să clipesc, la ultima lumină a soarelui. „Măcar asta explică senzaţia de arsură.”

Privind partea bună a lucrurilor, faptul că eram conştient de tot, deși inima nu îmi mai bătea, sugera că vraja disperată a lui Osia'phest era de ajutor.

Lumina de culoarea ambrei s-a estompat și a luat încet forma Shallei, când aceasta a îngenuncheat în faţa mea. Durerea pe care o simţeam în ochi s-a diminuat. A avut prezenţa de spirit să observe că voi orbi dacă mă voi mai holba prea mult la lumină. Pe măsură ce faţa ei prindea contur, expresia de pe ea era una de teamă și tristeţe și... altceva. Dezamăgire. „M-a ucis și este, de fapt, dezamăgită de mine pentru că sunt pe moarte.”

Mă simţeam ciudat de calm. Bănuiesc că era logic, din moment ce, ca să ai simptomele atacului de panică – puls rapid, respiraţie accelerată și transpiraţie abundentă – trebuia să-ţi bată inima.

Incantaţiile obositoare și repetitive rostite de vocea extenuată a lui Osia'phest m-au adus la realitate. Cu cât mă concentram mai mult la faţa lui, cu atât mai puţin reușeam să disting ceva. „Oare se lasă întunericul?”

— Vraja de conservare se risipește, a spus Panahsi, neliniștit.

— Nu mai pot continua. Avem nevoie de tămăduitori. Acum!

Vocea lui Osia'phest era răgușită și aproape compătimitoare.

— Folosește o vrajă pentru transfer de sânge! i-a cerut Panahsi. Fă să-i bată inima din nou!

— Nu pot, a răspuns Osia'phest. Ar trebui să îi conectez inima de a mea, iar eu sunt prea bătrân.

— Ți-e teamă!

— Firește că mi-e teamă, idiotule. Dacă voi muri acum, vraja de conservare va dispărea complet.

Într-un final, a vorbit și Shalla.

— Atunci, o voi face eu. Arată-mi cum!

— Nu poți, i-a răspuns el, cu vocea încordată. Îți lipsește... pregătirea. Nu vreau să fiu... cel care îi va spune tatălui vostru că... că eu...

Am auzit o bufnitură lângă mine.

— Maestre Osia'phest? a strigat Shalla, cu o voce ascuțită.

— Bătrânul ăsta prost a leșinat, a zis Panahsi. N-a putut menține vraja.

„Minunat, mi-am zis. Sunt înconjurat de magi și niciunul n-are de gând să mă salveze."

Cineva plângea, iar sughițurile sale semănau cu picăturile de ploaie care cădeau într-o fântână adâncă. „Unde este muzica aceea liniștitoare pe care o făgăduiau bătrânii? Unde sunt vocile care îmi slăvesc numele?"

Am auzit tropăitul unor cizme care traversau nisipul înspre mine.

— La o parte, idioților! a mârâit o voce de femeie.

Mi s-a părut că a pronunțat ultimul cuvânt „idiților". Accentul ei nu era deloc Jan'Tep, ci unul tărăgănat, care mă făcea să chicotesc.

— Dați-vă toți la o parte, dacă nu vreți să vă petreceți toată săptămâna viitoare scărpinându-vă pieile prin hainele astea fițoase ale voastre.

Ceva ușor, ca o pudră, a căzut pe pielea mea. M-am întrebat dacă așa se simțea și zăpada. La început, am simțit o gâdilitură, apoi o senzație de arsură, iar într-un final a început să mă mănânce atât de rău, încât mi-a fost teamă că voi înnebuni.

— Îmi pare rău, puștiule, mi-a șoptit femeia la ureche. Pentru tine n-o să fie prea amuzant.

Senzația de mâncărime mi-a ajuns și în ochi și, pentru o secundă,

vederea mi s-a limpezit. O vedeam acum, stând îngenuncheată și aplecată deasupra mea. Avea o faţă frumoasă, dar ascuţită, încadrată de un păr lung și roșcat, cu o singură șuviţă albă care ieșea de sub pălăria bărbătească – era genul de pălărie pe care o purtau călăreţii Daroman atunci când își cutreierau pământurile, în urma cirezilor. Nu văzusem prea mulţi Daromani pe teritoriile Jan'Tep în ultima vreme. Această femeie purta o cămașă albă și murdară pe sub o vestă neagră din piele. Ţinea ceva în gură – un băţ cu un licăr de lumină roșie, din care ieșeau nori de ceaţă cenușie. „O ţigară din trestie? Cine fumează în faţa unui bolnav? Și de ce naiba nu încetează mâncărimea asta?”

S-a auzit un foșnet când Shalla a încercat să preia controlul.

— Cine ești? Ia chestia aia de pe el. Este...

— Dă-te mai încolo, fetiţo, a răspuns femeia, împingând-o cu blândeţe pe sora mea. Și-a îndreptat atenţia asupra mea. Mâncărimea pe care o simţi este de la pudra care îţi fac nervii s-o ia razna. Vraja aia idioată pe care o îndruga bătrânul te-ar fi lăsat paralizat și cu mintea scrântită. Apoi, ca un gând ulterior, ea a adăugat: Nu că toţi cei din clanul Jan'Tep n-ar fi măcar puţin scrântiţi la minte.

— Are nevoie de magie adevărată, nu de o prostie de leac băbesc, a insistat Shalla.

— „Magie adevărată”, a pufnit femeia. Și-a îndreptat atenţia asupra mea. Știu că este neplăcut, puștiule, dar, dacă te face să te simţi mai bine, partea care urmează chiar o să te doară.

Am simţit ceva izbindu-se de pieptul meu, ca și când aș fi fost ţintuit locului cu un ciocan. Femeia își strânsese pumnii. Și i-a ridicat, apoi m-a lovit din nou cu ei.

— Încetează! a ţipat Shalla. Îl omori!

„Ba sunt sigur că te-ai ocupat tu deja de asta, Shalla.” Pe de altă parte, aveam să ajung un cadavru plin de lovituri și de vânătăi dacă treaba asta mai continua. Aș fi putut s-o transform într-o poveste care să le placă strămoșilor suficient de mult încât să mă lase să trec printre porţi. „Și iată-mă, Sfinţenia Ta, zăcând pe jos, când o femeie a început să mă lovească cu pumnii ca o nebună.”

— O să te leg cu o vrajă dacă nu încetezi, a ameninţat-o Shalla.

— Începi să mă enervezi, fetiţo.

Femeia m-a lovit în piept a treia oară, apoi a patra oară. Apoi, s-a aplecat și am simțit ceva moale și umed pe buze. Senzația era ciudată și ușoară. Mă săruta? „Zeii au un simț ciudat al umorului.”

Se vede treaba că nu le place să fie luați în derâdere, deoarece, o clipă mai târziu, sărutul s-a întrerupt și loviturile au încetat. Nu mă mai durea, însă, la fel de tare ca înainte, iar senzația de mâncărime dispăruse. Nu mai simțeam nimic. „Asta e... voi muri.”

Bătrânii spun că, odată ce ai ajuns la capătul tunelului cenușiu, tunetul se va auzi de trei ori, ca să te cheme la judecată. Eu am auzit tunetul acela.

Prima oară, a sunat ca un trosnet puternic, urmat de o durere ascuțită pe care am simțit-o în partea stângă. Mi se rupsese o coastă.

Tunetul s-a auzit din nou, de data asta ca o bubuitură puternică, venită de undeva din lăuntrul meu. Inima tocmai începuse să bată pentru prima oară.

„Sunt viu, am realizat eu, când pieptul meu a început să se umfle. Respir!” În mod absurd, următorul meu gând a fost să găsesc ceva inteligent și curajos de spus atunci când mă voi ridica în picioare. Apoi am auzit tunetul bubuind pentru a treia și ultima oară – o explozie foarte puternică, amenințând să cutremure întreaga lume și să ne trimită pe toți de-a berbeleacul.

Firește că nu a fost un tunet, așa cum nu fusese nici în celelalte dăți. Ceea ce am auzit atunci a fost vocea tatălui meu.

Părea extrem de furios.

Zeii, pare-se, erau pregătiți de judecată.

4
Tunetul

Îmi amintesc doar frânturi din ceea ce a urmat – mici scântei printre umbrele care mă învăluiau în drumul meu de întoarcere de la oază la casa părintească. A început când tata m-a ridicat de jos și mi-a șoptit la ureche.

— Să nu plângi în fața lor. Dacă-ți vine să plângi, mai rabdă puțin.

„Un Jan'Tep trebuie să fie puternic", mi-am zis. Nu sunt un plângăcios de felul meu, pentru că am observat că nu servește la nimic. Însă eram epuizat, frustrat și mai mult decât speriat, prin urmare a trebuit să-mi adun toată stăpânirea de sine ca să spun:

— Nu voi plânge.

Tata a încuviințat ușor și a zâmbit aproape imperceptibil. Am simțit o senzație de căldură înlăuntrul meu, care m-a făcut să mă întreb dacă nu făcuse cumva o vrajă de foc, deși, desigur, nu avea cum să creeze formele somatice atâta timp cât mă ținea pe mine în brațe.

Toți cei din oază stăteau țepeni și tăcuți, cu excepția lui Osia'phest, care zăcea în continuare pe jos, deși, după bolboroselile pe care le rostea, mi-am dat seama că începea să își recapete cunoștința. Panahsi, Nephenia, Tennat și ceilalți inițiați se holbau la noi.

Tata era un bărbat masiv, avea peste 1,80 m înălțime și părul negru ca pana corbului – un contrast puternic cu părul blond pe care atât eu, cât și Shalla îl moșteniserăm de la mama. Își tundea cu meticulozitate mustața și barba scurtă și emana un aer de demnitate impunătoare oriunde mergea. Era puternic din toate privințele, așa cum trebuia să fie un Jan'Tep: fizic, psihic și, mai presus de toate, în ceea ce privea magia. Până și în ochii lui Panahsi se citea un oarecare scepticism că sunt, într-adevăr, fiul cuiva atât de puternic cum era Ke'heops.

— Pot sta în picioare, i-am spus tatălui meu, simțindu-mă stânjenit pentru că păream atât de slab în fața celorlalți inițiați.

Nu mi-a dat drumul.

Shalla s-a apropiat sfioasă de noi.

— Tată, nu fi supărat pe…

— Taci! a zis el, iar ea și-a închis gura.

Îl urmăream în timp ce el scruta locul în care ne aflam, plimbându-și privirea pe rând la fiecare dintre cei prezenți. Știam că îi putea citi cu aceeași ușurință cu care le putea pătrunde în minți, urmărind fiecare reacție a lor în prezența lui și cercetând fiecare privire aruncată pe furiș. Apoi, pe fața lui a apărut o expresie oarecum nedumerită. Când am întors capul, l-am văzut privind-o pe femeia care îmi salvase viața.

— Tu. Cum te numești? a întrebat-o el.

Ea a făcut un pas mai aproape, ca să îi arate că nu îi era teamă de el.

— Ferius Parfax, a răspuns ea, întinzându-și mâna înmănușată ca să-mi șteargă ceva de pe față. Am văzut firicele verzi și cenușii de praf pe pielea cafenie a mănușii. Să-i faceți baie. Pudra poate avea un efect puternic dacă intră în piele.

Tata abia dacă a lăsat-o să-și termine fraza, când a zis:

— Vei veni cu noi.

Ferius Parfax, care, în ciuda singurei șuvițe de păr alb care sărea în ochi din claia roșie ținută sub control de pălăria bărbătească, părea mai tânără cu vreo câțiva ani decât tata, își puse mâinile în șolduri și izbucni în râs.

— Eu credeam că voi, Jan'Tep, ar trebui să știți toate cuvintele magice.

Inițiații au început să bombănească și să pufnească, iar cea mai zgomotoasă dintre toți era Shalla. Nimeni nu îi vorbea astfel lui Ke'heops, mai ales o hoinară Daroman, care n-avea pic de magie în ea. Am ridicat privirea spre tata și l-am văzut strângând puțin din dinți, apoi a spus:

— Iartă-mă. Ai vrea să ne însoțești acasă, te rog? Am niște întrebări care ar putea fi importante pentru însănătoșirea fiului meu.

Ferius s-a uitat la mine și mi-a făcut cu ochiul, ca și când ar fi invocat o furtună cu tunete într-o zi senină.

— Bineînțeles că da.

M-am simțit dator să particip la discuție, așa că am zis:

— Eu sunt Kellen.
— Încântată de cunoștință, Kellen, a spus ea, scoțându-și pălăria, apoi așezându-și-o la loc pe cap, o secundă mai târziu..
Daromanii au astfel de mici ritualuri ciudate.
Agitația de lângă noi ne-a atras atenția. Osia'phest se chinuia să se ridice în picioare, cu ajutorul ucenicilor săi care stăteau lângă el.
— Stăpâne Ke'heops...
— Să-l ajute cineva, a spus tata.
Doi dintre inițiați l-au luat imediat pe Osia'phest de brațe și l-au ridicat în picioare. Bătrânul mag a făcut câțiva pași stângaci înspre noi.
— Dacă aș putea explica, poate, mai bine circumstanțele...
— Odihnește-te, i-a zis tata. Te va ajuta vreunul dintre ei să ajungi acasă. Vom vorbi mâine.
Osia'phest arăta de parcă tocmai îi citise cineva condamnarea la închisoare. Ferius pufni dezgustată.
— Magi, a spus ea, de parcă acel cuvânt ar fi avut o altă semnificație în limba ei decât într-a noastră.
Văzând că ucenicii erau nevoiți să îl care, practic, pe bătrân, văzând cum își dădeau ochii peste cap și cum îmi aruncau priviri peste umăr, m-am simțit rușinat.
— Pot sta singur în picioare, i-am spus tatălui meu.
El a mijit ochii pentru o clipă, apoi m-a lăsat jos. Slăbiciunea bruscă din picioare și încețoșarea vederii au fost primele indicii că făcusem o mare greșeală.
— N-am văzut niciodată pe cineva care să își revină atât de repede după ce i-a stat inima în loc, a zis Ferius, bătându-mă pe spate.
Doar că nu mă bătea pe spate, de fapt, ci mă ținea strâns de cămașă ca să nu cad pe burtă.
Tata s-a prefăcut de minune că nu observă. El a făcut un pas în față, ascunzându-mă de privirile celorlalți, în timp ce Ferius m-a prins cu ambele mâini, ca să mă susțină.
— Voi, ceilalți, aveți familii și case la care să vă întoarceți, a zis el. Plecați, acum.
În câteva secunde, oaza a rămas pustie. Nimeni nu s-a oprit să îmi adreseze vreo vorbă. Nici Panahsi, nici Nephenia. Tennat nici măcar

nu s-a mai obosit să mă insulte.

După ce au plecat toţi, cu excepţia Shallei şi a lui Ferius, tata s-a întors către femeia Daroman şi a încuviinţat. Ea şi-a luat mâinile de pe mine, iar eu am simţit imediat că pic pe spate. Tata m-a prins în braţe fără niciun efort.

— Ar trebui să dormi, a zis el.

Nu era nicio poruncă, nicio vrajă. Aş fi putut rămâne treaz dacă m-aş fi străduit suficient de tare. Însă, vedeţi, exista o posibilitate mică de tot ca, dacă adormeam, să mă trezesc mai târziu şi să descopăr că nu fusese decât un vis îngrozitor şi umilitor. Aşa că am închis ochii, sperând la asta.

5
Înfruntarea

M-am trezit de mai multe ori în drum spre casă. Tata păstra ritmul constant, în ciuda faptului că mă căra în brațe. De câte ori deschideam ochii, vedeam cum cerul se mai întunecase puțin, doar ca să se lumineze brusc atunci când treceam pe sub unul dintre felinarele din sticlă de pe străzile orașului.

— Ai să arunci în aer o chestie de-asta dacă nu-ți ții voința sub control, a spus Ferius Parfax, conducându-și calul pestriț pe lângă noi.

— Te îndoiești de autocontrolul tatălui meu? a admonestat-o Shalla, pe un ton furios.

Tata a rostit un singur cuvânt – „Fiică" – iar Shalla și-a plecat ochii negri spre trotuarul din gresie pe care îl străbăteam.

Ferius a râs scurt, apoi a clătinat din cap.

— Ce e așa de amuzant? am întrebat.

— Aveți multe cuvinte magice în vocabular. Cine-ar fi știut că „fiică" înseamnă și „tăcere"?

Am simțit brațele tatei încordându-se sub spatele și picioarele mele.

— Ce minte deșteaptă! Să înțeleg că ești un comediant ambulant? Dorești câteva monede pentru reprezentație?

Tata crede că actorii și trubadurii sunt mai inutili decât puricii de nisip.

— Îți mulțumesc, Mare Ke'heops, a răspuns Ferius, neobservând sarcasmul lui sau nepăsându-i. Dar nu, sunt mai degrabă ceea ce se numește „cartograf."

— Desenezi hărți? Am aruncat o privire în spate, la desagii legați de șa, așteptându-mă să văd acele tuburi lungi din lemn în care își păstrează mama hărțile. Unde le ții?

Ferius a bătut ușor cu mâna pe buzunarele din față ale vestei negre din piele.

— Aici.

Nu aveai cum să vâri niște hărți reale într-un buzunar. Eram pe punctul să îi spun acest lucru, când am observat că clădirile care mărgineau strada de o parte și de cealaltă erau din ce în ce mai dărăpănate. Casele acelea îngrijite, din piatră de calcar, cu trei sau patru etaje și sanctuare din marmură, pe lângă care trecurăm pe Calea Strămoșilor, lăsaseră locul unor clădiri pătrate și mici, construite din lemn neprelucrat sau plăci de gresie nefinisate. Exterioarele nu aveau acele finisaje din argint specifice caselor Jan'Tep, nici statui, nici vreun alt obiect ornamental, în afară de firmele de prăvălie care atârnau în față pe ici, pe colo. Lumina slabă a lămpilor lumești cu petrol răzbătea în stradă prin șipcile de lemn ale ferestrelor tăiate inegal.

— De ce traversăm mahalalele Sha'Tep? l-am întrebat pe tata. Pe Calea Strămoșilor ajungem mai repede.

— Pe aici e... mai liniște.

Mai liniște. Știi că ai decăzut atunci când propriului tău tată îi este rușine să fie văzut cu tine în public. Am simțit o greutate pe inimă. Nu avea importanță că reușisem să îl înving pe Tennat, chiar și fără să fac vrăji. Nimeni nu mă credea isteț sau curajos, nici măcar tata. Tot ceea ce conta era faptul că magia era slabă.

— Bănuiesc că are noimă să alegi un drum mai liniștit dacă vrei să eviți necazurile, a spus Ferius, vârându-și mâna în vestă și scoțând o țigară subțire de trestie.

Comentariul ei mi s-a părut inofensiv, însă Shalla era mereu sensibilă la orice insultă insinuantă la adresa tatălui nostru.

— Cum îndrăznești să insinuezi că vreodată Ke'heops ar...

— Fiică!

Cuvântul a fost rostit atât de repede și de convingător, încât mi-a luat o secundă să îmi dau seama că Ferius fusese cea care îl rostise. Shalla părea încremenită și a rămas locului o clipă, de parcă ar fi făcut cineva o vrajă ca să o lege.

— Măi să fie! a chicotit Ferius. Chiar funcționează. Primul meu descântec. Și-a vârât țigara de trestie între dinți și s-a aplecat spre Shalla. Dă-mi un foc, copilă.

Shalla i-a aruncat o privire care spunea clar că nu avea intenția să o servească nici măcar cu cea mai simplă vrajă. Deși știam că greșesc,

am ridicat mâna dreaptă și am chemat magia de ambră să curgă prin mine. M-am concentrat cu toată puterea minţii şi a voinţei, imaginându-mi spaţiul dintre degetul mare și cel arătător, unde trebuia să se aprindă flacăra. Când am fost sigur că eram pregătit, am rostit în şoaptă incantaţia dintr-un singur cuvânt, „Sepul'tanet."

Nimic.

Aflându-mă atât de departe de oază, nu eram în stare să aprind nici măcar o lumânare. Efortul meu a fost răsplătit doar de un val brusc de epuizare și de senzaţia că banda de ambră tatuată pe braţ îmi tăia carnea.

— Nu e nevoie să te obosești, a spus Ferius. Am propria magie pentru asta.

Ea a pocnit din degete și un chibrit și-a făcut apariţia între ele. Și-a frecat degetul mare de capătul chibritului, iar acesta s-a aprins. Câteva clipe mai târziu, ea arunca în aer rotocoale groase de fum roșu, în spatele nostru. Cineva ne-a luat urma.

— Nimeni important, a spus tata, pornind din nou de-a lungul străzii. Doar vreun Sha'Tep curios, probabil.

— Tata a făcut o vrajă de apărare când am plecat din oază, a explicat Shalla. Va ști dacă vreun mag se va apropia la o sută de metri de noi.

— Serios? a întrebat Ferius. Poţi face asta?

Shalla îi zâmbi cu superioritate.

— Avem câte o vrajă pentru orice, Daroman.

Ferius a tras din ţigara ei de trestie.

— Atunci mă întreb, oh, măreţilor și puternicilor magi, dacă aveţi vreo vrajă care să contracareze astfel de scuturi. Înainte ca Shalla sau tata să apuce să răspundă, ea a adăugat: Pentru că oamenii despre care vorbesc eu sunt aici și nu-s Sha'Tep.

În întunericul din spatele nostru se auzeau strigăte, urmate imediat de zgomotul scos de-a lungul străzii de mai multe picioare în sandale.

— Ke'heops! Rămâi pe loc și dă socoteală pentru nelegiuirile comise de familia ta!

Tata m-a așezat pe picioare. Deoarece picioarele îmi erau în continuare slăbite, m-am rezemat de cadranul şubred al unei prăvălii

de stofe. Când am privit de-a lungul străzii, am văzut veşmintele roșii ale lui Ra'meth fluturând, în timp ce venea înspre noi.

Asemenea tatălui meu, Ra'meth era unul dintre maeştrii magi ai clanului nostru. Era, aproape sigur, singura persoană care mă dispreţuia mai mult chiar decât fiul lui, Tennat, care îl însoţea, împreună cu cei doi fraţi mai mari ai lui.

— Bună seara, Lord Mag, l-a salutat tata pe Ra'meth. El i-a salutat pe ceilalţi din cap, apoi a adăugat: Adepţi. Iniţiat.

Ambii băieţi mai mari trecuseră probele în urmă cu doi ani. Ra'fan era înlănţuitor acum, iar Ra'dir, mag războinic. Ambii păreau calmi, aproape cordiali – era atitudinea pe care o aveai atunci când te pregăteai să faci o vrajă. Nu era de bine.

Tata nu dădea semne de îngrijorare.

— Mă îndoiesc că ai uitat de edictul prinţului clanului, Ra'meth. Cele două familii ale noastre nu au voie să se învrăjbească.

Tennat a chicotit, reacţia pe care o ai atunci când ești prea idiot ca să înțelegi cât este de periculos să încalci un edict. În magia Jan'Tep există tot soiul de vrăji de deghizare, însă niciuna nu te ascunde de mânia prinţului clanului dacă îl înfurii.

— Am venit într-o chestiune de drept, a declarat Ra'meth. Creatura aia scârboasă a ta va veni cu noi!

Tata ne-a privit teatral pe Shalla, pe Ferius și pe mine.

— La care creatură scârboasă te referi? Se pare că m-am pricopsit cu ei în seara asta.

Ra'meth a arătat spre mine cu un toiag din stejar și argint, sculptat minuţios, lung cam de o jumătate de metru. Era simbolul statutului său și un potenţial conductor pentru magia lui.

— Netrebnicul ăsta a trișat într-un duel consacrat al inițiaților, a spus el. Vocea lui Ra'meth avea ceva clar, aproape melodios, chiar și atunci când era furios, prin urmare a existat o oarecare frumuseţe în felul în care a adăugat: Voi avea grijă ca Kellen, fiul lui Ke'heops, să fie legat în cupru și aruncat în temniță chiar în noaptea asta.

Tata a șovăit. Dacă minţea un alt membru al consiliului magilor, putea fi sancţionat, iar dacă recunoştea că acuzaţia adusă de Ra'meth era adevărată, eu eram descalificat de la probele magilor. Îl pusese pe tata într-o poziţie imposibilă.

„Fiţi blestemaţi de o mie de ori voi, strămoşilor, pentru că m-aţi făcut atât de slab.”

— N-am reuşit să fac vraja, am zis eu. Partea aceea era, teoretic, adevărată și deloc neobișnuită în timpul probelor. Mai am nevoie de-o șansă ca să…

— Așadar, l-ai învins pe fiul meu cu minciuni și șiretlicuri! Ra'meth și-a îndreptat privirea severă de la mine la tatăl meu. Vezi? Băiatul recunoaște că magia lui este slabă. Nu ar fi trebuit să primească niciodată un loc printre iniţiaţi. De câte ori ţi-am spus că trebuia declarat Sha'Tep cu mulţi ani în urmă?

— Nu… nu l-am învins pe Tennat, am bombănit eu, încercând să alung gândul de la faptul că soarta mea ar fi putut fi pecetluită cu mult timp în urmă. N-am reuşit să fac vraja, atâta tot. Trebuie să mai exersez. Până când…

Capătul toiagului din stejar și argint al lui Ra'meth a zvâcnit și, preţ de o secundă, nu mi-am putut da seama dacă avea de gând să mă lovească cu el sau să facă o vrajă. O mișcare rapidă în stânga mea m-a făcut să mă întorc. Ferius își strecurase mâna în interiorul vestei.

— Poate-ar fi mai bine să nu-ți mai fluturi bățul ăla, amice. Începe să mă enerveze.

Tennat, care până în acel moment tăcuse, și-a găsit în sfârșit un adversar pe măsura lui, pe care să îl amenințe. Banda de fier tatuată pe antebraţ a început să îi strălucească, lumina cenușie și amenințătoare despicând întunericul care ne înconjura.

— Dacă mai rostești o vorbă, Daroman, te voi face să ţipi și să ceri îndurare.

Ferius a tras cu nesaţ din ţigara ei de trestie și a încuviinţat, ca și când ar fi luat în considerare vorbele lui.

— Pare o treabă serioasă, a spus ea, lăsând să-i scape un nor de fum care i-a făcut atât pe Tennat, cât și pe fraţii lui să tușească. Îmi cer iertare. M-aţi cam ameţit cu toţii.

Tennat s-a chinuit să rostească câteva înjurături printre accesele de tuse.

— Taci, Tennat! a spus Shalla. Eşti doar supărat pentru că ai pierdut duelul. Ea s-a întors apoi spre tatăl acestuia, arătându-i ceva mai mult respect. Lord Mag Ra'meth, Kellen nu a încălcat condiţiile

duelului. Nu a întins nicio capcană și n-a folosit nicio armă. N-a fost vina lui Kellen că Tennat a crezut că pierde și a cedat, nu a fost împotriva regulilor.

Ra'meth a dat să spună ceva, când tata l-a întrerupt și i s-a adresat direct lui Tennat.

— Ai fost rănit, băiete? Băiatul meu te-a rănit cu... ce-o fi făcut el?

Tennat și-a ridicat bărbia. Părea cam palid.

— Sunt bine. Kellen nu m-ar putea răni niciodată. Este prea slab.

Tata a dat din cap, deși vedeam cum pielea din jurul ochilor i se încrețea.

— Atunci, problema e rezolvată. El s-a întors spre Ra'meth. Băiatul tău n-a pățit nimic. A fost o simplă neînțelegere care trebuie lămurită de familiile noastre, nu de instanță.

Pentru o clipă, lucrurile păreau a fi rezolvate, iar noi ne puteam întoarce acasă, însă Ra'meth și-a îndreptat brusc toiagul înspre Shalla.

— Tu. Tu te-ai duelat cu fratele tău fără nicio aprobare sau consimțământ. Bărbatul și-a revărsat furia asupra tatălui meu, cu o încredere de sine crescândă. Ticăloasa asta mică a atacat un inițiat care tocmai ieșise dintr-un duel. Nelegiuirea aceasta nu poate fi trecută cu vederea. Fata trebuie îmblânzită. Pentru totdeauna.

Shalla a făcut ochii mari de groază. Însuși gândul propunerii lui Ra'meth – acela ca tatăl meu să fie obligat să înfiereze sigilii în benzile ei, împiedicând-o pentru totdeauna să își folosească magia... Pentru o clipă, am crezut că o va lua la fugă.

Tata părea îndurerat. Ferius a râs.

— Ți se par amuzante legile noastre, Daroman? a întrebat Ra'fan, făcând un pas în față și venind lângă tatăl lui.

— Nu, doar că mi se pare drăguț cum vă faceți toți griji pentru binele lui Kellen, când în urmă cu un minut voiați să îl arestați. Chiar că sunteți un grup de cetățeni îngrijorați.

Toiagul lui Ra'meth a început să fumege intermitent când roșu, când albastru. Era ca și când ai fi privit doi șerpi încolăcindu-se în jurul toiagului.

— Ai grijă cum vorbești, femeie. Nu știi nimic despre puterea Jan'Tep.

Ferius și-a ținut în continuare mâna vârâtă în buzunarul vestei. A expirat fumul de țigară, care a umplut spațiul dintre ea și Ra'meth, făcându-l pe acesta să tușească.

— Știu că, dacă îți mai fluturi bățul ăla în fața mea, o să te trezești cu el vârât într-un loc neplăcut.

Deși avea un zâmbet relaxat pe buze, privirea din ochi îi era extrem de serioasă.

Ra'meth și-a recăpătat suflul și a izbucnit în râs.

— Mă vei ataca cu o armă, Daroman? Ai de gând să lupți împotriva unui lord mag Jan'Tep? Spune că da, te implor, sau dă pur și simplu din cap și duelul este aprobat.

Ca la un semn, toți trei fiii lui Ra'meth s-au aliniat în fața noastră, forța magiei pure răsucindu-se și încolăcindu-se în jurul brațelor lor, în vreme ce mâinile lor creau formele somatice pentru o serie de vrăji de atac.

Am văzut-o pe Shalla încordându-se lângă mine, apoi încercând să se calmeze, cu mâinile pe lângă corp și degetele pregătite pentru vrajă. Ferius își ținea în continuare mâna în interiorul vestei, ținând, fără îndoială, vreo armă. Iar eu? „Bănuiesc că m-aș putea năpusti asupra lor, în speranța că le voi distrage atenția."

— V-ați pierdut mințile? a exclamat tata. Decretul dat de prințul clanului ne interzice să ne purtăm vrajbă. Vă va trimite familia în exil pentru asta!

Amenințarea cu exilul ar fi trebuit să le bage mințile în cap, însă nu s-a întâmplat așa. Ra'fan și Ra'dir rânjeau. Tennat chicotea fățiș. Semănau cu niște șacali care dădeau târcoale prăzii rănite. „Ei știu ceva ce noi nu știm."

— Se pare că ai fost preocupat în seara asta de starea copiilor tăi ratați, a zis Ra'meth, apoi a arătat cu capul înspre centrul orașului. Altminteri, ai fi observat luminile de deasupra palatului.

Eu am privit în spate, dincolo de case și de prăvălii, la palat. Șapte raze de lumină colorată, atât de estompate, încât aproape că se pierdeau în marea de stele, se înălțau din acoperișul palatului înspre cer. Deși eram mult prea tânăr să fi văzut aprinse vreodată cele șapte lumini sacre, până și eu știam ce însemnau: prințul clanului era mort.

— Ce tragedie, a spus Ra'meth, însă în vocea lui se simțea că nu îi

părea rău. Mâine, consiliul va organiza alegerile pentru următorul prinţ al clanului. Fireşte că vor interzice marilor familii actele de răzbunare, însă asta va fi mâine. În seara asta va avea loc acel act de justiţie care va fi uitat repede odată ce vor începe alegerile.

Următoarele cuvinte ale tatălui meu au răsunat pe stradă.

— Ajunge! Apoi, a păşit în faţa lui Ra'meth. Vii la mine, furişându-te ca un hoţ în noapte, cu acuzaţiile şi aroganţa ta? Du-te acasă, Ra'meth. Înaintează-ţi plângerea dinaintea consiliului mâine-dimineaţă sau, dacă vrei să rezolvăm problema asta aici, pe stradă, ca nişte câini care se luptă pentru un os, atunci avem mijloacele s-o facem. Dar te vei duela cu mine, Lord Mag, nu cu copiii mei şi nici cu această femeie.

Pentru o clipă, Ra'meth a părut într-adevăr îngrijorat de privirea rece și aspră pe care i-o arunca tatăl meu. Am crezut că va pleca, însă el a spus:

— Toată viaţa te-am urmărit mergând ţanţoş printre ai noştri, Ke'heops. Te comporţi de parcă ai fi mai bun decât noi, restul, însă, în ciuda forţei tale, nu eşti decât unul singur. Ra'meth a arătat cu capul înspre fiii lui. Sângele meu este puternic. Fiecare dintre copiii mei poartă magia neamului nostru în vene. Ai uitat vorbele înțelepte ale strămoșilor noștri, Ke'heops: familia contează, nu individul.

„Gata, am înţeles eu. Vor ataca." Tata, oricât de puternic ar fi fost, nu ar fi putut să le ţină piept de unul singur lui Ra'meth şi fiilor lui. Shalla avea potenţial, însă nu era de ajuns împotriva unui lord mag, a unui înlănțuitor și a unui mag războinic. „Fă ceva, mi-am zis. Orice."

Un chicotit ușor a întrerupt tăcerea. Era Ferius.

— Un sfat, dacă-mi permiteţi? Data viitoare când plănuiţi o ambuscadă, nu-i lăsaţi adversarului atât timp la dispoziție să se pregătească.

Ea a tras un ultim fum din ţigara de trestie, înainte să o arunce pe jos și să o strivească cu călcâiul. Își ţinea în continuare mâna în interiorul vestei.

— Arată-ne arma ta, femeie, a zis Ra'meth. Crezi că te vei putea apăra cu un cuţit?

Ferius și-a scos mâna din vestă și a ridicat-o ca să vadă toţi.

Nu ţinea nimic în ea.

— Vedeți? a zis Tennat, râzând. Este o prefăcută, ca și Kellen. Nici măcar nu are armă.

Ea a zâmbit, apoi a suflat fumul de țigară în fața lui Ra'meth și a fiilor lui.

— Cine are nevoie de armă? a întrebat ea, când cei trei au început să tușească mai tare decât înainte. Abia atunci am realizat cât de atentă fusese să sufle fumul doar înspre ei, nu și înspre noi. Mda, chestia asta e destul de neplăcută pentru plămâni primele dăți. Îți dă și o durere cumplită de cap. Femeia s-a întors spre mine. Presupun că nu trebuie să poți vorbi și să gândești limpede ca să faci vrăji, nu?

Ra'fan, incredibil de verde la față, și-a întins mâna dreaptă, cu cele două degete mijlocii îndoite în palmă și cu cele două exterioare întinse înspre Ferius.

— „Medran'e'fe."..

Un nou acces de tuse i-a întrerupt incantația. Ra'dir a încercat în continuare, însă n-a apucat să rostească decât prima silabă înainte să se întoarcă și să vomeze pe stradă.

Ferius s-a uitat la mucul de țigară de pe jos.

— Ar trebui să mă las de fumat. E un obicei nesănătos.

Ra'meth a inspirat adânc, cu privirea fixă și expresia calmă. Părea să îi fie rău de la fum, asemenea fiilor lui, însă, spre deosebire de ei, avea forța și experiența necesară ca să reziste efectelor sale. Însă, înainte să apuce să deschidă gura, tata a început să vorbească, ținându-și mâinile întinse în fața lui. Degetele nu i se mișcau, iar benzile nu îi străluceau. Tata nu se dădea niciodată în spectacol.

— Gândește înainte să vorbești, Ra'meth din Casa Ra, pentru că, în următoarele zece secunde, fie îmi voi folosi mâinile ca să îl car pe fiul meu acasă și să îl dau în grija mamei lui, fie ca să pun punct acestei dispute pentru totdeauna. Tu alegi.

Ra'meth a înțepenit. Nu a mai rostit nicio amenințare, nu a mai făcut nicio demonstrație de putere. Tata îi spusese clar că existau doar două variante. Fără ajutorul lui Ra'fan și al lui Ra'dir, Ra'meth știa că nu îl putea învinge pe tata. El le-a făcut semn să plece, apoi s-a întors spre mine.

— Nu vei primi niciun disc de aur pentru duel, băiete. Vei pica toate celelalte trei probe, așa cum ai picat-o pe prima. Atunci, te vei

trezi printre Sha'Tep, unde ţi-e locul. L-a apucat de braţ pe Tennat, care încă mai tuşea şi se îneca din cauza fumului, şi a dat să plece. Până şi părinţii tăi ştiu că acolo ţi-e locul.

Acele vorbe erau mârşave şi nemiloase, iar eu ştiam că fuseseră rostite ca să ne rănească atât pe tata, cât şi pe mine. Cu toate acestea, m-ar fi descumpănit pe loc dacă n-ar fi fost Ferius, care a pufnit încet şi l-a lovit cu pumnul pe tata în braţ.

— Toată pregătirea pentru magie cu toiege strălucitoare şi artificii mistice, ca în cele din urmă să-l alungi doar cu o privire hotărâtă. Acum înţeleg de unde-a moştenit puştiul îndrăzneala.

În mod ciudat, mă simţeam mândru de asta.

6

Gospodăria

L-am convins pe tata să mă lase să merg pe picioarele mele până acasă, însă bănuiesc că nu am ajuns prea departe, deoarece m-am trezit la un moment dat în odaia privată a mamei mele. Ea și tata împărțeau același dormitor, însă fiecare avea, de asemenea, o odaie privată pe care o foloseau doar ei. În cazul mamei, aceasta era pentru cele două pasiuni ale ei: medicina și astronomia.

Când am deschis ochii, m-a întâmpinat un perete plin cu hărți ale cerului, înrămate frumos. Stăteam întins pe o parte pe divanul învelit în mătase.

De la vârsta de șase ani, îmi petrecusem nenumărate ore în acea odaie, așteptând nerăbdător în timp ce părinții mei făceau incantații în speranța că vor întări legătura slabă pe care o aveam cu cele șase baze ale magiei. Cunoșteam fiecare centimetru de pe fiecare perete și fiecare zgârietură de pe fiecare bucată de mobilier din încăpere, prin urmare am început să mă neliniștesc atunci când am văzut unul dintre telescoapele de argint ale mamei zăcând răsturnat într-un colț. Pe masa de scris se afla o bucată mare de pergament și o călimară de cerneală neagră, care era deschisă, ceea ce însemna că ea tocmai desena o hartă atunci când mă adusese tata. În partea cealaltă a încăperii, dulapurile cu leacuri și obiecte medicale erau larg deschise și fâșii de bandaje erau împrăștiate pe jos. Bănuiesc că mă aflam într-o stare mai gravă decât am crezut.

Dincolo de ușă se auzeau voci, însă nu înțelegeam ce spuneau. Prima mea încercare de a mă ridica a eșuat, deoarece am simțit că mi se face greață și am avut impresia că zeci de țepi din fier ruginit îmi străpungeau țeasta. Am simțit o durere ascuțită în coaste. Nu mă mai simțeam distrus, însă mă durea în continuare. „Un Jan'Tep trebuie să fie puternic", mi-l imaginam pe tata spunând. „Unul care trage cu urechea trebuie să fie mai puternic, am adăugat eu.

M-am coborât de pe divan și m-am târât în patru labe până când am ajuns la ușă și mi-am lipit urechea de ea. În mod normal, nu ar fi

trebuit să pot auzi prin lemnul gros, dar, în mod normal, oamenii nu ţipau atât de tare.

— N-a fost vina mea! striga Shalla, vocea ei fiind cu o jumătate de octavă mai înaltă decât de obicei. Kellen a fost cel care a trișat! A trișat!

Tata nu a strigat când a răspuns; cu toate astea însă, vocea lui groasă a făcut, practic, să se zguduie pereţii.

— Și, orgolioasă cum ești, ţi-ai trădat fratele. Familia. Sângele.

— Dar...

Indiferent ce voia să spună în continuare, s-a terminat cu un strigăt strangulat.

— Ke'heops! a zis mama, mai degrabă cu o voce rugătoare decât poruncitoare.

— Unul își minte familia, iar celălalt o trădează, a spus tata. Să fie sângele nostru atât de slab? Atât de stricat? Casa Ra își dorește decăderea noastră, și cum aș putea candida pentru prinţ al clanului nostru când odrasla mea arată că neamul nostru are sămânţa proastă?

— E doar o copilă! Nu știe ce...

— O copilă? I se aprinde câte o bandă la fiecare a doua săptămână. Puterea ei sporește în fiecare zi. Ce fel de mag va deveni dacă nu își poate controla vrăjile cu umilinţă și conștiinţă, în loc să le intensifice prin aroganţă și mândrie?

S-a așternut o tăcere lungă, întreruptă doar de zgomotul pașilor tatălui meu, care se plimba de colo-colo.

— Aș putea-o îmblânzi, a spus el. Pe veci. Am metalele necesare în odaia mea. Cunosc sigiliile. Nici nu e nevoie să cer aprobarea consiliului.

— Soţule! Nu poţi face asta!

— Tată, nu! Te rog!

Zgomotul pașilor lui a încetat.

— Eu sunt stăpânul acestei case. Este dreptul și responsabilitatea mea să-mi apăr atât familia, cât și clanul de ameninţarea unui alt mag răzvrătit. O voi îmblânzi pentru totdeauna, dacă voi fi nevoit. Să nu vă îndoiţi de asta.

Am și început să mi-o imaginez pe Shalla imobilizată de puterea voinţei tatălui meu în timp ce el îi înfigea ace în antebraţe, cerneala

de culoarea cuprului și a argintului furișându-i-se pe sub piele, iar sigiliile blocând pentru totdeauna magia din lăuntrul ei. M-am ridicat în picioare și m-am întins după clanță.

— Spui lucruri pe care nu vrei să le spui, a zis mama.

Tonul din vocea ei era unul rigid, pe care rareori îl folosea și care semăna cu o bară de oțel proaspăt scoasă din forjă. Până și tata știa să nu întindă coarda.

— Îmi pare rău, tată, a scâncit Shalla.

Am expirat ușurat, fără să-mi dau seama că îmi ținusem respirația până atunci, și m-am îndepărtat de ușă. Știam că tata o iubea nespus de mult pe Shalla, însă, cu toate astea, acum părea să ia în considerare un lucru inimaginabil.

— Du-te la tine în cameră, a spus tata. Vocea lui își pierduse din asprime, lăsând locul resemnării. Voi avea nevoie de timp ca să mă gândesc ce măsuri să iau.

S-au scurs câteva minute până să o aud din nou pe mama vorbind, de astă dată pe un ton mai blând.

— Shalla nu este ca mama ta, Ke'heops, nici nu poate fi învinuită pentru ce a făcut. Seren'tia era bolnavă, era...

— Era întunecată, a continuat el.

Lumea a devenit tăcută și nemișcată, oprită în loc de cuvântul pe care tocmai îl rostise tata. „Întunecată"?

Există șapte izvoare fundamentale ale forței magice, însă Jan'Tep sunt înzestrați doar cu șase: fier, ambră, mătase, nisip, sânge și suflare. Niciun mag nu este înzestrat vreodată cu al șaptelea, pentru că umbra este magia nimicului, a vidului, a demonicului. Vechii noștri dușmani, Mahdek, foloseau umbra pentru vrăjile lor. Tocmai de aceea Mahdek au murit demult.

Bunica murise când Shalla și cu mine eram mici. Știam că își pierduse mințile – ceva ce nu poate fi îngăduit unui mag care avea puterea ei dar oare chiar fusese întunecată?

Nu e de mirare că tata își făcea griji în privința comportamentului Shallei.

— Ai o familie frumoasă.

M-am întors repede și mi-am pierdut echilibrul, împiedicându-mă de propriile picioare și împleticindu-mă în față. Dacă nu m-ar fi prins

Ferius, probabil că aş fi căzut prin fereastra deschisă de lângă ea.

— Acum crezi că poţi zbura, puştiule?

Când am ridicat privirea spre ea, am fost din nou şocat de cârlionţii dezordonaţi de păr roşcat care îi încadrau faţa. Erau potriviţi pentru o doamnă de la curtea regală dacă nu ar fi văzut mai mult soare decât reuşise pălăria aceea bărbătească să ascundă. Vesta neagră din piele era zgâriată, iar culoarea iniţială a cămăşii fusese demult acoperită de un strat de praf. Însă zâmbetul, cu un colţ al gurii, ca şi când ar fi avut în minte cea mai amuzantă glumă din lume, era acela care făcea nota discordantă dintre Ferius Parfax şi eleganţa rafinată a camerei de studiu a mamei mele.

— Cum ai intrat aici fără să te aud? am întrebat-o eu.

Ea m-a privit cu atenţie, apoi mi-a făcut cu ochiul.

— Cine poate şti? Poate că prin magie.

— Nu ştiam că Daromanii pot...

Ferius a chicotit.

— Voi, neamul Jan'Tep, vă bazaţi atât de mult pe vrăjile voastre, încât nu vă puteţi imagina trăind o zi fără ele. Ţi-a fost distrasă atenţia, puştiule, atâta tot. Am tot bătut în fereastră în ultimele cinci minute, însă tu erai atât de concentrat să tragi cu urechea la discuţia părinţilor tăi prin uşa aia mare şi veche, încât nu ai observat ce se întâmpla în spatele tău. Dacă un şarpe ar fi coborât de pe acoperiş pentru o gustare la miezul nopţii, te-ar fi înfulecat deja.

— Era cât pe ce să mor pentru că sora mea mi-a făcut o vrajă-sabie, am spus iritat. Nu sunt chiar în apele mele. Cât e ceasul?

Ea a ridicat din umeri.

— Nu prea mă uit la ceas, dar cred că te-am lăsat aici în urmă cu patru ore.

— Am fost inconștient timp de patru ore?

— Probabil că mai mult, având în vedere că mi-am petrecut aproape o veșnicie explicându-i mamei tale cum te-am readus la viață. Ferius a clătinat din cap. Și femeia își zice tămăduitoare? În fine, tatăl tău a avut o grămadă de întrebări, sora ta a avut o mulțime de scuze – și nimeni nu mi-a oferit nimic de băut. Așa că am plecat și mi-am petrecut următoarele două ore descoperind că n-aveţi nicio cârciumă deschisă după miezul nopţii în orășelul acesta provincial al

vostru. M-am gândit c-ar fi mai bine să mă întorc să văd cum te simţi.

Mi s-a părut puţin ciudat că un cartograf Daroman – nu că aş fi crezut că asta era în realitate – și-ar da atâta osteneală. Poate că spera să primească o plată pentru că îmi salvase viaţa.

M-am apropiat cu grijă de uşă, ca să verific dacă mai puteam auzi ce se întâmpla de partea cealaltă. Părinţii mei se certau în continuare, deşi nu suficient de tare încât să pot discerne altceva în afară de „slăbiciune," și „imperfecţiune" şi, fireşte, numele meu.

Ruşinea și epuizarea m-au determinat să mă aşez din nou pe divan. Ferius s-a aşezat lângă mine, apoi și-a vârât mâna în buzunarul vestei şi a scos la iveală un muc de ţigară de trestie.

— Nu cred că-mi place familia ta, puştiule.

În ciuda faptului că aş fi putut fi mort acum dacă nu ar fi fost ea, mă supăra că femeia aceasta credea că putea intra în casa noastră şi să ne judece.

— Bănuiesc că familia ta e mai bună?

— Ei bine, ai mei au murit toţi, a răspuns ea, aprinzându-și ţigara cu chibritul și trăgând un fum. Așadar, nu sunt nici pe departe atât de zgomotoși.

O bătaie uşoară în uşă m-a făcut să tresar. Abydos, majordomul nostru, a intrat în cameră aducând o tavă. Mirosul de pâine proaspăt coaptă și de brânză cu semințe de mac a umplut încăperea, ademenindu-mă, însoţit de mirosul dulceag al sucului de rodie proaspăt stors. Când a văzut-o pe Ferius, Abydos s-a încordat.

— Văd că v-aţi întors, domniţă Ferius.

— Nu-s domniţă și da, m-am întors.

Abydos a aşezat tava pe masă, în faţa mea.

— N-am știut sigur când ai mâncat ultima oară, stăpâne Kellen.

El s-a uitat la Ferius, apoi din nou la mine.

— Relaxează-te, Aby, i-a zis ea, râzând. Arăţi de parcă ai încerca să-ţi dai seama dacă mă aflu aici ca să-l ucid pe puşti sau să-l seduc.

— Și care variantă e? a întrebat-o el.

— Abydos! am spus eu, pe un ton răstit. Femeia aceasta este oaspete în casa noastră. Vei...

— Nu-ţi face griji, Aby, m-a întrerupt Ferius, aruncându-mi pe furiş o privire furioasă. Nici crimă, nici seducţie pe ziua de azi.

— Prea bine, atunci. Vă las să…

Majordomul m-a salutat scurt din cap, apoi a plecat.

Eram lihnit de foame și abia pe la jumătatea mesei am observat privirea ciudată de pe fața lui Ferius în timp ce privea înspre ușă.

— Ce e? am întrebat-o. Abydos n-a vrut să fie necuviincios. Îmi vrea doar binele.

— Seamănă mult cu tatăl tău, a comentat ea.

— Ah, asta. E fratele tatălui meu, am explicat eu, mușcând din pâine înainte să beau sucul de rodie.

— Adică e unchiul tău.

— Eu… teoretic, da.

— Și îi vorbești unchiului tău ca unui servitor?

— El este Sha'Tep, i-am răspuns, deși eram aproape sigur că ea știa deja acest lucru. Privirea din ochii ei m-a făcut să mă simt mic. Are parte de un tratament bun, să știi. Unii Sha'Tep lucrează în mine sau sunt trimiși să slujească în alte case. Cei mai mulți dintre ei locuiesc în mahalalele de la marginea orașului. Abydos locuiește aici, cu noi. Tata îl tratează ca pe un membru al familiei.

Ferius a tras din nou din țigară.

— Drăguț din partea voastră.

A spus-o ca pe o glumă, însă m-am simțit vinovat, așa că am schimbat subiectul.

— Adineauri, doar te-ai prefăcut că ai o armă?

— O armă?

Am arătat cu degetul spre vesta ei.

— Atunci când Ra'meth a…

— O, atunci.

Ferius și-a vârât mâna în vestă și a scos un teanc mic de cartoane dreptunghiulare, subțiri ca foaia de hârtie, fiecare de mărimea palmei ei. Deoarece jocurile de noroc le sunt interzise celor din clanul Jan'Tep, am avut nevoie de o clipă să-mi dau seama ce ținea în mână.

— Cărți de joc? am întrebat eu, înmărmurit. L-ai amenințat pe conducătorul consiliului de magi al clanului meu cu un simplu pachet de cărți de joc?

Ea s-a prefăcut a fi ofensată.

— „Cu un simplu pachet de cărți de joc"? Te anunț că răspândesc

moartea cu lucrurile astea.

Am urmărit-o cum le așază pe masă, în fața noastră. Acum, că le vedeam mai bine, m-am trezit vrăjit de acele cărți viu colorate, care aveau desene frumoase și detaliate pe ele. Chiar și cele care nu aveau pe ele decât cifre și simboluri erau alcătuite elegant și mă duceau cu gândul la bătălii sângeroase și intrigi.

Ferius a împărțit cărțile în patru teancuri, fiecare purtând câte un simbol diferit. A luat primul teanc și l-a răsfirat ca pe un evantai în fața mea, arătând mai întâi cu degetul o carte pe care era desenată cifra nouă, înconjurată de scuturi.

— Aceasta este o carte numerotată.

Apoi, mi-a arătat o alta, pe care era desenată imaginea unui bărbat cu straie ciudate, care avea pe cap o coroană și ședea pe un tron poleit, ornat cu potire.

— Aceasta este o carte cu figură.

Ea a strâns evantaiul și a amestecat din nou cele patru teancuri.

— Există patru suite, fiecare conținând zece cărți numerotate și trei cărți cu figuri.

— Și aceea ce e? am întrebat, arătându-i o carte care nu părea să facă parte din nicio suită.

Pe aceasta se afla imaginea unei femei care ținea focul într-o mână și gheața în cealaltă.

— Le numim „discordanțe”, a răspuns Ferius, scoțând-o repede din teanc și vârând-o înapoi în buzunarul vestei. Cărțile astea sunt prea periculoase ca să le folosim acum.

Înainte să apuc să o întreb cum putea fi periculoasă o carte de joc, Ferius a început să îmi explice utilizările principale ale pachetului de cărți și câteva jocuri care puteau fi jucate cu ele. A început să turuie denumiri: „Country Twist”, „Royal Courts”, „Desert Solitaire”, „Six-Card Standoff” și tot așa. Fiecare joc avea propriile reguli și strategii. Eram de-a dreptul zăpăcit de complexitatea lor. Nu mă gândisem niciodată că puteau exista mai multe jocuri de cărți pe care le jucau oamenii.

Priveam uimit în timp ce Ferius amesteca teancul. Mâinile ei se mișcau precis și cu dexteritate în timp ce cărțile se răsuceau în jurul degetelor ei. Era ca și când aș fi privit un maestru mag creând forme

somatice una după cealaltă, într-un ritm ameţitor.

Parcă ar fi făcut magie.

— Vrei să-ţi arăt câteva vrăji? m-a întrebat Ferius, zâmbind la vederea expresiei de pe faţa mea.

7

Cărțile de joc

Nu știu cât timp am jucat cărți, însă, când ne-am oprit, primele raze ale soarelui pătrunseseră deja prin fereastra deschisă a camerei de studiu a mamei mele. Jocul de cărți. Nici nu pot descrie în cuvinte ce simțeam.

Nu mi-a fost greu să memorez regulile fiecărui joc sau să învăț modurile diferite de a folosi cărțile. Fusesem întotdeauna iute atât de minte, dar și de mână. Păcat că magia nu însemna doar a-ți răsuci degetele și a rosti cuvintele potrivite.

— Mi-ai venit de hac, puștiule, a zis Ferius, mimând o săgeată împlântată în piept și prefăcându-se a cădea pe spate.

M-am uitat la cărțile de pe masă. O bătusem la un joc de Juveți. Primul meu joc de cărți, de fapt.

— Bine, a zis ea. Vezi să nu ți se urce la cap.

Apoi, a strâns cărțile de joc, a început să le amestece și să le aranjeze în teanc.

— Nu mai jucăm? am întrebat-o eu, dezamăgit.

Ea a clătinat din cap.

— Vreau să încerci altceva.

Ferius a ales o carte de deasupra teancului și a ținut-o între degetul mare și cel arătător.

— Vezi nodul în lemn din mijlocul ușii?

Înainte să apuc să răspund, ea a făcut o mișcare bruscă din încheietură și cartea de joc a despicat aerul, nimerind mica imperfecțiune din mijlocul ușii din lemn înainte să cadă pe pardoseală.

— Cum ai făcut asta? am întrebat-o eu, vădit uluit.

Ea mi-a întins o carte de joc și mi-a arătat cum s-o așez între degetul mare și cel arătător.

— Totul stă în încheietură.

Am azvârlit cartea de joc. Aceasta a căzut la câțiva centimetri în fața piciorului meu.

— Din nou, m-a îndemnat ea, întinzându-mi o altă carte de joc.
— Ce rost are? Nu e ca și când…
— Azvârle cartea.
M-am conformat, iar aceasta a zburat puţin mai departe, poate la o jumătate de metru, înainte să cadă pe jos. A treia a zburat mai mult. La a patra încercare, am nimerit ușa. Până am terminat tot teancul și am strâns cărţile de joc de pe jos, reușeam deja să nimeresc ţinta cu ușurinţă și îmi ziceam întruna: „Sunt priceput la ceva."
Mi-e greu să descriu sentimentul de exaltare pe care îl simţeam. Poate se datora faptului că în ultimele săptămâni eșuasem în toate încercările mele sau poate se datora faptului că fusese cât pe ce să-mi dau duhul și nu îmi revenisem încă, însă, indiferent de motiv, aveam pe buze un zâmbet larg și tâmp.
— Ai un sentiment plăcut, nu-i așa? m-a întrebat Ferius.
Am azvârlit o carte de joc spre marginea ușii. Aproape că am nimerit spaţiul dintre ușă și tocul ei.
— E bine, am răspuns, nedorind să par prea entuziasmat. Nu se compară cu magia adevărată.
Ferius și-a ridicat o sprânceană.
— Nu e magie adevărată? Și cărţile de joc sunt magice, puștiule. Pot face o mulţime de vrăji cu ele.
— Cum ar fi?
Ea a aruncat o carte în aer – un trei de pavăză. Când aceasta a aterizat din nou în palma ei, era asul de vrăji.
— Cum ar fi să le folosesc ca să mut, ca prin magie, banii din buzunarul cuiva într-al meu, de pildă.
— Cum? Apoi, am înţeles că se referea la jocul de noroc, nu la magia reală. Ah, da.
M-am întors și m-am pregătit să arunc o altă carte de joc spre ușă.
— Ah… da, a repetat Ferius, imitându-mă într-un fel care m-a făcut să mă simt prost. Voi, Jan'Tep, n-aţi recunoaște magia adevărată nici dacă v-ar lovi drept în faţă.
Ușa s-a deschis tocmai în acel moment. Nu fusesem atent la zgomotul pașilor care se apropiau. Cartea de joc pe care tocmai o azvârlisem spre ușă a zburat din mâna mea înainte să apuc să o opresc și, o clipă mai târziu, l-a nimerit pe tata drept între ochi.

Am privit cum tata își ridică mâinile din instinct, creând forma somatică pentru vraja de foc. Am tresărit și mi-am acoperit imediat fața cu mâinile, scăpând pe jos cărțile de joc. Când am realizat că nu fusesem înghițit de văpăi, am deschis din nou ochii și mi-am văzut părinții stând lângă ușă. Tata părea mai mult dezamăgit decât furios.

Mama a observat-o imediat pe Ferius, care ședea lângă mine.

— Domniță Ferius, nu știam că te-ai întors. Pot să...

— Nicio „domniță”, a întrerupt-o Ferius.

— Poftim?

— Nu sunt...; apoi, Ferius a făcut un gest umil cu mâna înspre mama mea înainte să termine cu: Mă rog.

Nu știam sigur ce făcea dintr-o femeie Daroman o „domniță”, însă eram convins că Ferius nu avea nimic în comun cu mama. Trăsăturile lui Ferius ar fi putut fi atrăgătoare la o femeie care, ei bine, se îmbrăca precum o femeie, însă la ea totul era ascuțit și aspru. Era ca și când un zeu răutăcios ar fi creat-o cu scopul de a rânji, de a face remarci triviale sau de a hoinări neinvitată prin casele oamenilor.

Mama mea, pe de altă parte, arăta de parcă ar fi ieșit dintr-un tablou cu trei zeițe ale iubirii, făcându-le pe celelalte două de ocară. Avea părul drept și blond, la fel ca Shalla, însă nuanța era mai intensă, ca și când ar fi fost luminat de dedesubt de un foc mocnit. Deși rareori se dichisea, rochia ei simplă de *kasiris* – un veșmânt din muselină albă care îi ajungea până la glezne – atrăgea privirile bărbaților din oraș, iar uneori supărător de mult pe cele ale colegilor mei inițiați.

Tata s-a uitat la fereastra deschisă, apoi la Ferius. Și-a vârât mâna în buzunarul hainei și a scos un săculeț din mătase albastră.

— Voiam să te caut după-amiază, însă, dacă tot ești aici, aș dori să te răsplătesc pentru binele făcut familiei mele.

— Te referi la faptul că l-am pus pe fugă pe bătrânul Ram... Ramey... Ea a ridicat o sprânceană. La naiba, nu pot reține toate numele ciudate pe care le aveți voi. În fine, nu-i nevoie.

O umbră de iritare a trecut peste chipul tatălui meu.

— Le-aș fi ținut piept și singur lui Ra'meth și fiilor săi. Mă refeream la faptul că slăbiciunea lui Kellen a fost cât pe ce să-l coste viața mai devreme.

— Păi, în cazul acesta, puştiul mi-e dator, nu dumneata, domnule Ke'heops.

Tata a strâns din dinţi, deoarece nu tolera insinuările cum că nu ar fi trebuit să îl privească anumite chestiuni care îi implicau pe membrii familiei lui. Situaţia degenera repede.

— Maestre, a corectat-o tata.

— Poftim?

— Un mag Jan'Tep de rangul meu se numeşte „maestru."

Ferius a ridicat din umeri.

— Mi-am propus să nu mă mai adresez niciodată unui bărbat cu „stăpâne"[1], așa că va trebui să ne prefacem că suntem prieteni, iar eu îţi voi spune Ke'heops.

— Iar eu cum ar trebui să-ţi spun, Ferius Parfax? El a scuturat săculeţul de mătase. Monedele s-au lovit unele de altele. Sau să-ţi spun Ferius Argos? Așa i se spune neamului tău, nu-i așa?

Eu mi-am plimbat privirea de la tata la Ferius.

— Ce se întâmplă? am întrebat eu.

— Femeia este o Argosi, a răspuns el.

— Ce e un „Argosi"?

Ferius s-a întins și a smuls săculeţul din mâna tatălui meu.

— Cineva pe care semenii tăi nu îl înţeleg prea bine, aș spune eu.

Tata arătă cu capul înspre monedele pe care Ferius le îndesa chiar în acel moment în buzunarul vestei sale.

— Se pare că vă înţelegem suficient de bine.

— Nu ai găsit un loc unde să stai în oraș? a întrebat-o mama. Ai putea sta aici, cu noi...

Cuvintele ei au tărăgănat suficient de mult, încât până și eu am înţeles ce voia să spună.

— E în regulă, doamnă, a răspuns Ferius. N-aveţi suficientă băutură în casa asta. Ea s-a ridicat în picioare și a trecut pe lângă mama și tata în drum spre ușă. Și-apoi, aveţi prea mulţi spioni.

Brusc, ea a lovit cu pumnul în ușă, chiar în mijloc. Din partea cealaltă am auzit-o pe Shalla strigând „Au!" Ferius a râs și a clătinat din cap, iar cârlionţii ei roșii au tremurat, ca și când și ei ar fi fost

---

[1] Cuvântul „master" are dublă semnificaţie în limba engleză: „stăpâne" și „maestru" (n.tr.).

amuzaţi.

— Voi, Jan'Tep, mă uimiţi, ştiaţi asta?

S-a întors și mi-a aruncat o privire. În ochii ei am citit o blândeţe ciudată.

— Păstrează cărţile de joc, puştiule. Vei avea nevoie de ele.

Apoi, a deschis uşa şi a ieșit, lăsându-mă singur cu părinţii mei.

Mama s-a apropiat imediat de mine și și-a dus mâna la fruntea mea.

— Mă simt bine, mamă, am spus eu.

— Eu voi hotărî acest lucru, asta dacă nu cumva ai devenit tămăduitor fără să ştiu eu, a zis ea, trasând uşor cu degetul o linie în jurul ochiului meu stâng.

Acesta îi era obiceiul atunci când eram bolnav – felul ei de a mă linişti.

Tata s-a întors spre uşă, a ridicat de jos cartea de joc cu care îl lovisem, apoi le-a cules încet și pe celelalte și a aşezat pachetul pe masă.

— Mai târziu, vei trimite pe unul dintre servitori să îi returneze aceste cărţi de joc femeii Daroman.

— A spus că pot să le păstrez.

Tata s-a așezat pe măsuța de lângă divan, lucru neobișnuit pentru el.

— Kellen, fiul Casei Ke nu joacă jocuri de cărţi. Nu joacă jocuri de noroc. Nu trișează la probe.

— L-am învins pe Tennat, am zis eu, extenuarea și exaltarea că învățasem să arunc cărţile de joc făcându-mă să mă simt ridicol. Are vreo importanţă cum am reușit?

— Trișare. Păcăleală. Trucuri. Mereu apelezi la trucuri, Kellen. Familia noastră nu va fi în siguranţă doar cu trucuri.

Am simţit cum mă încordez. Îl dispreţuiam pe tata în acel moment, dispreţuiam vorbele lui mari şi distincţia și, mai presus de orice, magia lui. Era vina mea că nenorocitele alea de benzi din jurul antebraţelor mele nu voiau să strălucească? Era vina mea că aveam doar atât forţă în mine cât să aprind un felinar? Încă de mic am fost nevoit să ocolesc problemele, neputând niciodată să mi le rezolv direct, aşa cum făceau Shalla sau părinţii mei.

— Știu doar trucuri, am spus.

El s-a întors spre mama.

— Isteţ. Băiatul caută mereu să fie isteţ.

Tata foloseşte cuvântul „isteţ” așa cum alţi oameni folosesc termeni precum „reputaţie proastă” sau „boală dizgraţioasă de piele.” El s-a dus la masa de scris şi s-a întors cu un glob mic de sticlă strălucitoare, genul pe care îl folosesc copiii când învaţă să își antreneze voinţa. „Un Jan'Tep trebuie să fie puternic.”

Am ţinut globul în palmă. Acesta strălucea, însă atunci când părinţii mei s-au apropiat de uşă, lumina s-a stins. Nu s-a diminuat. S-a stins. M-am concentrat asupra lui, cu puterea minţii, încercând să îl aprind, însă nu s-a întâmplat nimic. „Haide, mi-am spus eu. Ai făcut chestia asta de nenumărate ori până acum.” Nimic. Nu s-a aprins. Am auzit din nou tonul rece din vocea lui Ra'meth. „În curând, te vei trezi printre Sha'Tep, acolo unde familia ta a știut mereu că ți-e locul.”

— Un Jan'Tep trebuie să fie puternic, a repetat tata din prag.

Am ridicat privirea şi am văzut că nu cu mine vorbea – vorbea singur, așa cum făceau oamenii atunci când se pregăteau să înfrunte ceva care urma să fie greu sau foarte trist.

Mai rămăseseră câteva zile până să împlinesc șaisprezece ani și, pentru prima oară în viaţă, îmi era cu adevărat frică de tata.

8
Abydos

Mi-am petrecut cea mai mare parte din zi în camera mea, fie dormind, fie treaz și, între aceste două stări, zgâindu-mă la acel glob mic din sticlă pe care îl ţineam strâns în mână. Acum, reușeam să obţin doar o licărire, iar dacă m-aș fi forţat până la epuizare, l-aș fi putut face să concureze cu o lumânare mică. Într-un final, am azvârlit globul într-un perete al odăii mele. Acesta nici măcar nu s-a spart. Încă o probă picată. Nu avea să vină niciun mesager care să îmi aducă discul de aur, simbolul că trecusem prima probă.

Am zăcut în pat ore în șir, ţinându-mi braţele întinse în faţa mea și dorindu-mi ca toate cele șase benzi tatuate cu cerneală metalică să se despartă, ca sigiliile să se rupă, iar simbolurile pentru vrăji, pe care ar fi trebuit să le fac deja, să se aprindă. Nu era corect. Toată viaţa făcusem tot ceea ce trebuia să facă un iniţiat Jan'Tep. Memorasem pronunţia perfectă pentru fiecare vrajă, stăpâneam fiecare formă somatică. Puteam păstra în minte imaginea clară a unei vrăji chiar și în toiul unei furtuni. Nimic din toate astea nu conta. Benzile nu voiau să strălucească.

La un moment dat, am devenit atât de mistuit de frustrare și de ciudă, încât, deși știam că nu va funcţiona, am început să zgârii benzile cu unghiile, rupându-mi pielea până când am sângerat. Însă nicio zgârietură și nicio tăietură nu le-ar fi adus la viaţă. Doar magia. Doar forţa. Doar calităţile pe care eu nu le aveam.

Am mușcat pătura de teamă că mama sau tata – sau, mai rău, Shalla – m-ar fi putut auzi ţipând. Mă răzvrăteam în tăcere împotriva întregii lumi, doar ca apoi să încerc să accept soarta care mă aștepta, imaginându-mi viaţa ca funcţionar sau servitor Sha'Tep. Până seara, am ajuns la concluzia că nu eram nici iritat, nici supus din fire.

Trebuia să fac ceva în legătură cu situaţia mea. Tata mă făcuse mincinos, trișor, șarlatan. Ei bine, dacă asta eram, atunci aveam de gând să mint, să trișez și să înșel ca să obţin puterea unui mag, pentru că nu aveam de gând să rămân așa nici în ruptul capului. Printre noi

circulau multe povești despre triburile Mahdek, care furau magia de la zei și de la duhuri, beau licori letale și săvârșeau ritualuri care îi ajutau să descopere vrăji puternice. Fiind niște hoți, firește că Mahdek nu erau considerați a fi eroi ai acestor povestiri. „Prea bine, atunci, mi-am zis, eu voi fi primul.”

O bătaie în ușă m-a adus la realitate.

— Intră! am spus.

Deși nu doream să întâlnesc alți oameni, eram hotărât să nu las să se vadă asta.

Deoarece lumina era stinsă în cameră, a fost nevoie de o clipă pentru ca umbrele care intrau pe ușă să ia forma mâinilor, a tăvii și, în cele din urmă, a lui Abydos. „Unchiul Abydos”, mi-am zis.

— N-ai mâncat toată ziua, a zis el încet.

Am fost puțin surprins că venise să îmi aducă de mâncare. Tata avea o regulă strictă, și anume că masa se servea în familie, iar dacă Shalla sau eu alegeam vreodată să stăm îmbufnați în camerele noastre, atunci rămâneam flămânzi.

Seara trecută fusesem bolnav, prin urmare fusese o scuză plauzibilă. Dar în seara aceea?

— Tata știe că mi-ai adus de mâncare?

Abydos a venit și a așezat tava pe măsuța de scris din colțul camerei, apoi s-a așezat pe scaunul care era deja prea mic pentru mine, ceea ce îl făcea să pară un uriaș. A ridicat capacul din argilă roșie de pe tavă, lăsând să se vadă o farfurie încărcată cu friptură de miel care mirosea minunat.

— Familia a fost servită deja, stăpâne Kellen. Aceasta este cina mea și am dreptul să o mănânc unde doresc.

— Vrei să mănânci în camera mea?

— Te deranjează?

M-am ridicat din pat, simțindu-mi hainele din ziua precedentă aspre și țepene pe piele, și m-am așezat lângă el la masa de scris. Când m-am uitat pe tavă, am observat că pusese în farfurie o porție destul de mare pentru o singură persoană. Și am mai observat ceva.

— Ai două seturi de tacâmuri pe tavă.

— Hm? El s-a uitat la setul suplimentar de tacâmuri, prefăcându-se surprins. Ai dreptate. Ce ciudat! Apoi, s-a uitat la farfuria cu

friptură de miel. Se pare că am luat mai multă mâncare decât pot mânca. Oare ai putea...?

Am luat cuțitul și furculița și am zâmbit, mai mult pentru Abydos decât din vreun sentiment de plăcere, însă până și bucuria simulată era mai bună decât să stau singur în cameră și să mă holbez la globul întunecat din sticlă.

La început, am mâncat în tăcere. Nu petrecusem niciodată prea mult timp în compania lui Abydos. Mi se păruse întotdeauna a fi o persoană destul de simplă, complet diferită de tatăl meu. Însă acum, în timp ce îl priveam cum mănâncă, cu o răbdare metodică, începeam să văd asemănările. Erau apropiați ca vârstă, Abydos fiind cu un an și ceva mai tânăr, și aveau aceeași culoare a pielii și aceeași construcție puternică. Însă unchiul meu nu emana putere, nici autoritate, așa cum făcea tata. Cred că aducea mai mult cu un fermier Daroman sau cu un soldat Berabesq. Nu era impunător. Nu ieșea în evidență. Era obișnuit. Oare îl percepeam astfel doar pentru că nu putea folosi magia?

— Ai știut dintotdeauna că vei fi Sha'Tep? l-am întrebat eu, fiind vag conștient cât de nepoliticoasă era întrebarea, însă disperat să aflu răspunsul.

Unchiul mi-a răspuns cu o răbdare remarcabilă.

— Cred că da, a zis el, cu privirea rătăcită. Puteam folosi puțină magie când eram copil. Cei mai mulți dintre noi pot, atunci când se află aproape de oază, însă abilitățile mele au început să dispară pe măsură ce mă apropiam de anul numirii.

Exact acest lucru se întâmpla și cu mine! Am simțit cum mă cuprinde brusc panica, de parcă sufletul meu ar fi strigat după ajutor. „Nu e corect! M-am născut ca să fiu mag, ca mama, tata și Shalla, nu vreun Sha'Tep inutil „ca...” Abydos se uita la mine. Privirea lui era blândă... răbdătoare. Rușinea a estompat sentimentul de groază și de furie și am început să respir normal, însă disperarea a rămas.

— Atunci când magia ta a început să dispară... ai... ai încercat să i te opui?

Abydos și-a întins brațele. Benzile colorate se estompaseră demult, însă erau încă vizibile.

— Stăteam și mă holbam la ele ore în șir, încercând să le fac să

strălucească, rugându-mă la duhurile strămoșilor noștri să le aprindă în locul meu. El a trasat o linie cu unghia de-a lungul unuia din antebrațe. Ba chiar am încercat... Abydos a clătinat din cap. Uneori, aveam gânduri necugetate în copilărie.

A început să mănânce.

— Povestește-mi, am spus.

Schimbarea subtilă în expresia de pe fața unchiului meu m-a făcut să-mi dau seama că vorbele mele sunaseră a poruncă.

— Voiam să spun că i-am auzit... i-am auzit pe ceilalți inițiați vorbind despre cum poți să aprinzi benzile cu sulfat de cupru și...

Abydos a zâmbit, a înghițit mâncarea, apoi a așezat cuțitul și furculița pe tavă.

— A, da, născocirile despre poțiunile preparate din metalele care se află în adâncurile de sub oază. Îți imaginezi trei magi tineri pregătind împreună poțiuni exotice, alimentate de vrăji, și sacrificându-și o parte din magia lor în scop nobil... Kellen, ți-ai putea imagina chiar și în cele mai nebunești vise ale tale că inițiații ar face vreodată așa ceva?

— De ce n-ar...?

Întrebarea mi-a rămas pe buze. Știam deja răspunsul. Magia era cea mai de preț avere a neamului meu. Cine și-ar fi dorit să renunțe la o parte din putere? Și totuși, tocmai aceasta era strategia la care mă gândeam. Panahsi avea un potențial atât de mare, încât speram că va dori să îmi dea și mie puțin. Sora mea – dacă se simțea suficient de vinovată și dacă îi mângâiam orgoliul suficient de mult. „Dar, Shalla, ești atât de puternică... ai mai multă magie în tine decât tot clanul laolaltă, nu-i așa?” Era un plan exagerat, însă, după cum aflasem de la Ferius seara trecută, atunci când mă învățase un joc ciudat numit „Poker”, uneori trebuie să joci cărțile pe care le ai în mână.

— Nu face asta, a spus Abydos, trezindu-mă din visare. Am văzut expresia asta pe fețele multor inițiați tineri, însă, pentru fiecare legendă despre magi care și-au descoperit puterile prin magie neagră, există sute de povești adevărate despre cei care și-au pierdut viața încercând. Plătești un preț atunci când cauți să dobândești puteri mai mari decât cele pe care le oferă de bunăvoie duhurile strămoșilor noștri.

Fără să vreau, mi-am amintit ceva ce spusese tatăl meu în seara precedentă.

— Asta a pățit și bunica? l-am întrebat. A fost într-adevăr întunecată?

Această întrebare ar fi șocat pe oricine, și cred că și pe Abydos l-a făcut să tresară, însă el a șovăit doar o clipă înainte să răspundă.

— A avut o boală, a rostit el, aproape absent. Și-a ridicat arătătorul de la mâna dreaptă în dreptul feței și a trasat un model pe obraz. Semne negre și rotitoare care au crescut în timp. Pe măsură ce acestea creșteau, la fel se intensifica și latura ei întunecată.

— Nu înțeleg. Care latură întunecată? La ce te referi?

Abydos s-a rezemat de spătarul scaunului, iar fruntea i s-a încrețit atunci când și-a ridicat sprâncenele.

— Părea să pună pur și simplu stăpânire pe ea. Avea o... urâțenie pe dinăuntru care o schimba. S-a transformat într-o femeie complet diferită față de cea pe care o cunoscusem eu în copilărie. În cele din urmă, tatăl tău a fost nevoit să o oprească.

Cuvintele tatălui meu mi-au răsunat în minte. „Este dreptul și responsabilitatea mea să-mi apăr atât familia, cât și clanul de un alt mag răzvrătit." Dar a mai spus ceva, despre Shalla. „O voi îmblânzi pentru totdeauna dacă voi fi nevoit."

— Nu înțeleg, am spus eu, pe un ton ridicat. Mama este tămăduitoare! De ce nu a...

— Nu există leac. Dacă este adevărat ceea ce spun maeștrii, cum că întunericul este un blestem aruncat asupra noastră de către Mahdek în ultimele zile înainte să fie învinși de vrăjile noastre, atunci mă îndoiesc că boala putea fi învinsă de magie. Nu putem decât să extirpăm infecția înainte să se răspândească. Și-a așezat mâna pe umărul meu – un gest neobișnuit pentru el. Nu te agăța de trecut; și prezentul are destule pericole.

Gândul m-a purtat la seara precedentă, la Ra'meth și fiii lui. Oare l-ar fi omorât pe tata dacă nu ar fi intervenit Ferius? Am ridicat privirea spre Abydos.

— Ra'meth ne amenință familia?

El și-a întors atenția la mâncare.

— Nu și dacă tatăl tău va deveni prințul clanului.

— Poate? Casa Ra are mulţi susţinători. Dacă...?

Abydos tocmai îşi ducea furculiţa la gură. S-a oprit şi m-a privit, ridicând o sprânceană.

— Ştii ca tatăl tău să fi eşuat vreodată?

Avea dreptate. Pe de altă parte, mă îndoiam că Abydos ştia ceva despre politica Jan'Tep. Înainte să apuc să fac o remarcă politicoasă în această privinţă, uşa camerei mele s-a deschis din nou. Era Shalla.

Ar fi trebuit să ştiu că va veni. Trecuse aproape o zi întreagă şi, fără îndoială, ea se aştepta ca mie să îmi fi trecut orice urmă de furie neîndreptăţită faţă de ea.

— Uite, Kellen, ştiu că eşti supărat pe mine, dar eu... Abia atunci a părut să îl observe pe unchiul nostru, şezând la masa mea de scris. Ce cauţi aici, Abydos?

— Ieşi, Shalla, i-am spus eu.

Abydos mi-a aruncat o privire aspră. În mod normal, ideea de a fi mustrat de un Sha'Tep mi s-ar fi părut scandaloasă, însă, peste câteva săptămâni, existau şanse mari ca eu să mă prezint dinaintea lui în fiecare dimineaţă ca să îmi dea sarcini de îndeplinit pe ziua respectivă. El m-a strâns de umăr şi mi-a aruncat o privire compătimitoare. Am văzut căldură în ea, mai multă, poate, decât eram obişnuit să văd la părinţii mei.

— Eu tocmai plecam, stăpână Shalla, a spus Abydos. S-a ridicat în picioare şi a dat să se întindă după tava pe jumătate plină de mâncare, când s-a întors spre mine. Iartă-mă, stăpâne Kellen, dar am nişte treburi urgente de făcut. Oare te-ar deranja dacă mi-aş lăsa cina aici o vreme?

Nu a mai aşteptat răspunsul, ci s-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de uşă.

— Mulţumesc, Ab... Mulţumesc, unchiule, am spus.

El s-a întors şi mi-a zâmbit cu tristeţe în ochi.

— „Unchiule”? a întrebat Shalla nedumerită, aşezându-se pe scaunul pe care tocmai îl eliberase Abydos.

— Ce vrei?

— Eu... Ea a şovăit timp îndelungat. Voiam să văd dacă eşti bine.

De ce pun oamenii astfel de întrebări? „Văd că ţi-a căzut braţul, eşti bine? Oh, salutare. Am auzit că familia ta a ars în flăcări. Eşti

bine?” Magia mea începea să se stingă şi, în câteva săptămâni, urma să mă trezesc printre cei din clanul Sha’Tep. Din acel moment, Shalla urma să îmi arate același respect pe care i-l arăta unchiului nostru. Prin urmare, răspunsul corect era: „Nu, nu sunt bine deloc. Nu voi mai fi niciodată bine şi este numai vina ta, Shalla.”

Dacă s-ar fi întâmplat în urmă cu cinci ani, când eram mici, aş fi luat tava şi i-aş fi aruncat mâncarea în cap. Dacă s-ar fi întâmplat ieri, aş fi ţipat la ea din toţi rărunchii pentru că îmi distrusese viaţa. Însă se întâmpla azi, iar eu nu mai îmi permiteam să fiu persoana aceea. Trebuia să fiu o persoană care se gândea la viitor.

— N-ar trebui să te pregătești pentru probe? am întrebat-o, sperând să schimb subiectul.

Ea și-a desfăcut palma, dezvăluind un disc din aur.

— Am avut duelul azi-dimineaţă. Am vrut să refuz, dar bătrânul Osia’phest mi-a spus că trebuia să lupt împotriva lui Enyeris. Este cea mai slabă ucenică dintre toţi cei care trebuie să dea probele.

„Nu mai este cea mai slabă”, mi-am zis eu cu amărăciune. Când am surprins-o pe Shalla uitându-se la mine ca la un invalid, i-am spus:

— Sunt bine. Mulțumesc de întrebare.

Ea a deschis gura, dar n-a spus nimic. Am lăsat-o să aștepte așa câteva secunde, sperând că o insectă va zbura prin fereastră și va ateriza în gura ei. Într-un final, ea a întrebat:

— Ești bine?

Am încuviințat și am bătut uşor cu mâna în partea stângă a pieptului.

— Inima îmi bate normal.

Firește că habar nu aveam dacă era adevărat. Ar fi putut bate în sens invers, la cât mă pricepeam eu. M-am ridicat în picioare, am deschis dulapul și am început să caut o cămașă curată.

— Serios, Shalla, mă simt minunat, dar am câteva comisioane importante de făcut, așa că, dacă nu te superi...?

— Magia ta se stinge, Kellen. În curând, va dispărea de tot, iar tu spui că ești bine?

Nu am răspuns. Încerca să se certe cu mine. În lumea ei, cearta era o ocazie să dovedească cât de deșteaptă era; o probă a voințelor, pe care să o câștige repede – după care să declare cu mărinimie că furia

și conflictul erau uitate. Shalla era sora mea și unul dintre acei oameni pe care îi iubeam cel mai mult pe lume, însă eu nu voiam să „lupt și să uit”. Indiferent cât de mare nevoie urma să am de ajutorul surorii mele, în acel moment nu o puteam vedea în fața ochilor.

Mi-am schimbat cămașa prăfuită din ziua precedentă cu una din pânză gri-închis, care se potrivea atât cu cerul serii, cât și cu starea mea.

— Ce „comisioane” ai de făcut în seara asta? m-a întrebat ea, ciugulind leneș din mâncarea mea. Să fie oare pentru că Șoricioaica a venit să întrebe de tine?

— „Șoricioaica”?

— Cea plictisitoare, din clasa ta. Cea cu fața ascuțită. Nephi... Neph...

— Nephenia? am întrebat eu. Nu are fața ascuțită. Este cea mai...

Expresia îngâmfată de pe fața Shallei m-a făcut să tac. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca ea să știe încă un lucru despre mine. Am întors privirea, iar ochii mi-au căzut pe pachetul de cărți de joc care stătea pe marginea măsuței de lângă patul meu. M-am dus într-acolo și am luat pachetul, simțind cum cărțile de joc îmi alunecă încet în palmă. Mi-am înfrânat dorința de a le răsfira ca pe un evantai și de a le arunca în aer.

— Trebuie să plec. Tata a spus să îi returnez de îndată cărțile de joc lui Ferius Parfax.

Shalla a încetat să se mai joace cu mâncarea mea și s-a întors spre mine. Brusc, expresia de pe fața ei a devenit foarte serioasă.

— Nu, a zis să trimiți un servitor. Ar trebui să te ții departe de femeia aia, Kellen. Lumea zice că este spionul regelui Daroman și că a venit să se amestece în alegerile pentru următorul prinț al clanului.

— Tata va fi acela, am spus eu, din reflex.

— Firește că va fi tata. Atunci, de ce să află aici femeia asta, Ferius? Ce vrea?

— Nu știu, am răspuns, vârând pachetul de cărți în buzunarul cămășii. O voi întreba când o voi întâlni.

M-am întors să deschid ușa, când aceasta s-a deschis în fața mea. Tata stătea în prag, statura lui înaltă fiind luminată de felinarele de pe coridor, din spatele lui, care îi aruncau umbra peste mine. El și-a

întins mâna dreaptă și în palma lui am văzut un sul de pergament sigilat cu ceară neagră. „E un edict, am înţeles eu îngrozit. Ra'meth a convins consiliul să emită un edict împotriva mea."

— Ai fost convocat, a zis el.

Nu îmi dădeam seama din vocea lui cât de mult era grijă pentru mine și cât de mult era mânie pentru rușinea pe care o adusesem familiei noastre.

— Trebuie să-l deschizi, Kellen, mi-a spus. Afară așteaptă un străjer de la palat.

M-am întins și am luat sulul cu mâini tremurânde. Părea mai greu decât ar fi trebuit să fie, iar când l-am deschis, ceva a căzut pe jos. Am coborât privirea și am văzut lumina reflectându-se într-un disc mic din aur, precum cel pe care îl primise Shalla pentru că câștigase duelul.

— Nu înţeleg, am spus, aplecându-mă să-l iau de pe jos.

Shalla mi-a luat discul din mână și l-a ridicat în aer, ca să îl compare cu al ei. Erau identice.

— Ce scrie în citaţie? m-a întrebat ea.

Am desfăcut sulul și abia atunci am observat simbolul încrustat în ceara neagră: o stea deasupra valurilor.

— Este simbolul prinţului clanului, am spus, întorcându-mă spre tata. Dar... e mort. Cum ar putea...?

Tata a mijit ochii, privind cu atenţie sigiliul, ca și când ar fi căutat un defect în model.

— Prinţul a murit, însă mai există cineva care poate folosi simbolul lui.

— Văduva Mag, a spus Shalla cu răsuflarea întretăiată. Dar n-a mai prezidat...

Niciunul dintre noi nu știa răspunsul. Soţia prinţului defunct nu mai ieșise din palat dinainte ca vreunul dintre noi să se nască. Pentru noi, ea nu reprezenta nimic altceva decât trăsăturile severe și reci scurtate pe chipul statuii de lângă porţile palatului, care îi purta numele. Am desfăcut pergamentul și am văzut scrisă o singură propoziţie: „Am întrebări pentru tine."

Am ridicat privirea spre tata, ţinând în mâna dreaptă pergamentul, iar în cea stângă discul.

— Ce să fac?

Nesiguranţa din ochii lui s-a transformat într-o privire îngrijorată pentru mine.

— N-ai încotro. Este văduva moştenitoare. Vei plăti un preţ dacă o vei refuza.

9

Văduva moștenitoare

Nu mai trecusem niciodată prin porţile palatului. Dincolo de ele se afla o mare întindere, luminată doar de stelele de deasupra și împrejmuită de colonade din piatră care se înălţau la șase metri deasupra pământului nisipos. În mijloc se afla palatul, o construcţie cu un singur etaj și șapte ziduri înclinate în interior, care făceau ca acoperișul heptagonal să fie mai mic decât fundaţia. Încă vedeam cele șapte fascicule de lumină slabă înălţându-se din acoperiș și strălucind spre stele, amintind că prinţul clanului murise și că acestea erau vremuri de restriște.

Straja care îmi adusese edictul m-a însoţit pe lângă palat, conducându-mă în schimb spre grădinile din spate, care păreau la fel de nesfârșite. Întunericul, vidul, mă făcea să mă simt foarte singur. Oare acesta era motivul pentru care părinţilor mei le era interzis să mă însoţească? Întunericul făcea ca acela să pară locul excelent pentru a ucide pe cineva.

Consiliul interzisese orice rivalitate, având în vedere că se apropiau alegerile pentru noul prinţ al clanului, însă Ra'meth se temea cu adevărat de judecata acestuia? Cât costa să mituiești un străjer ca să îl elimine pe fiul rivalului?

Am aruncat o privire înspre străjerul care își ţinea braţele pe lângă corp, arătătorul și degetele mici de la fiecare mână atingându-se ușor. „E *tribulator*", mi-am zis – un mag care folosește magia de fier și de sânge. Dacă aș fi încercat să fug sau să fac o mișcare împotriva lui, m-ar fi paralizat de durere într-o clipită. El și-a ridicat un braţ, iar eu am tresărit.

— Te așteaptă înăuntru, mi-a zis.

Am privit dincolo de rândurile de copaci înfloriţi și iazurile dreptunghiulare, întunecate. Am zărit un pâlc de structuri înalte din lemn, care semănau cu niște siluete slăbănoage care dansau, fiecare având mai multe braţe. La capătul fiecărui braţ se afla câte un ghiveci cu flori luxuriante, roz și aurii.

— Unde? am întrebat eu. Nu văd decât…

În ochii străjerului s-a citit enervarea.

— Acolo, a zis el, arătându-mi mai exact.

În adâncul grădinilor, am văzut în cele din urmă o căsuţă întunecată, ascunsă printre plante. Nu avea mai mult de nouă metri pătraţi, iar pereţii abia dacă ajungeau la înălţimea unui om.

— Văduva moştenitoare este înăuntru? am întrebat eu, nevenindu-mi a crede.

Străjerul nu mi-a răspuns. Stătea nemişcat, cu braţul întins în direcţia căsuţei, aşteptând ca eu s-o iau din loc. Mi-am amintit cuvintele tatei: „Vei plăti un preţ dacă o vei refuza."

Deoarece nu mai intrasem niciodată în perimetrul palatului, nu ştiam la ce să mă aştept – cu siguranţă nu era o cocioabă precum cele din mahalaua Sha'Tep. Buşteni nefinisaţi sprijineau acoperişul în fiecare colţ, iar şipcile în stare brută formau cea mai mare parte a pereţilor şi a tavanului, care era înclinat într-o parte, probabil ca să împiedice apa de ploaie să se acumuleze. Interiorul era curat şi destul de ordonat. Nu am văzut urme de mucegai sau de mizerie. Dacă acea căsuţă ar fi fost o fiinţă umană, ai fi putut zice că avea o ţinută demnă, însă din punctul meu de vedere aceasta părea veche şi obosită. Singurul său locatar mi-a lăsat aceeași impresie la o primă vedere.

— Aceasta este supunerea la care să mă aştept din partea Casei Ke? a întrebat ea.

Văduva moştenitoare şedea pe singurul scaun din căsuţă, cu o carte în mână. Purta negru din cap până-n picioare, veşmintele părând a fi croite dintr-un singur sul de mătase, pe care şi-l înfășurase în jurul braţelor și al trupului și pe care îl legase pe ici, pe colo cu şnururi albastre, ca să nu se desfacă. Părea a fi genul de veşmânt în care un antreprenor de pompe funebre ar fi înfășurat un trup înainte de îngropăciune. Doar faţa şi mâinile îi erau vizibile, iar cât vedeam din ele mă nedumerea.

— Vă cer iertare… am bombănit eu, făcând stângaci plecăciuni şi dându-mi seama că habar nu aveam cum să mă comport sau să mă adresez. My… Lady?

— Poţi să-mi spui Văduvă Mag. Apoi, a adăugat: Dar numai dacă

închizi ușa, ca să nu răcesc.

Am închis repede ușa în urma mea, având grijă să nu mă întorc cu spatele la ea. Ar fi fost nepoliticos, măcar atât știam și eu.

La început, mi s-a părut că văduva era de vârsta mamei, însă, când o lumină singurul glob strălucitor care se legăna înainte și înapoi deasupra capului său, aș fi putut jura că arăta ba de 70 de ani, ba mai tânără.

— Dezolant, nu-i așa? m-a întrebat ea.

M-am blestemat în gând pentru că mă zgâiam.

— Ce anume, My Lady… adică, Văduvă Mag?

Ea s-a ridicat în picioare și și-a împreunat mâinile în față.

— Să vezi pe cineva căruia i-a trecut demult timpul să moară.

Ea a inspirat adânc, iar trăsăturile feţei păreau să i se schimbe din nou în cele ale unei femei mult mai tinere.

Habar nu aveam ce trebuia să spun.

— Sunteţi…

Ea a zâmbit.

— Frumoasă?

Nu era tocmai cuvântul pe care l-aș fi folosit, însă eram prea agitat ca să judec.

— Da, Văduvă Mag.

Ea a lăsat să-i scape un râs obosit, care o făcea să pară mult mai bătrână, cu toate că înfățișarea nu i se schimbase.

— Te voi scuti de un moment stânjenitor, Kellen, fiu al lui Ke'heops.

Ea și-a întins mâinile și, odată cu acest gest, am văzut unde de energie alunecând în jurul ei, strălucind pe sub faldurile veșmântului negru din mătase, luminându-i pielea din interior.

— Am în jur de trei sute de ani și am rezistat atâția ani datorită vrăjilor și voinţei. A încetat să îmi mai pese în urmă cu două sute optzeci și trei de ani ce ar putea crede despre mine un băiat insensibil.

Cred că știusem în străfundul meu că așa stăteau lucrurile. Prinţul clanului, decedat de curând, fusese același bărbat care luptase și îi învinsese pe Mahdek acum trei secole. El și soţia lui nu aveau moștenitori, de aceea urmau să se ţină pentru prima oară alegeri

pentru un nou prinţ. Am realizat că îmi ţineam respiraţia în timp ce o priveam. Una e să auzi astfel de poveşti şi alta să te trezeşti faţă în faţă cu ele.

— Cum...?

— Cum de am prins rădăcini în acest loc şi am renunţat la dubioasa onoare a tunelului cenuşiu?

Ea a pus deoparte cartea şi a ridicat o mână. În timp ce priveam, firicele de forţă alunecau de-a lungul degetelor ei.

— Vrăji care să îmi ţină oasele laolaltă, vrăji care să facă sângele să-mi curgă prin vene, vrăji care să îmi ţină mintea ascuţită, vrăji care... ei bine, cred că ai înţeles.

Volumul de magie pentru asemenea eforturi, ca să nu mai pomenesc de priceperea şi precizia necesare pentru a o mânui, era uluitor. Mi-a venit un gând.

— Cu o asemenea putere, de ce nu...

— De ce nu mă vindec pe veci? De ce nu mă întineresc, pur şi simplu? S-a aşezat din nou pe scaun. Unele costuri nu pot fi evitate, chiar şi folosind magia.

Eu am clătinat din cap.

— Iertaţi-mă, dar voiam să vă întreb de ce nu sunteţi deja prinţul clanului.

Ea şi-a îndreptat privirea spre mine de pe scaunul pe care şedea, a ridicat o sprânceană, apoi şi-a întins o mână.

— Vino aici.

M-am supus, iar ea mi-a luat mâna şi mi-a sărutat-o.

— Mulţumesc, Kellen. Rareori mă mai surprinde ceva în ultima vreme. Preţul cel mai greu de plătit pentru viaţa lungă este acela că oamenii devin foarte previzibili. Nici nu e nevoie să le pui întrebări, deoarece răspunsurile lor sunt calculate prin ecuaţiile simple ale intereselor personale. De acum înainte poţi să-mi spui Mer'esan.

Mi-am retras mâna, simţindu-mă stânjenit din cauza acelei familiarităţi ciudate.

— De aceea m-ai chemat, Mer'esan? Să îmi pui întrebări?

— De ce? Ai răspunsuri?

— La unele dintre ele, am răspuns eu, căzând o clipă pe gânduri. Dar probabil nu la ceea ce te-ar putea interesa.

Ea a zâmbit din nou.

— Bine – isteţ. Îmi place isteţimea.

Când s-a ridicat în picioare şi s-a postat în faţa mea, arăta mult mai tânără; să fi avut douăzeci și ceva de ani, și mult mai frumoasă. Mă întrebam dacă într-adevăr nu își făcea griji în privința înfățișării, așa cum lăsa să pară.

— Am multe întrebări, Kellen, la care tu n-ai de unde să ştii răspunsul, fireşte. Nădăjduiesc, însă, că împreună le-am putea lămuri. Și-a înclinat capul într-o parte preţ de o clipă. Ah, dar tu eşti în toiul probelor, nu-i aşa? Prin urmare, trebuie să-ţi testăm mintea. Pune-mi întrebarea.

Aveam o sumedenie de întrebări. De ce mă chemase? De ce locuia în acea colibă din grădină şi nu în palat? De ce îmi oferise discul din aur care îmi permitea să continui probele? Erau toate întrebări la care îmi doream cu ardoare răspunsuri; însă bănuiam că pe ea nu o interesau deloc. Nu avea nicio intenţie să răspundă la întrebările mele. Voia să afle dacă le puteam distinge pe ale ei.

Încercam să înţeleg aspectele pe care le observasem la ea: alegea să nu locuiască în palat; nu încerca să preia puterea, prin urmare nu o interesau mașinaţiile politicii clanului. După ce se ţinuse departe de activităţile zilnice ale oamenilor decenii la rând, ea alesese să se implice în ceva atât de mărunt precum probele magilor. Mai mult, arăta interes faţă de mine. De ce? Pentru că tata era cea mai potrivită persoană pentru a deveni prinţul clanului? Mai existau şi alţii în această competiţie, inclusiv Ra'meth. Oare ea vorbise cu el sau cu Tennat? După cum arăta coliba, mă îndoiam că avusese vreun vizitator în ultima vreme.

— Nu te grăbi, mi-a zis ea, cu o voce care trăda nerăbdarea.

„Este agitată. Îngrijorată." Trebuia să fie altceva... ceva care să tulbure o ființă care își pierduse demult interesul faţă de viaţă sau de moarte. Ceva nou. Ceva la care nici măcar magia ei nu găsea răspuns. Am rumegat o vreme posibilităţile și variantele înainte să hotărăsc să las pe seama intuiţiei răspunsul sau, mai degrabă, întrebarea.

— Există o singură întrebare care te interesează, Mer'esan. Este cea la care nu ai găsit singură un răspuns.

— Serios? Sunt o femeie educată, Kellen. Care crezi că este enigma

care mă nedumerește atât?

— Cine este Ferius Parfax?

S-a așternut tăcerea între noi vreme îndelungată înainte ca Mer'esan să încline ușor din cap în semn de aprobare.

— Bravo, Kellen, fiu al lui Ke'heops. Meriți discul acela mic pe care îl ai în buzunar.

Mer'esan s-a apropiat de un ceainic care se afla pe un răftuleț.

— Ți-aș oferi ceva de mâncare sau de băut, însă mi-e teamă că lucrurile pe care le consum la vârsta mea te-ar îmbolnăvi destul de tare.

A turnat ceva gros și vâscos într-un pahar albastru și a luat o înghițitură. Într-un final, m-a privit peste marginea paharului.

— Femeia Argosi ți-a arătat cărțile de joc?

Din instinct, am dus mâna la buzunarul în care se afla pachetul de cărți. Mer'esan a surprins mișcarea și și-a întins mâna înspre mine.

— Dă-mi-le, a spus ea.

M-am conformat și am privit-o cum le aranjează cu fața în sus pe blatul din lemn. După o clipă, a mijit ochii.

— Nu este pachetul ei de cărți.

— Ba da, am spus eu. Mi l-a dat ieri.

Mer'esan a strâns cărțile și mi le-a înapoiat.

— Este, într-adevăr, un pachet de cărți de joc și nu mă îndoiesc că îi aparțin lui Ferius. Cu toate astea, nu sunt cărțile ei Argosi.

— Ce înseamnă „Argosi”? Are legătură cu Daroman sau cu Berabesq?

— Argosi nu sunt un neam, a răspuns Mer'esan, luând încă o înghițitură. Sunt mai degrabă... o adunătură de proscriși. Rătăcesc prin lume, supraviețuind din mici servicii care le aduc bani.

M-am uitat la pachetul de cărți și mi-am amintit gluma lui Ferius despre vrăjile care mutau banii altora în buzunarul ei.

— Sunt cartofori.

— Așa e, dar cred că există un șiretlic. În realitate, oamenii îi consideră...

Ea părea că încearcă să găsească cuvântul potrivit.

— Cartografi? am sugerat eu.

Văduva a părut surprinsă, apoi a râs încet.

— Așa își spune? Nu a așteptat un răspuns. „Cartograf" este un cuvânt la fel de potrivit ca oricare altul, presupun, însă Argosi nu desenează hărți cu locuri, ci mai degrabă cu... culturile popoarelor. Ea a bătut ușor pe pachetul de cărți din mâna mea. Înțelegi semnificația suitelor?

Am încuviințat.

— Scuturi pentru Daroman, vrăji pentru Jan'Tep, potire pentru...

— Potire pentru Berabesq, da. Însă uită-te cu atenție la fiecare carte în parte și vei vedea un anume desen pe fiecare, care reflectă o parte din structura fundamentală a puterii acelei societăți. Ei le numesc „concordanțe."

Am frunzărit printre ele, am ales una dintre cărțile de joc cu figură din suita de vrăji și atunci am observat că pe ea era imaginea unui lord mag. O altă carte, de această dată din suita de pavăză, arăta imaginea unui bărbat în armură, cu o mantie lungă și roșie atârnându-i de umeri. Cartea se numea „Generalul Oștilor". Asul de vrăji arăta o oază, dar cel de pavăză înfățișa un soi de berbec care se pregătea să lovească într-un zid mare din piatră. „Așadar, fiecare suită înfățișează temelia și ierarhia din cultura sa."

— Ferius avea alte cărți de joc, am spus eu, amintindu-mi de cele pe care le vârâse la loc în buzunarul vestei. Le-a numit „discordanțe."

Mer'esan a încuviințat.

— Sunt un soi de atuuri. Argosi călătoresc și sunt martorii unor evenimente importante care au puterea să schimbe lumea care ne înconjoară; ei urmăresc oamenii și forțele care pot construi și distruge civilizații. Ei pictează aceste cărți noi – discordanțele – crezând că, dacă vor crea cel mai fidel pachet de cărți, vor putea interpreta cursul istoriei.

Totul avea o logică întortocheată ciudată. Dacă dețineai un pachet de cărți care oglindea perfect oamenii și evenimentele care alcătuiau o cultură, acest lucru te putea ajuta să vezi încotro se îndrepta societatea respectivă.

— De aceea a venit aici? Pentru că prințul clanului...

— Nu e nevoie să-mi protejezi sentimentele, a zis Mer'esan pe un ton sec. Nu e ca și când n-aș ști că soțul meu e mort.

Modul relaxat în care vorbea m-a luat pe nepregătite. Mi-am dat seama că mă zgâiam la ea, încercând să găsesc o urmă de îndurerare, sau furie, sau chiar uşurare. Cred că m-am zgâit prea mult, deoarece, atunci când s-a uitat la mine, mi s-a făcut brusc foarte frig.

— Ai grijă în ce ape te scalzi, fiu al lui Ke. Bărbaţii riscă să se înece atunci când se aruncă în ape necunoscute.

— Iartă-mă, Văduvă... N-am vrut...

— Ți-am spus să-mi spui Mer'esan.

— Iartă-mă, Mer'esan.

M-am hotărât să tac din gură o vreme și să văd dacă lucrurile nu vor decurge mai bine.

Văduva m-a privit timp îndelungat, sau cel puţin aşa mi s-a părut mie. Începeam să mă simt din ce în ce mai stânjenit, ceea ce cred că și urmărea. Cred că voia ca eu să vorbesc din nou, să spun o altă prostie, pentru ca ea să mă poată ridiculiza din nou. Însă uneori pot fi extrem de încăpățânat, mai ales atunci când cineva râde pe seama mea.

— Bine, a spus ea, după o veșnicie. Acum să revenim la chestiuni legate de consecințe.

Ea a luat cărţile de joc din mâna mea și le-a răsfirat ca pe un evantai, alegând una la voia întâmplării. Atunci când a întors-o, pe aceasta se afla cea mai înaltă faţă din suita de vrăji: prinţul clanului.

— Pe toți strămoșii... am zis eu.

Oare Ferius era răspunzătoare de moartea lui? „Nu, Mer'esan ar fi făcut o vrajă de divinaţie, magie de nisip și ambră cel mai probabil. Ar fi știut dacă soţul ei ar fi fost ucis. E doar un alt test."

— Mai bine, a zis ea, ca și când mi-ar fi ghicit gândurile, ceea ce era foarte posibil.

Eram convins că văduva înțelegea chiar și magia de mătase.

— Soţul meu era în declin de mai multe decenii și jumătate din lumea asta știa că se afla în ultimele lui luni de viaţă. Prezenţa femeii Argosi a fost o pură coincidenţă. Se află aici dintr-un alt motiv.

Am frunzărit cărţile de joc. Dacă Argosi se asigurau mereu că pachetul lor de cărţi arăta adevărata stare a lumii, atunci nu era important pentru ei noul prinţ al clanului? Am căutat până am găsit cartea numită „Prinţul Clanului." Aceasta înfăţişa un bărbat cu o

coroană și cu o stea în șapte colțuri în spatele lui, cu sigiliile celor șapte forme de magie strălucind.

— Fie că avem un prinț de clan vechi sau unul nou, este aceeași carte, același pachet de cărți.

Nu intenţionasem să rostesc aceste cuvinte cu voce tare, însă Mer'esan a zâmbit și și-a întins mâna ca să îmi atingă obrazul. Gestul a fost mult mai afectuos decât m-aș fi așteptat eu.

— Mai bine, fiu al lui Ke. Mult mai bine.

Părea că intensitatea cu care mă plăcea văduva depindea în totalitate de cât de inteligente sau nu erau ultimele cuvinte pe care le rosteam.

— Ai spus că Argosi își desenează cărţile celelalte... discordanţele... doar ca să reprezinte oameni și evenimente care ar putea schimba lumea. Crezi că Ferius Parfax se află aici pentru că ceva periculos urmează să se întâmple. Ceva ce ar putea... „Cum spusese ea?" Ceva ce ar putea construi sau distruge o civilizație.

Mer'esan a încuviințat.

— Încearcă să dormi cu acest gând mereu în minte. Umerii i-au căzut, iar ochii păreau să i se afunde în orbite. Termină acum, Kellen, fiu al Casei Ke. Aceasta a fost cea mai lungă conversație pe care am purtat-o în mai bine de douăzeci de ani. Încep să obosesc.

Voiam să-i sugerez că am fi putut termina mult mai repede dacă nu m-ar fi testat mereu. „Doar dacă nu asta a fost ideea. A vrut să vadă dacă sunt suficient de deștept, dar suficient de deștept pentru ce?" Am vârât mâna în buzunar și am scos discul din aur pe care mi-l trimisese văduva mag.

— Vrei să o spionez pe Ferius Parfax.

Mer'esan s-a întors cu spatele la mine, apucându-se dintr-odată să aranjeze paharul, cartea și ceainicul. „Îi e rușine, mi-am zis eu. Îi e rușine de ceea ce îmi cere să fac."

— Argosi au multe secrete, a spus ea. Femeia aceasta pare să fie interesată de tine. Vei face tot ceea ce îți va sta în putință să-i păstrezi interesul viu. Vei face acest lucru fără să îi dezvălui ei sau tatălui tău sau oricui altcuiva cerința mea.

„Așadar, să o spionez pe femeia care mi-a salvat viața."

— Iar în schimb, vei avea grijă ca eu să trec în continuare probele,

am spus eu, cuvintele mele sunând deja a trădare. Probele nu vor fi amânate până când va fi ales noul prinţ al clanului? Consiliul nu are lucruri mai bune de făcut decât să hotărască cine va câştiga statutul de mag? Mer'esan s-a întors cu faţa la mine și mi-a aruncat o privire aspră, însă eu eram sătul să-i mai fac pe plac. Nu, vreau să-mi spui.

Cred că m-ar fi lovit cu o vrajă chiar în acel moment dacă nu ar fi fost prea obosită.

— Probele sunt mai importante acum decât oricând. Doar ele contează.

— De ce?

— Pentru că nu i-am oferit soţului meu un moştenitor, a răspuns ea.

Vocea ei era doar o șoaptă, dar cu toate astea era plină de... ce? Tristeţe. Regret. Vină. Și încă ceva. Determinare.

— Ce contează mai mult decât puterea unui mag, Kellen?

M-am gândit la cuvintele pe care le rostise Ra'meth cu o seară în urmă.

— Puterea familiei sale.

Mer'esan a încuviinţat.

— Nu a mai rămas niciun mag suficient de puternic încât să ţină unit neamul cu propria-i forţă. Ceilalţi ar putea încerca să îl omoare și, astfel, să pună mâna pe coroană. Prin urmare, următorul prinţ al clanului trebuie să aibă o descendenţă puternică. O familie prea puternică pe care s-o înfrunte. O dinastie. Văduva a clătinat din cap: Și-apoi, folosind probele pentru a stabili cea mai puternică descendenţă, lașii aceia din consiliu nu mai trebuie să se teamă că vor vota împotriva unui mag care ar putea deveni conducătorul lor. Nu se vor mânji pe mâini.

Nu îmi era greu să mi-l imaginez pe Ra'meth folosindu-se de noua poziţie ca să îi pedepsească pe cei care nu îl sprijiniseră. Ar fi fost în stare să încerce să îl omoare pe tata doar ca să își îmbunătăţească șansele. „La naiba, și dacă ne va ataca în continuare?"

— Nu trebuie să te temi de Ra'meth, dacă acesta este motivul pentru care te încrunţi. Consiliul a emis un decret – nu va avea loc nicio vendetă până când noul prinţ al clanului nu va fi încoronat.

— Ce se va întâmpla atunci? am întrebat eu, tonul ridicat din

vocea mea trădând teama. Ce se va întâmpla cu familia mea dacă Shalla și cu mine nu… dacă tata nu va fi ales?

— Veţi fi exilaţi, a răspuns ea. Nu de către noul prinţ, firește – ar fi un mod oribil de a-și începe domnia. Nu, dacă Ra'meth devine prinţ, consiliul va izgoni Casa Ke.

Exil. O familie Jan'Tep cutreierând lumea fără aliaţi, fără clan și fără acces la oază. În timp, până și magia tatălui meu ar fi slăbit. Nu era nimic altceva decât pedeapsa cu moartea pentru noi toţi.

Mer'esan m-a privit cu o expresie compătimitoare întipărită pe faţă, care m-a făcut să mă simt și mai rău.

— Suntem un neam înzestrat cu magie, a zis ea încet. Nu ne putem permite un război al magilor între familii.

Mai bine o nedreptate decât decenii, poate chiar secole de bătălii sângeroase, cu vrăji, și crime, și haos. Ea și-a întins mâna și mi-a închis palma în care ţineam discul din aur. Te sfătuiesc să-ţi găsești magia cât mai repede, fiu al lui Ke.

10

Spionul

Era noaptea târziu când am plecat din coliba lui Mer'esan. Aveam în buzunar pachetul de cărți primit de la Ferius, precum și discul din aur. Mă simțeam împovărat de aceste unelte prin care eram manipulat. Mi-am adus aminte de toate acele glume pe care le făcuse Ferius în legătură cu magia Jan'Tep. Acestea făceau ca dorința mea de a o dobândi să pară măruntă și copilărească. „Doar că văduva mag mi-a spus că este singurul lucru care îmi va ține familia departe de primejdie."

Nu știam pe cine să cred. Știam exact ce va crede familia mea. „Un Jan'Tep trebuie să fie puternic", îmi va spune tata. Mama mă va privi doar și va face acel mic gest al ei, trasând cu degetul o linie în jurul ochiului meu stâng, asigurându-mă că viața își desfășura cursul firesc. Shalla va face tot ce făcea ea de obicei: îmi va spune că e doar vina mea și că trebuie să mă străduiesc mai tare. Pentru prima oară în viață, simțeam nevoia să vorbesc cu cineva care nu mă judeca sau nu se amuza pe seama mea.

Nephenia.

Shalla îmi spusese că venise să mă caute. Mă întrebam cum arătase bătând la ușa noastră și întrebând de mine. Oare fusese îngrijorată sau poate, doar poate, ceva mai mult? Oare plânsese atunci când părinții mei refuzaseră să o lase să mă vadă?

Era o fantezie copilărească, desigur, așa cum era și dorința bruscă de a încerca să o găsesc. Era târziu și, din câte știam eu, văduva mag ar fi putut pune un străjer pe urmele mele ca să vadă unde mergeam. Și-apoi, eram aproape sigur că dimineața Shalla va căuta să facă impresie în fața tatei, întrebându-mă dacă am înapoiat teancul de cărți „femeii Daroman", ceea ce ar fi fost singura explicație pentru care nu mă întorsesem de îndată ce se terminase întrevederea mea cu văduva. Prin urmare, trebuia să o găsesc pe Ferius înainte să mă gândesc la o poveste de dragoste cu Nephenia.

Orașul nostru nu este prea mare – abia dacă are opt kilometri în

diametru și în jur de trei mii de locuitori –, însă mi-ar fi fost aproape imposibil să găsesc o persoană printre atâtea suflete dacă n-aș fi știut sigur unde să caut.

Neamul meu bea vin și bere, precum și o băutură alcoolică tradițională, făcută din caise și rodii, numită „djazil"; de cele mai multe ori, aceste băuturi erau consumate acasă, împreună cu familia, într-o manieră liniștită și demnă. Având în vedere că acest lucru nu îi stătea în fire lui Ferius, am luat-o înspre hanurile din oraş. Existau doar cinci destinate străinilor, și, dintre cele cinci, doar trei serveau băuturi spirtoase.

— Nu-i aici, a zis bărbatul Sha'Tep cu buze subţiri din spatele tejghelei, ignorându-mă în vreme ce muta două butoiașe din stejar pe raftul din spatele lui.

— Dar ești sigur că ai văzut-o?

Burta, care ieșea ciudat din structura lui altminteri osoasă, s-a scuturat când el a râs.

— O femeie Daroman cu păr roșcat și pălărie bărbătească? Câte crezi că se află pe-aici?

— Când a plecat?

Bărbatul părea enervat sau îngândurat. Nu-mi dădeam seama exact.

— Să tot fi trecut vreo două ceasuri de-atunci. A zis că berea mea are gust de pișat de vacă și s-a dus să caute alta mai bună. El a arătat cu degetul spre ușă. Încearcă la Night's Calling[2]. E în Piața Veda, cam la o jumătate de kilometru de aici.

— De ce nu la Falcons Pride[3]? E mai aproape.

— Mi-a zis c-a fost deja acolo. Mi-a spus că berea lor are gust de urină de pisică, lucru pe care, evident, domnia sa îl consideră mai rău decât pișatul de vacă.

Am plecat de la han și, mai bine de o jumătate de oră, am străbătut mahalaua înspre Piața Veda. Nu știu nici dacă Ferius a intrat în hanul Night's Calling, nici cu ce fel de urină comparase berea care se vindea acolo, pentru că, atunci când am dat de ea, Ferius avea alte preocupări mai urgente.

---

[2] Chemarea nopţii (n.tr.).

[3] Şoimul mândru (n.tr.).

Intrarea în piaţă era blocată de câţiva iniţiaţi, unii din clasa mea, care erau îmbrăcaţi în cămăşi albe şi stăteau cu spatele. Îmi era imposibil să văd dincolo de ei. Însă nu mi-a fost greu să-mi dau seama că Ferius se afla acolo.

— Dă-mi pace, pocitanie, înainte să-ţi smulg mustăţile şi să le folosesc pe post de scobitoare!

Strigătele ei erau uşor neclare. Nu cred să fi auzit vreodată pe cineva atât de beat.

Am recunoscut silueta durdulie a lui Panahsi şi l-am întors brusc spre mine.

— Ce se petrece aici?

Când m-a recunoscut, el m-a împins în spate, îndepărtându-mă de piaţă.

— Kellen! Ce cauţi aici?

— O caut pe Ferius Parfax, am spus, îndepărtându-i mâna. Spune-mi ce se petrece aici.

— Du-te acasă, Kellen. N-ar trebui să fii aici.

Eram pe punctul să insist din nou când doi iniţiaţi mai mari, să fi avut şaptesprezece sau optsprezece ani, au privit în spate şi m-au observat.

— Hei, grăsane, trebuia să stai de şase.

— E în regulă! le-a strigat Panahsi. S-a întors spre mine şi mi-a vorbit în şoaptă: Du-te acasă, Kellen. N-ai vrea să te vadă acum Tennat şi fraţii lui.

L-am apucat de cămaşă, ceea ce ar fi fost o greşeală dacă înclinaţia lui Panahsi spre violenţă ar fi fost cât de cât proporţională cu dorinţa lui de a o manifesta.

— Mi-a salvat viaţa, Panahsi.

Acesta şi-a coborât privirea în pământ.

— Este... nu-ţi face griji. Nu îi vor face niciun rău.

— Minţi, Panahsi. Sau eşti prost.

L-am împins la o parte şi am fugit înspre intrare. Ceilalţi iniţiaţi erau cu spatele la mine şi cu atenţia îndreptată la ceea ce se petrecea în piaţă. Am zărit un spaţiu mic între doi dintre ei şi am intrat pe-acolo, croindu-mi drum printre ei înainte să mă observe cineva.

— Hei! a strigat unul dintre ei, încercând să mă înşface de braţ,

fără să reușească.

M-am uitat în spate, așteptându-mă să îi văd pe inițiați venind după mine, însă niciunul, nici măcar Panahsi, nu a depășit linia care demarca piața. Probabil că primiseră poruncă să rămână afară.

— Kellen, așteaptă! a strigat Panahsi. Nu știi ce faci. E o spioană!

Nu l-am băgat în seamă și am străbătut în fugă cei o sută de metri până în partea cealaltă a pieței, unde trei siluete stăteau în fața lui Ferius. Ea m-a zărit și a strigat:

— Hei, puștiule! N-ar trebui să fugi așa, mai ales c-a fost cât pe ce să mori.

Cei trei din fața ei s-au întors. L-am recunoscut mai întâi pe Tennat. Pe fața lui se citea încântarea, amestecată cu un soi de foame care mi-a întors stomacul pe dos. Lângă el stătea Ra'fan, fratele lui, care purta o cămașă gri cu albastru și pantaloni largi din in, veșmântul ceremonial al înlănțuitorilor.

Ra'dir se afla în partea cealaltă, mai mare și mai înalt decât frații săi; acesta purta cămașa roșie ca sângele și pantalonii negri ai unui magician războinic.

„De ce poartă cu toții straie ceremoniale?" Atunci am observat cele patru mangaluri, în fiecare arzând câte o flacără de culoare diferită.

— Țineți judecată?

— E o spioană, a răspuns Tennat, afișând cel mai urât zâmbet pe care l-am văzut vreodată. Așa zice tata.

— Tatăl tău este un idiot, a spus Ferius. Fără supărare.

— Tacă-ți gura, Daroman! a strigat Ra'fan.

Mă așteptasem ca el să fie extrem de concentrat, învăluind-o pe Ferius în vrajă, însă nu avea cum să își păstreze concentrarea dacă țipa în halul acesta. „De ce stai locului, Ferius? De ce nu încerci să scapi?"

Am privit în jos, la picioarele ei, și am aflat răspunsul. Un cerc neregulat, abia vizibil, fusese trasat în pietriș, însă eram sigur că dedesubt era îngropat un fir subțire de cupru. Ra'fan era înlănțuitorul grupului – trebuie să fi băgat firul cu ajutorul unei vrăji-capcană în timp ce Ferius se afla în han, apoi îl declanșase când ieșise ea pe ușă și pășise în interiorul cercului. Din exterior, firul putea fi rupt, însă cel prins în interiorul lui nu putea ieși până când Ra'fan nu rupea vraja.

— Nu puteţi ţine judecată, am spus eu, încercând din răsputeri să adopt tonul tatei. Niciunul dintre voi nu are rangul să participe la un proces, darămite să conducă unul. Când vor afla maeştrii…

— Cine le va spune? a întrebat Ra'dir, făcând un pas spre mine. El a arătat cu degetul înspre iniţiaţii care păzeau piaţa. Fiecare de aici este un magician Jan'Tep. Fiecare de aici ştie că trebuie să ne apărăm neamul de spioni. Apoi, s-a întors spre mine, zicând: Și-apoi, Ra'fan a descoperit o vrajă de subjugare a minţii care o va împiedica să dezvăluie vreodată ce s-a întâmplat aici. Își va aminti totul, însă nu va putea niciodată să spună sau să scrie sau să facă ceva prin care ceilalţi să afle ce s-a întâmplat. Ra'meth va…

— Taci din gură, a spus Ra'fan. S-a apropiat de mine şi şi-a aşezat o mână pe umărul meu, ca şi când ar fi hotărât brusc să fie fratele meu mai mare. Aşteaptă alături de ceilalţi, Kellen. Nimeni nu vrea să-ţi facă vreun rău. Oi fi tu Sha'Tep, dar încă eşti de-ai noştri. Este datoria noastră în calitate de Jan'Tep să te apărăm, nu înţelegi?

„Strămoşi milostivi, chiar crede că sunt atât de prost încât să-l cred."

Deoarece Ra'meth nu putea să-mi atace familia, acum că începuseră alegerile, el hotărâse să-și trimită fiii s-o hărțuiască pe Ferius. Nu numai că se putea răzbuna pe ea pentru că intervenise în urmă cu o seară, dar le putea demonstra tuturor că aliaţii Casei Ke nu erau de încredere. Nu mi-ar fi fost de niciun ajutor dacă aş fi scos în evidență acest lucru, firește.

Am lăsat să-mi scape un râset, sperând că nu va suna la fel de fals cum îmi suna mie.

— Crezi că Ferius Parfax este spioană? Nu este. O trişoare la cărţile de joc, poate, dar nimic atât de măreţ cum e un spion.

— Serios? a rostit Ra'fan, luându-și mâna de pe umărul meu ca să mă împingă cu ea. O jucătoare de cărţi care şi-a făcut apariţia din pură întâmplare în timpul unui duel între iniţiaţi? Care, tot din întâmplare, ţi-a salvat viaţa şi şi-a petrecut noaptea în casa tatălui tău? El m-a împins din nou. Care a atacat un maestru magician în toiul nopţii?

Inima a început să-mi bubuie în piept. În tot acest timp, abia dacă reușeam să-mi găsesc cuvintele.

— Pe bune? Doar atâta poţi?

Ra'fan m-a împins din nou, făcându-mă să mă împiedic.

— Oare nu i-ar conveni de minune grăsanului rege Daroman dacă ar menţine clanul nostru slăbit împiedicând ascensiunea unui prinţ adevărat și puternic? El s-a întors spre iniţiaţii care stăteau de strajă la intrare. Lașii ăia Daroman se tem de noi. Se tem de magia noastră, cu toată oastea lor impresionantă și mașinile lor de război! Acesta este motivul pentru care spioana lor a pus ieri în pericol viaţa lui Ra'meth.

M-am întors spre iniţiaţii de la intrare, sperând ca măcar unii dintre ei să își dea seama cât de ridicolă era întreaga situaţie. Însă pe feţele lor nu am văzut decât un amestec de naivitate, mândrie prostească și încântare înfrânată. Erau cu toţii convinși că aceasta era un soi de apărare nobilă a neamului Jan'Tep. Când i-am surprins privirea, până și Panahsi a spus:

— Ce-i drept e drept, Kellen. Daromanii n-ar trebui să-și bage nasul în treburile clanului.

— A sosit momentul, a zis Ra'fan.

M-am întors și i-am văzut aliniindu-se în faţa cercului care o imobiliza pe Ferius.

— Staţi, ce faceţi? Dacă acesta este un proces, atunci trebuie să...

Tennat a râs.

— Procesul a avut deja loc, Kellen, înainte să vii tu. Am găsit-o vinovată de conspiraţie împotriva neamului Jan'Tep. Acum, a sosit vremea să-și primească pedeapsa.

— E în regulă, puștiule, a zis Ferius. Du-te acasă.

La început, am crezut că voia să merg după ajutoare. Problema era că acest lucru n-ar fi servit la nimic: n-aș fi găsit pe nimeni la timp și, chiar dacă aș fi reușit, mă îndoiam că i-ar fi păsat. Nimeni nu ar fi ajutat o cartoforă Daroman sau o hoinară Argosi sau ce-o fi fiind, cu riscul de a mânia familia unui bărbat care ar fi putut deveni următorul prinţ al clanului. M-am uitat din nou la Ferius, încercând să-i fac semn că nu ajuta la nimic dacă mergeam după ajutoare, apoi am văzut nesiguranţa din ochii ei, pe care nu îi observasem înainte că erau verde-închis. Atunci când mi-a zis: „Pleacă, mă ocup eu de cei trei", am ştiut că minţea.

— Du-te acasă, Kellen, mi-a zis Ra’dir.

El şi-a ridicat mâinile, iar acestea au început să strălucească mocnit în roşu şi negru. Chiar şi fără vrăji, voinţa lui era suficient de puternică încât să simt dogoarea.

— Îţi promit că dacă nu vei spune nimănui despre ceea ce ai văzut aici, nu vei păţi nimic rău.

„Nu vei păţi nimic rău.” Sigur, doar că mi se întâmplaseră deja cam toate relele.

— A sosit vremea, a spus Ra’fan.

Ra’dir a zâmbit.

— Haide, Kellen. Hai să fim aliaţi. Familiile noastre nu trebuie să se certe. Ce zici?

Exista o ironie în faptul că, dacă găseam o cale prin care să-mi recapăt magia, trebuia să folosesc vrăjile şi ritualurile interzise. Aveam nevoie de oameni care să mă ajute – oameni care erau dispuşi să facă fapte întunecate şi îngrozitoare pentru prietenii lor. Oameni cum era Ra’dir.

Era păcat, deoarece singurul lucru rău care nu mi se întâmplase încă era să mor, şi asta datorită lui Ferius.

— Zic că eşti cel mai mare tăntălău pe care l-am văzut vreodată, Ra’dir, iar dacă vrei să ajungi la Ferius Parfax, va trebui să treci mai întâi de mine.

El a făcut ochii mari înainte să încerce să mă înşface. M-am ferit, aplecându-mă pe sub braţele lui, şi am ţâşnit în faţă, trecând pe lângă Ra’fan şi plonjând înspre cercul în care se afla Ferius. Dacă puteam rupe vraja, o eliberam. Deoarece nu aveam nici cuţit, nici altceva la îndemână, mi-am înfipt cât am putut de mult mâinile în pământ şi în pietriş, pipăind după sârma de cupru. Am simţit o lovitură de picior în partea laterală tocmai în momentul în care o găsisem. Deşi am rămas fără aer, am reuşit să rup sârma şi, odată cu ea, şi vraja.

M-am ridicat cu greu în picioare şi i-am văzut pe Ra’dir şi pe fraţii săi împrăştiaţi la câţiva metri depărtare de mine, neştiind ce să facă, sau, mai degrabă, alegând vrăjile pe care să le folosească împotriva noastră.

— Mulţumesc, puştiule, a zis Ferius. Toată vraja asta începea deja să mă enerveze.

— Nu s-a schimbat nimic! a strigat Ra'fan. Sunt trei magi împotriva unor nesăbuiţi fără magie. Suntem pregătiţi pentru șiretlicul tău cu fumul.

Ferius nu l-a băgat în seamă. S-a întors spre mine şi mi-a zis:

— Bănuiesc că n-ai adus nicio armă?

Am scos din buzunar pachetul de cărţi de joc pe care mi-l dăduse ea.

— Doar astea.

— Păstrează-le, a spus ea. Am şi eu. Și-a vârât mâna în vestă şi a scos un alt pachet de cărţi de joc. Le-a răsfirat ca pe un evantai. Puştiule, alege o carte, oricare.

Neştiind ce să fac, am ales una din mijloc. Am simţit suprafaţa de metal rece şi am înțeles că acele cărţi de joc nu semănau deloc cu cele pe care le aveam eu.

— Patru de treflă? a zis ea, privind cartea pe care o ţineam în mână. Doar atâta poţi?

— Ai spus orice carte, am răspuns, rămânând cu ochii pironiţi la arma ciudată pe care o ţineam în mână.

— Ah, presupun că e în regulă, a zis ea, apoi s-a întors spre ceilalţi. Întotdeauna mi-am dorit să mă iau la întrecere într-un duel Jan'Tep. A răsfirat cărţile de joc în faţa ei, ca pe un evantai, astfel încât să poată vedea toţi marginile tăioase ale cărţilor din metal subțire strălucind la lumina blândă a lunii. Deci, care încearcă primul?

11

Pachetul de cărţi de joc

Strălucirea roșie care ţâșnea din mâinile lui Ra'dir se reflecta ameninţător pe suprafaţa cărţilor de joc răsfirate pe care le ţinea în mână Ferius.

— Crezi că poţi lupta împotriva magilor cu un pachet de cărţi de joc? a întrebat el, dispreţuitor.

Își ţinea degetele strânse și lipite de degetele mari. Era forma somatică declanșatoare a unei mingi de foc odată ce el își va fi răsfirat degetele și va fi rostit vraja.

— Pentru tine, n-am nevoie decât de una, a răspuns Ferius.

O singură carte s-a ridicat din evantai, pe care ea a luat-o și a ţinut-o între degetul mare și degetul arătător al mâinii stângi.

— În caz că te interesează, aceasta nu este cartea ta norocoasă.

Ra'dir a început să spună vraja, însă, când a rostit prima silabă, Ferius a aruncat cartea. Aceasta s-a rotit în aer ca o săgeată și a pătruns în gura lui deschisă. El s-a înecat, iar vraja lui s-a întrerupt înainte să apuce să o rostească.

— Acesta a fost doar începutul, băiete. Data viitoare va fi mai grav.

Eu mă rugam strămoșilor noştri să pună capăt acestei lupte, iar Panahsi şi ceilalţi iniţiaţi să își dea seama că se ajunsese prea departe și că trebuiau să intervină, însă niciunul dintre ei nu s-a clintit. Acesta era un duel, iar duelurile erau sfinte pentru neamul meu. Chiar şi aşa, dacă ne-ar fi înfruntat doar Tennat, sau poate Tennat și cu Ra'fan, teama de a înfrunta un adversar înarmat ar fi putut pune capăt pe loc acelei nebunii. Însă Ra'dir era un magician războinic, iar aceștia erau pregătiţi pentru haosul din luptă. Când a scuipat cartea, o dâră subţire de sânge i s-a prelins din colţurile gurii pe bărbie.

— Nu ne poate doborî pe toţi. Atacăm împreună, a zis el. Acum!

I-am auzit atât pe Tennat, cât și pe Ra'fan rostind vrăji. Știam că Tennat va alege „sabia spintecătoare" – era aceeași vrajă pe care o folosise cu mine în ziua precedentă și una dintre puţinele forme de magie ofensivă pe care o învăţa un iniţiat. Ra'fan era cel care mă

îngrijora. Un mag înlănţuitor ştie tot soiul de vrăji de legare. Ar fi putut să o paralizeze într-o clipită pe Ferius şi-atunci lupta ar fi luat sfârşit. Când a rostit primul cuvânt, „Kaneth”, i-am aruncat în faţă tot pachetul de cărţi obişnuite. Pentru o clipă, suprafeţele pictate au umplut aerul de culoare împiedicându-l momentan să o vadă spre Ferius. A înlăturat cărţile de joc şi a început să creeze din nou formele somatice pentru vrajă.

Am auzit-o pe Ferius mârâind. Tennat alesese să o atace pe ea, nu pe mine. „Fireşte că da. O fi el prost, dar nici chiar atât de prost.”

— Este „sabia spintecătoare”! am strigat eu la Ferius. Voinţa lui a pătruns în lăuntrul tău.

— Doar... o... mică... înţepătură, a zis ea, îndoindu-se de durere.

Tennat zâmbea larg; atât de încântat era că putea să îşi exercite voinţa asupra lui Ferius, încât uitase că ea nu avea o vrajă de protecţie asupra ei.

— E a mea, le-a spus el celorlalţi.

Idiotul avea să-i smulgă măruntaiele.

Eu am creat din instinct formele somatice pentru vraja care să îi distragă atenţia lui Tennat. Vrăjile de mătase sunt greu de imaginat – trebuie să pătrunzi în mintea inamicului. Însă eu am fost întotdeauna priceput la elementele de bază ale magiei, prin urmare degetele mele trasau deja formele somatice chiar în timp ce rosteam primele silabe ale incantaţiei şi încercam să îmi canalizez voinţa în banda tatuată pentru magia de mătase de pe braţul meu stâng. Am crezut că poate acum, într-un moment de restrişte, când încercam să procedez corect şi să ajut pe cineva, îmi voi recăpăta magia.

Nu s-a întâmplat asta.

Singura pauză din concentrarea lui Tennat a fost chicotitul lui în timp ce mă privea încercând. N-a fost suficient să îi slăbesc vraja.

— N-ai... decât... să rânjeşti... pocitanie, a gemut Ferius.

Ea a azvârlit o altă carte din pachet, iar Tennat a ţipat de durere când marginea tăioasă s-a înfipt în palma lui.

Ştiam că Ra’dir pregătea o altă magie de foc, însă nu mă puteam gândi la asta în acel moment. Ra’fan avea cale liberă spre Ferius şi pregătea o altfel de vrajă de legare. Am ridicat din nou mâinile ca să încerc o altă vrajă, însă Ferius a strigat:

— Gata cu trucurile ieftine, puştiule!

„Are dreptate”, mi-am dat seama. Indiferent ce vrajă aş fi încercat, nu ar fi fost de folos. Am încercat să arunc cartea din metal pe care mi-o dăduse ea, să o fac să se rotească în aer așa cum învăţasem să fac cu cele de hârtie, însă acestea aveau o altă greutate, iar suprafaţa era alunecoasă. Cartea s-a înfipt în pământ, la picioarele lui Ra'fan. Nemaiavând nici cărţi de joc, nici vrăji şi nicio altă soluţie, am luat-o la fugă înspre el.

Ceva fierbinte mi-a pârlit partea laterală a umărului şi mi-am dat seama vag că a fost cât pe ce să fug direct în flacăra care ţâşnise din mâna întinsă a lui Ra'dir. În jurul meu, aerul era fierbinte. L-am ignorat şi am sărit ultimii metri care mă despărţeau de Ra'fan. M-am izbit cu umărul ars în braţele lui întinse, rupând formele somatice. A fost cât pe ce să ţip de durere şi m-am împiedicat atunci când Ra'fan m-a lovit cu cotul în partea laterală a capului, încețoșându-mi vederea. Măcar mi-a luat gândul de la durerea pe care o simțeam în umăr.

Când am căzut la pământ, l-am auzit rostind vraja pentru a treia oară. Am întins braţul şi l-am lovit în fluierul piciorului, însă n-a fost o lovitură puternică. Ceva strălucitor mi-a atras atenţia şi am văzut cartea mea din metal, patru de treflă, lângă mine. Am înșfăcat-o și am încercat să îl tai pe Ra'fan cu ea. I-am nimerit mâna. O dâră subțire de sânge a apărut în aer când marginea tăioasă a cărţii i-a tăiat ambele palme. El a scos un țipăt de groază care m-a încântat nespus de mult. S-ar putea să nu fiu o persoană foarte de treabă.

— Puștiule! a strigat Ferius.

Când m-am întors, l-am văzut pe Ra'dir stând la câţiva metri depărtare, cu trei cărți din metal înfipte în pieptul lui lat și aruncând în continuare flăcări cu mâinile. Ferius şchiopăta, iar partea laterală a gambei stângi îi ardea mocnit. M-am rostogolit înspre Ra'dir şi am lovit cu piciorul cât am putut de tare, nimerindu-l în picior. Flacăra lui a ţâşnit în sus atunci când a căzut în genunchi lângă mine. Următorul lucru pe care l-am văzut a fost călcâiul cizmei lui Ferius lovindu-l sub bărbie pe Ra'dir. Capul i s-a dus pe spate, la fel și restul trupului. Chiar şi atunci, în timp ce se strâmba de durere întins pe spate, el a început să silabisească o altă vrajă de foc, numai că vorbele

i s-au oprit pe buze. Ferius Parfax și-a așezat cizma pe gâtul lui.

Uitându-te la ea, era ca și când ai fi privit în ochii unei zeițe a agoniei. Pălăria îi căzuse de pe cap, iar părul ei roșu flutura în adierea vântului asemenea flăcărilor unui foc dezlănțuit. În fiecare mână ținea câteva cărți, ale căror margini luceau în lumina mangalurilor din apropiere. Ea zâmbea, însă nu și cu ochii.

— N-ai decât să vorbești cât vrei despre magie, puștiule, mi-a zis ea. N-ai decât să vorbești cât vrei despre putere. Vrei să știi cum arată adevărata putere?

— Dacă ne vei ucide, vei începe un război, i-a spus Ra'fan sfidător, deși, cum își ținea mâinile rănite la subsuori, nu arăta prea amenințător.

Tennat se târa în genunchi spre fratele lui.

Ținându-și în continuare piciorul pe gâtul lui Ra'dir, Ferius a făcut o mișcare bruscă din ambele încheieturi, iar eu am privit îngrozit cum cărțile au zburat din mâinile ei spre Ra'fan și Tennat. „I-a omorât, mi-am zis eu. Și-au făcut o părere greșită despre ea. Eu am avut o părere greșită despre ea. Este..." Nu am realizat că îmi închisesem ochii decât atunci când țipătul lui Tennat m-a făcut să mi-i deschid din nou. Cinci cărți din metal stăteau înfipte în pământ, la câțiva centimetri de fiecare din frați.

— Asta e magie, a zis Ferius, luându-și piciorul de pe gâtul lui Ra'dir și apropiindu-se de intrarea în piață, unde ceilalți inițiați începuseră deja să se împrăștie care încotro.

V

CINCI de PAVĂZĂ

A DOUA PROBĂ

Puterea unui mag fie sporeşte, fie slăbeşte. Puterea se schimbă mereu, la fel și forța unei națiuni. Doar cei care reușesc să descopere noi izvoare de putere își merită numele de mag. Cei care nu reușesc, nu au nicio valoare pentru neamul nostru.

12

Proscris

În copilărie, când Shalla și cu mine începeam una dintre încăierările noastre interminabile, tata aștepta răbdător până când unul din noi câștiga sau până când oboseam amândoi, apoi se uita când la unul, când la celălalt și întreba:

— Ați terminat?

Unul din noi – de obicei cel căruia mama îi poruncise să șadă ca să îi poată aplica o compresă pe ochiul umflat sau obrazul învinețit – lua seama la tonul tatei și bolborosea:

— Cred că da.

— Bine, zicea tata, apoi bătea o dată din palme, ca și când ar fi alungat o vrajă. Atunci, suntem din nou prieteni.

De cele mai multe ori eram prea epuizați ca să ne îndoim de logica lui oarecum ciudată, însă odată, când i-am contestat-o, el m-a tras deoparte și mi-a zis:

— Ai luptat. Învingătorul și învinsul au fost declarați. Indiferent de motivul disputei, acesta a fost lămurit.

— Trebuie să fiu prieten cu ea? Ea...

— Ea a câștigat de astă dată. Data viitoare, poate va pierde. Oricum ar fi, nu există virtute în ostilitatea continuă. Neamul Jan'Tep nu ține mânie.

La acea vreme, această idee era de neconceput pentru mine. Fiecare încăierare, fie că era cu Shalla sau cu altcineva, mi se părea o luptă pe viață și pe moarte pentru o cauză întemeiată, chiar dacă acea cauză nu era decât pentru a determina proprietarul de drept al unei jucării. Shalla se conforma cerinței tatei și se comporta ca și când nu se întâmplase nimic.

— A fost doar un joc pe care l-am jucat eu și Kellen, zicea ea atunci când Abydos întreba de ce unul din noi avea un braț în atelă.

Neștiind cum să reacționez, eu doar încuviințam, convins că Shalla avea vreo problemă mintală de putea să se prefacă atât de convingător că nu avusese loc nicio încăierare.

Abia în ziua în care colegii mei inițiați încercaseră să ne vină de hac mie și lui Ferius Parfax mi-am dat seama că Shalla era cea normală.

— Te vei alătura nouă azi, Kellen? m-a întrebat maestrul Osia'phest.

Când am ridicat privirea, l-am văzut stând la câțiva metri depărtare de banca dintre cele două coloane pe care ședeam eu. Ceilalți inițiați, care așteptau în oază, se prefăceau că nu eram acolo.

Întrebarea lui Osia'phest era una tâmpită, firește. Doar văzuse eșecul meu într-ale magiei – cu toții îl văzuseră. N-aș fi putut desena un simbol al sufletului, sau să făuresc o piatră magică, sau să invoc un animal-forță, sau să îndeplinesc orice altă sarcină folositoare pentru a dovedi că am trecut cea de-a doua probă. Prin urmare, bătrânul știa deja că nu voi participa la nicio probă în ziua aceea. Însă – și în asta consta ridicolul – dacă nu mi-ar fi pus această întrebare, ar fi însemnat că exista o altă cauză pentru slăbiciunea mea actuală, cum ar fi faptul că participasem la un duel neaprobat, de partea unui presupus spion Daroman. Întreg orașul trebuie că aflase deja despre asta, însă, legal vorbind, nu greșisem mai mult decât ceilalți prezenți acolo. Așadar, întocmai cum obișnuia să procedeze tata atunci când eu și Shalla ne încăieram, aveam să ne prefacem cu toții că nu se întâmplase nimic.

— Nu, maestre, am răspuns eu. Voi privi de aici azi. Voi continua probele când...

Când ce? Când văduva mag va hotărî să îmi dea un obiect al puterii, astfel încât să pot trișa la probe? „Nu, nu gândi așa." Aveam de gând să îmi activez din nou magia. Dacă îi puteam convinge pe Panahsi și pe încă doi să mă ajute, puteam încerca niște lucruri ca să îmi aprind benzile. Între timp, să fiu al naibii dacă îl voi lăsa pe Tennat sau pe oricine altcineva să creadă că am renunțat.

— Voi veni aici în fiecare zi ca să privesc, am spus eu, pe un ton sfidător.

El a dat din cap ca un om înțelept, apoi a venit mai aproape și m-a întrebat încet:

— Ai încercat să faci o vrajă simplă, poate una de evocare a suflării? Poate aici, în oază, vei putea...

— Știți că nu pot, am spus, mârâind în barbă.

Imediat m-am simțit vinovat pentru ieșirea mea. Dintre toți, maestrul Osia'phest era cel mai înțelegător în ceea ce privește situația mea. Cu toate acestea, nu-mi puteam stăpâni furia.

— Chiar dac-aș putea, la ce-ar folosi dacă aș face o vrajă idioată de suflare? Este cea mai slabă formă de magie.

El s-a așezat lângă mine pe bancă.

— Nu subestima vraja de suflare, Kellen.

El și-a suflecat mâneca dreaptă a veșmântului, lăsând să se vadă sigiliile argintii, tatuate, care reprezentau suflarea. Acestea străluceau sub pielea îmbătrânită a antebrațului.

— Suflarea este puterea mișcării, Kellen, a canalizării. Poate da glas altor forme de magie. Se prea poate ca de una singură să nu fie la fel de impresionantă ca și cea de ambră sau de fier, însă combinată cu alte forme de magie, suflarea poate fi... remarcabilă.

În acel moment, m-aș fi mulțumit cu mediocritatea.

— Haide, mi-a spus maestrul Osia'phest. Arată-mi prima formă de evocare a suflării. Asta, dacă n-ai uitat cumva principiile de bază?

— N-am uitat nimic, am răspuns.

Puteam recita pe de rost incantațiile pentru vrăjile de suflare. Stăpâneam formele somatice, imaginile, legăturile. Totul. Așa cum le știam și pentru vrăjile de nisip, ambră, fier și toate celelalte. Nu exista niciun inițiat din clanul meu care să cunoască formele la fel de bine cum le cunoșteam eu, nici măcar Shalla. Însă nu avea nicio importanță.

— Prima formă de evocare, m-a îndemnat Osia'phest.

M-am străduit să mă liniștesc, mi-am îmblânzit privirea și mi-am imaginat mișcarea aerului. Există întotdeauna o dificultate atunci când vine vorba de vraja de suflare: să menții ceva ce nu poți cuprinde cu gândul. Am întins mâinile, răsfirându-mi degetul arătător și degetele mijlocii ca să creez formele somatice pentru direcție, apăsând degetele mici în palme, semnul pentru înfrânare și control. Degetele mari arătau în sus, semn pentru „Vă rog, strămoșilor, ajutați-mă să fac această vrajă idioată."

Mi-am impus voința asupra aerului și am rostit incantația formată dintr-un singur cuvânt: „Carath."

O adiere uşoară de aer a trecut printre mâinile mele, urmând linia degetului arătător şi a degetelor mijlocii. Abia a ajuns să trasez o linie subţire în nisipul de la picioarele mele, nu mai lungă de cincisprezece centimetri.

— Ei, a spus Osia'phest, nu e chiar atât de... rău. Abilităţile tale nu sunt la fel de promiţătoare ca înainte, dar nici nu au dispărut cu desăvârşire.

Ca să înţelegeţi mai bine cât de jalnică era această afirmaţie, trebuie doar să vă amintiţi că în apropierea unei oaze Jan'Tep, până şi un cioban Daroman surd, mut şi orb, dacă îi arătai vraja, putea probabil să invoce o rafală de vânt mai puternică decât reuşisem eu.

Osia'phest m-a bătut uşor pe picior înainte să se ridice de pe bancă.

— Se vede treaba că nu eşti singurul ucenic care nu se simte în apele lui azi.

Abia atunci l-am observat pe Tennat şezând pe o bancă, aşa cum şedeam şi eu, la vreo patruzeci de metri în partea cealaltă a oazei. Stătea cu umerii plecaţi şi, de la distanţă, părea extrem de nefericit. Nu mai avea tăieturile şi vânătăile cu care se pricopsise. Îl vindecase tatăl său, fără îndoială. Ra'meth era un tămăduitor mai priceput decât mama mea, ceea ce era o nedreptate cruntă.

— Iniţiatul Tennat nu a reuşit să facă vrăjile pregătitoare în dimineaţa aceasta, a continuat Osia'phest. De fapt, starea lui pare să fie mai proastă decât a ta. L-am pus să facă aceeaşi vrajă pe care ţi-am cerut-o şi ţie, dar n-a reuşit să invoce nici măcar un dram de magie.

„Se pare că totuşi există dreptate în lume."

— Alţi patru iniţiaţi par să aibă aceleaşi simptome. Apariţia bruscă a acestei stări la atât de mulţi este... improbabilă.

Prin minte mi-a trecut un gând şi, odată cu el, o rază de speranţă.

— Dacă suferim cu toţii de un fel de boală temporară? Poate că nu sunt...

— Tu ţi-ai pierdut magia treptat, de-a lungul săptămânilor şi lunilor. Aceasta este calea firească pentru cei care sunt meniţi să ducă viaţa unui Sha'Tep. Nu este însă firesc ce se întâmplă cu toţi ceilalţi.

Având în vedere cu câtă nepăsare îmi spusese Osia'phest că voi deveni Sha'Tep, puţin îmi păsa de suferinţa lui Tennat, însă tot am

întrebat:

— Ce credeți că le slăbește puterea?

— Există otrăvuri care provoacă astfel de simptome... cu toate că formula lor este complexă și cunoscută doar de câțiva. Cu toate astea, nu este imposibil pentru o persoană suficient de deșteaptă și de hotărâtă să le descopere, dacă ar avea timp și motivație.

Bătrânul mag avea ceva în privire atunci când s-a uitat la mine... Să fi fost îngrijorare? Nu. Bănuială. Era ca și când aștepta să mărturisesc ceva.

— Familia ta s-a învrăjbit cu cea a lui Tennat și în trecut, nu-i așa? Nu poți să nu observi că majoritatea celor afectați provin din familii care susțin Casa Ra sau care își doresc titlul de prinț al clanului.

— Doar nu credeți că eu...

Osia'phest și-a ridicat mâinile.

— Nu fac o astfel de acuzație. Știu că ești băiat bun, deși nesăbuit și, iartă-mă, imatur uneori. Însă ce-am observat eu, vor observa și ceilalți. S-ar putea să caute dreptatea chiar și în absența dovezilor. El a tras adânc aer în piept, părând să-l țină o vreme. Suntem un neam unit prin magie și, cu toate astea, căutăm adesea să dezlănțuim cea mai rea formă de magie unul asupra celuilalt.

Încercam să îmi imaginez cum putea deveni acea zi și mai proastă. N-am reușit. M-am ridicat în picioare și l-am apucat de braț.

— Maestre Osia'phest, nu am făcut niciun rău nimănui. Nu sunt eu de vină.

El mi-a înlăturat mâna cu blândețe.

— Kellen, mă tem că există o mare diferență între a nu face niciun rău și a nu fi de vină.

Am petrecut următoarele ore privind și ascultând în timp ce Maestrul Osia'phest parcurgea împreună cu ceilalți inițiați recitarea incantațiilor, ierarhia înfrânărilor mistice și meditațiile nesfârșite, în timpul cărora eram aproape convins că Osia'phest trăgea un pui de somn.

După o vreme, mi-a fost imposibil să-mi mai țin ochii deschiși în timpul acelor momente nesfârșite de tăcere și repetiție. De fiecare dată când mi-i deschideam, îmi îndreptam din instinct privirea spre Tennat, care ședea în partea cealaltă a oazei, așteptându-mă să-l văd

pregătit să mă atace, cu mâinile strălucind datorită magiei. Însă el nu se mișca. Câteodată, îmi arunca o privire, însă nu scotea o vorbă. Mie îmi convenea de minune.

Ce se întâmplase de îi domolise puterea magică? Dar ceilalți? Știam că nu eu eram cauza îmbolnăvirii lor. Exista o singură explicație care nu implica nimic josnic: teama. Magia necesită concentrare totală și voință de nestrămutat. Trauma emoțională făcea acest lucru imposibil, iar Tennat vărsase ceva lacrimi noaptea trecută.

— Pari mulțumit, a zis Panahsi, trezindu-mă din ațipire.

— N-am văzut când ai venit. M-am tras ca să îi fac loc pe bancă, însă el nu s-a așezat. Își ținea brațele încrucișate în față și am observat pe loc că era ceva schimbat la el. Ai reușit să-ți aprinzi banda de ambră... E minunat, am zis eu, străduindu-mă să par cât mai sincer.

El a încuviințat, zâmbind cu satisfacție.

— Am reușit în dimineața asta.

— Cum ai făcut? Poate mă vei ajuta și pe mine mai târziu. Am câteva idei despre cum aș putea să...

Panahsi m-a întrerupt zâmbindu-mi disprețuitor, o expresie neobișnuită pentru el. Părea suficient de amuzantă încât să mă facă să cred o clipă că glumea, asta până când mi-a spus:

— Știi ceva, Kellen? Mi-am dat seama de ce nu ai pic de magie în tine.

— Serios? De ce?

— Pentru că nu o meriți.

Când a făcut un pas spre mine, silueta lui masivă a acoperit soarele.

— Magia este harul neamului Jan'Tep. Nu al neamului Daroman, nici al neamului Berabesq, nici al ceea ce-oi fi fiind tu.

Când am sărit în picioare, prea repede aș zice, toate tăieturile și vânătăile cu care mă pricopsisem în noaptea precedentă au ripostat, făcându-mă să amețesc.

— Sunt Jan'Tep, la fel ca tine, am spus, încercând să îl îmbrâncesc.

Era o prostie din mai multe motive, printre care se număra și faptul că, până în acea zi, Panahsi fusese prietenul meu cel mai bun. El era, de asemenea, și foarte greu. Nu s-a clintit din loc atunci când

l-am împins. Însă când m-a împins el, am căzut din nou pe bancă.

— Te-ai aliat cu femeia Daroman împotriva propriului neam, Kellen.

Am ridicat ochii din pământ și am privit dincolo de Panahsi, unde ceilalţi iniţiaţi se prefăceau, fără a le reuși, că nu observau ce se întâmpla, aruncându-ne în tot acest timp priviri pe furiş. Tennat, care ședea pe o bancă din partea cealaltă a oazei, nu se prefăcea deloc. Era pentru prima oară când îl vedeam zâmbind în acea zi.

M-am ridicat în picioare. Am hotărât să adopt o tactică diferită, acum că banca se afla între mine și Panahsi.

— Voiau să-i facă rău acelei femei, Panahsi. La asta se foloseşte magia? Să îi ameninţi şi să îi torturezi pe cei care nu o posedă?

„Dumnezeule, te rog, nu lăsa să fie aşa, altminteri voi fi distrus pe viaţă."

— Ra'fan zice că este spioană.

— Ra'fan e idiot. La fel și tatăl lui și Tennat, care a fost cât pe ce să te nenorocească săptămâna trecută, în caz că ai uitat.

— Tennat m-a învins pentru că este puternic, la fel ca restul familiei lui. Va deveni un mag care va lupta pentru neamul nostru. Aşa cum trebuie să devin şi eu.

Aceste cuvinte m-au făcut să pufnesc.

— Panahsi, tu ai mai mult potenţial decât toată familia lui Tennat. Vei fi de trei ori mai puternic decât...

— Nu și dacă voi mai sta în preajma ta, a zis el, ținându-și palmele desfăcute pe lângă corp.

Semenii mei nu ştiau să își strângă pumnii atunci când erau furioși. Era mai greu astfel să creezi forme somatice atunci când trebuia să faci vrăji de atac.

— Ai de gând să mă snopești în bătaie, Panahsi? l-am întrebat.

El a şovăit.

— Aş putea, ştii asta. Chiar şi fără magie. Sunt mai puternic decât tine, Kellen.

— Nici n-am spus că n-ai fi.

Pentru o clipă, el a rămas nemişcat, ca şi când ar fi vrut să spună ceva sau ca și când ar fi aşteptat ca eu să zic ceva, însă cum niciunul n-am zis nimic, el s-a întors și a plecat de lângă mine la ceilalţi

inițiați. Deși nu am auzit ce le-a spus, mă îndoiam că m-a lăudat, deoarece câțiva dintre ei au râs și l-au bătut pe umăr.

Ar fi trebuit să văd limpede ce se întâmpla, însă uneori sunt greu de cap. Tennat a fost cel care a lămurit lucrurile atunci când a venit la mine, la scurt timp după ce a plecat Panahsi.

— Le-am spus că vei veni azi, a zis Tennat, tușind în timp ce vorbea.

— Nu arăți prea bine, Tennat. Poate ar trebui să...

El m-a ignorat.

— Ești atât de arogant! Atât de plin de tine! Cu toții am știut de ani buni că vei sfârși alături de Sha'Tep, frecând podelele magilor adevărați sau, și mai bine, muncind în mine, unde ți-e locul. Kellen, păcăliciul fără magie crede că poate să-și trăiască viața mințind și, mai rău, încă te comporți de parcă ai fi mai bun decât toți ceilalți.

— Nu decât toți ceilalți.

— Te crezi deștept, nu-i așa, Kellen?

El s-a prefăcut că râde, însă nu și când a tușit.

— Ar trebui să te odihnești, Tennat. Mi se pare că te-ai pricopsit cu o răceală urâtă.

— Mă voi însănătoși, a zis el, stăpânindu-se. Mă voi face bine, pentru că sângele meu este puternic. Indiferent ce boală oi fi având tu înlăuntrul tău, care îi infestează pe ai noștri, nu mă va îngenunchea și pe mine.

Iată o variantă la care nu mă gândisem. Dacă eram purtătorul vreunei boli? Toată viața trecusem dintr-o răceală într-alta. Însă de ce i-ar fi afectat pe ceilalți mai repede decât pe mine?

Tennat îmi zâmbea cu superioritate de parcă ar fi câștigat cine știe ce argument important. Ce idiot.

— Atunci, ar fi mai bine să fugi acasă, Tennat. N-aș vrea să primești o doză dublă din această boală letală și magică a mea.

Pentru o secundă, el a părut cu adevărat speriat, ceea ce mi-a spus că, indiferent ce-o fi fost asta, nu se prefăcea.

— Nu, a răspuns el, întorcându-se și făcând cale-ntoarsă spre banca din partea cealaltă. Cred c-am să rămân și-am să privesc.

Am avut nevoie de ceva timp ca să-mi dau seama ce se întâmpla și să recunosc faptul că, venind în oază în acea zi, reușisem să mă arunc

cu capul înainte într-o capcană. Știți, semenii mei au un ritual de exilare a criminalului. Trebuie doar ca familia, prietenii, colegii și profesorii proscrisului să îi spună cu toții că nu mai este bine-venit în clan. E nevoie de ore sau chiar de zile pentru ca ritualul să se încheie. Abia după ce proscrisul a fost respins de toate persoanele pe care le cunoaște, consiliul îl va condamna pe criminal la exil pentru totdeauna. Fără familie și fără clan, se întâmplă rareori ca vreunul să încerce să facă recurs.

Scena cu Panahsi s-a repetat la nesfârșit tot restul după-amiezii. La fiecare oră, când Maestrul Osia'phest le oferea inițiaților câteva minute de pauză, cineva venea la mine și făcea o remarcă batjocoritoare, astfel încât să fie limpede atât pentru mine, cât și pentru ceilalți că nu mai eram prieteni.

De fiecare dată când se întâmpla acest lucru, cuvintele tatei îmi răsunau în minte.

„Neamul Jan'Tep nu ține mânie."

Sigur.

Mai mult decât orice, îmi doream să mă ridic de pe banca aceea și să fug acasă, să mă încui în odaia mea și să încerc să uit primii cincisprezece ani din viața mea. Nu era din cauză că lucrurile pe care mi le spuneau oamenii erau nemiloase – adică, erau nemiloase, evident –, însă cele mai dureroase erau lucrurile pe care nu se oboseau să mi le spună. Eram un proscris. Eram celălalt. Nu eram nici Jan'Tep sau Sha'Tep, nici altceva.

Mă tot uitam la Panahsi, sperând că acesta îl va opri pe următorul care va veni la mine sau că măcar îmi va arunca o privire. N-a făcut-o. Eram ca o insectă nedorită care își găsise cumva drumul în grădină. Nu era ca și când el și ceilalți ar fi vrut să mă vadă mort. Nu voiau să mă mai vadă deloc.

Bănuiesc că de aceea nu puteam pleca. În ciuda faptului că fiecare părticică din mine țipa să mă ridic în picioare și s-o iau la fugă, în ciuda faptului că mă simțeam mic și singur, undeva, înlăuntrul meu, exista un dram de furie care mă împiedica să plec. Am jurat că voi veni în fiecare zi la oază, că voi asista la lecții, că îi voi face pe toți să mă vadă. În fiecare zi, până în ziua numirii mele, când voi fi nevoit să mă alătur neamului Sha'Tep pentru totdeauna.

Eram aproape convins că făceam un lucru nobil rămânând, când Nephenia s-a apropiat de mine.

13

Respingerea

Mi-ar fi prins bine o vrajă de protecție în acel moment. Nephenia avea drept arme doar frumusețea și sentimentele pe care le nutream pentru ea. S-a dovedit a fi suficient.

Era frumoasă în acea zi, așa cum era în fiecare zi. Rochia bej-deschis din in, care se termina deasupra genunchilor, îi scotea în evidență buclele castanii care îi atârnau despletite pe umeri. Întotdeauna îmi plăcea când își purta astfel părul. Simțeam și un parfum… petale de tamariscă și nisip cald și… „Nu, mi-am spus. E aici ca să te nimicească. Acestea sunt armele ei. Nu te lăsa."

Aveam nevoie de un contraatac bun. Ceva care să o atingă unde-o doare și să o oprească, fără îndoială, să-și spună discursul exersat. Am găsit câteva zeci de lucruri răutăcioase și urâte pe care să i le spun. Lucruri care m-ar fi făcut pe mine să par inteligent, iar pe ea să pară neînsemnată. „Bine. Ești pregătit."

Însă când ea s-a oprit la mai puțin de o jumătate de metru de mine, toate insultele mele sclipitoare s-au risipit. Brusc, m-am transformat într-un băiețel bosumflat.

— Bănuiesc că ai venit aici ca să…

— Ei cred că am venit ca să te resping, a zis ea repede și atât de încet, încât a trebuit să repet cuvintele ei în gând ca să mă asigur că auzisem bine.

Am dat să mă ridic în picioare, însă ea a clătinat ușor din cap, așa că m-am așezat la loc.

— Și n-ai s-o faci?

— Cred… cred că ai dat dovadă de curaj când i-ai luat apărarea femeii Daroman. Însă nu sunt convinsă că ai procedat bine. Cei din neamul Jan'Tep ar trebui să fie loiali clanului lor. Ea a rămas nemișcată o clipă, clătinând din cap, ca și când ar fi încercat să ajungă acest gând. Ferius ți-a salvat viața, și când a venit momentul, ai salvat-o și tu pe-a ei. Nu poate fi un lucru greșit. Ea s-a întors și a privit înspre miazăzi, departe de oraș. Erau trei, Kellen, iar tu nu ai

magie. Cu toate astea, ai luptat împotriva lor. I-ai învins.

— Ferius… ăăăă… și-a adus și ea contribuția.

— Mi-aș dori să fiu la fel de curajoasă ca tine.

— Ești, am spus eu. Ai fi…

Ea s-a întors brusc spre mine, cu ochii furioși și plini de lacrimi.

— Nu sunt curajoasă, Kellen, așa că nu spune că sunt.

Negăsind alte cuvinte mai inteligente și mai reconfortante, i-am spus:

— Nu înțeleg.

— Lasă-mă… lasă-mă să-ți spun doar atât. Și-a șters lacrimile din ochi, apoi și-a șters mâinile de rochie. Nu e la fel pentru fete, Kellen. Maeștrii nu prea vor să ne învețe magia supremă. Ei cred că nu ar trebui să învățăm nimic în afară de tămăduire și…

— Atunci, fă-i să te învețe, am spus. Sora mea nu acceptă refuzul. Ea…

— Eu nu sunt Shalla!

Câțiva dintre inițiați s-au uitat în direcția noastră și, pentru o clipă, mi-a fost teamă să nu creadă că i-am făcut vreun rău Nepheniei.

— Eu nu sunt Shalla, a repetat ea, mai încet de astă dată. Nu sunt puternică, așa cum e ea. Maeștrii o învață pentru că, dacă n-ar face-o, toată lumea ar crede că e din cauză că este fată. Dar eu? Pe mine mă tot împing în spatele clasei. Eu trebuie să mă rog și să mă ridic pe vârfuri în spatele băieților ca să pot vedea vrăjile care le sunt arătate. Dacă unii dintre ceilalți inițiați nu și-ar petrece timpul cu mine după ore, n-aș putea trece probele.

„Ceilalți inițiați. Cum ar fi?” m-am întrebat eu.

— Am nevoie de ei ca să mă ajute, Kellen. Nu vreau să sfârșesc ca mama, măritată cu un bărbat care o tratează ca pe o Sha'Tep. Care o folosește ca pe o servitoare și așteaptă ca ea să… Trebuie să îmi câștig numele de mag.

O parte din mine știa că ar fi trebuit să ascult – să ascult cu adevărat – ceea ce îmi spunea ea. Ar fi trebuit să fiu mai înțelegător. Ar fi trebuit să pot înțelege că Nephenia doar încerca să supraviețuiască în lume, la fel ca mine. Însă îmi petrecusem ultimele ore auzindu-i pe toți cei care se dăduseră drept prieteni ai mei spunându-mi că eram bolnav și că nu voi avea vreodată vreo putere.

Cred că mi se imprimase în minte.

— De ce-mi spui toate astea, Nephenia? Doar ca să găsești o scuză și să te simți mai bine pentru că te aliezi cu toți ceilalți?

De astă dată m-am ridicat în picioare, în parte pentru că eram extrem de furios și, pe de altă parte, pentru că, probabil, avea să fie ultima oară când aveam ocazia să mă aflu atât de aproape de ea.

— Nu ai venit aici ca să-mi spui cât sunt de curajos, ci ca să îți iei rămas-bun.

— Nu pentru că vreau asta, a zis ea cu disperare în glas, de parcă ar fi avut vreo importanță. Poate că într-o zi...

— Poate, dacă voi deveni brusc un mag puternic? Atunci vei vorbi cu mine? Atunci vei vrea să...?

Mă aflam suficient de aproape de ea încât să văd cum buza de jos începe să îi tremure.

— Îmi pare rău, Kellen. Îmi pare nespus de rău, a spus ea, apoi s-a îndepărtat de mine.

Am zis câteva lucruri în timp ce ea se întorcea la ceilalți, lucruri pe care niciun mag tânăr, curajos și viteaz nu le-ar spune unei fete care plângea. Le-am spus încet, totuși, în barbă, ca un laș, crezând că nu auzise nimeni.

— O săruți pe mama ta cu gura asta? am auzit o voce în spatele meu.

M-am rotit pe călcâie și am dat cu ochii de Ferius Parfax, care ședea rezemată de o coloană, cu picioarele încrucișate, ținând într-o mână o carte de joc mare și în cealaltă, delicat, o pensulă. Lângă ea, se afla o valiză deschisă, din piele, plină cu pensule, oale mici și borcane.

— Ce faci? am întrebat-o, fiind surprins chiar eu de cât de furios eram.

— Pictez o carte de joc, nu se vede?

Mi-a venit în minte întrebarea văduvei mag din seara precedentă.

— Cu ce?

Ferius s-a zgâit la cartea de joc pe care o ținea în mână.

— Nu te privește.

Răspunsul ei sfidător m-a iritat.

— M-ai luat prin surprindere.

— N-a fost greu, a răspuns ea, cufundând pensula în ceva limpede înainte să o înfășoare într-o cârpă și să o așeze în valiza din piele. Data viitoare, tu și prietena ta ar trebui să faceţi o vrajă de genul „fii atent la cei din jur."

— Nu este... Nu înseamnă nimic. Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Nici eu, a spus Ferius, vârându-și mâna în vestă și scoţând o ţigară din trestie, pe care și-o așeză între dinţi.

Ea scoase din valiza de piele două săculeţe din pânză, iar apoi un vârf de pudră din fiecare. Când le-a aruncat una într-alta, a izbucnit o flacără mică, aprinzând ţigara.

— Ce sunt pudrele alea? am întrebat eu.

— Chestii pe care le folosesc pentru vopsele, a răspuns ea, trăgând din ţigara ei de trestie. Nu-i o idee prea bună să le amesteci.

A aruncat în aer un rotocol de fum, care a plutit înspre mine. Gestul a părut ciudat de acuzator.

— Nephenia m-a lăsat baltă, pentru că nu am abilităţi magice, am spus, dându-mi seama că, de fapt, voiam să vorbesc despre asta. Acum, puterile mele sunt promiţătoare, iar ea pare să mă placă, iar în clipa următoare, când nu le mai am, ea hotărăște că nu merită osteneala.

Dacă mă așteptam să fiu compătimit, ceea ce îmi și doream, nu am avut parte de asta.

— Știi ce mă întrebam? A rostit Ferius.

Nu am răspuns, însă nu avea nicio importanţă, pentru că ea a continuat:

— Mă întrebam dacă fata aceea ţi se va părea la fel de frumoasă și mâine, adică, dacă o vei mai băga în seamă.

Mi-a acordat trei secunde să dau un răspuns înainte să izbucnească în hohote.

— Mă faci să râd, puștiule. Știai asta?

— Taci din gură, Ferius.

Soarele începea să coboare pe cer, iar Maestrul Osia'phest își târa picioarele pe stradă. Lecţia luase sfârșit, evident.

— Ești spioană Daroman? Ai făcut ceva ca să-i îmbolnăvești pe Tennat și pe ceilalţi?

— Nu. Ea mi-a aruncat o privire piezișă. Dar tu?

— Nu vorbi prostii.

— Spune un puștan care tocmai i-a cerut unei presupuse spioane să se trădeze.

— Dacă nu ești spioană, atunci ce ești? am întrebat-o. Pentru că nu cred că o hoinară Argosi și-ar mai pierde vremea pe-aici după cele întâmplate noaptea trecută.

— Sunt femeie, puștiule. Probabil că nu ai cunoscut una până acum, pentru că trăiești în locul acesta înapoiat, însă femeia este ca un bărbat, doar că mai deșteaptă și mai curajoasă.

Am înțeles că tocmai le insultase pe mama, pe sora mea și pe oricare altă femeie din clanul meu. Însă altceva mă deranja.

— Nu ți-e teamă că Ra'fan, Ra'dir și Tennat te-ar putea ataca din nou?

Ea s-a ridicat în picioare, s-a apropiat și s-a așezat lângă mine pe bancă.

— Cine, idioții de aseară?

— Ei sau alții. Să nu crezi că vor funcționa din nou aceleași trucuri. Data viitoare, ar putea...

— Data viitoare voi folosi un alt truc.

Deși pe fața ei se vedea doar acel rânjet încrezător, eu îmi aminteam teama care i se citise în ochi seara trecută.

— Ți-au văzut trucul cu fumul și cărțile din oțel. Ce se va întâmpla atunci când vei rămâne tară trucuri? Ce se va întâmpla dacă alți magi mai puternici vor hotărî să te atace și vor...

Ea a ridicat din umeri.

— Vom afla la momentul respectiv. A tras din nou din țigară. Acum, hai să ne ocupăm de lucruri mai urgente, cum ar fi domnița pe care pari s-o placi atât de mult și pe care tocmai ai tratat-o ca pe un nimic.

Eram într-un oraș plin de magi, dintre care jumătate voia, probabil, s-o vadă moartă, iar ea voia să vorbească despre viața mea amoroasă!

— Uite, dacă nu știi vreo vrajă care s-o facă să mă placă în ciuda faptului că sunt un ratat, nu-mi spune nimic. Și-apoi, e așa cum a zis ea – nu este specială.

Ferius s-a uitat la mine și a expirat prelung. Fumul a umplut aerul

dintre noi asemenea ceţii într-o dimineaţă de primăvară.

— Bine, puştiule, mi-ai făcut o favoare aseară, aşa că o să ţi-o returnez.

Eu m-am întors cu spatele la ea.

— Dacă ai de gând să glumeşti din nou spunând că mă vei învăţa vrăji, nu te obosi.

Mă săturasem să o aud pe Ferius amuzându-se pe seama magiei, ca şi când ar fi fost un joc.

I-am simţit mâna pe umăr şi am vrut să mă trag, însă strânsoarea ei era fermă.

— Am să te învăţ o vrajă, puştiule, dar nu pentru că vrei, ci pentru că ai nevoie de ea.

Ea s-a aplecat înspre mine şi mi-a şoptit la ureche o înşiruire de cuvinte.

Ca de obicei, era un alt truc stupid de-ale ei – Ferius prefăcându-se că lucrurile care nu erau vrăji reale erau la fel de importante ca şi magia adevărată. Aş fi putut să uit pur şi simplu şi să plec acasă, însă, la drept vorbind, mă simţeam destul de groaznic pentru felul în care mă comportasem cu Nephenia. Prin urmare, când am văzut-o mergând încet în urma celorlalţi iniţiaţi care plecau din oază, am fugit la ea.

Ea s-a întors şi m-a văzut, iar eu am zărit teama din ochii ei. Teama că voi ţipa la ea sau că îi voi spune la mânie lucruri îngrozitoare. Teamă că o voi respinge. „Aşa cum m-ai respins şi tu pe mine.” Am alungat acest gând. Dacă tot urma să mă fac de râs, măcar să o fac ca la carte. „Calm, mi-am amintit eu. În primul rând trebuie să fii calm.” Am închis ochii pentru o clipă, imaginându-mi cum vraja îşi făcea efectul, apoi am rostit incantaţia, întocmai cum mi-o spusese Ferius.

— Ai spus că nu eşti specială, Nephenia, dar te înşeli, într-o bună zi îţi vei da şi tu seama, dar între timp, vreau să ştii că eşti specială pentru mine.

Ea a rămas nemişcată timp îndelungat, de parcă fiecare părticică din trupul ei ar fi fost prinsă într-o vrajă de legare. Apoi, am văzut apărându-i în colţul ochiului drept o lacrimă. Înainte ca aceasta să i se rostogolească pe obraz, ea m-a îmbrăţişat.

— Mulţumesc, Kellen, a fost tot ce mi-a spus.

Nu m-a sărutat, nici nu şi-a cerut iertare, nici nu mi-a promis că vom rămâne prieteni. Nu mi-a dat niciun suvenir sau vreun cod secret. Ştiam că în a doua zi avea să facă exact ce spusese – să se alăture celorlalţi. Aşa se întâmplă atunci când nu te simţi suficient de puternic ca să fii de unul singur.

Însă în acele câteva secunde în care am strâns-o în braţe şi i-am simţit obrazul lipit de umărul meu, iar eu mi-am îngropat faţa în cârlionţii ei, nu m-a deranjat acest lucru.

Bine, n-a fost magie.

Dar a fost pe aproape.

M-am întors la banca mea dintre coloane, cu intenţia de a-i da câteva replici usturătoare lui Ferius despre vraja ei, doar că ea plecase, iar Shalla îi luase locul. Era mai palidă decât de obicei. Obosită.

— Unde-i Ferius? am întrebat-o.

Shalla a ridicat din umeri.

— A plecat. Nu cred că mă place. Însă este o spioană Daroman, aşa că...

— Nu este spioană, am zis eu.

— Atunci, ce e?

„O femeie. Aceasta este ca un bărbat, doar că mai deşteaptă şi mai curajoasă." Nu, cuvintele acestea nu mă vor face să par mai deştept.

— Cine ştie? Probabil că e aşa cum a spus tata: o hoinară Argosi.

Shalla a dat să spună ceva, însă a început să tuşească. Când am vrut să o întreb dacă se simţea bine, ea a arătat cu capul înspre stradă, unde plecase Nephenia.

— Ce-a fost asta?

Am aruncat o privire în spate, în caz că Nephenia se afla încă acolo, însă strada era pustie.

— Nimic. Eu doar...

— Nu ştiu de ce îţi pierzi vremea cu Şoricioaica, a spus Shalla. Familia ei nu este puternică, nu este nici prea frumoasă şi nici nu va fi cine ştie ce mag.

Mi-au venit în minte câteva zeci de răspunsuri usturătoare, de la cele mai urâte până la cele mai puţin ofensive, care m-ar fi putut băga

într-un bucluc și mai mare. Le-am dat uitării pe toate.

— Ea crede că ești uimitoare.

Shalla și-a deschis gura, apoi și-a închis-o la loc. O vrajă cu adevărat magică. Nu a durat foarte mult, firește.

— Știi că oamenii ăștia nu sunt familia ta, nu? Panahsi, Nephenia, nebuna aia de Ferius? Niciunul nu este din familie.

— Şi ce dacă? am întrebat eu, simţind cum mă cuprinde furia, în ciuda încercărilor mele de a mă calma.

Shalla este, într-adevăr, mai deşteaptă decât mine. Cumva, ştie mereu cum să-mi pătrundă în suflet.

— Ce-a făcut familia mea pentru mine? Toate orele pe care mama şi tata le-au irosit făcând vrăji pe mine ca să-mi scoată magia la lumină? M-au făcut să mă simt groaznic, bolnav şi slab. Crezi că îmi vor mai permite să dorm la etaj odată ce voi fi Sha'Tep pentru tot restul vieţii? Tu mă vei considera fratele tău atunci când voi veni să îţi aduc cina sau să îţi frec pardoseala din cameră?

M-am aşteptat ca Shalla să înceapă o tiradă, însă ea a zâmbit şi mi-a luat mâinile într-ale ei. Oare sora mea urma să-mi spună că nu avea nicio importanţă dacă deveneam Sha'Tep? Că mă va iubi oricum? Cred că de aceea am fost extrem de surprins atunci când mi-a șoptit la ureche:

— Am găsit o modalitate prin care să poţi folosi magia.

14
Șarpele

— De fapt, a fost ideea ta, a spus Shalla, în timp ce ne furișam pe cărare.

— Ce-a fost ideea mea? am întrebat eu, aruncându-mi pe umăr ranița pe care o adusese cu ea și pe care se aștepta s-o car eu. Nu mi-ai spus despre ce este vorba. Ce căutăm, totuși, pe Șarpe?

„Șarpele" era a doua rută întortocheată care străbătea de la miazănoapte la miazăzi tărâmurile Jan'Tep. Era botezată astfel după felul în care se încolăcea în jurul drumului caravanelor, lung de aproape 800 de kilometri, numit „Toiagul." Inginerii oastei Daroman construiseră drumul prin pădurile înconjurătoare cu sute de ani în urmă pentru a ușura comerţul, călătoriile și, pe timp de război, invazia oastei lor pe tărâmul nostru. Șarpele era un drum mult mai vechi, al cărui nume oficial era „Calea spiritelor." Se spunea că acolo se aflau fantomele strămoșilor noștri, care duceau o luptă fără sfârșit împotriva celor ale vechilor noștri dușmani, neamul Mahdek. Era, de asemenea, locul unde mergeau magii Jan'Tep în călătoria spirituală, atunci când căutau magia supremă.

— În timp ce te duelai deunăzi cu Tennat, ai vorbit cu șoimul care zbura pe deasupra, a spus Shalla.

A fost cât pe ce să scap ranița jos.

— Shalla, n-a fost decât un truc. Mă prefăceam, ca să pot să...

— Să îl sperii pe Tennat. Știu. Dar nu te-ai gândit de ce s-a speriat? Pentru că un mag cu un animal-forţă poate conduce magia, chiar dacă benzile nu îi strălucesc.

— Și?

— Dacă ai într-adevăr un animal-forţă?

Era o întrebare retorică și stupidă. Genul de experiment mental imposibil care îi atrăgea pe magii vârstnici, pe sora mea și pe nimeni altcineva.

— Înseamnă că nu vom afla niciodată, nu-i așa? E nevoie de magie ca să invoci un animal-forţă, iar eu, în caz că n-ai observat, n-o mai

am.

— Dar o am eu.

M-am oprit în loc.

— Tata te lasă să continui probele? Am crezut că te va lăsa să aştepţi, pentru că... „a fost cât pe ce să-ţi omori fratele.”

Bănuiesc că trebuia s-o lase să continue. Dacă membrii consiliului luau în considerare o descendenţă puternică, atunci singura speranţă a tatei de a fi numit prinţ al clanului era ca Shalla să facă o impresie bună în faţa lorzilor magi. Deşi nu putea primi titlul de mag până nu împlinea șaisprezece ani, ea putea dovedi forţa familiei noastre trecând probele cu trei ani mai devreme. Nu că pe mine m-ar fi ajutat cu ceva.

— Shalla, abia dacă mai reuşeşte cineva să creeze o legătură cu animalele-forţă. Este prea riscant. De ce ar...?

Ea şi-a coborât privirea în pământ.

— Mama m-a ajutat să îl conving pe tata că un astfel de animal m-ar putea... ajuta cumva să mă temperez.

„Slabe șanse”, mi-am zis eu. Deşi, teoretic, era logic ca, atunci când un mag şi animalul său forţă formau o legătură, să existe o fuziune a personalităților, mă îndoiam că o pisică sau o rață putea reuși să o învețe pe sora mea lecţia umilinței.

Shalla a tușit din nou și am observat încă o dată cât era de palidă.

— Ce-i cu tine? am întrebat-o. Arăţi mai rău decât Tennat. Ferius a fost cât pe ce să-i taie gâtul aseară.

— Nu-i decât o răceală, a spus ea, pornind din nou la drum. N-am de gând s-o las să-mi vină de hac.

— Ce legătură au toate astea cu mine? am întrebat-o.

— L-am convins pe tata să te lase să fii străjerul meu. Mă vei proteja.

Mi-a venit să râd.

— Vrei să te apăr de spiritele malefice ale Mahdekilor când vom străbate Șarpele? Cu ce? Cu personalitatea mea cuceritoare?

— Nu fi idiot, Kellen. Nimeni n-a mai văzut un Mahdek de zeci de ani. Și-apoi, am vrăjile mele de protecţie, iar mama a făcut, fără îndoială, o vrajă de divinaţie care să vegheze asupra mea. Tot ce vreau să faci este să împiedici orice insectă sau animal bolnav să încerce să

creeze o legătură cu mine câtă vreme mă aflu sub influența vrăjii chemării.

— Așadar, voi avea ocazia să văd cum devii și mai puternică, iar eu cu ce mă aleg?

Ea mi-a zâmbit ca și când ar fi urmat să îmi dezvăluie că ea a inventat roata.

— Am un plan. Odată ce voi avea șoimul meu...

— Ce te face să crezi că vei avea un șoim? am întrerupt-o eu.

Șoimii erau animale curajoase, care rareori le permiteau ființelor umane să le comande, prin urmare erau cele mai rare animale-forță care răspundeau la o chemare.

— Ai mai multe șanse să rămâi toată viața legată de un șoarece sau de un brotac.

Shalla și-a dat ochii peste cap.

— Te rog, Kellen. Mă vezi legată de ceva atât de slab? Aș prefera să mor, să mă reîntorc și să încerc din nou în viața următoare.

— Bine, am spus eu. Dacă vei avea un șoim...

— Când voi avea șoimul meu – am descoperit o metodă prin care să păstrez vraja de invocare activă odată ce legarea va avea loc. Voi folosi o vrajă de transfer ca să îmi canalizez voința prin șoim și să îi invoc pe semenii lui. Dacă va exista vreunul pe o rază de cincisprezece kilometri de aici, îl voi face să vină. El va încerca să creeze o legătură cu mine, însă eu voi fi deja legată de al meu.

— Prin urmare, pasărea nu va avea altă opțiune decât să stabilească o legătură cu mine?

Am încercat să par că dau cuvintelor mele o notă de scepticism, însă gândul de a avea propriul meu animal-forță era mai mult decât ademenitor. Un șoim. Un șoim. Nu numai că aș fi putut să îmi canalizez magia dincolo de afurisitele alea de benzi pe care le aveam pe antebrațe, dar aș fi reușit să trec și probele finale. De asemenea, toți locuitorii din oraș și-ar dori atenția mea. Un șoim.

— Dar... cum ar putea funcționa? Adică, are logică, dar de ce n-a mai încercat nimeni asta?

Shalla a zâmbit.

— Pentru că magii obișnuiți sunt atât de concentrați la momentul legării, încât uită de tot. Oamenii sunt proști și prea sentimentali, nu

și eu. Îmi voi păstra concentrarea și voi menține vraja, iar tu, dragul meu frate, vei avea propriul tău animal-forță.

M-am uitat la sora mea, abținându-mă să cad în genunchi, să o cuprind cu brațele de talie și să îi promit că voi fi cel mai bun frate din lume. Existau o sută de motive să mă îndoiesc atât de motivațiile Shallei, cât și de capacitatea ei de a reuși. Dar dacă reușea? Dacă era posibil?

Un șoim.

Câteva ore mai târziu, ședeam cu spatele rezemat de un trunchi și priveam cerul printre coroanele copacilor din pădure în timp ce luna ajungea la zenit. Întrețineam focul mic, pe care îl ațâțaserăm folosind o vrajă simplă de foc (mă rog, Shalla îl ațâțase), în spatele meu, astfel încât să pot vedea prin întunericul nopții ca să o supraveghez pe sora mea, care medita în cercul ei magic, la vreo treizeci de metri mai încolo. Ea insistase să păstrez distanța, pentru ca respirația mea să nu îi distragă atenția, însă știam că adevăratul motiv era acela că nu voia să riște ca prezența mea să îi strice vraja.

Ca în cazul multor vrăji mentale – ceea ce semenii mei numesc magia de mătase – invocarea este practic invizibilă ochiului. Dacă m-aș fi uitat foarte, foarte atent, aproape că aș fi observat o strălucire subtilă care o învăluia pe Shalla – o extensie imperceptibilă a aerului în timp ce vraja pătrundea în pădure, chemând animalul-forță la ea.

Era remarcabil că se întâmpla asta. Cei mai mulți dintre inițiați încercau zile la rând să facă vraja, dar cădeau epuizați și se vedeau nevoiți să încerce din nou altă dată. Shalla, în ciuda stării sale evident proaste, reușise, firește, să facă vraja de la prima încercare. Oricât de meschin ar fi părut, o parte din mine își dorea ca nimic, nici măcar un gândac să nu se apropie de ea.

Treaba mea în calitate de străjer era relativ simplă. Dacă vreo insectă sau vreun animal bolnav încerca să se apropie de Shalla, eu trebuia să îl alung. Insectele sunt nepotrivite ca spirite ocrotitoare. Nu știu exact de ce, dar cred că are de-a face cu faptul că au creierul prea simplu, incapabil să stabilească o comunicare adecvată cu un mag. Așadar, o legătură cu o insectă ar fi o pierdere de timp și ar împiedica toate celelalte animale să răspundă chemărilor.

Animalele bolnave erau și mai periculoase. Un animal bolnav

încerca să se conecteze cu un mag, disperat să-și prelungească viața. Boala sa l-ar fi infestat și pe mag, mutilându-i magia ani la rând. Chiar și după moartea animalului, boala rămânea. Nu era o condamnare la moarte pentru mag, dar era pe-aproape.

Presupun că ar fi trebuit să mă simt oarecum mândru că Shalla îmi încredințase o sarcină atât de importantă, însă eram convins de două lucruri. În primul rând, eram aproape sigur că ea mințise că le ceruse permisiunea părinților noștri să invoce un animal-forță. Fiind vorba despre Shalla, probabil că se gândise că, odată ce totul va fi luat sfârșit, iar ea va fi demonstrat cât de minunate erau rezultatele, toată lumea avea să o ierte.

Al doilea motiv pentru care ea se simțea în siguranță cu mine ca străjer era acela că, probabil, nu avea nevoie de un paznic. O vrajă de invocare perfectă avea două părți: una prin care să invoci creatura corectă și a doua prin care să le alungi pe cele nepotrivite. Prin urmare, existau șanse mari ca animalele bolnave să o evite pur și simplu. Așadar, nu aveam mare lucru de făcut decât să stau, să aștept și să sper că reușea să facă tot ceea ce promisese.

Acest gând m-a ținut ocupat în primele ore ale nopții, însă, pe măsură ce răcoarea începea să îmi intre în oase, mă cuprindea și sentimentul de îndoială că Shalla va reuși, într-adevăr, să invoce un spirit ocrotitor pentru mine. I-am aruncat din nou o privire, căutând un semn de duplicitate. Ea părea la fel de liniștită, de senină și de încrezătoare în sine ca de obicei. Oare chiar avea nevoie de mine acolo? Ori eram doar un martor al triumfului ei iminent?

Shallei îi plăcea să mă mustre că eram leneș și se comporta de parcă tot ce îmi lipsea ca să devin un mag puternic era să mă implic cu adevărat, însă știam că jubila gândindu-se că era mai puternică decât mine. Oare chiar ar fi riscat să renunțe la asta? Sau s-ar fi retras odată ce va fi obținut ce își dorea?

Am încercat să îi imit poziția, încrucișându-mi picioarele, așezându-mi brațele în poală, cu coatele îndoite și cu mâna dreaptă întoarsă în sus, cu inelarul și degetul mic atingându-mi palma – era simbolul chemării. Îmi țineam palma stângă în jos, al doilea și al treilea deget atingându-se, formând simbolul invocării. Respirând în tăcere, așa cum ne învățase maestrul Osia'phest din copilărie, am

început să repet întruna incantaţia alcătuită din patru silabe: „Te-me'en-ka. Te-me'en-ka."

Am închis ochii, nu pentru că aşa cerea vraja, ci pentru că mi-aş fi pierdut încrederea în mine dacă m-aş fi zgâit la benzile tatuate de pe antebraţe, care refuzau să strălucească. Am dat formă voinţei mele în gând şi în inimă şi m-am gândit la şoimi. „Te invoc. Suntem meniţi să fim împreună. Suntem meniţi să fim suflete-pereche. Te invoc. Vei veni."

Am continuat aşa la nesfârşit, încercând din răsputeri să ignor durerea cruntă de cap pe care mi-o provocau repetarea la nesfârşit a vrăjii, concentrarea asupra formelor somatice, incantaţia verbală tăcută şi forma interioară a voinţei. „Te-me'en-ka. Te-me'en-ka."

Am continuat aşa ore în şir, cel puţin aşa mi s-a părut, deşi probabil că a durat doar un minut sau două. Briza a început să se joace prin părul meu, firele rebele gâdilându-mi obrazul. Broboanele de sudoare îmi intrau în ochiul stâng. Când am clipit ca să alung lacrimile, n-am făcut decât să-mi alung concentrarea, nu și durerea. Mi-am șters transpirația de pe frunte și am realizat că eram aproape ud leoarcă. Nu se schimbase nimic. Focul trosnea în continuare, Shalla ședea în cercul ei, la treizeci de metri depărtare de mine. Era ca și când întreaga lume îmi ignorase eforturile.

„Oh, strămoși, vă voi ierta pentru toate nedreptăţile pe care mi le-aţi făcut dacă-mi veţi trimite un animal-forță. Promit să mă port frumos cu el. Îl voi hrăni ori de câte ori îmi va cere și voi avea grijă să nu păţească nimic. Mă voi strădui să îi ofer o viaţă lungă și fericită. Doar nu mă lăsaţi așa. Nu mă lăsaţi singur."

Abia atunci am înţeles că tocmai confundasem foșnetul frunzelor uscate cu pârâitul focului. Ceva stătea ascuns în întuneric și venea după mine.

15

Măștile

A existat un moment scurt în care, în starea mea de ameţeală, am reuşit să mă conving că, în ciuda benzilor de pe antebraţe şi a voinţei mele slabe, cumva, vraja funcţionase. Un animal-forţă venea spre mine. Alerga pe pământ, ceea ce însemna că nu era șoim, fie, însă totuși...

Această fantezie s-a spulberat repede. Nici chiar cea mai puternică amăgire nu ar fi putut împiedica creierul să perceapă pașii apăsaţi ai oamenilor care se apropiau.

Primul meu gând a fost acela că puteau fi Ra'fan şi Ra'dir, însă Ra'meth nu ar fi riscat ca familia lui să fie bănuită de un atac direct asupra Casei Ke. Erau trei bărbaţi care se apropiau, ascunși de umbrele copacilor. Veşmintele lor negre nu ofereau niciun indiciu referitor la cine erau sau din ce ţară se trăgeau. Pe măsură ce se furişau mai aproape, am putut să văd măştile care le acopereau feţele. Erau smălţuite cu roşu şi negru, în forma unor monştri care rânjeau, cu colţi, şi coarne şi fildeşi. „Mahdeki", mi-am zis, tăindu-mi-se brusc respiraţia. Aceştia obişnuiau să poarte astfel de măşti atunci când îşi desfăşurau ritualurile demonice. M-am ridicat încet în picioare. „S-au întors. Mahdekii s-au întors."

— Ţineţi-vă departe dacă vreţi să vă fie bine! am strigat eu, încercând să imit tonul poruncitor al tatălui meu.

Cuvintele mi s-au părut mult mai ameninţătoare decât au fost ele purtate în aerul nopţii de vocea mea piţigăiată şi tremurătoare.

— Deţin puteri magice întunecate şi înfricoşătoare! am adăugat, reuşind să par şi mai ridicol.

„Strămoşilor, mi-am zis, dacă tot îi trimiteţi pe Mahdeki să mă chinuiască, nu aţi putea măcar să mă ajutaţi să spun ceva inteligent?" M-am uitat la Shalla, căutând ajutor, însă ea era în continuare cufundată în vrajă, fără să-și dea seama de pericol.

Bărbaţii cu măști s-au furișat mai aproape, iar eu mi-am adus aminte de desenele metalice, strălucitoare, făcute cu cerneală, din

pergamentele vechi pe care maeştrii ni le arătau uneori ca să ne sperie. Erau imagini înspăimântătoare, care ne bântuiau visele. „Care dintre voi va lupta împotriva duşmanului străvechi?" ne întreba maestrul Osia'phest atunci când ne credeam superiori. „Care dintre voi ar înfrunta un vrăjitor Mahdek care poartă masca demonică?"

„Eu nu, asta-i sigur."

Cel mai înalt dintre cei trei bărbaţi a păşit în faţă. Masca lui avea două perechi de coarne îndoite, una roșie și cealaltă neagră, pe fiecare tâmplă.

— Înşfăcaţi-l! le-a zis el celorlalţi.

Un bărbat solid, a cărui mască avea un al treilea ochi în mijloc, a ţâşnit spre mine atât de repede, încât, în graba mea de a scăpa de el, m-am lovit cu spatele de un copac. M-am izbit cu ceafa de scoarţă atât de tare, încât am văzut steluţe verzi. Atacatorul meu m-ar fi înhăţat dacă nu mi-ar fi cedat genunchii, nu m-aş fi trezit pe jos și nu m-aş fi târât după copac.

În momentul în care mi-am tras picioarele sub mine, am simţit că mă apucă de spatele cămășii. Acum, teama era înlocuită de altceva: disperare. Disperarea seamănă mult cu teama, doar că este mai utilă. Mătăhălosul m-a întors și m-a izbit de copac, însă, când s-a întins după mine a doua oară, am scos cartea de joc din metal pe care mi-o dăduse Ferius cu o seară în urmă și am început să despic aerul cu ea, tăindu-l în palmă. Ţipătul lui m-a încurajat să-l atac din nou, de astă dată ţintindu-i mâna cealaltă. Când i-am tăiat încheietura cu marginea tăioasă ca lama, sângele a ţâşnit în aer, iar el a căzut pe spate.

Al treilea bărbat, care purta o mască având colţi lungi și curbaţi ce ieșeau din partea inferioară a acesteia, a venit către mine. A existat un scurt moment în care aş fi putut fugi, însă am șovăit. Și dacă fugeam, ce rezolvam? Mă aflam prea departe de oraș ca să primesc ajutor. Dacă mama ar fi făcut o vrajă de divinaţie care să o protejeze pe Shalla, atunci ea și tatăl meu ar fi fost deja pe drum încoace. Însă nu ar fi ajuns la timp ca să o salveze pe sora mea dacă eu o luam la fugă.

Neştiind ce altceva să fac, mi-am adunat curajul, m-am sprijinit de copacul din spatele meu și am lovit cu piciorul înspre cel de-al doilea atacator. „Prea repede, la naiba." El era încă prea departe, iar eu abia

dacă i-am atins abdomenul cu piciorul. Din disperare, i-am aruncat cartea de joc în față. „Nu, idiotule! Nu în față!” În ciuda faptului că aruncasem aproape fără vlagă, cartea s-a împlântat în fruntea măștii și l-am auzit scoţând un ţipăt surprins. Însă cartea nu a pătruns suficient de tare încât să îl rănească. Dacă l-aş fi nimerit în oricare altă parte a trupului, l-aş fi putut tăia și l-aş fi încetinit. El m-a apucat strâns de gât cu ambele mâini, și am rămas fără suflare.

— Ticălos afurisit, a zis el, vocea lui semănând cu un mârâit gros, gutural. El și-a retras o mână și a scos cartea de joc din mască. Să vedem dacă-ţi place să fii tăiat.

— Oprește-te! i-a ordonat conducătorul, coarnele de pe masca lui scânteind în lumina focului de tabără când acesta s-a apropiat. Leagă-l.

Cel cu colţi m-a împins, iar eu m-am lovit tare cu ceafa de scoarţa copacului, ameţind. La început, am crezut că îmi făcuse o vrajă de legare, însă bărbatul a desfăcut de la brâu o frânghie și m-a legat cu ea de copac. Mi s-a părut ciudat că niciunul dintre acești bărbaţi nu încercase să folosească o vrajă. „Credeam că Mahdekii sunt niște vrăjitori ai întunericului. Concentrează-te, la naiba!”

— Shalla! am strigat eu. Trezește-te! Trebuie să te trezești!

Conducătorul l-a împins pe „Colţi” la o parte și s-a proptit la doar câţiva centimetri în faţa mea, de parcă ar fi vrut să văd fiecare centimetru al măștii lui hidoase.

— N-ai decât să strigi cât vrei. E pierdută în vraja ei, așteptând ca scumpul ei animal-forţă să vină la ea.

— Mama a făcut o vrajă de cercetare! am spus. Tata va veni după noi atunci când...

— Firește că vor veni. Poate că ne văd chiar acum. Bărbatul și-a ridicat ochii spre cer. Mă vezi, puternice Ke'heops? Știi ce-am de gând să-i fac preţioasei tale odrasle? Haide. Trimite un fulger să mă trăsnească! Bărbatul s-a întors spre mine și a râs. Vezi? Chiar dacă ne văd, sunt încă prea departe.

— Cine sunteţi? De ce faceţi asta? am întrebat cu o voce rugătoare.

Bărbatul cu coarne m-a ignorat și a intrat pentru o clipă în pădure, întorcându-se apoi cu un sac mare și cafeniu în mâini.

— Ai grijă să fie legat bine. E alunecos.

„Colţi” s-a dus după copac şi a verificat frânghia, strângând-o şi mai tare şi făcându-mă să gem din cauza durerii pe care am simţit-o în încheieturi.

— Nu pleacă nicăieri, a spus „Colţi”.

Conducătorul a încuviinţat şi şi-a vârât mâna în sac. Ce avea acolo? Îmi imaginam pumnale cu lama curbată, letale, sau flacoane cu otravă. Sacul s-a bâţâit puţin, iar eu mi-am zis: „Şarpe – a adus un şarpe care să mă muşte şi să-mi umple venele cu venin.” Însă când bărbatul şi-a scos mâna din sac, nu ţinea în ea nici pumnal, nici otravă, nici şarpe. Ţinea în mână un animăluţ alb, cu blana jumulită şi răni roşii şi purulente. Avea ochii umezi şi înceţoşaţi, ca şi când nu ar fi văzut bine. Era un câine. Era un animal bolnav, a cărui viaţă atârna de un fir de aţă.

Conducătorul a aşezat animalul bolnav jos, la mică distanţă de Shalla, şi imediat acesta a început să se târască încet şi anevoie spre ea. Atunci am înţeles ce aveau de gând să-i facă surorii mele şi am ţipat din toţi rărunchii.

16

Creatura

Cu cât țipam mai tare, cu cât îi imploram mai mult să se oprească, cu atât mai tare râdeau de mine bărbații cu măști.

— Uitați-vă la el, a zis „Colți", în timp ce îi înfășură un bandaj în jurul tăieturii de la încheietura mâinii lui „Al Treilea Ochi", pe care i-o provocase cartea mea de joc din metal. Nici măcar nu-i facem nimic, iar el își pierde puțina minte de Jan'Tep pe care o are.

Nu scăpam din ochi cățelul bolnav care făcea un pas spre Shalla, atras de magia ei, apoi se oprea și se așeza o clipă ca să își lingă rana de pe labă.

— Durează prea mult, s-a plâns „Al Treilea Ochi." Ia de jos afurisitul ăla de câine și azvârle-l în ea.

— Nu așa funcționează magia, idiotule. Câinele trebuie să răspundă la chemare. Trebuie să-și dorească să creeze o legătură cu ea. Ea n-o poate refuza, dar câinele trebuie să meargă la ea.

— Pleacă! i-am strigat eu câinelui.

De ce nu funcționa magia ei? Aspectul defensiv al vrăjii de chemare ar fi trebuit să țină departe animalele bolnave.

Bărbații au râs, iar „Colți" a zis:

— N-ai decât să țipi cât vrei, băiete. Cățelul e surd – unul dintre simptomele nefericite care i se trag de la boala pe care i-am dat-o. Bărbatul s-a întors spre ceilalți doi. Mă întreb dacă fata va asurzi atunci când se va lega cu el. N-ar fi interesant să aflăm?

— De ce îi faceți rău? am strigat eu.

— Nu-i facem rău, a răspuns „Coarne". A venit să caute un spirit ocrotitor și asta va primi. S-a apropiat de mine și m-a apucat cu mâna înmănușată de falcă. Se cred atât de superiori, clanul tău, familia ta, nu-i așa? Iar ea e cea mai rea dintre toți. Este absolut convinsă că va deveni cel mai mare mag al neamului ei. Cine știe? Ar fi putut fi. Bărbatul a încuviințat înspre „Colți", iar acesta s-a apropiat de câine și l-a împins ușor. Animalul a început să meargă din nou agale spre Shalla. Pun rămășag că, odată ce se va lega de această creatură mică,

ea nu se va mai crede atât de superioară și de puternică.

— Vă rog, nu faceţi asta, am spus. Nu este prea târziu. Luaţi-vă câinele și hai să stăm de vorbă. Sigur vreţi ceva!

Fără niciun avertisment, bărbatul m-a plesnit cu dosul palmei.

— Vreau să mă bucur de acest moment, asta vreau.

„Al Treilea Ochi” a râs, recunoscător.

— Jan'Tep ăștia! Dacă le iei magia, sunt ca niște copilași rătăciţi în pădure.

— Nu v-am făcut nimic! am strigat, smucind frânghia care îmi imobiliza încheieturile mâinilor. Războiul dintre Jan'Tep și Mahdek a avut loc acum trei sute de ani!

— Ah, a spus conducătorul, cu o voce șoptită, dar efectele acelui război? Există și acum, nu-i așa?

Căţelul, biata creatură atrasă de puterea Shallei, se afla la doar câţiva centimetri de ea acum și adulmeca aerul, ca și când i-ar fi putut mirosi magia. În câteva clipe, avea să o atingă și să se creeze legătura. Pentru Shalla, totul urma să se termine. Avea să fie slăbită și bolnavă toată viaţa.

„L-am convins pe tata să te lase să fii străjerul meu. Mă vei proteja.”

Era doar vina mea. Eu eram străjerul. Nu ar fi trebuit să îngădui să se întâmple una ca asta. „Fiţi blestemate, spirite ale strămoșilor noștri. Fiţi blestemate toate. De ce m-aţi lăsat să eșuez din nou?” În acel moment de agonie disperată, mi-am concentrat voinţa cum nu o mai făcusem până atunci. Dacă exista un alt animal în apropiere, poate... Nu știam ce ar fi putut face, însă eram disperat. N-aveam altă variantă decât să încerc. M-am concentrat din nou asupra invocării. „Te-me'en-ka. Te-me'en-ka.”

— Durează prea mult, a spus „Al Treilea Ochi”. Dacă părinţii lor au făcut într-adevăr o vrajă de cercetare, atunci se află prin apropiere deja.

— Mai e puţin, a șoptit „Coarne”. Mai e puţin.

În ciuda eforturilor mele de a mă concentra, nu m-am putut abţine să deschid ochii. Căţelușul bolnav își întindea o labă râioasă spre Shalla.

— Nu, am spus eu cu o voce rugătoare. Te rog, nu.

„Coarne” a încuviințat.

— Lasă să se întâmple, Kellen, lasă...

Înainte să apuc să îl întreb pe bărbat de unde îmi știa numele, acesta a fost întrerupt de un sunet care venea din ramurile înalte de deasupra noastră. Mi-am ridicat privirea, însă indiferent ce era, a luat-o la fugă atât de repede, încât nu am reușit să disting decât crâmpeie de blană cafenie. Creatura fugea de-a lungul ramurilor în patru labe, iar eu am bănuit că avea vreo jumătate de metru în lungime. Însă nu eram prea convins, deoarece culoarea și conturul blănii semănau atât de mult cu scoarța copacului, încât păreau să se contopească cu ramurile.

— Să ne ferească strămoșii, a zis „Colți”.

Brusc, creatura a plonjat către noi, zgâriind cu ghearele picioarelor din spate dosul măștii lui „Colți” când a trecut razant pe lângă acesta. Înainte ca bărbatul să apuce să încerce să-l taie cu lama pumnalului, creatura monstruoasă a alunecat mai departe, izbindu-se în cățelușul care se afla acum la doar câțiva centimetri de Shalla și rostogolindu-se împreună pe pământ. Când s-a ridicat, creatura ținea gâtul cățelului între dinți.

— Pe toți dracii, a spus „Coarne”. Ce-i chestia asta?

Chiar și acum, când creatura se afla la mai puțin de cinci metri de noi, mi-era greu să îi deosebesc forma de solul pădurii. Blana, pe care la o primă vedere o văzusem cafenie, asemenea copacilor de deasupra, era, de fapt, mai întunecată, aproape la fel de întunecată precum umbrele. Creatura a scuturat din cap o dată, de două ori, de trei ori. La ultima smucitură, am auzit gâtul cățelului trosnind, curmându-i astfel suferința. Ucigașul a lăsat să cadă trupul neînsuflețit pe pământ și s-a întors cu fața la noi. La început, am crezut că era un alt câine, însă acesta nu semăna cu niciun câine din câți văzusem eu. Fața îi era aproape ca de pisică, dar mai lată și mai groasă, cu botul turtit. Blana îi era zbârlită, astfel încât am putut să discern dungi negre pe părțile laterale și pe coada lui stufoasă. În ochii săi se reflectau flăcările sângerii ale focului.

— Pregătiți-vă armele! le-a spus „Coarne” celorlalți.

Creatura s-a uitat la cățelul mort de la picioarele ei, apoi s-a ridicat pe picioarele de dinapoi și și-a deschis gura larg, scoțând un mârâit

atât de furios și de înfricoșător, încât aș fi luat-o la sănătoasa chiar atunci dacă nu mi-ar fi fost legate mâinile. „Este furioasă. Este furioasă pentru că a fost nevoită să omoare câinele.” Nu îmi dau seama de unde știam asta, însă ceva de pe fața creaturii, din mârâitul și urletul pe care le scotea m-a convins că aveam dreptate.

Creatura a început să se apropie de noi. Atunci am observat țesătura de blană neagră care se întindea de la labele din față până la cele din spate – așa trebuie să fi zburat spre noi chiar dacă nu avea aripi. Labele din față, care sfâșiau pământul în timp ce se apropia, nu semănau cu cele de câine sau de pisică; semănau mai mult cu niște degete negre, care se terminau cu gheare ascuțite.

— *Nekhek,* a șoptit unul dintre bărbați. Spiritul ocrotitor al unui demon a venit după noi!

„Nekhek.” Cuvântul însemna „Vestitor al întunericului.” Era o creatură atât de malefică, încât se zicea că ar fi fost arma preferată de Mahdek împotriva semenilor mei. Mușcătura ei le fura magia și le otrăvea sufletul. Mă zvârcoleam în legături, disperat să mă eliberez. „Colți” și „Al Treilea Ochi” au rupt-o la fugă imediat.

În ciuda fricii, în minte mi-a încolțit o întrebare. Dacă acești bărbați erau Mahdeki, atunci, de ce erau atât de îngroziți de propria armă?

„Coarne” a ezitat.

— Fie ca această creatură s-o ia, Kellen, mi-a spus el. Ar fi mai bine pentru toată lumea.

Apoi, s-a întors și a ieșit în fugă din luminiș, dispărând în noapte.

Monstrul m-a privit vreme îndelungată, scoțând niște cârâituri în timp ce mă adulmeca, mârâind. Apoi, a început să se apropie de mine, cu mișcări care mi se păreau nefirești mai ales atunci când se oprea uneori ca să își șteargă fața cu acele labe stranii, care aproape că semănau cu niște mâini.

— Ce ești? am întrebat eu tâmp. Te-am...? Te-am invocat cumva?

„Oh, strămoși... trimiteți-mi un spirit care să-l alunge pe acest monstru.”

Creatura s-a apropiat de mine și mi-a adulmecat tălpile, apoi botul ei a urcat pe piciorul meu. A scos un fornăit când a ajuns la mână. Mă așteptam să aud o voce în minte, care să îmi ceară un tribut pentru

uciderea câinelui.

— Ai salvat-o pe sora mea, am zis. Dacă... dacă trebuie să plătesc o datorie, atunci o voi plăti.

Simţeam cum îmi mirosea degetele cu botul. Și-a scos limba și mi-a lins pielea o clipă, apoi creatura și-a deschis gura și i-am simţit dinţii pe lateralul palmei. Asta îmi rezervase destinul? Urma să fiu devorat de un *nekhek* în timp ce eram legat de un copac?

Tocmai în momentul în care am simţit că începe să mă muște, dintr-odată, creatura a zburat prin aer, ca și când ar fi fost azvârlită de o mână invizibilă. Creatura s-a izbit de un copac și a căzut pe pământ, inconştientă.

— Gata! a zis tata, ieşind de pe cărarea din spatele meu, însoţit de mama și de alţi câţiva.

— Bărbaţii care ne-au atacat, am spus eu, încercând să nu-mi pierd cumpătul. Au luat-o spre apus, prin pădure.

— Mergeţi! a zis tata și patru bărbaţi au trecut în fugă pe lângă mine.

Mama a pătruns în luminiș, mi-a aruncat rapid o privire, apoi s-a dus la Shalla și a început o înșiruire de vrăji necesare pentru a o scoate pe sora mea din vraja de invocare.

— Au fost trei, tată. Purtau măști, ca acei Mahdeki din imagini.

Simţeam cum îmi dezlega funia care îmi ţinea legate mâinile în spatele copacului.

— Știu. Mama ta i-a văzut cu ajutorul vrăjii de cercetare. N-ar fi trebuit să îngăduim o astfel de nebunie. Știam ce punea la cale Shalla. Am sperat că tu vei avea mai multă minte și n-o vei ajuta în această încercare imprudentă.

Funia a cedat și mi-am simţit mâinile libere. Am început să-mi frec încheieturile, încercând să scap de amorţeală.

— Shalla mi-a spus că are permisiunea voastră. A spus...

Când tata a ieșit de după copac, i-am văzut expresia gravă de pe faţă.

— Iar tu ai crezut-o?

Îmi plimbam privirea peste frunzele moarte care acopereau solul pădurii.

— Am vrut să o cred, am răspuns.

— Un Jan'Tep nu poate îngădui ca dorința lui să triumfe în fața rațiunii, nici în fața nevoilor familiei sale. Un Jan'Tep trebuie să fie... A tăcut, apoi a răsuflat îndelung. Mahdeki pe Calea Spiritelor și cu un slujitor *nekhek*. *Aces*tea sunt semne întunecate.

M-am uitat la *nekhek*. Vedeam cum părţile laterale ale trupului său urcau şi coborau în ritmul respiraţiei sacadate, în timp ce doi bărbaţi îl legau cu mare băgare de seamă cu funia care îmi ţinuse legate mâinile.

— Nu înțeleg. Bărbaţilor acelora le-a fost la fel de frică de creatură ca şi mie. M-am întins şi am luat cartea din metal a lui Ferius din locul unde o aruncase „Colţi". Mahdekii n-ar trebui să fie...

Tata m-a întrerupt.

— Lasă-i pe acei bărbaţi în seama celor mai în vârstă. S-a întors către oamenii care îl legau pe *nekhek*. Asigurați-vă că nu își va putea deschide fălcile. Va încerca să muște odată ce se va trezi, ca să ne infecteze cu otrava sa.

Tata a dat să se îndepărteze de mine, însă eu l-am apucat de braţ. El s-a întors și m-a privit mirat. Nu cred să mai fi făcut asta vreodată.

— *Nek*... animalul. Nu cred că aparținea acelor bărbaţi. Cred că i-a salvat viața Shallei.

Tata a mijit ochii.

— Kellen, această creatură demonică nu a încercat să o salveze pe Shalla, indiferent ce crezi că ai văzut, indiferent ce o fi făcut. *Nekhek* este o creatură a umbrelor și a înșelăciunii. Aceste creaturi erau dresate în timpul războaielor să mestece plante otrăvitoare și să îi muște pe magii Jan'Tep, ca să le paralizeze puterile magice. Sunt duşmanii noștri, așa cum sunt și Mahdekii. M-a bătut uşor pe umăr. Însă am pus mâna pe unul acum, în parte datorită ţie, aşadar noaptea asta n-a fost o pierdere de timp.

— Nu înțeleg. Vrei să-l omori?

Acest gând mă tulbura. În ciuda povestirilor pe care le auzisem în copilărie, acest animal mă salvase pe mine de bărbații aceia și pe Shalla de o soartă pe care ar fi considerat-o mai rea decât moartea.

Tata a clătinat din cap.

— Încă nu. Unde este un *nekhek,* mai sunt și alții, asta e cea mai mare amenințare. Vom închide creatura într-o cușcă și vom folosi

vrăji de durere ca să o cuminţim. El a aruncat o privire înspre locul unde se afla Shalla, care primea îngrijiri de la mama. Sora ta a dat dovadă de inteligenţă găsind o metodă prin care să folosească transferul ca să creeze legătura cu o altă creatură. Putem folosi vrăji de sânge ca să ademenim alţi *nekhek* să vină la acesta, apoi să îi ucidem pe toţi înainte să devină o ameninţare.

S-a apropiat de Shalla şi a luat-o în braţe.

— A sosit vremea s-o ducem pe sora ta acasă.

— Nu înţeleg, am spus eu. Creatura asta a ucis câinele bolnav, prin care bărbaţii aceia au încercat să o infesteze pe Shalla. A salvat-o. Cum poţi…

El m-a făcut să tac, dintr-o privire.

— Ai suferit un şoc. Bărbaţii aceia au băgat spaima în tine, iar tu ai văzut totul prin prisma acestei spaime. Nu te învinuiesc pentru asta, Kellen, dar trebuie să fii bărbat şi să accepţi lucrurile pe care trebuie să le facă un bărbat ca să-și protejeze familia. Un Jan'Tep trebuie să fie puternic. Expresia lui s-a schimbat puţin, în ceva… Nu-mi dădeam seama. Mândrie? Când va veni vremea, Kellen, vreau ca tu să împlânţi sabia în inima monstrului.

Înainte să apuc să mă împotrivesc, atenţia mi-a fost atrasă de un fâlfâit de aripi. Când am ridicat privirea, am văzut o pasăre care cobora încet înspre noi, mişcându-se cu o graţie şi o eleganţă uluitoare. Fără să gândesc, mi-am întins o mână, însă pasărea m-a ocolit şi a aterizat pe trupul inconștient al Shallei. Pasărea a clipit pentru o secundă, iar ochii ei s-au transformat din maro-închis în albastru, apoi în auriu. Pasărea a rămas acolo, pe umărul surorii mele, iar mama şi tata s-au privit şi şi-au zâmbit. Shalla își găsise șoimul.

17

Nekhek

Ziua următoare a adus cu ea o serie de evenimente. A început cu mine în rol de erou, și s-a sfârșit cu mine ca trădător.

— Încă doarme, a spus mama când m-a văzut că îmi vâr capul în camera Shallei. O vrajă neîntreruptă de invocare este epuizantă pentru oricine, cu atât mai mult pentru cineva atât de tânăr cum este sora ta. Deși calmă în aparență, vocea ei era plină de acuzații suprimate. Șoimul, care stătea pe marginea patului Shallei, și-a întors capul și m-a privit la fel de amenințător.

— A fost ideea Shallei, am spus. De ce sunt eu de vină?

— Nu am spus că ești, dar, dacă tot ai adus vorba, de ce ai fost de acord cu așa ceva?

Am căutat un răspuns chibzuit, credibil. N-am găsit niciunul.

— Mi-a spus că este pregătită.

— Are treisprezece ani!

— Și este mai puternică decât jumătate din magii din acest oraș.

— Azi-noapte n-a fost. Mama a venit în fața mea și și-a așezat mâinile pe obrajii mei în timp ce mă privea cu atenție. Uită-te la tine, încă mai ai vânătăi de pe urma încăierării, iar acum asta.

— Sunt bine, am spus eu.

Ea a trasat cu degetul conturul ochiului meu stâng, așa cum făcea mereu atunci când eram rănit. Mai aveam o tăietură acolo. Când s-a lămurit că nu eram pe moarte, mi-a zis:

— N-ai văzut cât de slăbită era Shalla?

M-am dus și m-am așezat în fotoliul de lângă patul surorii mele. Evenimentele din ziua precedentă au început să se deruleze în mintea mea.

— Mi-a spus că e răcită.

— Ei bine, nu este o răceală.

— Bene'maat, a spus tata din prag.

Arareori se întâmpla ca el să rostească numele mamei în prezența noastră.

— Nu încerca să mă domoleşti ca pe un animal domestic, Ke'heops, i-a zis ea pe un ton de avertizare pe care îl cunoşteam prea bine. Fiica noastră ar fi putut fi ucisă, sau mai rău.

Tata şi-a aşezat mâinile în faţă.

— Nu încerc, dar Shalla a fost cea care a iniţiat nesăbuinţa asta. Copiii de vârsta ei s-au furişat pe Calea Spiritelor în încercarea de a-şi găsi animalul-forţă cu mult înainte să ne fi născut noi, însă niciunul nu s-a întors cu altceva în afară de dureri de cap şi guturai. El a tăcut şi m-a privit cu mândrie. Kellen a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să-şi protejeze sora.

— Bărbaţii aceia...

— Îi vom găsi pe Mahdekii care au atacat-o.

Ceva din vorbele lui m-a deranjat.

— Nu cred că erau Mahdeki, tată. Cred că erau oameni obişnuiţi, trimişi de Ra'meth.

— Ra'meth şi fiii lui au fost deja interogaţi de maeştrii magi. Am folosit magia de mătase ca să cernem adevărul din cuvintele lor. Nu au fost acolo, nu ştiau nimic despre atac şi nici n-au avut vreo implicare.

Ce spusese Ferius noaptea trecută? Că, dacă exista o vrajă pentru orice, probabil că exista şi un descântec împotriva ei.

— Poate că au reuşit să îi păcălească pe interogatori.

— Zău? a zis tata, părând brusc iritat. Şi care ar fi părerea ta în această chestiune, mă rog frumos?

Am închis ochii, gândindu-mă la îmbrăcămintea şi la felul în care vorbiseră bărbaţii care ne atacaseră.

— Poate că măştile au vreo legătură? Şi-apoi, Mahdekii ar trebui să fie vrăjitori. De ce nu şi-au folosit vrăjile?

— Mahdekii păcălesc, a zis mama. Folosesc trucuri, capcane şi, da, magie neagră ca să-şi îndeplinească vrerea. Însă magia lasă urme. Aceşti Mahdeki au vrut să ne facă rău fără să le dăm de urmă.

Nu prea eram convins, însă am renunţat la subiect.

— Ce-a păţit Shalla? am întrebat. Ai spus că nu este o răceală, dar...

— Nu ştim sigur, a răspuns tata. De trei zile, magia îi slăbeşte treptat.

„Trei zile? De ce de trei zile? Doar dacă...”

— M-a înfruntat în urmă cu trei zile. În oază.

M-am uitat la tata și i-am întâlnit privirea. A încuviințat, dar mai era ceva... ceva ce îmi ascundea. Atunci mi-am amintit că și Tennat era bolnav.

— Spirite ale strămoșilor... Osia’phest a avut dreptate. Vor da vina pe mine.

— Cine va da vina pe tine, Kellen? m-a întrebat mama. Și de ce să dea vina pe tine?

— Tennat s-a duelat cu mine și s-a îmbolnăvit. Shalla m-a înfruntat, iar acum s-a îmbolnăvit și ea. Lumea va crede că i-am otrăvit sau că sunt bolnav și s-au molipsit de la mine.

— Nu, a zis tata.

— Voi fi exilat. Ra’meth va convinge consiliul să...

— Nu, a repetat el. Mă voi ocupa eu de consiliu și de Ra’meth. Indiferent ce se întâmplă, e fie o coincidență, fie, mai probabil, se datorează prezenței Mahdekilor și a slujitorilor lor *nekhek,* care se află prin apropiere.

— Ți-am spus doar că atunci când creatura și-a făcut apariția, bărbații au rupt-o la fugă.

— Au fugit de mama ta și de mine, nu de propriul lor slujitor.

— Dar ei...

— Ajunge, Kellen. Ai făcut năzbâtii cât pentru o viață în aceste ultime zile. Acum, le vei da ascultare părinților tăi. Vei face ceea tot ce îți vom spune să faci și vei spune ceea ce îți vom zice să spui. S-a apropiat de mine și a îngenuncheat, astfel încât ochii noștri se aflau la același nivel. Azi, după-amiază, mă vei însoți la oază. Semenii noștri trebuie să vadă creatura și să fie liniștiți că nu există niciun pericol. Dacă te va întreba cineva, vei spune că creatura îi slujea pe Mahdekii care au atacat-o pe sora ta. Ai înțeles?

— Am...

Ce era să zic? Era tatăl meu. Capul familiei. Eu eram fiul lui și datoria mea era să îl ascult. Și-apoi, chiar dacă acest *nekhek* nu îi slujea pe acei Mahdeki, tot era o creatură a înșelăciunii și a întunericului, așa cum spusese tata. Îi sfâșiase gâtul acelui cățel fără să stea pe gânduri. Indiferent cât de mult se temeau semenii mei de

Mahdeki, probabil că se temeau mai mult de *nekhek*.

„Atunci, de ce acesta a venit la mine?”

La insistenţele tatălui meu, l-am însoţit în oază, astfel încât să nu îl poată acuza nimeni că ascunde singura persoană care văzuse ce se întâmplase. Însă eu nu îmi doream nimic altceva decât să mă ascund. Lumea se bulucea, iar mirosul de sudoare, de teamă și de anticipare era atât de pătrunzător, încât abia mai puteam respira. Zumzetul și murmurele semănau cu cele ale unui roi de albine care ameninţa să invadeze orașul. Unui om mai slab decât tata i s-ar fi părut imposibil să acopere gălăgia.

— Strămoșii noștri Jan'Tep ne-au oferit magia ca să ne putem proteja unul pe celălalt, a spus el, stând la un metru de la pământ, pe cușca acoperită cu o bucată de pânză, vocea lui reducând mulţimea la tăcere. Astfel încât atunci când se apropie primejdia, să îi ţinem piept, nu să ne ascundem sub pat ca niște lași sau să ne cufundăm în rugăciuni.

Am auzit murmure în apropierea mea, câteva trădând îngrijorarea, dar majoritatea aprobând cuvintele rostite de tata. Nu mai văzusem niciodată atât de mulţi oameni strânși laolaltă în oază. Stăteau înghesuiţi pe fiecare centimetru pătrat, revărsându-se și pe străzile înconjurătoare.

— Organizaţi cele mai ciudate petreceri, a zis Ferius Parfax în spatele meu.

— De ce te furișezi mereu în urma mea? am întrebat, iritat.

— Dar tu de ce nu ești niciodată atent la ce se întâmplă în jurul tău?

Ea mi-a zâmbit, ca să mai îndulcească acele cuvinte aspre, iar eu m-am simţit vinovat pentru că nu îi spusesem că văduva mag îmi ceruse să o spionez.

— Ferius...

— Mai târziu, puștiule, a spus ea, privind dincolo de mine. Vorbește tatăl tău.

Ke'heops a continuat să vorbească despre curaj și onoare și despre cum consiliul și magii clanului vor apăra orașul. Le-a povestit ceea ce se întâmplase pe „Șarpele” noaptea trecută și i-a asigurat că trimisese deja vorbă în celelalte orașe Jan'Tep. Unii dintre membrii consiliului

au recitat pe rând poezii și au spus povești despre cum mai scăpaserăm de infestările *nekhek*-ilor și înainte și ne-au reamintit că exista un motiv pentru care neamul Jan'Tep prospera, iar neamul Mahdek dispăruse din lume.

— Să vedem dușmanul! a strigat un bătrân din apropiere.

Alte voci i-au ținut isonul. Discursurile erau bine-venite, însă puțini văzuseră în viața lor un *nekhek*. Tata părea enervat, însă, într-un final, a sărit jos de pe cușcă, pe nisip.

— Prea bine, a zis el, dezvelind cușca.

Când a fost descoperită, creatura și-a deschis fălcile și a mârâit la mulțime. Zgâria cu ghearele barele și lacătul din partea din față a cuștii, în căutarea unei căi de scăpare. Spectatorii din oază s-au dat în spate, acoperindu-și gurile cu mâinile, ca și când s-ar fi putut pricopsi cu vreo boală doar respirând același aer ca și *nekhek*-ul.

Nimeni n-a strigat, nimeni n-a țipat. Nu domnea decât tăcerea copleșitoare a unui popor care s-a trezit față în față cu creatura care le bântuise coșmarurile. Asta, și râsul unei femei.

— Ți-ai pierdut mințile? i-am șuierat furios printre dinți lui Ferius Parfax. Nu mai râde!

O siluetă înveșmântată într-o robă din mătase roșu cu negru își croia drum prin mulțime spre noi. Era Ra'meth.

— Bineînțeles, a zis el, cu un zâmbet batjocoritor pe față. Spioana Daroman și aliatul ei Sha'Tep din Casa Ke se bucură de prezența unei creaturi crescute să curme magia neamului Jan'Tep și viața copiilor noștri!

Cuvintele lui Ra'meth păreau să își găsească ecoul în cele ale tatălui meu referitor la motivul pentru care ceilalți inițiați se îmbolnăveau. Doar că nimeni nu se plângea că ar fi fost mușcat de o creatură demonică a întunericului, și nu părea un lucru pe care să îl uiți.

— Kellen a fost cel care i-a înfruntat pe Mahdekii! a strigat cineva. Era unul dintre magii care îl însoțiseră pe tata noaptea trecută. Dacă n-ar fi fost el, nu l-am fi prins pe *nekhek,* iar acesta ar fi rămas în libertate.

— Asta vrea el să credem, a observat Ra'meth.

— Asta spun eu, a răspuns tata, venind înspre noi.

Oamenii se trăgeau dinaintea lui, arătându-i și mai mult respect decât de obicei. Se putea citi pe fețele lor că ideea existenței asasinilor Mahdek le reamintise că avea importanță cine devenea prinț al clanului. Își doreau puterea sub toate formele ei, iar tata oferea putere.

Când a ajuns la noi, s-a oprit în fața lui Ferius.

— Ai vrea să împărtășești cu noi ce este atât de amuzant?

Ea și-a ridicat o mână.

— Scuze, scuze. Doar că... ei bine, doar că... în acel moment a arătat cu degetul spre creatura din cușcă. Este într-adevăr temutul *nekhek?* Năpasta neamului Jan'Tep? Corupătorul magilor și al războinicilor și... – a chicotit ca un copil – ucigașul nemilos de căței bolnavi?

— Este un animal infestat, a zis Ra'meth. Crescut să mestece plante otrăvitoare care se combină cu saliva creaturii. O singură mușcătură poate paraliza puterea unui mag, lăsându-ne fără apărare. Aduce boală și ghinion. Este o creatură a întunericului și a morții, care a adus mai multă distrugere asupra neamului Jan'Tep decât Mahdekii.

Dintr-un motiv sau altul, aceste cuvinte au făcut-o pe Ferius să izbucnească în hohote de râs și, dacă n-ar fi fost privirea de avertizare a tatălui meu, sunt aproape sigur că Ra'meth ar fi ars-o pe loc cu magia de foc.

Era adevărat că, la lumina zilei, *nekhek*-ul nu arăta atât de fioros. Blana lui nu mai era atât de neagră pe cât mi-o aminteam, având mai mult o nuanță cafenie, asemenea nisipului din oază. Ghearele și dinții îi erau ascuțiți, însă nu erau nici mai lungi, nici mai ascuțiți decât cei ai unei feline. Însă îmi aminteam viteza cu care se mișcase, cum îi frânsese gâtul animalului bolnav pe care bărbații cu măști Mahdek încercaseră să îl folosească împotriva surorii mele, iar când m-am uitat la acei iriși negri și scăpărători care se holbau la noi, nu m-am îndoit nicio clipă că mi-ar fi putut sfâșia și mie gâtul cu aceeași ușurință ca pe cel al câinelui.

— Este mai periculos decât pare, am spus eu.

— Oh, sunt convinsă, a zis Ferius. De-a dreptul letal. Doar că în Darome și în multe alte locuri, aceștia sunt renumiți mai degrabă

pentru că scotocesc prin gunoaie și fură din când în când mâncare. Vedeţi voi, restul lumii civilizate nu i-ar spune unui astfel de animal „nekhek."

— Dar cum îi ziceţi? a întrebat tata.

— Oh, au multe denumiri, preaputernice Ke'heops. Neamul Berabesq îi spune *senhebi,* „săltăreţi." Daromanii îi spun *felidus arborica,* „zburători de pădure." Însă cei mai mulţi oameni de la hotare îi spun pisica-veveriţă.

— Pisica-veveriţă? am întrebat eu.

Ferius, ai cărei ochi erau plini de lacrimi de la atâta râs, abia s-a abţinut să nu chicotească atunci când a răspuns:

— Străvechiul vostru duşman este, practic, o veveriţă foarte, foarte mare.

18

Pachetul de cărți de joc roșii

— Știi, ai început să-i enervezi pe toți din jur.

Eu și Ferius străbăteam aleea care ducea la hanul ponosit unde stătea ea. Existau și altele mai frumoase în oraș, însă acesta fusese singurul care îi închiriase o cameră. „Neamul Jan'Tep nu ține mânie." Propoziția aceasta începea să mi se pară neadevărată.

— Nu mă pot abține, puștiule, a zis ea. Oamenii nu contenesc să mă amuze.

— Ei bine, tu nu ești amuzantă pentru nimeni.

Cuvintele aspre ale tatălui meu îi opriseră pe câțiva oameni să o înfrunte pe Ferius. Ea îi mulțumise politicos, apoi se adresase mulțumii, spunându-le oamenilor că erau mai mult decât bine-veniți să stabilească întâlniri la hanul unde stătea ea, iar ea va fi bucuroasă să le bătucească dosurile, pe rând, cât voiau ei. În cele din urmă, membrii consiliului le porunciseră tuturor să plece din oază și să își vadă de treburi până la noi dispoziții. Probabil că ar fi fost mai bine ca creatura *nekhek* să fie ținută închisă undeva, însă atât tata, cât și membrii consiliului erau de părere că oaza oferea cea mai bună pază magică, plus că ar fi fost mai ușor să se folosească vrăji de transfer pentru a atrage mai târziu și alte creaturi *nekhek*. După aceea, mulțimea nu a mai avut nevoie de alte încurajări ca să se împrăștie. Teama de otrava creaturii și de boală era suficientă pentru a-i ține departe.

Sentimentul de vină pe care îl aveam pentru că nu îi spusesem lui Ferius despre interesul pe care văduva mag îl avea față de ea dispărea pe măsură ce creștea iritarea mea față de ea.

— Te înșeli să știi, i-am spus.

— Mă înșel în privința multor lucruri. Care dintre ele te deranjează azi?

— Creatura *nekhek*. Este mult mai periculoasă decât...

— Pisică-veveriță, puștiule. E doar o afurisită de veveriță zburătoare mai mare. Ar fi bine să știi câte ceva despre o creatură

dacă tot ai de gând s-o omori.

— Mă rog. Am văzut în cărţi imagini cu tot felul de animale, iar creatura asta nu mi se pare a fi o veveriță. Și-apoi, veverițele nici măcar nu sunt de prin părţile astea ale continentului.

— Nici voi.

— Ce vrei să spui?

Ea m-a ciocănit cu degetul în frunte.

— Uite cât de palidă ți-e pielea, puştiule. Crezi că s-ar naşte în acest climat oameni care s-ar prăji la soare?

M-am uitat în jurul meu şi am văzut un cuplu care se plimba pe stradă şi i l-am arătat.

— Există mulţi Jan'Tep cu pielea tuciurie. Așa cum există şi mulţi Jan'Tep ai căror ochi au forme şi culori diferite.

— Întocmai. Voi, Jan'Tep, nu sunteţi o rasă, sunteţi doar o adunătură de diferite familii. Magi care au venit din toate colţurile continentului ca să lupte pentru oazele de pe acest teritoriu. Uneori, v-aţi războit pentru ele, iar alteori v-aţi amestecat cu alte triburi care au venit pentru același motiv. Pun rămăşag că niciunul dintre voi nu poartă în vene nici măcar o picătură din sângele poporului care a trăit aici la început.

— Și ce dacă?

— Poate că pisicile-veveriţe au fost atrase de aceste locuri din același motiv. Poate că și lor le place magia.

Simţeam că pierd această dispută, însă nu eram sigur cum.

— Locul semenilor mei este aici. Avem nevoie de oază ca să ne dea puterea de a ne apăra de cei care ar vrea să ne vâneze sau să ne subjuge pentru magia noastră.

Ferius a pufnit.

— Să vă subjuge? Asta-i bună!

— Ce vrei să spui? Și ce legătură au toate astea cu dreptul nostru de a ne apăra de *nekhek?*

Ferius s-a oprit și mi-a acoperit ochii cu mâna înmănușată.

— Hei!

— Nu te mai agita, puştiule. Imaginează-ţi animalele pe care le-ai văzut în cărţile tale. Poţi face asta?

Magii sunt învăţaţi încă din primele lecţii cum să se concentreze

pe o imagine, cum să o vadă limpede cu ochii minții.

— Firește că pot, am răspuns eu.

— Bine. Și-acum gândește-te la animalul din piață.

— Mă gândesc.

Ea mi-a tras o palmă peste ceafă.

— Nu la monstrul din basmele voastre. Nu la cel pe care toată lumea îți spune să îl vezi. Vreau să îți imaginezi creatura reală, închisă în cușca aceea.

Este greu să compari un desen făcut din peniță și cerneală cu o creatură reală, pe care ai văzut-o, însă m-am străduit să mi le imaginez alături, cu ochii minții.

— Bine. Asta fac.

— Ei? Chiar poți spune că acele două creaturi au legătură una cu cealaltă?

— Eu...

Adevărul era că nu puteam. Deși nu erau identice, acest lucru se datora, probabil, faptului că mereu îmi închipuisem că animalele din cărți erau... nu știu, îndepărtate? Văzusem creatura *nekhek* de aproape. Văzusem de ce era în stare. Îi simțisem furia.

— Tot nu cred că e același lucru.

Ferius și-a luat mâna de pe ochii mei și și-a continuat drumul pe alee.

— Firește că nu, puștiule. Creatura pe care ați prins-o este înfricoșătorul *nekhek!* Ucigașul demonic al magilor Jan'Tep! De asemenea, un mare mâncăcios, care scotocește prin gunoaiele oamenilor, și un colecționar de alune.

— Te înșeli, am spus eu. Poate o fi semănând cu o... Mă simțeam atât de prost, încât nici măcar nu puteam rosti numele creaturii cu voce tare. Uite ce e, am văzut cât de feroce e creatura aia. Așteaptă până când consiliul o va folosi ca să ademenească aici și alte creaturi *nekhek,* ca să le omoare. Așteaptă să vezi cum arată o haită. Poate că atunci vei înțelege.

— Și tu ce ai de gând să faci când ei vor tortura animalul? m-a întrebat ea, oprindu-se locului.

M-a surprins tonul aspru din vocea ei. A trebuit să o iau înaintea ei și să mă întorc cu fața la ea. Nu am văzut nici urmă de amuzament pe

fața sa. Nu era o glumă. Privirea ei era serioasă.

— Cum adică? Ce ar trebui să fac?

— Ai spus că animalul a salvat-o pe sora ta.

— Am spus că a omorât un câine bolnav înainte să apuce să creeze o legătură cu ea. Nu este același lucru. Poate creaturii îi place să omoare alte animale.

Mă mințeam singur. Încă mai vedeam privirea din ochii creaturii după ce îi frânsese gâtul câinelui bolnav. *Nekhek*-ul păruse înfuriat că fusese nevoit să facă asta.

Ferius și-a vârât mâna în vestă și și-a scos pachetul de cărți. Acestea nu erau nici cărțile de joc asemănătoare cu cele pe care mi le dăduse mie, nici cele din metal tăios pe care le folosise drept armă. Spatele cărților erau de un roșu-închis cum nu mai văzusem până atunci, ducând înspre negru. Ea le-a desfăcut ca pe un evantai și le-a întins în fața mea.

— Alege o carte, puștiule.

— Despre ce-i vorba?

— Ai spus că bărbații aceia au încercat să-i facă rău surorii tale. În timp ce tu implorai pe oricine sau orice să o salveze, pisica-veveriță și-a făcut apariția și dorința ți-a fost îndeplinită. Corect?

— Distorsionezi faptele, am zis eu. Faci să sune de parcă...

— Alege o carte, Kellen.

Am privit în jurul meu, dându-mi seama brusc că se întunecase.

— N-o fac până când nu îmi vei spune despre ce este vorba.

— Este vorba despre tine, dacă vei hotărî sau nu să devii bărbat.

— Îmi spui mereu că trebuie să fiu bărbat. Insulți mereu magia neamului meu și a familiei mele...

— Lumea e plină de magi, Kellen. E nevoie de bărbați și de femei.

Ea a rostit aceste cuvinte diferit de cum le spuneau oamenii de obicei. Păreau importante.

Detestam felul în care ea vorbea despre magie, de parcă ar fi fost o glumă, ca și când semenii mei ar fi fost niște copii care se jucau cu niște jucării. Mai mult decât orice, detestam felul în care își desfăcea cărțile ca pe un evantai și îmi cerea să aleg una.

— Uite ce e, eu nu...

— Taci din gură și alege o carte. Alege o carte sau întoarce-te și

pleacă, fără să mai privești vreodată în urmă. Lumea este un loc mare și periculos, și există mai mult întuneric decât știi tu. Un singur lucru îl înfruntă – bărbaţi și femei care își fac datoria. Alege o carte acum, Kellen, pentru că n-am să te rog încă o dată.

Mă săturasem de trucurile și jocurile ei. Pentru fiecare lucru mărunt învăţat de la ea, exista un test sau o capcană, fiecare obligându-mă să fac lucruri pe care nu voiam să le fac. Cu toate că o cunoșteam pe Ferius Parfax doar de trei zile, știam, fără nici cea mai mică îndoială, că, deși acest lucru putea fi un truc, nu era deloc o glumă. Dacă nu alegeam cartea, nu o mai vedeam niciodată. Nu știu de ce, dar acest gând m-a speriat. Am ales o carte din mijloc.

— Trei de inimă roșie, am spus eu. Privirea îmi era atrasă de inimile de un roșu-închis de pe fundalul bej și de caligrafia cifrei trei, scrisă cu aceeași cerneală roșie, aproape neagră, precum cea de pe spatele cărţii de joc. Ce înseamnă?

Ea a strâns pachetul de cărţi și l-a vârât la loc în interiorul vestei.

— Cartea pe care ai ales-o tu nu are importanţă.

— Atunci, nu înţeleg, am spus, ridicând în aer cartea de joc. Ce-ar trebui să fac cu asta?

Ea m-a ocolit și și-a continuat drumul pe alee.

— De unde să știu eu? Fă pur și simplu ceea ce trebuie. Poate-ar trebui să te uiţi în ochii acelui animal înainte să îl condamni la moarte. Procedează așa cum crezi că ar proceda bărbatul care vrei să devii. Apoi, îţi sugerez să te descotorosești de cartea aia de joc cât mai repede.

M-am uitat la chestia pe care o ţineam în mână ca și când ar fi fost gata să izbucnească în flăcări.

— Ce m-ai făcut să aleg? E vreun blestem?

— Viaţa e un blestem, puștiule. Iubirea e un blestem.

Am început să fug după ea, apoi m-am oprit când am realizat cât de caraghios trebuie să fi arătat.

— Nu știu ce vrei să spui!

— Este o datorie, Kellen. Îţi vei da tu seama cum s-o plătești. Bănuiesc că ţi-am salvat viaţa, așa că am mai scăpat de o datorie.

Îmi venea să rup cartea de joc în bucăţi, s-o arunc pe jos și s-o calc în picioare până când devenea una cu ţărâna. S-o ia naiba pe Ferius

Parfax cu glumele și trucurile ei proaste și cu vorbele ei misterioase! M-am uitat din nou la ea și am văzut că ajunsese aproape de ușa hanului.

— Stai! Dacă această carte reprezintă vreo datorie, atunci, tu ce faci cu un pachet întreg?

Ea a ridicat ceva în aer, iar eu am auzit zornăit de monede.

— Mă îmbăt turtă, mi-a răspuns ea, intrând pe ușa deschisă.

Mă aflam pe la jumătatea drumului înspre casă, pe o alee îngustă, care, de obicei, era o scurtătură convenabilă, când m-am trezit față în față cu un străjer de la palat. Părea ciudat de nepotrivit pe aleea aceea prăfuită.

— M-ai speriat, i-am spus eu, încercând să-mi revin.

El n-a zis nimic, doar mi-a întins un sul de pergament. Deși era semiîntuneric, am putut discerne sigiliul din ceară neagră al văduvei mag. Am rupt sigiliul și am desfăcut sulul, având grijă să nu cadă discul din aur care bănuiam că se afla înăuntru. Pergamentul nu conținea nimic altceva decât un mesaj mâzgălit în grabă: „Când dorești."

M-am uitat pe jos, întrebându-mă dacă discul nu căzuse cumva fără să observ eu. Fără el, Osia'phest nu m-ar fi lăsat să dau cea de-a treia probă alături de ceilalți inițiați.

— Mai era ceva împreună cu mesajul acesta? l-am întrebat eu pe străjer.

El tot n-a zis nimic.

Am observat că nici nu dădea vreun semn să plece, dar nici nu mă lăsa să trec pe lângă el.

— Așadar, când zice „Când dorești", de fapt ea vrea să spună că...

Străjerul a schițat un zâmbet, pentru prima oară.

— Acum, am continuat eu.

A doua mea întâlnire cu văduva mag a fost la fel de ciudată ca prima, deși cu mult mai incomodă.

— Cam cât de prost poate fi tatăl tău? a întrebat Mer'esan, ținându-și mâinile încrucișate în poală în timp ce ședea pe scaunul ei și se uita la mine.

Am scotocit prin minte în căutarea mai multor răspunsuri posibile, încercând să găsesc unul care să-mi exprime clar mânia față de acest

atac la onoarea familiei mele, dar care să mă și apere de pedeapsa cu moartea.

— Iartă-mă, Mer'esan, dar nu înțeleg întrebarea.

— Ba da, o înțelegi. Tatăl tău crede că Mahdekii s-au întors din morți ca să atace neamul nostru, că au hotărât să o aleagă drept țintă pe sora ta și că a aduce un *nekhek* în orașul nostru este o idee bună. A strâmbat din nas. Ce monștri dezgustători!

— Ferius... am ezitat.

— Vorbește, mi-a poruncit Mer'esan.

— Spune că animalul se numește „pisică-veveriță și că nu e vreun demon.

— Și tu ce crezi?

Am căutat din nou un răspuns care să nu mă bage în bucluc.

— Lordul Mag Ke'heops, am început eu, folosind titlul oficial al tatălui meu, crede că unii dintre Mahdeki au supraviețuit și că, poate, și-au sporit în taină numărul. El crede că aceștia au de gând să folosească creatura *nekhek* ca să...

— Nu, doar spune că crede nebunia asta. Ea a strâns din ochi. Se pare că tu îl crezi un idiot mai mare decât îl consider eu. El speră să profite de această ocazie ca să arate că neamul nostru are nevoie de forța lui, acum că soțul meu e mort.

În acel moment mi-a venit un gând, ca un pumn care îmi strângea stomacul.

— Ai de gând să te împotrivești ideii ca tatăl meu să fie ales prinț al clanului?

— Puțin îmi pasă cine va fi următorul prinț al clanului, copile.

Următoarele cuvinte mi-au ieșit mult prea repede din gură pentru binele meu.

— Atunci, de ce îți pasă mai exact, Mer'esan?

Privirea insistentă pe care mi-a aruncat-o brusc m-a convins că exagerasem. Ea s-a ridicat în picioare și a început să se învârtă în jurul meu, ca și când aș fi fost o sculptură amărâtă pe care ea o privea cu atenție.

— Ai luptat împotriva prietenilor tăi ca să o salvezi pe femeia Argosi. De ce?

M-am gândit bine la răspunsul meu. Dacă Mer'esan hotărâse că

Ferius era, într-adevăr, spioană sau că ne voia răul, nu i-ar fi fost greu să interpreteze fapta mea drept o trădare față de semenii mei.

— Mi-ai poruncit să o fac să fie interesată în continuare de mine, Văduvă Mag.

Ea s-a oprit în fața mea și și-a ridicat o mână. Încă o dată am putut vedea pânza din firicele colorate de energie țesându-se sub pielea ei.

— Am nevoie de fiecare gram de magie ca să supraviețuiesc, Kellen, dar te asigur că acea cantitate mică rămasă este mai mult decât suficientă ca să scot adevărul de la tine cu forța.

M-am gândit la alte câteva motive, explicații plauzibile pentru faptele mele. De cele mai multe ori sunt un mincinos aproape desăvârșit. Însă văduva mag părea să fie mai pricepută la a detecta lipsa de onestitate decât mă pricepeam eu să mint.

— Îmi place de ea, am zis.

— Îți place de ea?

Eu am încuviințat.

— Are o frumusețe aparte? O dorești pe această femeie? Speri că ea ar putea... – Mer'esan și-a fluturat un deget în direcția pantalonilor mei – să te învețe lucruri?

Simțeam că îmi ard obrajii și am început să mă bâlbâi, apoi am tăcut. „E un joc. Mer'esan știe că nu m-am referit la vreo dorință adolescentină deplasată. Mă testează din nou."

— Ah, a făcut văduva mag, bătându-mă ușor pe frunte. Inteligent. Bine. A început din nou să se plimbe agale în jurul meu. Mai spune-mi.

— Nu crezi că Mahdekii s-au întors, am zis eu.

— Acest lucru este evident.

— Dar crezi că există o amenințare, am adăugat eu.

— Evident, din nou.

M-am gândit la cât de furioasă fusese din cauza ipotezelor lansate de tata.

— Crezi că bărbații cu măști sunt o diversiune.

Ea a grăbit ritmul.

— Evident. Evident. Evident. Adresează-mi o întrebare care să merite răspuns.

Am încercat să-mi dau seama cine era împotriva noastră. De-a

lungul istoriei, regii Daroman încercaseră să pună stăpânire peste Jan'Tep. De aceea se grăbise lumea să creadă că Ferius era spioană. Neamul Mahdek – dacă mai exista vreunul – făcuse un jurământ de sânge că ne va distruge, ceea ce explica toate convingerile tatei. Neamul Berabesq credea că magia noastră era o blasfemie împotriva zeului lor cu șase fețe... Aveam un șir nesfârșit de dușmani – tocmai din acest motiv magia era atât de vitală pentru societatea noastră, iar probele atât de grele. Tocmai de aceea Jan'Tep și Sha'Tep nu aveau voie să se căsătorească – de teama ca astfel de uniuni să nu slăbească genealogia.

— Vorbește, a zis Mer'esan, care mă înconjura în continuare. Îmi pierd răbdarea privindu-te cum stai așa.

— O clipă, am spus.

În ciuda lăcomiei dușmanilor noștri, noi nu fuseserăm subjugați niciodată. Magia noastră fusese întotdeauna mai puternică. Atunci, de ce Mer'esan – cea mai vârstnică și mai cunoscătoare persoană din clanul nostru – era brusc atât de îngrijorată?

— Pune întrebarea, mi-a cerut ea, lovind cu sandalele în pardoseala de lemn.

— Care este singurul dușman căruia magia nu îi rezistă? am întrebat eu.

Ea s-a oprit și m-a bătut ușor pe umăr.

— Bine, a zis ea, cu o voce obosită. Aceasta este întrebarea pe care bărbați precum tatăl tău, precum proștii aceia înfumurați din consiliu nu se gândesc să și-o pună. Posibilitatea unei amenințări pe care magia să nu o poată înlătura le este străină.

„În vreme ce, pentru mine, posibilitatea de a folosi magia pentru a rezolva orice dispare repede."

— Cea de-a doua probă se apropie de sfârșit, iar tu ai eșuat, a zis ea, fără urmă de compătimire în glas. Acum, ți-e teamă că vei eșua și la a treia.

— Cum aș putea crea o vrajă folosind două discipline când nu pot să fac să strălucească nici măcar o bandă?

— Ți-am mai spus: nu pune întrebări la care cunoști deja răspunsul.

— Atunci... s-a terminat. Peste câteva zile, voi împlini șaisprezece

ani. Nu voi deveni niciodată mag. Voi fi Sha'Tep.

Simţeam că ameţesc, de parcă rostirea acelor cuvinte cu voce tare m-ar fi secat de energie. Mer'esan m-a prins de braţe.

— Nu vei fi niciodată mag Jan'Tep ca tatăl şi mama ta. Depinde doar de tine dacă vrei să fii servitor, ca unchiul tău.

Asemenea unui copil, mi-am întins antebraţele, iar benzile din cerneală metalică aproape că străluciră în lumina slabă din colibă.

— Nu mă poţi ajuta? Ştiu că ai puterea asta. Nu poţi...

— Nu pot, a răspuns ea simplu.

— De ce? am întrebat eu, iar lacrimile mi s-au rostogolit pe obraji. De ce mi se întâmplă asta? De ce nu vrea nimeni să mă ajute?

Ea nu mi-a răspuns, doar m-a condus de mână până la uşa colibei.

— Acestea sunt întrebări copilăreşti, Kellen. Ai găsit-o deja pe cea care contează, cea de care se leagă soarta noastră, a tuturor. Întreabă din nou.

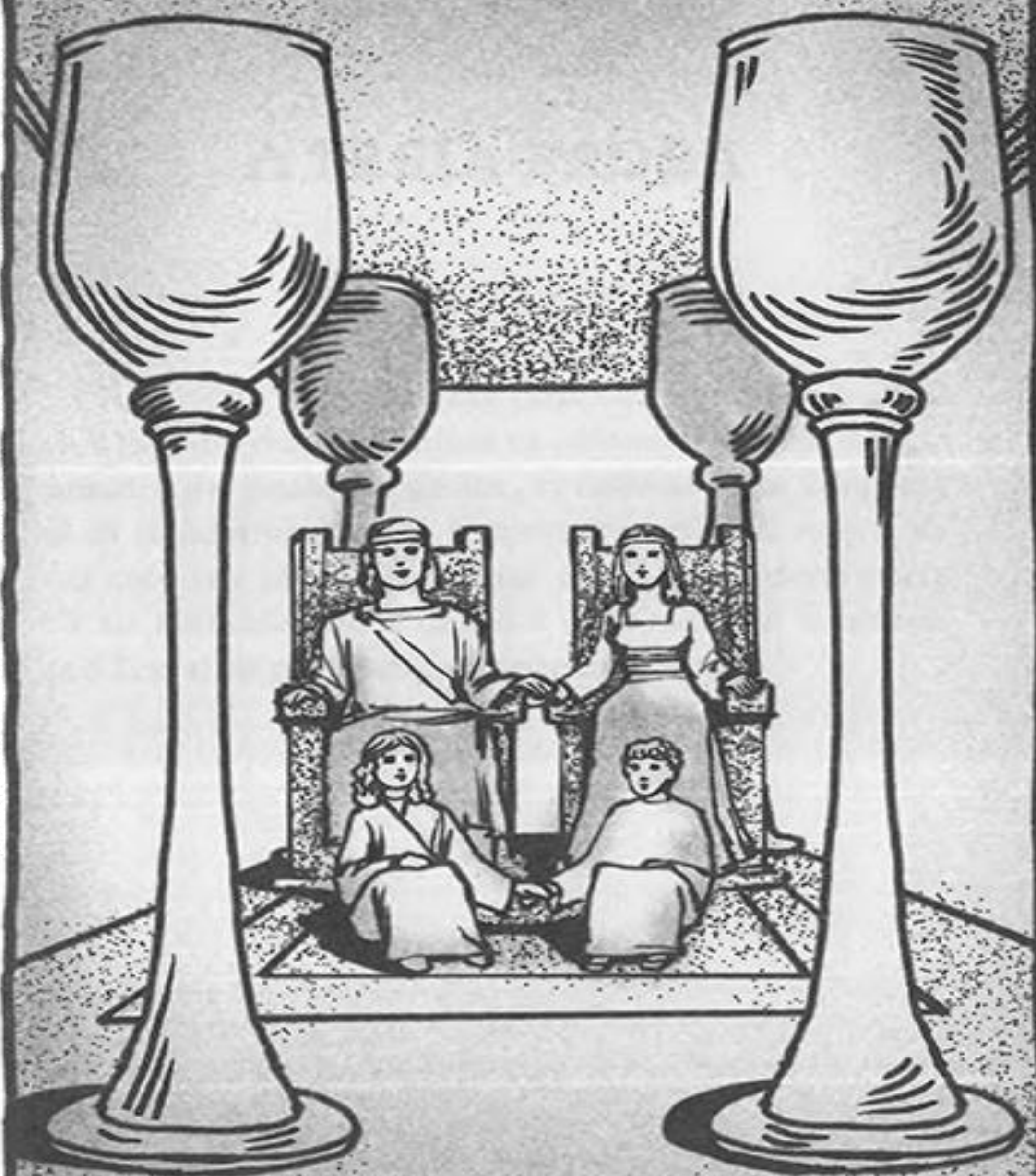
M-a condus afară.

— Care este duşmanul care nu poate fi învins de magie?

Mer'esan s-a uitat la mine cu o faţă atât de tristă, încât i se citea pe ea fiecare an pe care îl avea.

— Adevărul, a răspuns ea.

IV

PATRU de POTIRE

A TREIA PROBĂ

A te bizui pe acele vrăji deja cunoscute înseamnă să îi îngădui dușmanului să îți cunoască armele. Magia noastră nu poate sta pe loc, ci trebuie să se adapteze și să se schimbe, ca să îi apere pe semenii noștri de cei care vor să ne-o ia. Doar cei care pot demonstra că au abilitatea de a născoci vrăji noi pot fi numiți Jan'Tep și își pot câștiga numele de mag.

19

Magia de sânge

Nisipul aspru de pe cărarea care ducea spre piața satului îmi zgâria pielea tălpilor goale în timp ce înaintam pe furiș, cât puteam de tăcut, blestemând felul în care mâncarea pe care o furasem din bucătărie sălta ciudat în ranița pe care o țineam în spate. Fusesem nesăbuit când luasem atât de multă. Dacă m-ar fi surprins cineva lângă cușca creaturii *nekhek,* mi-ar fi fost greu să conving persoana respectivă că mă aflam acolo pentru un picnic nocturn.

„Întoarce-te, îmi comanda o parte din mine. Probabil că există lucruri mai rele decât să fii Sha'Tep și, dacă vei fi prins, vei afla cu siguranță care sunt acestea."

Însă nu mă puteam întoarce pur și simplu. Petrecusem ore în șir în camera mea, stând pe întuneric și încercând să găsesc o cale prin care să-mi aprind benzile, ca să-i dovedesc lui Mer'esan că se înșală. Fusese în zadar. În tot acest timp, nu făcusem decât să mă zgâiesc la cartea de joc roșie ca sângele pe care mi-o dăduse Ferius și să mă gândesc la animalul care îi salvase viața surorii mele și care era închis într-o cușcă, așteptând să moară.

Am mutat ranița, ca să redistribui greutatea pe umeri. Oare creatura avea să accepte mâncarea pe care i-o duceam? Oare ce mâncau atunci când nu se înfruptau din carnea fragedă a copilașilor Jan'Tep, cum se bănuia?

Zgomotul unei uși care se deschidea m-a făcut să mă opresc în loc. Mi-am ținut respirația și m-am ghemuit în umbră atunci când un bărbat șchiop, cu păr cărunt, a ieșit din casa care se afla la doar un metru de mine. Și-a tras jos partea din față a pantalonilor și a lăsat să-i scape un râgâit puternic. Respirația lui puturoasă a ajuns la mine cu o secundă înaintea mirosului de urină. Mi-am ținut respirația, rugându-mă să termine înainte să îmi vină să vomit.

Bătrânul a privit în jos, admirând jetul de urină care nu mai înceta. Balta care se formase pe pământ începea să curgă pe pantă în jos, înspre mine. Câteva secunde mai târziu, am început să simt firicelul

de urină prelingându-mi-se printre degetele de la picioare. Șuieratul constant a încetat la un moment dat, fiind urmat de un oftat adânc și de o tuse. Bătrânul nici măcar nu s-a obosit să-și ridice pantalonii. A rămas acolo, privind luna, cu mâna dreaptă rezemându-se de peretele lateral al casei, iar cu cealaltă scărpinându-și leneș șoldul.

Picioarele începeau să-mi ardă, deoarece stăteam de atâta timp pe vine, și mi-a trecut din nou prin cap să mă întorc pe călcâie și s-o iau la fugă, însă, dacă plecam în acel moment, nu cred că aș mai fi avut curajul să încerc din nou mai târziu. S-o ia naiba pe Ferius Parfax, cu cărţile ei de joc afurisite și cu filosofia ei idioată de frontieră. „Procedează așa cum crezi că ar proceda bărbatul care vrei să devii."

Bine, Ferius. Îl voi privi pe *nekhek* în ochi. Ba chiar îi voi da ceva de mâncare. Dintre toate felurile de mâncare pe care le-am îndesat în raniță, trebuie să existe una care sa fie pe placul micului monstru. Poate se va îndopa, se va îneca și va muri, scăpând lumea de multe necazuri.

— Ce faci acolo de stai în întuneric ca un idiot? a strigat o voce.

„La naiba, am fost văzut." Am încercat să îmi încordez mușchii picioarelor și a fost cât pe ce să ţip de durere din cauza durerii. „Mișcă-te, la naiba! Nu sta ca un mototol, așteptând să te înhaţe!"

Tocmai reușisem să mă ridic în picioare, când bătrânul a spus:

— Mă bucur puţin de aerul curat. Du-te la culcare!

„E cineva din casă care vorbește. N-am fost văzut."

Persoana din casă a mai zis ceva, însă eu nu am auzit ce anume. Bătrânul a răspuns cu un mormăit care s-a transformat într-o altă repriză de tuse. Apoi, s-a întors și a intrat șchiopătând în casă, cu pantalonii pe la jumătatea coapselor.

Am răsuflat ușurat și am mutat din nou greutatea raniței cu mâncare, înainte să ies din umbră, frecându-mi coapsa cu mâna liberă și străduindu-mă să ocolesc balta de urină. Apoi, am luat-o înspre oază, blestemând-o tot drumul pe Ferius Parfax.

Mi-a mai luat câteva minute până să ajung la marginea celor șapte coloane. M-am oprit să îmi adun puținul curaj pe care îl aveam. Am înțeles dintr-odată că stăteam sub un felinar, care atârna de un stâlp, și mi-a fost teamă că s-ar putea aprinde, făcându-mă vizibil pentru oricine ar fi trecut pe una dintre cărările alăturate. Mi-am ridicat

privirea și, ca un nesăbuit, mi-am concentrat voința, încercând să îl fac să se aprindă. Nu s-a întâmplat nimic. Nu exista suficientă magie în mine ca să îl fac să lumineze. Eram inutil. Pentru prima oară în viață, s-a dovedit a fi un lucru bun, deoarece am realizat în curând că se aflau deja câțiva oameni în oază.

— Fă-o din nou!

Cineva a șoptit atât de tare, încât sunetul a fost purtat pe toată distanța din mijlocul oazei până la coloana unde stăteam eu ghemuit. Tennat! M-am cutremurat gândindu-mă ce îmi putea face, acum că știa că nu aveam niciun pic de magie ca să mă împotrivesc. Trebuie că era bolnav, ca și mine. „Ce caută aici?"

— Taci, l-a avertizat o voce mai groasă și mai puțin nazală. Era fostul meu prieten, Panahsi. Osia'phest ne va jupui de vii dacă va afla că am exersat transferurile de sânge.

— Nimănui nu-i va păsa, Pan, a răspuns Tennat, părând prea entuziasmat ca să se lase intimidat. Și-așa consiliul a zis că va folosi transferul.

— Da, numai că membrii consiliului vor folosi vrăjile de mătase ca să îl răspândească la ceilalți *nekheki,* a răspuns o voce blândă de fată.

Când am auzit-o vorbind pe Nephenia, mi-am schimbat poziția astfel încât să pot vedea de după colț. Lumina slabă a unui felinar de la picioarele sale arunca o strălucire pe rochia ei albastru-deschis. Stătea în picioare, aplecată deasupra băieților, care stăteau îngenuncheați în fața cuștii de alamă de un metru și jumătate pe care o protejaseră cu vrăji în urmă cu doar câteva ore.

Înăuntru, creatura, care pusese pe fugă trei bărbați înarmați, mârâia iritată.

„Nu mă interesează cât de inofensivă crede Ferius că este creatura asta, mi-am zis. *Nekhek* sau pisică-veveriță... arată de parcă ar fi gata să-mi sfâșie fața dacă aș încerca să o hrănesc."

Cei trei și-au continuat conversația, neștiind că eu ascultam.

— Ideea transferului este să le facă pe celelalte creaturi *nekhek* de pe dealuri să simtă durerea acesteia, a zis Panahsi. Atunci, acestea vor fi nevoite să vină aici, iar Ke'heops și ceilalți magi ne vor putea scăpa imediat de ele. Este singura cale de a proteja clanul.

— Asta nu înseamnă că noi nu putem încerca mai întâi câteva vrăji

pe creatură, nu? a argumentat Tennat. Uite, dacă vrem să trecem de cea de-a treia probă, va trebui să arătăm o nouă vrajă, în care sunt combinate două discipline, sau măcar să construim o variaţie a uneia obişnuite. Niciun iniţiat nu a divizat vreodată o vrajă în care să includă transferul de sânge. Vom fi selectaţi, dacă vom reuși. Când ni se va mai ivi o asemenea ocazie?

Panahsi și Nephenia s-au privit şovăind, apoi, o clipă mai târziu, au încuviinţat.

În mod ciudat, mă simţeam trădat din cauză că singurul meu prieten şi fata pe care nu mi-o puteam scoate din minte se aflau acolo, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase între noi. Însă nu ar fi trebuit să fiu surprins. Una era să cunoşti în teorie cum se face transferul de sânge şi alta era să ai ocazia să îl încerci. Magia de sânge era mult prea periculoasă pentru a fi testată pe oameni sau chiar pe animale de companie. Însă cine nu și-ar fi dorit să aibă ocazia să își încerce magia pe ceva atât de perfid cum era un *nekhek,* o creatură de care nu trebuia să-ţi fie milă?

— Priviţi aici, a zis Nephenia.

Se aflau la aproape o sută de metri de mine, prin urmare a trebuit să mijesc ochii pentru a vedea ce se întâmplă. Animalul își întindea labele prin barele cuștii, în încercarea de a o înhăţa pe Nephenia. Ea a făcut un gest somatic cu mâna stângă, degetul mic atingându-l pe cel mare, apoi și-a întins degetul arătător de la mâna dreaptă ca să atingă una dintre bare. O lumină albastră s-a aprins și s-a stins și, brusc, creatura a zburat în spate și s-a izbit de spatele cuștii.

— Cum ai făcut? a întrebat-o Tennat. A fost minunat!

— Fulger, a răspuns ea, coborându-și privirea ca și când s-ar fi simţit uşor stânjenită de lauda lui. Nu reușesc să fac mai mult, dar este suficient cât să treacă prin barele din fier.

Creatura s-a ghemuit în colţul îndepărtat al cuștii, departe de Nephenia. Eu m-am îndepărtat încet de marginea pieţei, făcând un pas în spate. Văzusem suficient încât să-mi dau seama că nu mai voiam să rămân. Mi se făcea rău când îi vedeam pe cei trei comportându-se ca niște copii, încurajându-se unul pe celălalt în timp ce îl torturau pe *nekhek*. Credeam că Nephenia şi Panahsi erau altfel.

Dacă fusesem pregătit să risc să fiu mușcat de acel mic monstru, nu voiam să îmi încerc norocul și să îndur umilința de a fi surprins de Tennat. Poate că m-ar fi șantajat să îi dau vreun lucru al meu, dar la fel de bine ar fi putut hotărî să îi spună tatălui său că mă prinsese aducând de mâncare creaturii. Având în vedere că părea să se fi însănătoșit complet, dacă aveam într-adevăr ghinion, el ar fi putut profita de ocazie, firește, ca să o impresioneze pe Nephenia, făcând o vrajă de transfer de sânge pe mine. Nu aveam de gând să permit una ca asta. Încercasem din răsputeri să fac ce îmi ceruse Ferius, însă, uneori, viața nu era așa cum sperai să fie. Probabil că *nekhek*-ul știa deja asta. Dacă nu știa, avea să-și dea seama în curând.

Eram pe punctul să mă întorc și să o iau înspre casă, când am auzit un sunet care a făcut să-mi stea inima în loc. Țipătul nu era uman, însă m-a umplut cu sentimente care nu îmi plăceau. Rușine. Dezgust.

— Uimitor! l-am auzit pe Tennat aclamând. Cum faci?

În ciuda temerilor, am revenit în locul meu și am privit în interiorul oazei. În cușcă, creatura era cuprinsă de spasme. Mușchii îi erau atât de încordați, încât tot trupul i se zvârcolea incontrolabil în aer, doar ca să se izbească apoi de pământ. Creatura se răsucea și se întorcea, apucându-se cu ghearele de burtă.

Panahsi ținea în mâini o frânghie lungă, pe care o lăsa să atârne sau o scutura.

— E din cauza frânghiei, le-a spus el celorlalți. Am folosit vraja de transfer ca să îi leg intestinele cu ea. El a început să o înfășoare în jurul unui deget. Când o răsucesc puțin...

Animalul a scos un alt țipăt, care mi s-a părut aproape uman. M-a făcut să scrâșnesc din dinți și să simt cum îmi bubuie capul.

— Arată-mi cum se face, a zis Tennat, de parcă ar fi fost un copilaș entuziasmat.

Panahsi a clătinat din cap, cu privirea extrem de concentrată.

— Nu e atât de ușor pe cât pare. Transferul de sânge necesită multă pregătire. Am petrecut aproape toată ziua meditând, doar ca să fiu pregătit. El i-a zâmbit Nepheniei. Dar a meritat, nu crezi?

El a pocnit din frânghie cu putere și am văzut cum trupul creaturii se ridică în interiorul cuștii, cu toate cele patru membre zvâcnindu-i. Aripile blănoase dintre ele erau întinse nefiresc. Animalul a mai scos

un țipăt, apoi s-a prăbușit pe pământ, tremurând.

— Cred că ajunge, Panahsi, a zis ea, oferindu-i un zâmbet agitat. N-ar trebui să îl ucidem. Hai să ne întoarcem înainte să…

— Lasă-mă să încerc ceva, a întrerupt-o Tennat, împingându-i pe cei doi din fața cuștii. Fratele meu a descoperit asta într-o carte pe care Osia'phest o ține ascunsă în biblioteca maeștrilor.

El a scos din buzunar ceva ce semăna cu un tub scurt și subțire și a început să șoptească.

— Ar trebui să se întâmple ceva? a întrebat Nephenia.

— O clipă.

Deși nu am recunoscut vraja pe care o făcea, am avut sentimentul că știam ce urma să facă. O parte din mine își dorea să iasă din ascunzătoare și să strige la ei să se oprească. Indiferent cât de dezgustătoare ar fi fost creatura din cușcă, ceva îmi părea în neregulă. Nu era doar faptul că detestam felul în care făceau cu schimbul ca să se dea mare unul în fața celuilalt, mai era și felul în care Tennat chicotea de fiecare dată când creatura țipa.

Nu eram într-atât de naiv încât să cred că *nekhekii* răpeau copilașii oamenilor ca să își hrănească puii cu ei – dacă era adevărat, atunci eu nu auzisem să se fi întâmplat una ca asta în timpul vieții mele. Știam, însă, că erau purtători de boli care ar fi putut ucide până și un maestru mag Jan'Tep. Erau o amenințare pentru siguranța noastră și trebuiau eliminați. Dar nu era ca și când ar fi fost vina lor, nu? Oare poate fi cineva cu adevărat malefic doar pentru că este cine este?

Am clătinat din cap. Ferius și vorbele ei idioate mă zăpăceau de-a dreptul.

Tennat s-a oprit din șoptit vraja.

— Fiți atenți aici, a zis el.

Nu m-am putut abține să privesc atunci când el s-a aplecat și a cules un pumn de nisip de pe jos. A început să-l toarne din pumn în tubul gol. La început, nu părea să se întâmple ceva, apoi creatura a sărit în sus de pe pământ. Își ținea gura larg deschisă, ca și când ar fi încercat să inspire aerul. Am simțit că mi se face rău.

— Ai legat tubul de gâtlejul animalului. Nu-i rău deloc, a zis Panahsi, în vocea lui simțindu-se o urmă de admirație.

Nekhek-ul scotea niște sunete primitive, ca și când s-ar fi înecat.

Ştiam că va muri. Cei trei erau cuprinşi de fiorul magiei, de senzaţiile pe care le ofereau puterea, reușita, de toate aceste lucruri pe care eu nu aveam să le simt niciodată. Erau prea pătrunși ca să se mai poată opri, iar creatura știa acest lucru. Și-a întors capul disperată, ca și când ar fi căutat pe cineva care să o salveze. Pentru o clipă, ea și-a întors faţa spre locul unde stăteam eu ascuns, în umbră. Luna era sus pe cer şi lumina ei se reflecta în ochii animalului. Semănau cu nişte pietricele negre şi strălucitoare, înconjurate de blană neagră. În acel moment, i-am văzut limpede durerea. Furia. Teama. Şi, în sfârşit, am văzut ce dorise Ferius să văd.

M-am văzut pe mine.

Am văzut cine eram şi l-am văzut pe bărbatul care voiam să devin.

Am înţeles în sfârşit cum acel bărbat era diferit de prietenii mei, de familia mea şi de semenii mei. Și am știut exact ce va face bărbatul acela.

Un lucru extrem de nesăbuit.

20

Evadarea

— Încetați! am strigat eu.

— Kellen? a întrebat Nephenia, cu ochii pironiți asupra mea în timp ce eu veneam înspre centrul oazei, ținând o piatră ascunsă în mână.

— Ce cauți aici? m-a întrebat Tennat pe un ton iritat, pierzându-și atât concentrarea, cât și legătura dintre tub și gâtlejul animalului. Creatura s-a prăbușit pe jos, gâfâind. Acum trebuie s-o iau de la capăt! Se pare că vrei să strici totul.

— Încetează, Tennat! am repetat eu, continuând să mă apropii de ei, fără să știu, însă, cum voi proceda atunci când voi ajunge în dreptul lor.

Fețele lor jubilau. Se putea vedea asta în ochii lor. Bucurie. Încântare. Dorință. Uluire şi iritare pentru că îi întrerupsesem, şi încă ceva: o mică urmă de îngrijorare. „Sunt îngrijorați că îi voi pâri”, mi-am zis. De parcă i-ar fi pedepsit într-adevăr cineva din oraş pentru ceea ce făceau. Tata s-ar fi înfuriat că planurile lui de a-i aduce pe ceilalți *nekheki* de pe dealuri puteau fi întârziate, profesorul nostru, Osia'phest, le-ar fi dat cu siguranță nişte pedepse simple pentru că făcuseră vrăji fără o supraveghere adecvată, însă toți ceilalți aveau să se laude pentru că fuseseră îndrăzneți şi curajoși, pentru că demonstraseră încă o dată faptul că, deşi Daromanii aveau o oaste puternică, Jan'Tep erau cei care controlau magia. Însă doar cei care erau într-adevăr Jan'Tep, desigur.

„Îmi urăsc neamul”, am realizat eu, cu acea revelație care provine dintr-o idee pe care nu ai îndrăznit niciodată până atunci să o iei în considerare. „Îi urăsc pe toți. Îmi urăsc până şi familia, pentru că, într-o bună zi, vor crede că sunt la fel de inutil și de dezgustător ca animalul din cușcă.”

— Ai vrut... să încerci? m-a întrebat cu blândețe Nephenia.

— Minunat! a zis Tennat. Hai să-l lăsăm pe trădătorul de Kellen să ne irosească timpul cu o altă vrajă eșuată.

Nephenia mi-a aruncat o privire compătimitoare, apoi i-a aplicat o palmă după ceafă lui Tennat.

— Nu fi rău. Dacă vrea Kellen să încerce…

„Să te ia naiba, Tennat. Să te ia naiba și pe tine, Panahsi, chiar și pe tine, Nephenia. Să îi ia naiba pe mama, pe tata și pe toți ceilalți.”

— Trebuie să fii înțelegător, Kellen, a spus Panahsi, pe un ton care încerca să imite, în zadar, un adult empatic. Este vorba despre magia de sânge. Nu e de…

„Nu e de nasul tău, Kellen. Măcar ai curajul s-o spui.”

Panahsi avea dreptate, desigur. Cei trei puteau face deja vrăji pe care eu nu reușisem să le fac până atunci. *Nekhek*-ul zăcea în cușcă, pe partea laterală, și gemea de durere. „Nu îi poți împiedica să se oprească. Te vor răni dacă vei încerca.”

— Poate dacă îți vei da frâu liber, a zis Nephenia, întinzându-și o mână. Adică, dacă te vei concentra asupra vrăjii, fără să te mai temi că poți greși. Îți faci prea multe griji, Kellen.

Mi-a venit să râd. Teamă. Sigur, doar despre asta era vorba. M-am uitat din nou la creatura speriată de moarte, care era închisă în cușcă.

Atunci mi-am dat seama că Nephenia avea dreptate. Teama era răspunsul. Teama avea propria-i magie, dacă reușeai s-o stăpânești.

— Nu-ți pierde timpul, Neph, a zis Tennat. Putem sta aici toată noaptea și Kellen nu va reuși să aprindă nici măcar un bec. Și-apoi, am ceva strașnic ce vreau să…

— Pot face și eu o vrajă, am bombănit eu, mai mult în barbă.

— Zău? Și care-ar fi aceea? Vraja de fugă? El s-a schimonosit. Sau poate vraja „te-scremi-atât-de-mult-de-faci-în-pantaloni”? Am auzit că te pricepi la asta.

— Tennat! a exclamat Nephenia.

— Bine, bine, a spus Tennat, ridicându-și mâinile în aer, prefăcându-se a se supune. E o realitate. Unii oameni nu au magie. Poate că atunci când vei intra în rândul servitorilor, vom putea…

— Nici tu nu poți, Tennat, i-am zis eu. Nu atunci când ți-e teamă. Nici măcar maeștrii nu pot face vrăji atunci când le e teamă, atunci când nu se pot concentra. Însă eu știu o vrajă care funcționează indiferent că ți-e teamă sau nu.

Tennat a pufnit și a făcut un pas în fața lui Panahsi și a Nepheniei

ca să mă îmbrâncească.

— Prietena ta cu lamele de ras nu este aici, Kellen. Crezi că mi-e teamă de unul bolnav și fără magie…

Mi-am luat avânt și l-am lovit cu piatra în partea laterală a capului. Tennat a făcut ochii mari de uimire și a rămas nemișcat pentru o clipă. Apoi, mintea lui a procesat ce se întâmplase, picioarele i-au cedat, iar el a căzut pe pământ.

— Ce naiba… a început Panahsi, însă nu i-am dat ocazia să termine.

Mi-am legănat din nou brațul și l-am lovit cu piatra peste buze și dinții din față. El s-a dat în spate, împleticindu-se. Nu l-am lăsat să-și revină. Panahsi era deștept. Nu trebuia decât să se îndepărteze de mine preț de o clipă și să se liniștească suficient de mult cât să facă o vrajă. Nu îi puteam oferi șansa asta. Durerea distrugea concentrarea la fel de repede ca și teama, prin urmare l-am lovit cu piciorul în genunchi. El a scos un țipăt și a căzut lângă Tennat.

Nephenia, în ai cărei ochi se citeau șocul și nedumerirea, forma deja o vrajă de înnodare cu mâna stângă, cu care m-ar fi făcut să mă zvârcolesc pe jos cât ai clipi.

— Kel…

Ea a șovăit o clipă. La fel și eu. Era fata la care visasem încă de la doisprezece ani, pentru care scrisesem nenumărate poezii idioate, pline de iubire. Le mai păstram încă într-o cutie îngropată în grădina din spatele casei. Știam că nu i le voi arăta vreodată, că aș fi fost umilit dacă sora mea sau altcineva le-ar fi găsit, însă preferasem să le păstrez. Încercasem să îi desenez portretul și, dacă aș fi avut un dram de magie în mine, jur că aș fi folosit-o în fiecare farmec creat vreodată. Cred că se poate spune că eram îndrăgostit de ea.

Poate că de aceea, când am pocnit-o în față, nu am făcut-o cu mâna în care țineam piatra.

— Oprește-l, a zis Panahsi, ținându-se de picior.

Îl vedeam cum încerca să se concentreze, însă durerea era prea mare.

Nu trebuia să îi las să își revină. Semenii mei nu sunt obișnuiți cu durerea fizică. Nu suntem un neam violent. Sau, mai degrabă, nu ne place să ne murdărim mâinile. Un bărbat Jan'Tep trebuie să fie calm

și stăpân pe sine, rezervat, iar atunci când vorbește, să dea dovadă de o introspecție sclipitoare și de înțelepciune. Eu țipam ca un nebun la toți trei, la lumea care ne înconjura.

— Vă place magia mea acum? am strigat eu. Vă place, ticăloși...

Am simțit o lovitură puternică în spatele picioarelor. Panahsi găsise un băț și mă lovise cu el, deși stătea întins pe-o parte. Am căzut, însă m-am răsucit la timp și am reușit să mă feresc de bățul îndreptat spre capul meu. Cineva m-a lovit cu piciorul în coaste. Era Tennat. M-a lovit din nou. Am încercat să îl lovesc și eu, însă mă simțeam imobilizat, ca o broască țestoasă care se răsturnase pe spate. La început nu am avut de ce să mă sprijin, însă, când am reușit, m-am împins în ambele picioare, târându-mă pe spate în nisip, spre cușcă. Am simțit cum cineva mă apucă de păr și, crezând că animalul pusese ghearele pe mine, mi-am tras capul. Îmi meritam soarta dacă, după ce îmi riscasem viața pentru el, micul monstru m-ar fi ucis.

Când am aruncat o privire peste umăr, am realizat că încerca să apuce de zăvorul cuștii. Acesta era prins cu un lacăt, ca să nu se deschidă, însă eu mi-am dat seama că mai țineam încă piatra în mână. M-am rostogolit și mi-am vârât genunchii sub mine, ca să am o șansă încasând o lovitură cu piciorul în spate de la Tennat. Am lovit tare cu piatra în lacăt. O dată, de două ori. La a treia încercare, acesta a cedat, iar ușa s-a deschis larg.

Ceilalți se ridicaseră deja în picioare și veneau spre mine. Nephenia, fie binecuvântată, își ținea mâna pe brațul lui Panahsi, care se apropia șchiopătând de mine, de parcă ar fi vrut să îl împiedice să facă asta. Toți au încremenit când l-au văzut pe *nekhek* ieșind din cușcă. „Nu, nu este un *nekhek*. Se numește pisică-veveriță."

Creatura a mârâit – un sunet slab, aproape înăbușit, dar plin de furie. Panahsi și Tennat s-au îndepărtat de ea cu spatele, împleticindu-se. Eu m-am uitat la micul monstru. Fața lui blănoasă se afla la doar o jumătate de metru de a mea. Se apropia de mine, privindu-mă în ochi. „Înțelege, am gândit. Știe ce am făcut."

În acel moment, s-au întâmplat două lucruri și cred că le-am meritat pe amândouă. Primul a fost acela că pisica-veveriță m-a mușcat atât de tare de mână, încât a început să-mi curgă sânge. Al doilea a fost acela că micul monstru a luat-o la fugă, a trecut dincolo

de coloane și s-a îndepărtat de oază, lăsându-mă singur cu trei oameni pe care tocmai îi atacasem ca să îl eliberez.

— Legați-l! a strigat Panahsi. Cineva să-i facă o vrajă de legare afurisitului ăluia de *nekhek!*

— Creatura a ajuns prea departe, a răspuns Tennat.

— Atunci, du-te după ea! a exclamat Panahsi, punctând aceste cuvinte cu o lovitură de picior în stomacul meu.

L-am văzut pe Tennat fugind pe lângă mine după animal, doar ca să se întoarcă o clipă mai târziu.

— A dispărut. E al naibii de rapid.

Am simțit o nouă lovitură în măruntaie. Am apucat piciorul cu mâna, l-am zgâlțâit și m-am folosit de el ca să mă ridic în șezut. Mai bine rămâneam jos. Panahsi m-a apucat de păr cu o mână și mi-a tras un pumn în față cu cealaltă. Sângele mi-a țâșnit din nas, iar picăturile au început să cadă încet și să strălucească în lumina slabă, asemenea petalelor florilor văratice, scuturate de vânt. „E ca o vrajă magică”, mi-am zis. Acest gând mi s-a părut incredibil de amuzant, în ciuda valurilor de durere.

— Ți se pare distractiv? a zis Tennat, lovindu-mă cu picioarele în coaste, în timp ce Panahsi îmi ținea capul sus de păr. Crezi că vei scăpa dacă râzi?

— Încetați! Încetați! a strigat Nephenia.

Când mi-am ridicat privirea, i-am văzut fața scăldată în lacrimi și într-o furie incertă. De ce era atât de furioasă pe mine? „Poate pentru că i-ai tras un pumn în față, idiotule.” Cu toate acestea, ea încerca să îl tragă pe Panahsi de lângă mine. În jurul ochilor fostului meu prieten începeau să se formeze vânătăi gemene, niște cercuri negre și neregulate. „Ai fi o pisică-veveriță foarte urâtă, Panahsi”, mi-am zis eu, absent.

— Nu mai râde, mi-a spus el, trăgându-mi o palmă.

La început mi s-a părut un gest de fată, apoi am realizat că trebuie să îl fi durut mâna de când îmi trăsese un pumn. Acest gând m-a făcut să râd și mai tare.

Tennat m-a lovit din nou cu piciorul. Am auzit o trosnitură.

— Ce este atât de amuzant, nenorocit idiot, lipsit de magie?

— N-ai priceput încă? l-am întrebat eu. Am magie. Tocmai am

făcut să dispară o pisică-veveriță.

Nu știu dacă doar mie mi se părea amuzant, pentru că, în acel moment, atât Panahsi, cât și Tennat au început să mă lovească pe rând cu piciorul, apoi cineva și-a așezat talpa pe capul meu, lăsându-mi-l pe spate, astfel încât m-am lovit de colțul cuștii.

Lumina lunii a pâlpâit, iar lumea a început să oscileze între realitatea cruntă și întunericul perfect și liniștit, mai negru decât orice umbră.

— Pe toți strămoșii! a zis Panahsi. Ce-i aia?

Am crezut că se uita la mine și m-am întrebat cât sânge îmi cursese, totuși, din nas, apoi mi-am recăpătat vederea și m-am uitat în direcția în care privea și el, în partea cealaltă a colonadei. O formă neclară gonind înspre noi. Nu, nu era o umbră. Erau mai multe.

Pe măsură ce formele întunecate se apropiau, ridicând nisipul în aer în timp ce goneau înspre noi, lumina felinarului a lăsat să se vadă o gamă variată de nuanțe, de la cafeniu până la negru de smoală, blana lor aproape contopindu-se cu întunericul care ne înconjura. *„Nekheki”,* mi-am zis, neștiind cum să le spun în timp ce simțeam cum mă cuprinde panica la vederea a mai mult de douăsprezece creaturi. Într-un final, acestea s-au oprit și au format un semicerc în jurul lui Tennat și a celorlalți, mârâind furioase. Una dintre creaturi, cea pe care o eliberasem eu din cușcă, cea care mă mușcase de mână atât de tare, încât și acum sângeram, s-a ridicat pe picioarele de dinapoi. Apoi, a început să mârâie și să scoată tot felul de sunete, însă acestea erau diferite.

Le puteam înțelege.

El – brusc, mi-am dat seama după tonul vocii sale că era mascul – s-a uitat la mine pentru o clipă, înainte să se întoarcă la Tennat și la ceilalți, să-și dezvelească dinții și să spună:

— În regulă, ticăloși golași. Care dintre voi vrea să fie primul?

21

Pisicile-veveriță

În oază era atât de liniște, încât m-am întrebat dacă acea imagine tulburătoare pe care o vedeam nu era cumva rezultatul numeroaselor lovituri pe care le primisem în cap. Pisicile-veveriță – deși în acel moment cuvântul *nekhek* mi se părea mai potrivit – au rămas pe poziție, încordându-și mușchii trupurilor lor blănoase, aproape tremurând în așteptare. Panahsi, Nephenia și Tennat stăteau încă și mai nemișcați, fiecare dintre ei străduindu-se să își găsească liniștea interioară de care avea nevoie fiecare Jan'Tep ca să facă o vrajă. M-am trezit că începusem numărătoarea inversă, ca și când ar fi urmat să urmăresc un duel al magilor. Parcă îl și auzeam pe bătrânul Osia'phest: „Șapte... șase... cinci."

— La naiba, a zis Panahsi, mișcându-și degetele în timp ce încerca să creeze forma somatică pentru o vrajă de foc.

Le-ar fi pârjolit pe animale dacă ar fi putut folosi magia de ambră pe o distanță suficient de mare, însă fața îi lucea din cauza transpirației și încă gâfâia din cauza eforturilor anterioare. Deși nu putea accesa încă magia, nu își lua ochii de la pisicile-veverițe. Panahsi știa prea bine că era mai puternic decât Nephenia și decât Tennat. Urma să aibă el grijă să îi apere pe ceilalți. Era o persoană chiar admirabilă atunci când nu te lovea cu piciorul până te lăsa lat.

Habar nu aveam ce gândeau pisicile-veverițe. Blana care acoperea pielea subțire și plată dintre picioarele din față și cele din spate se unduia în adierea brizei de noapte. Era ca și când ai fi privit suprafața unui lac, dacă acel lac ar fi fost alcătuit din furie pură și promisiunea vărsării iminente de sânge.

— Ar trebui să ne retragem, a sugerat Nephenia, fără să își ia ochii de la creaturi. Apoi, vom chema ajutoare.

Deși mâinile lui Panahsi creau în continuare forme somatice, el a spus:

— Nu putem. Vraja pentru liniște este încă activă. Nu ne poate auzi nimeni.

„De aceea nu v-am auzit decât atunci când m-am apropiat de cercul de coloane.” Avea o logică, desigur. Deoarece micul monstru ţipase din cauza vrăjilor făcute de ei, cineva le-ar fi auzit în cele din urmă. Însă niciunul dintre ei, nici măcar Panahsi, nu avea experienţa necesară să facă o vrajă de tăcere care să acopere toată oaza. Cineva trebuie să îi fi ajutat – poate fratele lui Tennat sau tatăl acestuia?

— Nu ne retragem, a spus Tennat cu o voce blândă, aproape liniştitoare. Le omorâm. Până la ultima.

Din câte se părea, el nu se pricepea atât de bine la blufuri pe cât credea, deoarece vreo două pisici-veveriţe au început să mârâie, iar eu vedeam cum îşi încordau muşchii, pregătite de atac.

Animalul lider a mârâit la ele.

— Nimeni nu atacă până nu dau eu afurisitul de ordin.

Unele dintre celelalte au început să şuiere şi să mârâie, însă habar nu am avut ce spuseseră până când liderul lor le-a răspuns:

— Ei bine, eu sunt şeful acum, aşa că tăceţi şi aşteptaţi.

Înţelegeam atât de bine toate mormăielile şi mârâiturile pe care le scotea acesta, încât credeam că şi Panahsi, Tennat şi Nephenia trebuiau să le înţeleagă, la rândul lor. Niciunul nu trăda vreun semn că le-ar fi înţeles, cu toate că Nephenia părea contrariată. Mi-a aruncat o privire, iar pe faţa ei se citeau teama, furia şi... nu mai ştiu ce. Regret, poate? „Sau poate că doar vrei să vezi asta pentru că atunci s-ar putea să nu se fi terminat totul între voi. Poate ţi se pare că, brusc, ai învăţat să vorbeşti cu acest *nekhek* ca să justifici faptul că ţi-ai trădat neamul.”

— Nu ne-au atacat încă, a spus Nephenia. Poate că, dacă am pleca...

— Nu, a zis Tennat, mai tare de astă dată. Vom deveni eroi, Neph. Îţi vei putea alege orice vei vrea să studiezi, iar maeştrii te vor susţine. Ne vom putea croi viitorul chiar acum dacă vom extirpa creaturile astea. Atunci când Pan va arunca şuvoiul de flăcări, fiţi pregătite să înfruntaţi iadul. Apoi îi vom putea privi pe aceşti mici monştri ducându-se spre moarte în paşi de dans.

Încântarea dezgustătoare din vocea lui Tennat la gândul că le va arde de vii pe acele animale a făcut să mi se întoarcă stomacul pe dos, însă, în mod ciudat, mi-a oferit şi sentimentul reconfortant că era un

om de nimic, așa cum bănuisem mereu. „Oare este greșit că îl urăsc atât de mult și nu regret asta?”

Am început să mă mișc încet și în tăcere, pregătindu-mă să îmi vâr picioarele sub mine.

Nu știam ce să cred despre creaturile pe care le mai despărțeau doar câteva clipe de moarte. Erau oare acei *nekheki* despre care crezusem mereu că sunt atât de fioroși? Spirite diavolești care, cu mult timp în urmă, le slujiseră ticăloșilor de Mahdeki, care purtaseră lupte împotriva neamului meu cu secole în urmă, și care poate se întorseseră acum două zile ca să o omoare pe sora mea? Sau erau doar ceea ce pretindea și Ferius – pisici-veverițe – niște animale care doar încercau să se apere, așa cum am face oricare altul dacă am fi atacați?

Liderul animalelor și-a dezvelit dinții și a mârâit ceva care pe mine m-ar fi vârât în belele dacă părinții mei m-ar fi auzit vreodată rostind așa ceva. N-ai fi zis că animalele au gura spurcată.

— Cred că sunt pregătit, a spus Panahsi.

Încă o dată, degetele lui dolofane au început să creeze tiparul somatic pentru șuvoiul de foc. Nu era chiar perfect, însă suficient de aproape, probabil, încât să funcționeze. Trebuia să iau o decizie în acel moment: să privesc cum va ucide întreaga haită de pisici-veverițe sau să fac încă un pas împotriva neamului meu.

— N-o face, Pan, am spus eu. Retrage-te și lasă-le să plece.

— Taci din gură, Kellen! a răspuns el.

Nephenia și-a întins mâna, însă s-a abținut să îl atingă.

— Poate Kellen are dreptate. Nu ne atacă. Putem...

— Bine, a zis Tennat, cu un glas prin care parcă ar fi încercat să liniștească un cal. Când Panahsi va face vraja, va fi prea târziu pentru ele să scape.

Eu îmi vârâsem mâinile sub mine. Dacă mă împingeam în ele, puteam să mă ridic în picioare și să țâșnesc spre Panahsi, înainte ca el să facă vraja. Tocmai când am dat să mă mișc, pisica-veveriță lider s-a întors și mi-a spus:

— Hei, puștiule, transmite-i grăsanului câteva vorbe din partea mea.

Am încremenit. În primul rând, pentru că este ciudat ca un animal

să se întoarcă spre tine și să-ți vorbească, iar în al doilea rând, pentru că eram puțin cam deranjat de faptul că îmi spusese „puștiule."

— Ce-ai vrea să-i zic? am întrebat eu.

— Spune-i că îți pare rău că ești trădător, a răspuns Tennat, bănuind că vorbeam cu el. Sau stai ca un laș acolo. Oricum, îți va veni și ție rândul.

Pisicile-veverițe așteptau, ca și când ar fi fost împiedicate cumva să atace. Panahsi respira mai ușor acum, mai liniștit. Și-a închis ochii pe jumătate, mișcându-și buzele ca și când ar fi incantat vraja. Vrăjile de foc sunt periculoase – dacă faci o greșeală, obții flacăra pe care o invoci, însă nu nimerește ținta corectă.

— Haide, Panahsi, l-a îndemnat Tennat. Dă-le foc.

— O clipă. Sunt aproape pregătit.

Pisica-veveriță a scos atunci un sunet ciudat, un soi de „huh-huh-huh" despre care eram brusc convins că era râsul său.

— Mă asculți, puștiule? m-a întrebat el.

— Hm... da?

— Spune-i grăsanului că, dacă el nu mă înțelege pe mine, asta nu înseamnă că eu nu îl înțeleg pe el. A, și spune-i să se uite în spatele lui.

Am privit în direcția pe care mi-o arăta animalul. În spatele lui Panahsi era întuneric, așa că, la început, tot ce am văzut a fost un bolovan în umbră, doar că nu îmi aminteam să fi existat vreun bolovan acolo vreodată. Silueta s-a mișcat și, brusc, mi-am dat seama ce era și de ce așteptase pisica-veveriță. În timp ce toți stăteau și se zgâiau unii la ceilalți, una dintre creaturi s-a furișat pe alee până a ajuns în spatele lui Pan.

— Panahsi, oprește-te! Uită-te în spatele tău! am strigat eu.

El m-a ignorat. Se gândea, probabil, că încercam să îi distrag atenția. Primele silabe de invocare a șuvoiului de foc i-au ieșit din gură – o voce baritonală care vibra cu rezonanțele precise cerute de vrajă. „La naiba, chiar o face."

Pisica-veveriță lider a înțeles, desigur. A scos un sunet nou, un soi de pufăit pe care l-am interpretat drept oftat.

— Fie, ticăloșilor. Voi ați cerut-o!

El a scos un mârâit scurt și ascuțit, iar silueta neagră a animalului

din spatele lui Pan a zburat în aer, țintind spre ceafa lui și înfigându-și ghearele în părul lui des. Creatura și-a încolăcit labele din față în jurul capului lui Pan, acoperindu-i fața cu aripa blănoasă dintre membre, în timp ce labele din spate, lungi, ca de pisică, îi zgâriau pielea de pe ceafă. Celelalte pisici-veverițe s-au împrăștiat, mișcându-se repede fără să își ia ochii de la sursa flăcărilor.

— Țintește, idiotule! a strigat Tennat.

Am văzut-o pe Nephenia întinzându-și brațele și atingându-și degetul mare și cel mijlociu de la fiecare mână în timp ce rostea trei cuvinte în întunericul nopții. Era un soi de vrajă de protecție, care le împiedicau pe celelalte pisici-veverițe să se năpustească asupra lui Pan.

— Frumos! a zis Tennat. Mai ține-o puțin.

Și-a unit mâinile, formând cu degetele o vrajă de atac. În mod previzibil, era o nouă sabie spintecătoare. El a țintit înspre pisica-veveriță lider, iar aceasta a început să alerge în zigzag, ca și când s-ar fi ferit din calea cuiva care arunca spre pietre. Această mișcare nu funcționa, însă, în cazul unei săbii spintecătoare, care nu necesita o țintă perfectă, ci doar o vizibilitate bună. Eu m-am ridicat în picioare și m-am năpustit asupra lui Tennat, care s-a întors spre mine în ultima clipă, expresia lui transformându-se într-un rânjet. Am simțit cum durerea îmi explodează în abdomen – a fost de departe mai puternică decât oricare alta pe care o simțisem în timpul duelului nostru. Indiferent de ce boală suferise Tennat în ultima vreme, aceasta dispăruse, pentru că eram aproape convins că avea de gând să mă omoare.

— Tennat, nu! a țipat Nephenia.

„Hei, poate că nu mă urăște”, mi-am zis eu, în timp ce măruntaiele începeau să mi se strivească.

Ea a renunțat la vraja de protecție și l-a apucat de umăr pe Tennat, însă el s-a smucit, apoi mi-a spus ceva ce nu aveam cum să aud în toată zarva aceea, dar cred că a fost ceva de genul: „Te voi omorî acum, Kellen, pentru că, după cum ai bănuit demult, sunt un mare imbecil a cărui unică ambiție este să-ți fac viața un iad până când voi găsi o scuză să-i pun capăt.”

Panahsi a țipat. Una dintre pisicile-veverițe tocmai îi sfârtecase o

bucățică de carne din braț. Nephenia, făcând evident o evaluare a cui viață era mai importantă în acel moment, s-a întors și a făcut din nou vraja de protecție.

Am încercat să mă rostogolesc ca să scap din raza vizuală a lui Tennat, însă în zadar. Nu părea că voi primi cine știe ce ajutor nici din partea pisicilor-veverițe. Acestea își concentrau toată atenția asupra lui Panahsi, izbindu-se de scutul pe care îl ridica Nephenia. Unele dintre ele au reușit să-l străpungă în timp ce ea se chinuia să își păstreze concentrarea. Pan a reușit să își ducă mâna la spate și să o înșface pe cea din ceafa lui. Flăcările vrăjii de foc îi dansau în jurul vârfurilor degetelor, aprinzând blana creaturii când el a azvârlit-o în mijlocul oazei. Două dintre tovarășele ei au gonit către ea. Biata creatură se rostogolea pe nisip, cuprinsă de agonie, în timp ce blana îi ardea. Când celelalte două creaturi au ajuns lângă ea, s-au întors și au început să scurme nisipul argintiu cu labele din spate, îngropând pe jumătatea creatura care ardea, ca să înăbușe flăcările. Creatura rănită s-a ridicat în patru labe, împleticindu-se înspre locul unde avea loc lupta, deși vedeam că o parte din membrana subțire care îi permitea să zboare fusese făcută scrum.

Tennat s-a întors către ceilalți pentru o fracțiune de secundă, oferindu-mi un moment de respiro de la „sabia spintecătoare."

— Uniți-vă. Faceți scrum arătările astea înainte să încerce să scape!

Însă vraja lui Pan începea să pălească. Începea să-și piardă concentrarea, care fusese fenomenală, având în vedere situația. Firicele de sânge i se prelingeau pe față, pe mâini și pe abdomen, provocate de pisica-veveriță care sărise pe el. Nephenia era epuizată și ea, deoarece ținuse scutul în jurul lui. I-am văzut ochii atunci când s-a întors ca să îl implore pe Tennat să nu mă mai atace și să o ajute să îl protejeze pe Panahsi. Cred că nu arătam prea bine din moment ce ea a început să țipe la Tennat.

Lui nu îi păsa. Găsise momentul prielnic și o scuză ca să se descotorosească de monstrul pe care îl ura cel mai mult, adică de mine. Nu simțisem niciodată o durere atât de mare. Organele mele interne erau presate și răsucite – un lucru care nu mai putea fi dres. M-am uitat la el, gata să îl implor. Îi plăcea atunci când oamenii îl implorau. „Poate că, dacă aș..."

Dintr-odată, Tennat a făcut ochii mari și și-a deschis gura, ca și când ar fi vrut să exclame: „Oh!” Când s-a lăsat în genunchi, am văzut-o pe Nephenia stând în spatele lui și ținând în mână bățul cu care mă lovise Pan. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Tocmai îi trădase pe oamenii de al cărui sprijin avea nevoie cel mai mult, ca să mă salveze pe mine. Nu părea prea încântată.

Am încercat să mă ridic, să ajung la ea, însă picioarele nu mă ascultau. Nu am reușit decât să rămân în patru labe și să privesc deznodământul bătăliei. Panahsi era terminat. Încăierarea noastră de mai devreme și durerea provocată de răni îi risipiseră concentrarea, astfel încât nu mai putea face o altă vrajă. Era înconjurat de șase pisici-veverițe, pregătite să sară pe el și să îl sfâșie în bucăți. Alte câteva l-au înconjurat pe furiș pe Tennat, care era întins cu fața în jos, adulmecându-l și dezvelindu-și colții. Dungile de pe blana lor păreau a fi negre ca smoala pe fundalul nisipului argintiu din oază. Celelalte se apropiau încet de Nephenia.

— Opriți-vă! am strigat eu. Lăsați-o în pace!

— Rămâi pe loc, puștiule, m-a avertizat pisica-veveriță pe care, în înțelepciunea mea infinită, o eliberasem din cușcă mai devreme, declanșând acel dezastru.

M-am târât în patru labe înspre locul unde se afla Nephenia, tremurând și îngrozită de creaturile care stăteau în fața ei și ale căror trupuri păreau să vibreze în timp ce așteptau momentul atacului. Una dintre creaturi s-a întors brusc, ridicându-se pe labele din spate, astfel încât ochii ei au ajuns la același nivel cu ai mei. Aceasta și-a deschis gura și a lăsat să-i scape un mârâit care purta cu el mirosul de sânge și furia nestăvilită. Nu încăpea nicio îndoială că aceste animale erau pe deplin capabile să ne omoare.

— Pleacă, puștiule, mi-a spus pisica-veveriță lider. Îți sunt recunoscătoare că m-ai ajutat să evadez din cușcă, dar vei fi pe cont propriu dacă te vei pune între noi și pradă.

— Ea nu v-a atacat, doar...

— Ticăloasa mi-a zdruncinat măruntaiele cu fulgerul ei, a răspuns animalul. Va primi ce merită.

Nephenia se zgâia la mine, întrebându-se fără îndoială de ce le vorbeam unor animale necuvântătoare și furioase, care îmi

răspundeau prin cârâituri și mârâieli. Panahsi arăta de parcă i-ar fi fost greu să stea în picioare. Tennat se dezmeticise, însă nu se mişca. Am întrezărit un zâmbet schițat pe fața lui și am văzut ceva reflectându-se în ochii săi. Era o lumină. Am aruncat o privire peste umăr și am văzut niște felinare aprinzându-se într-una din casele de lângă oază. Era evident că vraja pentru liniște începea să se risipească și cineva auzise larma sau se trezise și văzuse strălucirea vrăjii de foc făcută de Panahsi. Nu avea să treacă mult timp până când alții veneau să vadă ce se întâmpla.

— Vin oamenii, i-am spus eu pisicii-veverițe. De îndată ce vor ajunge suficient de aproape ca să vă vadă, îi vor chema pe maeştrii magi. Vă vor omorî pe toate!

M-am străduit să accentuez importanța ultimului cuvânt.

Liderul a râs în felul său specific și a pășit înspre Tennat.

— Nu-ți face griji. Vom termina cu cei trei cu mult înainte să ajungă cineva aici.

Indiferent cum o mai fi fost acea creatură, cu siguranță nu era prea binevoitoare. „Presupun că nici eu nu mi-aş face griji dacă aş fi fost torturat de curând."

Oricât de mult s-ar fi temut de pisicile-veverițe, Tennat și-a îndreptat furia spre mine.

— Ești un trădător, Kellen. Toată lumea va afla...

El a fost întrerupt de o voce care s-a auzit în întuneric, în spatele nostru.

— Dacă tot vrei să născocești o poveste, ai grijă să fie una pe care s-o creadă lumea.

Am întors capul să văd cine vorbea, însă eram prea zăpăcit în acel moment ca să-mi dau seama cine era. La început, am văzut doar un punct roşu plutind în întuneric. Apoi, am distins firicelul subțire de fum cenușiu care se ridica din el. Silueta a ieșit din umbră și atunci am văzut-o pe Ferius Parfax, cu o țigară de trestie în colțul gurii.

— Măi, măi, a zis ea, cu rânjetu-i specific pe față, cred că sunteți cea mai drăgălașă gașcă de făpturi pe care am văzut-o vreodată.

22

Târgul

Pisicile-veverițe au început să mârâie și să lovească nisipul cu labele când s-a apropiat Ferius. Cu fiecare pas pe care ea îl făcea, eram din ce în ce mai convins că animalele o vor ataca. Ea, însă, nu își făcea nicio grijă. Venea țanțoș dinspre noi.

— Kellen, vrei să-mi faci o favoare și să le spui țâncilor ăstora că nu le sunt dușman?

Animalul lider a scos niște sunete furioase.

— Spune-i ticăloasei Daroman să plimbe ursul dacă nu vrea să rămână fără ochi. El a adulmecat aerul. Asta, dacă e cu adevărat Daroman.

Ferius s-a uitat la mine.

— Lasă-mă să ghicesc, a amenințat că îmi smulge urechile?

— Ochii, de fapt.

Ea a clătinat din cap.

— Mereu se leagă de câte ceva. De urechi, de ochi, de limbă. Nu sunt niciodată mulțumite decât dacă amenință să-ți smulgă câte ceva.

— Ce se întâmplă, Kellen? m-a întrebat Nephenia.

Ea, Panahsi și Tennat stăteau băgați unul într-altul, încercând să se țină cât mai departe cu putință de creaturile care îi înconjurau.

„Nu-mi ajunge că abia mă mai țin pe picioare. Acum trebuie să dau și explicații?”

— Lăsați-mă o clipă.

— Spune-i Măriei Sale blănoase, a declarat Ferius, părând ușor iritată, că există războaie și *războaie,* și că, dacă face o mișcare greșită, îl va isca pe acela care nu se va sfârși bine pentru nimeni.

— Zău? a contracarat pisica-veveriță. Ei bine, poate...

Chiar dacă nu înțelegea sensul acelor cârâituri și mârâieli, Ferius a înțeles intenția.

— Aceștia trei sunt pui pentru specia lor, a zis ea. Dacă îi veți ucide, se va dezlănțui... iadul.

Ea s-a oprit în loc și a scos ceva din vestă. Dintr-o simplă

smucitură din încheietura mâinii, cartea de joc s-a rotit în aer și a aterizat în nisip, la câțiva centimetri de fața animalului. Acesta a șuierat la ea o clipă, apoi a înaintat încet și s-a holbat la carte cu ochii lui negri ca două mărgele.

— Întreabă-l dacă știe ce este, mi-a spus Ferius.

Pisica-veveriță s-a întins și a ridicat cartea cu labele. Din locul unde mă aflam, am putut vedea că era una dintre acele cărți de joc roșii pe care ea mi le arătase dimineață. Era un șapte de romb, însă habar nu aveam dacă avea vreo semnificație. Pisica-veveriță s-a uitat la cartea de joc, apoi la Ferius. S-a apropiat de mine, mergând pe labele din spate, ținând cartea de joc între labe, și a lăsat-o să cadă în fața mea.

— Spune-i că acceptăm târgul.

— Care târg? am întrebat eu.

Animalul m-a privit fără să i se citească pe față ceva. Eram aproape sigur că încerca să-mi transmită că eram un idiot.

— Acceptă târgul, i-am spus eu lui Ferius.

Ea a încuviințat scurt din cap.

— Bine. Dă-mi cartea înapoi.

M-am conformat și am privit-o cum ține cartea în mână pentru o clipă, ca și când ar fi memorat desenul complicat de pe ea. Când a vârât-o la loc în vestă, Ferius părea puțin... Nu știu cum, obosită? În cele din urmă, ea s-a uitat la animale.

— Ei bine? Haideți, țâncilor. Plecați de-aici.

Când pisica-veveriță lider a deschis gura să vorbească, ea a oprit-o.

— Spune-i țâncului să-și păstreze discursurile și atitudinea pentru cineva căruia îi pasă.

Animalul a mârâit, apoi a cârâit către celelalte. Acestea s-au întors la unison și au fugit din oază, dispărând în întunericul nopții, lăsând în urma lor orașul și luând-o înspre munți. Într-un fel, m-am așteptat ca liderul lor să se oprească și să-mi spună ceva. M-a deranjat puțin că nu a făcut-o.

Ferius a oftat și a aruncat o privire înspre luminile felinarelor care veneau înspre noi.

— Bine, copii. Haideți să revenim la cântecul acela pe care îl vom cânta cu toții.

— Tu îl vei cânta cu ţipete, i-a zis Tennat, care zăcea în continuare pe jos.

Mie mi s-a părut o replică bună, având în vedere cele întâmplate. El a început să își miște mâinile, pregătindu-se să creeze o formă somatică.

— Odată ce tata va afla ce s-a întâmplat aici, va folosi vrăji care îți vor sfâșia pielea de pe carne, sângele din...

Ferius s-a uitat la mine și a rânjit.

— Oare unde-am mai auzit ameninţarea asta? Crezi că e pe jumătate pisică-veveriţă? Apoi şi-a aşezat tocul cizmei pe încheietura dreaptă a lui Tennat. Ştii, băiete, din moment ce mi-e clar că singurul tău ţel în viaţă este să te transformi în cea mai nemiloasă şi ticăloasă creatură din câte există, poate-ar trebui să taci din gură până când muşcătura îţi va fi la fel de periculoasă ca lătratul. Singurul lucru de care le va păsa tăticuţului tău drag şi amicilor săi magi este acela că în apropierea oraşului se află un trib de *nekheki* cărora nu le este frică să lupte. Nu vor fi prea impresionaţi de faptul că tu şi prietenii tăi aţi venit aici ca să îl torturaţi pe cel pe care l-au prins, ci doar de faptul că ai fost atât de prost, încât până şi un slăbănog precum Kellen, aici de faţă – ea a arătat înspre mine, lucru care nu mi-a picat prea bine –, a reușit să vă înfrângă pe toţi trei și să îl elibereze pe monstrul cel mic. Ea s-a lăsat într-un genunchi, apropiindu-se la câţiva centimetri de faţa lui. În al treilea rând, n-ai de unde şti că tatăl lui Kellen nu va veni aici și nu îți va face rău când va afla ce ai încercat să îi faci fiului său, cu sau fără acordul „consiliului de magi."

— Dar trebuie să le spunem oamenilor ce s-a întâmplat, a zis Panahsi, care își ţinea mai bine echilibrul acum, deși privirea îi era puţin confuză.

— E simplu, a răspuns Ferius. Voi patru, prieteni buni cum sunteţi, aţi ieșit la plimbare în toiul nopţii ca să faceţi niște cercetări astronomice în afara oraşului, când aţi văzut haita de *nekheki* eliberându-și semenul. Dând dovadă de curaj, aţi încercat să îi opriţi, însă aţi fost copleşiţi numeric. Toate rănile voastre... ea s-a uitat la mine și s-a strâmbat când m-a văzut. „Tot nu mă ajută."., sunt de la *nekheki*.

Nephenia a clătinat din cap.

— Dar, domniță Ferius, nimeni nu va crede că noi...

— Firește că nu vă vor crede, a întrerupt-o Ferius. Își vor da seama că mințiți, mai ales că unul dintre voi i-a mituit pe străjeri ca să ia o pauză. Însă lumea va crede că ați venit aici ca să demonstrați că nu vă este frică de *nekhek*. Vedeți voi, le spunem o minciună cusută cu ață albă ca să nu încerce s-o afle pe cea gogonată.

Nu ai fi crezut că niște oameni care își făcuseră unul altuia lucrurile pe care ni le făcuserăm noi ar renunța atât de ușor, însă neamul meu este unul pragmatic. Nephenia nu voia ca acest conflict să ia amploare. Panahsi era atât de obosit, încât voia să o lase baltă pentru moment, iar Tennat, ei bine, Tennat spera probabil să folosească toate astea, cumva, împotriva mea, sau împotriva celorlalți. Sau ambele. În cele din urmă, Ferius știa ce coarde sensibile să atingă în cazul fiecăruia dintre noi și a reușit să ne convingă, cel puțin pentru moment, că soluția ei era spre binele tuturor.

Până când și-au făcut apariția în oază primii cinci sau șase bărbați și femei, cu felinarele în mâini, târgul fusese încheiat. Oamenii îmi puneau întrebări, însă eu nu puteam răspunde. Odată ce încăierarea luase sfârșit, amestecul de frică și de șoc, care mă ținuse în alertă, a început să dispară. Ba leșinam, ba îmi reveneam, până când Ferius a declarat că trebuia să mă ducă la părinți, iar ceilalți trebuiau să se întoarcă la casele lor.

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că Nephenia și-a coborât privirea la mine înainte să plece.

— M-ai lovit, Kellen, mi-a spus ea.

23

Rănile

Când ai cincisprezece ani și ești pe cale de a deveni bărbat, să te trezești în mod repetat că ești cărat în brațe de altcineva până acasă este destul de stânjenitor. De data asta, Ferius era cea care mă căra, ceea ce era și mai rău.

— Ești puternică pentru o fată, am zis eu, făcându-mă mic atunci când am rostit aceste cuvinte.

În ultima vreme descoperisem că, cu cât încasam mai multă bătaie, cu atât mai multe prostii scoteam pe gură.

— Puternică pentru o fată, presupun, însă numai potrivită pentru o femeie.

— Nu cunosc prea multe femei care să mă poată căra în brațe, am insistat eu. Nu sunt prea ușor.

Cumva, era important să câștig această dezbatere.

Ferius a lăsat să-i scape un pufăit, care mi s-a părut a fi unul de desconsiderare.

— Puștiule, singurele femei de aici sunt născute și crescute ca să facă vrăji și să fie plăcute ochiului. Cam același lucru e și în cazul bărbaților.

Eram aproape sigur că aceasta era o insultă adusă neamului meu, însă nu eram sigur ce argumente să aduc împotriva ei, așa că m-am concentrat la strada din fața noastră. Mai peste tot era întuneric beznă, deoarece familiile dormeau de mult. Ne aflam pe la jumătatea drumului înspre casă și, în mod normal, felinarele de la fiecare colț ne-ar fi luminat calea, însă Ferius nu avea magia necesară să le aprindă, iar eu nu aveam chef să încerc, prin urmare ne-am continuat drumul prin întuneric. M-am întrebat dacă era la fel și pentru servitorii Sha'Tep, care erau nevoiți să își înceapă ziua de muncă înainte de ivirea zorilor și să-și târască picioarele până la prăvăliile sau gospodăriile unde trebuiau să își ducă la bun sfârșit sarcinile pe întuneric. Oare aveau torțe? Ferius trebuie să fi avut o vedere bună, deoarece străbătea cu pași siguri strada care ducea la casa mea.

— Ce le vei spune părinţilor mei? am întrebat-o.

— Adevărul. Că te-am găsit în halul acesta în oază, împreună cu cei trei prieteni idioţi ai tăi şi vreo douăsprezece pisici-veveriţe.

— Nu mai sunt prietenii mei, am zis eu, din reflex.

„Of, parc-aş fi un copil."

Ferius s-a uitat la faţa mea, care cred că nu arăta prea bine, pentru că mi-a spus:

— Mda, puştiule, înclin să cred şi eu asta.

— Eu… am ezitat.

Voiam să spun ceva, sau mai degrabă voiam ca Ferius să spună ceva, însă nu ştiam cum să aduc vorba.

— N-ai spus nimic despre fapta mea, am zis eu într-un final.

— Voiai să spun ceva?

— Nu, m-am gândit doar că…

Adevărul era că mă aşteptam ca ea să spună că am dat dovadă de curaj când am eliberat pisica-veveriţă, că era… nu ştiu, impresionată sau mândră de mine, poate. Nu ştiu de ce îmi păsa ce va crede o hoinară Daroman atunci când părinţii mei se vor înfuria pe mine, dar mi se părea nedrept că fusesem bătut atât de crunt şi îmi distrusesem viaţa şi nici măcar nu eram complimentat.

— Vrei să-ţi spun că ai procedat corect, a spus Ferius când am luat-o după un colţ.

Casa familiei mele se afla în cvartalul următor.

— Aşa e?

Ea s-a oprit, cu privirea atentă în faţă, nu la mine.

— Nu ştiu, puştiule. Ea a oftat îndelung înainte să vorbească din nou. Atunci când vezi lumea care se întinde dincolo de oraşul natal, dincolo de zidurile pe care eşti obişnuit să le vezi, atunci îţi dai seama că nu ştii aproape niciodată dacă procedezi corect. O faptă curajoasă şi sinceră duce la război sau distrugere. O alta, laşă şi lacomă, duce la pace şi prosperitate. A lăsat cuvintele să plutească în aer o vreme, apoi a părut să-şi revină. Am să-ţi spun un singur lucru. I-am simţit zâmbetul din voce înainte ca ea să se uite la mine. Ai procedat ca un bărbat.

Am simţit o mică durere în piept, probabil din cauza rănilor.

— Vorbeşti mult despre a fi bărbat, am zis.

Ferius a râs.

— Se pare că da, puștiule.

Și-a reluat drumul spre casa mea.

Ne aflam la doar câteva clădiri depărtare, când durerea provocată de nenumăratele răni a început să mă deranjeze cu adevărat. Îmi simțeam coastele de parcă s-ar fi sfărâmat în bucăți, interiorul gurii mă durea de când încasasem un pumn în falcă, până și pielea de pe brațul drept, pe care mi-o julisem când alunecasem pe pământ, mă mânca îngrozitor. M-am scărpinat, însă nu am făcut decât să înrăutățesc lucrurile.

— Au, am făcut eu.

Ea s-a uitat la mine și a râs.

— Au? Au? Asta ziceai când îți cărau pumni și te loveau cu picioarele? „Au”?

— Taci din gură. Mă doare.

Ea nu m-a băgat în seamă și a continuat.

— E vreun cuvânt magic pe care-l rostiți voi, Jan'Tep? „Au, îți zic – nimic nu va trece de scutul meu magic: Au!”

— Încetează, i-am spus, scărpinându-mă în continuare, preferând durerea în locul mâncărimii, însă a început să mă doară atât de tare, încât am țipat.

— Nu te mai scărpina, puștiule, pentru că îți va curge sânge, iar rana se va infecta.

Mi-am întins brațul ca să văd dacă sângeram, însă nu era nici urmă de sânge, doar praf și pietriș de pe solul din exteriorul oazei. Cunoșteam fiecare detaliu al sigiliilor tatuate de pe acele benzi, deoarece petrecusem nenumărate ore și zile implorându-le să strălucească. Deși era întuneric, simțeam că se schimbase ceva. Dungile de cerneală argintie din prima bandă nu mai era lipsite de viață. Acestea se mișcau – era o mișcare subtilă, un dans delicat al magiei pe sub pielea mea.

— Puștiule? m-a întrebat Ferius.

Eu am clipit, încercând să văd mai bine, disperat să mă conving că nu era doar în imaginația mea. „Vă rog, i-am implorat eu pe strămoși. Vă rog să nu fie doar o iluzie.” Cum făcusem de mii de ori până atunci, mi-am concentrat voința asupra benzii.

Nu s-a întâmplat nimic, iar eu am observat că, de fapt, sigiliile nu se mişcau deloc. Am simţit o dezamăgire atât de profundă şi de usturătoare, încât ochii mi s-au umplut de lacrimi. Am suspinat, deşi am încercat să mă abţin.

— Relaxează-te, puştiule, mi-a zis Ferius.

— Nu înţelegi! N-ai înţeles niciodată! Este tot ce am…

— Vorbesc serios. Taci din gură şi relaxează-te.

Am înţeles brusc ce voia să spună. Când văzusem pentru prima oară o schimbare în benzile de pe antebraţ, mă entuziasmasem, însă nu îţi poţi impune voinţa asupra forţelor fundamentale ale magiei atunci când eşti entuziasmat, aşa cum nu poţi nici atunci când plângi ca un copil. E nevoie de calm, de autostăpânire, de hotărâre.

Am închis ochii astfel încât să nu mai acord atenţie benzii în sine, ci să mă concentrez asupra fiinţei interioare şi să invoc puterea care se conectează cu sigiliile argintii, să fac să se rupă acele mici verigi tatuate dintre ele, eliberând astfel magia din mine. Nu m-am grăbit, nu m-am gândit la cât de mult dura sau la faptul că Ferius mă ţinea încă în braţe sau că nu mai aveam prieteni sau că, dacă nu voi reuşi, voi deveni… mi-am golit mintea de tot. Nu m-am mai întrebat dacă aveam în mine magia cu care erau înzestraţi semenii mei. Am încetat să mă mai întreb.

— Hei, puştiule, priveşte!

— Ştiu, am spus, ţinându-mi ochii închişi.

Nu era nevoie să mă uit la sigilii; căci ştiam deja că acestea străluceau, încărcate de forţă magică.

— Asta care este? m-a întrebat Ferius.

Am deschis ochii, apoi am tras în piept aerul curat şi proaspăt înainte să rostesc un singur cuvânt copleşitor: „Suflarea!"

Ferius m-a privit şi, deşi nu zâmbea, măcar nu mai făcea glume proaste. Am privit îndelung sigiliile argintii de pe banda care reprezenta suflarea, iar simbolurile mici şi frumoase străluceau asemenea stelelor pe pielea mea, fiecare dintre ele reprezentând o formă diferită de magie a suflării pe care o puteam face acum.

Reuşisem să fac o bandă să strălucească.

Am întins cealaltă mână spre unul dintre felinarele de deasupra noastră şi mi-am concentrat voinţa asupra lui. O lumină slabă a

început să strălucească timid în întunericul care ne înconjura. Nu era cine știe ce, de fapt nu era mai nimic, însă era acolo. Era reală.

Nu eram un Sha'Tep.

Nu eram incapabil.

Aveam magie în mine.

În timp ce strălucirea felinarului îmi încălzea pielea, i-am surprins privirea lui Ferius şi am fost mirat de ce-am văzut în ea. Mă privea îndelung.

— Of, puştiule, nu...

Ştiam că, probabil, arătam foarte rău. Încasasem o bătaie atât de cruntă, încât abia îmi mai simţeam obrajii şi abia îmi puteam deschide ochii din cauza vânătăilor. Cu toate acestea, o dispreţuiam pentru că nu avea bunul simţ să se prefacă măcar că îmi împărtăşea bucuria. La naiba cu obiceiurile ei Argosi şi cu dispreţul ei faţă de neamul meu! Cu toate acestea, mă simţeam generos.

— Ştiu că nu arată bine deloc, am spus. Chiar dacă am magie, cred că va trebui să mă înveți cum să mă bat.

Ferius şi-a deschis gura, apoi a închis-o la loc. Când m-a săltat în braţe, muşchii feţei i s-au încordat de parcă, brusc, aş fi devenit mai greu.

— Nu, puştiule, acum va trebui să te învăț cum să fugi.

24

Stigmatul

— De ce nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? am întrebat eu din nou.

Ajunseserăm în cele din urmă la prima dintre cele șapte trepte late din marmură care duceau la ușa de la intrarea casei familiei mele. Am simțit cum îmi scade puțin sentimentul de exaltare pe care îl avusesem atunci când îmi strălucise banda de suflare la gândul pedepsei care mă aștepta în spatele acelor uși duble și groase din fața noastră. Mă furișasem afară din casă fără permisiunea tatei, eliberasem una dintre creaturile de care neamul meu se temea cel mai tare și mă bătusem cu colegii mei. „Când m-am transformat într-un fiu atât de neascultător?"

— Pot să stau pe picioarele mele, am mormăit eu.

— Inspiră adânc de trei ori, puștiule, mi-a zis Ferius când m-a pus jos.

— La ce mi-ar folosi?

— Vocea ta nu va fi subțire și plângăcioasă atunci când vei vorbi cu părinții tăi.

„De parcă ar mai conta." De ce nu fugisem în căutarea unui străjer al orașului atunci când îi văzusem pe Tennat, pe Panahsi și pe Nephenia chinuind pisica-veveriță? Dacă aș fi procedat astfel, micul monstru nu ar fi evadat, iar eu nu mi-aș fi distrus viața. Mi s-a pus un nod în stomac. În oază, crezusem că procedez corect, însă acum trebuia să le dau explicații părinților mei fără să par complet nebun, însă eu nu reușeam să-mi scot din minte gândul că poate chiar eram nebun. Magii nu se atacă unii pe ceilalți ca să salveze o creatură a cărei mâncare preferată sunt, probabil, copilașii Jan'Tep. Totuși, dacă nu aș fi salvat animalul, dacă nu m-aș fi bătut cu prietenii mei, oare banda de suflare mi s-ar fi aprins? Oare părinții mei vor trece cu vederea nelegiuirea mea, luând în considerare doar recompensa pentru familia noastră?

— Stai drept, puștiule, a zis Ferius când am auzit zgomot de pași

răsunând în casă. Cineva venea la ușă. Dacă nu poți fi dur, prefă-te că ești dur.

Mi-am îndreptat umerii, simțindu-mă pe loc ca un idiot. Problema lui Ferius era că ea confunda lucrurile importante – cum ar fi, abilitatea de a face o vrajă de protecție – cu cele neimportante, cum ar fi să stai drept. Cui îi păsa dacă *păream a fi* încrezător? Îl făcusem deja de rușine pe tatăl meu prin faptul că nu puteam folosi magia, iar acum o adâncisem și mai mult, ajutând creatura să evadeze. Chiar dacă Panahsi și Nephenia vor minți, Tennat îi va spune adevărul tatălui său, iar acesta va cere să fiu judecat pentru faptele mele. Tata va fi nevoit să se umilească în fața consiliului și să invoce statutul său de maestru mag ca să obțină o pedeapsă mai mică. Dacă va încerca să mă salveze, îi vor scădea șansele de a deveni prinț al clanului. Luând în considerare toate aceste lucruri, oare va mai conta că eu reușisem să-mi aprind o bandă?

I-am aruncat o privire lui Ferius, încercând să găsesc cuvintele potrivite care să o facă să înțeleagă cât de mult îmi distrusese viața, însă ochii ei erau ațintiți asupra ușii de la intrare.

— Ești sigur de asta, Kellen? m-a întrebat ea.

Era una dintre puținele dăți în care ea îmi rostise numele.

— Ce vrei să spui?

Ferius s-a întors și s-a lăsat în genunchi, astfel încât ochii noștri au ajuns la același nivel. Era doar cu un centimetru sau doi mai înaltă decât mine, prin urmare m-am enervat că se sinchisise să facă asta.

— Iapa mea este priponită la un kilometru și jumătate de aici. Ne poate duce pe amândoi până într-un loc, la câțiva kilometri mai încolo, unde pot face rost de încă un cal. Nu trebuie decât să-mi spui, puștiule, și vom pleca amândoi de-aici.

— Glumești? Tocmai mi-am aprins prima bandă! Voi fi mag Jan'Tep, la fel ca tata! De ce mi-aș dori vreodată...

Ușa s-a întredeschis; lumina din interior a răzbătut în întuneric. Ferius m-a înghiontit mai încolo.

— Rămâi în conul acela de umbră, mi-a zis.

„Spirite ale strămoșilor! mi-am zis. Cred că arăt într-adevăr îngrozitor."

Lucrurile se puteau înrăutăți. Existau șanse să fiu arestat la

domiciliu și biciuit în public. A doua variantă nu era chiar atât de rea, cu condiţia ca mamei să i se dea voie să îmi vindece imediat rănile. Însă, dacă eram închis în casă, cum îmi puteam da probele pentru a deveni mag? Pentru prima oară aveam ocazia să le trec de-adevăratelea.

Am zărit chipul mamei, luminat din spate precum cel al uneia dintre zeiţele venerate de către strămoșii noștri. Deși i se citea îngrijorarea pe faţă, tot frumoasă era. „Și puternică", mi-am zis, simţind o adiere slabă în aer provocată de energia magică în care era învăluită.

— Kellen, tu ești? a întrebat ea, ochii ei nefiind încă obișnuiţi cu întunericul.

A privit în jurul ei, însă eu stăteam ascuns în umbră.

A dat cu ochii de Ferius.

— Domniţă Ferius, unde este...

— Sunt aici, mamă, am zis eu.

Am dat să ies la lumină, însă Ferius și-a pus o mână pe mine și m-a oprit locului.

— Oh, slavă strămoșilor! a zis ea, întorcându-se o clipă ca să strige în casă: Ke'heops! S-a întors Kellen!

Tata a ieșit din casă o clipă mai târziu, veșmântul lui albastru-argintiu strălucind în lumina care răzbătea din spatele lui. Ţinea în mână o oglindă mică pentru divinaţie, iar când m-a zărit, a vârât-o în unul din buzunarele veșmântului.

— Ea unde-i? a întrebat el.

La început, am crezut că se referea la Ferius și că nu o văzuse stând la doar un metru de el.

— Nu este vina ei, tată. A fost ideea mea să...

Nu am putut termina propoziţia. „Bineînţeles că este vina ei, idiotule. Ferius este cea care te-a convins să ajuţi pisica-veveriţă."

Tata a mijit ochii, apoi i-a aruncat o privire lui Ferius înainte să se uite din nou la mine.

— Nu-mi pasă de jucătoarea de cărţi Argosi. Ce-ai făcut cu sora ta?

Faţa tatei semăna cu o mască plină de furie și frustrare care m-a speriat mai tare decât acele măști hidoase, lăcuite cu roșu și negru, pe care le purtaseră bărbaţii care ne atacaseră pe mine și pe Shalla în

pădure.

— Tată, jur că nu i-am făcut nimic Shallei. Nici măcar nu am mai văzut-o de când…

— Oh, a făcut mama, în vocea ei simţindu-se frustrarea, dar și resemnarea.

Cunoşteam acel ton, sau, cel puţin, o parte din el. Ea căutase ore în şir, încercând să o găsească pe sora mea. Vrăjile pentru divinaţie sunt periculoase, deoarece îl secătuiesc pe mag de putere pe măsură ce acesta ajunge tot mai departe cu mintea. Mama părea epuizată. Cât de departe ajunsese?

Am pășit înspre scări, însă Ferius și-a așezat din nou mâna pe umărul meu și m-a oprit.

— Când aţi văzut-o ultima oară?

Tata şi-a încleştat fălcile şi am ştiut că era de-a dreptul scandalizat. Era o chestiune de familie, prin urmare era inacceptabil ca un străin să pună o astfel de întrebare. Mama a fost cea care a răspuns:

— Shalla s-a trezit în urmă cu vreo câteva ore, în mare parte nevătămată, însă… șoimul ei era mort. S-a îmbolnăvit în timpul nopţii și n-am putut face nimic ca să îl ajutăm. Vrăjile pe care le-a făcut ea nu au funcţionat. Era îngrozită că ar putea fi ca… Mama a șovăit atunci când a aruncat o privire înspre locul unde mă aflam eu. I-am spus că era mult prea devreme ca să se teamă că și-a pierdut magia pentru totdeauna, însă Shalla a devenit din ce în ce mai agitată. Deoarece nu am reușit nicicum să o consolăm, i-am dat un sedativ ușor, ca să se liniștească. Ar fi trebuit să doarmă mai multe ore, dar…

— Shalla s-a furișat afară din casă în după-amiaza aceasta, a spus tata pe un ton aspru. Am crezut că este cu tine, Kellen, că aţi pus iar la cale vreo nebunie prin care să dobândești abilităţi magice.

M-am simţit brusc dezgustat de mine însumi. În timp ce eu îmi făceam din nou de rușine familia, ceva îngrozitor i se întâmpla surorii mele. Îmi era prea rușine ca să le mai arăt părinţilor mei că reușisem să fac să strălucească banda de suflare.

Tata și-a frecat fruntea cu dosul palmei, părând foarte obosit, cum nu îl mai văzusem de mult.

— Trebuie să căutăm din nou. El s-a întors spre mama. Eu nu am magia de mătase, Bene'maat. Trebuie să riscăm și să folosim mai mult

din forța ta dacă vrem s-o găsim.

Mama s-a uitat la el.

— Voi încerca, dragul meu soţ, dar…

— Sau aţi putea merge în căutarea ei, a propus Ferius.

M-am înfuriat pe loc când i-am auzit tonul degajat, aproape nepăsător. M-am întors ca să spun ceva, însă am tăcut atunci când am văzut-o lăsându-se în genunchi pe strada pietruită și făcând desene cu degetele în praf.

— I-aş putea da de urmă, a zis ea, apoi s-a uitat la tata. Pot s-o fac în taină, căci bănuiesc că motivul pentru care nu v-aţi dus în căutarea ei este acela că nu vreţi ca oamenii nepotriviţi să afle că fiica voastră a dispărut.

Am încercat să îmi imaginez cum poţi să iei urma cuiva fără să folosești vrăji de divinaţie. Mi se părea absurd. Începeam să mă simt la fel de panicat precum părinţii mei.

— Chiar poţi s-o faci, Ferius? O poţi găsi pe so…

— Taci, Kellen!

Vocea tatei nu lăsa loc de împotrivire. El a început să coboare scările încet, calculat, până când a ajuns să o domine cu înălțimea lui impunătoare pe Ferius.

— Ce îmi vei cere în schimb, Argosi?

Felul în care tata a rostit „Argosi" m-a dus cu gândul la ceva rău și murdar.

— Tată, Ferius este prietena mea. Niciodată n-ar…

Înainte să apuc să termin fraza, Ferius Parfax a răspuns:

— Îndurare.

Totul a rămas nemișcat. Tata a părut nedumerit la început, apoi și-a încrucișat brațele peste pieptul lat.

— Îndurare față de cine, Argosi? Față de regele tău Daroman?

Nu era pentru prima oară când cineva o acuza pe Ferius că ar fi mai degrabă o spioană decât o simplă trădătoare, însă mă mira faptul că tata dădea crezare unor zvonuri atât de ridicole. Ferius nu era… ei bine, nu era așa cum îmi imaginasem eu că ar fi un spion.

Deoarece Ferius nu a răspuns, tata a continuat:

— Regele vostru cel gras dorește, poate, să fie izbăvit de alte nelegiuiri comise împotriva neamului Jan'Tep? Ne-a trădat încă o

dată în fața unuia dintre aliații lui, iar acum se teme de răzbunarea noastră?

Tata a lăsat această acuzație să plutească în aer, fără să-și ia ochii de la Ferius, ca și când s-ar fi așteptat ca ea să cedeze în orice clipă sub privirea lui scrutătoare.

— Sau poate vrei să obții această îndurare pentru tine. Poate că ți-ai trădat stăpânii din capitală și speri să găsești protecție aici, în singurul loc unde oastea Daroman se teme să calce.

Ferius nu părea impresionată nici de cuvintele amenințătoare rostite de tatăl meu, nici de prezența lui copleșitoare, însă am observat cum se prefăcea că își înlătură praful de pe vestă. Când a terminat, unul dintre buzunare îi era deschis. „Vrea să se asigure că poate ajunge la arme”, am realizat eu. Într-un final, când a vorbit, vocea ei a fost mai rece decât vrăjile de gheață folosite pentru a apăra de soarele dogoritor trupurile celor morți, care erau pregătite pentru înmormântare.

— Nu te sfii, maestre mag. Dacă vrei să mă acuzi de ceva, dă-i drumul și-ai să vezi unde vei ajunge!

— Îndrăznești să mă amenințI, femeie?

— A trecut ceva timp de când n-a mai făcut-o nimeni, a răspuns ea.

Talpa tare a sandalelor a clămpănit pe treptele din marmură când mama a coborât în grabă la ei.

— Încetați! le-a poruncit ea. Fiica mea a dispărut! Poate că a fost răpită! Mama a îngenuncheat în fața lui Ferius și și-a așezat mâinile pe cizmele acesteia. Te rog... Știu ceva despre cutumele Argosi... Știu că nu vrei să fii așa.

Ferius s-a lăsat și ea în genunchi, până când fața ei a ajuns la același nivel cu a mamei – la fel cum procedase și cu mine mai devreme.

— Soră, faptul că te afli în genunchi în fața mea îmi spune că nu știi nimic despre Argosi.

— Te rog, domniță Ferius, Shalla este...

— Nu sunt domniță, a spus Ferius, întrerupând-o, iar asta n-o să se schimbe indiferent de câte ori ai... Ea a tăcut și a clătinat din cap. Ah, n-are importanță, soră. S-a ridicat în picioare și a ajutat-o și pe mama

să se ridice. O voi găsi pe fetiţa ta.

— Și plata? a insistat tata. Cui ar trebui să îi arăt îndurare?

— Lui Kellen, a răspuns Ferius.

Am simţit cum mă cuprinde rușinea. Ferius încerca să negocieze siguranţa mea, ameninţând în schimb că o va lăsa singură pe sora mea.

— Nu, am spus eu. Nu voi...

— Nu te mişca, m-a avertizat Ferius.

Nici măcar nu îmi dădusem seama că pășisem înspre ei.

Tata a privit în direcţia mea.

— Ce alte fapte rușinoase ai mai făcut, Kellen?

— Am...

„Am minţit. L-am eliberat pe duşmanul nostru. Am luptat împotriva semenilor mei. Am lovit-o pe fata pe care o iubesc.” Brusc, mi-a fost prea rușine ca să mai pot vorbi.

Tata a dat să se apropie de mine, însă Ferius l-a apucat de încheietura mâinii.

— N-are importanţă ce-a făcut. Dacă vrei s-o găsesc pe fiica ta, trebuie să îl ierţi chiar acum. După ce mă voi întoarce, el va veni cu mine dacă va dori. Va pleca din acest oraș și de pe capul vostru. Indiferent ce va alege, trebuie să îi arăţi îndurare.

Deși strada nu era luminată, jur că puteam vedea ochii scânteietori ai tatei. Eram sigur că Ferius îl enervase la culme. Și mama trebuie să fi gândit la fel, pentru că s-a postat între ei și și-a pus o mână pe pieptul lui.

— Fiica noastră e acolo, undeva, Ke’heops. Shalla a noastră. Singură. Bărbaţii care au atacat-o ar putea-o hăitui chiar acum, în timp ce noi stăm aici și ne certăm.

Tata nici măcar nu s-a obosit să se întoarcă și să se uite la mine când a zis:

— Fie. Te iert, Kellen.

Parcă ar fi dat un verdict. Apoi, s-a întors spre Ferius:

— Și-acum, pleacă, Daroman. Arată-ne abilităţile de căutător pe care Argosi pretind că le au.

— Vreau s-o ajut s-o găsească pe Shalla, am zis eu.

— Îmi pare rău, puștiule, a spus Ferius, fără să-și ia ochii de la tata.

Ești prea grav rănit, iar eu trebuie să mă mișc repede.

— Rănit? a întrebat mama. Kellen, ce-ai pățit? Vino aici, acum!

Eu i-am dat ascultare, simțindu-mă ca un idiot. Sora mea se putea afla în pericol, iar mama își făcea griji pentru câteva vânătăi. Când am pășit în lumina care se furișa prin ușa deschisă, am ridicat brațul drept în încercarea disperată de a obține aprobarea tatălui meu.

— Uite! Am aprins banda de suflare.

— Pe toți strămoșii... ce-ai pe față? a vrut tata să știe.

— E doar sânge, am răspuns eu. M-am rănit, bine? Nu este...

Tata a mișcat ușor din degetul arătător de la mâna dreaptă. Felinarele din jurul nostru s-au aprins, strălucind ca soarele, alungând orice umbră, cu excepția uneia singure, pe care eu nu o puteam vedea.

— Nu!

Strigătul tatei a răsunat în noapte.

Mama a fugit la mine și a început să îmi frece ochiul stâng, făcând ca vânătaia de pe obraz să mă doară și mai tare.

— Nu-i nimic, mamă. E doar...

Nici măcar nu l-am văzut pe tata când s-a mișcat, însă a ridicat-o pe mama cu brațele lui vânjoase și a lăsat-o jos în spatele lui. Și-a întins mâna stângă și m-a apucat cu atâta putere de falcă, încât am simțit cum gingiile mi se lipesc de dinți. S-a aplecat în față, zgâindu-se în ochiul meu stâng.

— Văd bine, i-am spus. Nu este vătămat.

Tata nu a zis nimic până când mama a încercat să-l apuce de braț. El și l-a smucit.

— Asta nu poate fi înlăturată cu o dorință, i-a spus el.

Am încercat să mă desprind din strânsoarea lui.

— V-am spus deja că nu e mare lucru, doar puțin sânge și praf.

Tata și-a vârât mâna liberă în buzunarul veșmântului și a scos oglinda de divinație. A ridicat-o în fața mea. Mi-am văzut chipul în oglindă. După cum mă așteptam, eram plin de vânătăi și de zgârieturi și aveam sânge închegat pe obraji și pe frunte. La început am fost atât de concentrat asupra vânătăilor, încât nu am observat liniile subțiri și negre care se încolăceau în jurul ochiului stâng. Semănau cu niște lujeri cățărători, aproape ca imaginile desenate de un mare artist. Le-

ai fi putut considera chiar frumoase dacă nu le-ai mai fi văzut niciodată, însă în cărţile ilustrate acestea apăreau pentru a-i speria pe copii, iar în manuscrisele bătrânului Osia'phest apăreau pentru a le arăta iniţiaţilor pericolele magiei negre.

Am înţeles imediat de ce Ferius mă obligase să stau în întuneric, de ce îl obligase pe tata să mă ierte înainte să accepte să o caute pe Shalla. Ferius încercase să mă protejeze. „Ce prostie, mi-am zis. Toată lumea ştie că există lucruri de care nu te poţi apăra." Mă holbam în oglindă, îngrozit de ceea ce vedeam, pentru că datorită acelor firicele negre care se răsuceau am înţeles în sfârşit ce se întâmpla cu mine.

Eram „întunecat".

25
Familia

Dintre toate basmele neamului meu, dintre toate legendele cu magi viteji care au făcut cele mai îndrăznețe și mai periculoase vrăji pentru a-și salva clanurile de monștri vicleni și diabolici, cele mai reușite – cele mai acaparatoare și mai înspăimântătoare basme dintre toate – erau întotdeauna despre cei întunecați.

Atunci când vrăjitorii Mahdek făceau cele mai mârșave vrăji, comițând nenumărate atrocități cu scopul de a răspândi ura în toată lumea, aceștia străpungeau vălul subțire care separa lumea noastră de iadul de dedesubt. Unii dintre acești vrăjitori, veseli ca niște maniaci, au descoperit că, dacă își goleau sufletele de orice urmă de bunătate, puteau crea un vid opus tuturor legilor magiei și firii. Un astfel de vid nu rezista prea mult, firește, și se umplea încet și sigur cu ceva mai rău decât răul în sine. Magul care cobora ultimele trepte în întuneric își descoperea aceste semne de cerneală în jurul unor părți ale trupului său – în jurul brațului, al trunchiul sau, poate, în jurul ochiului. Aceste semne arătau că întunericul preluase controlul.

— Vino cu mine, Kellen, a repetat tata.

De câte ori îmi spusese asta înainte să mă apuce de umeri și să mă tragă din stradă, în sus, pe scările din marmură și prin ușile duble, până în casă?

Strigătul lui s-a auzit de-a lungul străzii. Îi auzeam pe oameni ieșind din casele lor ca să vadă ce se întâmpla.

— În camera de studiu, a zis mama, pe un ton calm și controlat.

Nu puteam spune același lucru despre mine.

— Trebuie să mă faci bine, mamă, am implorat-o eu. Te rog... Nu am făcut nimic! Nu am cerut...

Ea și-a așezat mâinile pe obrajii mei și m-a strâns, ținându-mi capul nemișcat.

— Ascultă-mă. Ești speriat. Ești rănit. Ești încă fiul meu.

„Ești încă fiul meu."

Nu am simțit ușurare când și-a luat mâinile de pe fața mea și și-a

așezat brațul după umerii mei, dar am simțit ceva. „Familia, spunea tata mereu, este pilonul care ne susține. Este începutul și sfârșitul a ceea ce suntem.” Am știut în acel moment că avea dreptate, deoarece nu îmi doream nimic mai mult decât să știu că încă aveam o familie.

— Îmi vei găsi copilul, i-a spus el lui Ferius, tăindu-i calea ca să nu intre în casă în urma noastră.

Nu era o întrebare.

Am văzut-o șovăind, apoi, în cele din urmă, a încuviințat.

— Ai grijă să onorezi înțelegerea noastră, maestre mag. Nu este vina băiatului.

Tata a râs scurt, însă nu se simțea în el veselia, ci doar o durere pustiitoare, mai mare decât deșertul.

— Nu poate fi nimeni învinuit pentru asta, Argosi, așa cum nu poți învinui fulgerul atunci când aprinde un sat întreg.

M-am așteptat ca ea să dea un răspuns inteligent, însă acesta nu a venit. Cred că am clipit din cauza transpirației care îmi intra în ochi, căci ea a plecat, iar tata a închis ușa și s-a întors înspre noi.

— Nu înțeleg, am spus absent, trasând cu degetul conturul simbolurilor de pe antebrațul meu. Tocmai am reușit să aprind banda de suflare, iar acum sunt întunecat? De ce mi se întâmplă tocmai mie asta?

Mama tocmai mă îndemna să intru în cameră când, dintr-odată, tata a îmbrățișat-o, ținând-o strâns la piept și ascunzându-și fața în umărul ei.

— Nu este totul pierdut încă, i-a spus mama. Cu bunăvoința zeilor, femeia Argosi o va găsi pe fiica noastră, vie și nevătămată.

„Și cu mine cum rămâne?”

Câteva minute mai târziu, ședeam pe divanul din mătase din camera de studiu a mamei mele, cu spatele drept și mâinile pe genunchi – de parcă o poziție corectă m-ar fi salvat cumva – în timp ce ea folosea o perie mică, aplicându-mi în jurul ochiului stâng o substanță udă și lipicioasă.

— Asta va împiedica răspândirea? am întrebat-o eu.

— E *mesdet,* prostuțule. Cu asta mă dau și eu în jurul ochilor. Va ascunde semnele pentru moment, în caz că te va vedea cineva.

Ea a pus jos pensula și s-a dus la dulapul ei înalt, plin cu sertărașe

și rafturi pe care se aflau înșirate borcane, oale și instrumente.

— Cât timp va dura? am întrebat-o eu.

Ea a ridicat în aer un flacon mic și s-a uitat cu atenție la conținutul său.

— Cât timp va dura ce?

— Până ca întunericul să mă mistuie.

În basme, un mag infestat nu se transforma dintr-odată în demon. La început, nu era nimic schimbat la el, cu excepția semnelor negre. Însă în timp, firicelele negre se răspândeau tot mai mult și, încetul cu încetul, magul făcea fapte din ce în ce mai rele, până când, în cele din urmă, sufletul lui era pregătit să fie posedat de spiritul demonului.

— Haide să ne concentrăm pe prezent, a zis tata, care stătea în spatele ei. Să nu ne imaginăm viitorul până când nu vom ajunge acolo. S-a aplecat să se uite o clipă la ochiul meu în timp ce mama s-a întors la borcanele ei. Poate că situația nu este chiar atât de gravă pe cât pare.

Eram atât de obosit, de rănit și de tulburat, încât cuvintele lui aproape că m-au făcut să chicotesc. Bărbatul care, cu doar câteva minute înainte, țipase de parcă mii de demoni s-ar fi coborât asupra lumii, îmi spunea acum că poate situația nu era „chiar atât de gravă pe cât pare."

În afara basmelor, nu știam prea multe despre întunecați, exceptând ceea ce învăța un inițiat în primul său an de pregătire. Dintre formele fundamentale de magie, șase pot fi folosite în siguranță de orice mag Jan'Tep: fier și ambră, suflare și sânge, nisip și mătase. Pe cea de-a șaptea, umbra, nu o poate folosi. Ea este vidul, pustietatea. Este absența magiei vii și locul unde doar energiile demonice prosperă. Niciun Jan'Tep nu i-ar studia sau căuta puterea, așa cum nimeni nu și-ar dori să se îmbolnăvească de ciumă sau de cancer. Întunecimea era o boală îngrozitoare de care se îmbolnăveau doar oamenii îngrozitori. „Oamenii ca mine."

Mi-am amintit ce povesteau părinții mei despre bunica. Oare copilul putea moșteni boala de la părinte? Poate că, în unele condiții, aceasta sărea peste o generație. „De ce eu? Nu avusesem niciodată suficientă magie ca să fac o gaură în nisip, și-acum asta?"

Un gând întunecat și-a făcut loc în mintea mea, asemenea unei

vrăji de mătase, sau ca un şarpe care se furişa în aşternuturi în timp ce dormeai. „Ar fi trebuit să fie Shalla."

Am încercat să alung acest sentiment josnic, întrebându-mă dacă nu cumva întunericul punea stăpânire pe mine chiar în acel moment. „Niciunul dintre magii întunecaţi din basme nu era adolescent", mi-am zis eu cu disperare. Bunica trebuie să fi îmbătrânit înainte ca boala să pună stăpânire pe ea, aşa că poate mai aveam câţiva ani. „Poate că mă voi putea bucura de viaţă înainte să mă transform într-un monstru."

— E un soi de blestem, a zis tata, trezindu-mă la realitate.

— Este o boală, l-a corectat mama.

Părinţii mei s-au privit îndelung pentru o clipă. Părea să fie vorba despre o discuţie mai veche a lor, însă pe mine nu mă interesa teoria.

— Ei? Ce este? Ce se va întâmpla cu mine?

Mama s-a întors la instrumentele ei şi şi-a trecut o mână peste un mangal mic din alamă, ridicându-şi cu grijă degetul arătător de la mâna dreaptă până când flacăra a ajuns la înălţimea dorită de ea.

— Mama ta are dreptate, în felul ei, a spus tata. Iar eu am dreptate în felul meu. S-a aşezat lângă mine pe divan – un gest neobişnuit de reconfortant din partea lui, care pe mine mă făcea să mă simt şi mai incomod. Întunecimea este un soi de boală, însă una ce ţine de magie, nu de firesc. Mahdekii au aruncat-o asupra noastră cu un ultim blestem, după ce i-am înfrânt în războiul dintre neamurile noastre. Magia lor coruptă îi dă putere asupra noastră.

— Se presupune că Mahdekii au murit, am insistat eu. Toţi maeştrii spun asta. „Doar că tu ai văzut câţiva purtând măştile lor demonice în urmă cu doar două zile." Se poate să se fi întors?

Tata şi-a ridicat sprâncenele până în mijlocul frunţii – semn al disperării pe care o văzusem la mulţi oameni înainte, însă niciodată la Ke'heops.

— Nu ştiu, Kellen. Magi mai buni şi mai adevăraţi decât mine au încercat să cureţe lumea asta de ultimele vestigii ale magiei Mahdekilor. Dacă există cineva care încearcă să o reînvie... A lăsat cuvintele să atârne în aer. Apoi, pentru că oameni precum tata nu se sfiesc să spună adevărul, el a continuat: Unii dintre cei mai mari magi din generaţia părinţilor mei au căzut pradă întunecimii. Aceasta s-a

strecurat în sufletele lor încet, dar sigur, încolăcindu-se în jurul inimilor lor așa cum firicelele negre s-au răspândit pe sub pielea lor. Odată ce demonii le-au luat sufletul, toate puterile pe care acei mari magi, bărbaţi și femei, le foloseau ca să ne apere au fost întoarse împotriva noastră. Clanul nostru a fost cât pe ce să dispară.

— Ajunge, Ke'heops, a spus mama de la masa ei de lucru. Nu mai speria băiatul. Ea a venit la noi, ţinând în mâini o fiolă din sticlă. Au existat magi care au dat semne de întunecime, doar ca acestea să dispară a doua zi, fără să revină.

Mi-am ridicat o mână și mi-am plimbat degetele peste semnele negre din jurul ochiului meu stâng, simţindu-le datorită senzaţiei de rece pe care mi-o trezeau în buricele degetelor.

— Nu este corect. Abia ce mi-am aprins prima bandă! Cum de-am fost blestemat cu o boală care îi atinge doar pe marii maeștri?

— Nu știu, a răspuns tata.

Nu știu. Două cuvinte pe care nu crezusem vreodată să le aud din gura lui. El și-a așezat o mână pe umărul meu.

— Poate că în această slăbiciune se află speranţa noastră, Kellen. Dacă întunecimea se hrănește într-adevăr cu magia unui mag, atunci poate că faptul că tu nu o ai ar putea împiedica boala să se înrăutățească.

Am încercat să mă liniștesc la auzul acestor cuvinte. Poate că tot ceea ce îmi slăbea abilitățile magice *i-ar fi putut* ajuta pe mama și pe tata să mă vindece de această boală. Apoi, poate, doar poate, aș reuși să-mi adun forțele și să trec probele. M-am agățat de acea undă de speranță așa cum un om care se îneacă încearcă să se agațe de ultimul fir de iarbă de pe malul râului. „Vă rog, zei ai soarelui și ai cerului, ai mării și ai pământului, vă rog, încetaţi să-mi mai faceţi viaţa atât de al naibii de nefericită."

— Bea, mi-a spus mama, întinzându-mi fiola.

M-am uitat înăuntru. Un amestec albastru-verzui se învârtea înăuntru.

— Ce îmi va face? am întrebat-o.

Mama a mijit ochii și a schițat un zâmbet.

— Am născocit toată viaţa vrăji tămăduitoare, iar acum tu mă iei la întrebări? Ea și-a întins mâna și mi-a ciufulit părul. Îți va vindeca

toate acele tăieturi și vânătăi oribile, despre care vom vorbi, fii sigur, mai încolo, după ce va trece acest moment de criză.

Faptul că mai târziu aveam să dau de bucluc era ciudat de liniștitor. Nu mi se mai părea atât de rău să înfrunt biciuirea și arestul la domiciliu – la naiba, nici măcar ideea de a deveni Sha'Tep nu mi se mai părea atât de rea.

— Va trebui să fii puternic, Kellen, mi-a zis tata, ridicându-se și stând în picioare lângă mama. Va trebui să fii curajos.

M-am uitat la părinţii mei. Semănau cu portretele pictate ale magilor viteji din trecut, când neamul nostru era temut şi admirat de întreaga lume civilizată. „Trebuie să fii puternic. Trebuie să fii curajos." Am luat fiola şi i-am băut conţinutul.

— Voi fi, am spus eu.

Atât cuvintele, cât şi poţiunea m-au făcut să mă simt mai bine. Eram încă tânăr, iar semnele întunecimii abia îşi făceau apariţia. Mama avea o minte sclipitoare, iar tata era unul dintre cei mai puternici magi ai clanului nostru. Îmi puteam da seama doar privindu-i că aveau un plan ca să rezolve această problemă. Totul va fi bine.

Prima lacrimă s-a rostogolit leneș pe obrazul mamei, iar eu, deși mă simţeam adormit, mi-am întins mâna, ca şi când aş fi vrut să i-o şterg. Ochii tatălui meu erau întunecaţi şi pătrunzători. Am văzut cum totul se înceţoşează şi mi-am simțit capul prea greu ca să mi-l mai pot ține drept. Atunci am știut că nu va fi bine.

Mama mă drogase.

26

Benzile

M-am trezit țipând.

Eram ud de transpirație și fiecare părticică din corpul meu ardea. Visasem că eram legat de o masă, în timp ce magii Mahdek cei mârșavi, cu măști negre, lăcuite, îmi implântau în piele ace încinse, prin care întunecimea mi se răspândea prin tot corpul: în față, în umeri, în brațe. Mă trezisem tocmai când aceștia încercau să-mi găurească pielea de pe antebrațe.

„N-a fost decât un vis, idiotule, mi-am zis. Nu mai țipa." Poțiunea pe care mama mă păcălise să o beau îmi învăluise mintea în ceață. Nu puteam să mă mișc, nici măcar să-mi deschid ochii. După câteva minute, am înțeles că motivul pentru care țipasem era acela că durerea pe care o simțeam în antebrațe era reală. „Benzile. Se întâmplă ceva cu benzile..."

Am încercat din instinct să-mi ridic brațele, însă n-am putut. În ciuda ceții dense în care îmi simțeam capul, am reușit să-i strig pe părinții mei și să-mi deschid ochii. Atunci s-au înrăutățit lucrurile.

Nu mai eram în camera de studiu a mamei mele, întins pe divan, ci în odaia personală a tatălui meu. Eram întins pe masa lui de lucru, legat în jurul încheieturilor și gleznelor cu niște curele groase din piele. Tata stătea aplecat deasupra mea, apăsându-mi pieptul cu o mână, iar cu cealaltă înfigându-mi ceva ascuțit în antebraț.

— Tată? Ce faci? De ce mă doare atât de tare?

El a scos acul, însă nu mi-a răspuns. Și-a îndepărtat mâna și a muiat acul într-un cazan mic din metal așezat pe un mangal, care emana o căldură dogoritoare. Când a scos acul, pe acesta se afla o singură picătură de argint topit. Atunci am văzut și alte vase așezate pe alte mangaluri, fiecare de altă culoare, conținând alte feluri de metale topite. *Cupru, alamă, aur, fier...* Erau metalele lichide folosite pentru a tatua benzile inițiaților Jan'Tep încă din copilărie, pentru a ne conecta cu forțele primordiale ale magiei. Însă când m-am uitat la banda de ambră, am văzut sigiliile întoarse arzând – erau întunecate

și urâte – rupând pentru totdeauna legătura cu magia de foc, lumină și energie.

— Oprește-te, te rog, tată! Nu îmi sigila benzile!

Atunci când unui copil îi sunt tatuate benzile, este folosită o cantitate infimă de cerneală – atât de mică, încât abia poţi zări picăturile pe ace. Însă tata folosea o cantitate mult mai mare. El îmi făcea mie ceea ce ameninţase că îi va face Shallei: îmi sigila benzile pentru totdeauna. Odată ce termina, eu nu mai puteam folosi niciodată magia neamului meu, nu mai puteam face nici măcar cele mai simple vrăji pe care servitorii Sha'Tep le făceau lângă oază. Mai bine mi-ar fi tăiat mâinile și mi-ar fi scos ochii.

— Nu face asta, tata, l-am implorat. Voi face tot ce îmi vei cere, dar, te rog, nu...

— Nu te mișca, Kellen, mi-a zis el, înfigându-mi acul în braţ și făcându-mă să ţip încă o dată.

Când am putut respira din nou, am încercat să o strig pe mama. Bene'maat era un suflet bun, care ne iubea pe Shalla și pe mine mai mult decât orice pe lume. Ea avea să îl înduplece pe Ke'heops.

— Trebuie să ai încredere în tatăl tău, mi-a zis ea.

Vocea ei era mult mai aproape decât mă așteptasem eu. Am simţit cum m-a prins de cap cu mâinile, lipindu-mi-l de suprafaţa tare a mesei. Stătea în spatele meu. Îl ajuta să-mi facă asta.

— Trebuie să existe o altă soluție, i-am implorat eu. Vă rog, încercați doar...

— Le-am încercat pe toate, a spus tata. Toată viaţa ta am încercat să...

— Ke'heops, l-a avertizat mama.

Indiferent ce cuvinte ar fi urmat să rostească, acestea s-au pierdut în suspine. Lacrimile ei îmi aterizau pe frunte, una câte una, în timp ce tata muia acul în metalul lichid, apoi mi-l vâra în antebraţe.

— Ești fiul meu, a zis el, iar cuvintele lui sunau ca ale unui om care își mărturisea crima. Ești responsabilitatea mea.

Mă minţiseră. Mă lăsaseră să cred că exista o speranţă, doar ca să mă poată adormi și să mă lege de masa aceea. Nimic din ce spuneam eu, niciun argument logic sau jurământ înfocat nu îi oprea. Tata continua să înmoaie acul în metalele topite și să mi-l vâre apoi în

carne, sigilându-mi magia și făcându-mă prizonier pe viață.

— Sunt fiul tău! am țipat eu, încercând în zadar să scap de curele. Cum îi poți face asta propriului fiu? De ce ai...

Pentru o clipă, am avut impresia că mă aflam în coliba lui Mer'esan, iar văduva mag îmi arunca una dintre privirile ei. „Nu pune întrebări la care cunoști deja răspunsul."

Frânturi din viața mea îmi apăreau în minte, răsucindu-se și învârtindu-se în timp ce luau forme noi. De câte ori fusesem în acea încăpere, iar mama și tata făcuseră vrăji care să îmi vindece magia? De câte ori trasase mama o linie invizibilă cu degetul în jurul ochiului meu, întotdeauna cel stâng, privindu-mă cu atenție și spunându-mi că voi fi bine?

— Ați știut, am zis eu. Ați știut că voi deveni întunecat într-o bună zi. De fiecare dată când îmi spuneați că mă ajutați să-mi dezvolt abilitățile magice... n-o făceați, nu-i așa? Mă slăbeați.

Mama a încercat să-mi ia mâna. Eu mi-am strâns pumnul, ca să mă opun.

— A fost bunica ta, a zis ea.

— Am moștenit boala de la ea? De ce eu? De ce nu...

— Nu ai moștenit întunecimea de la mama mea, a spus tata. Când erai copil, te-am găsit cu ea aici, în odaia asta. Îmi luase unul dintre acele cu care tatuam benzile și trăgea cu el vidul din semnele care îi încercuiau ochiul, folosindu-l ca să...

El a tăcut, incapabil să rostească vorbele care mie mi-au ieșit cu atâta ușurință din gură.

— Bunica m-a stigmatizat cu întuneric.

Nu m-a contrazis niciunul dintre ei.

— Trebuie să mă fi urât, am continuat eu.

— Seren'tia te-a iubit, Kellen, a spus mama, însă și-a pierdut mințile. Când tatăl tău a văzut-o aplecată deasupra ta și tatuându-ți pielea cu cerneala întunericului...

— Am crezut că am oprit-o la timp. Am crezut că te-am salvat.

Vocea tatălui meu era aspră.

Mama și-a întins mâna ca să mă atingă. Acel gest drăgăstos mi-a provocat greață și m-a făcut să mă simt singur.

— Au existat semne, mi-a spus ea. Încă de când erai copil, vedeam

uneori cum modelul începea să se formeze în jurul ochiului tău stâng. Am crezut că magia întunecată se hrănea cu toate celelalte șase. Am sperat că, dacă îți vom slăbi magia, vom putea înfometa boala. A părut să funcționeze o vreme, apoi semnele apăreau din nou. Nu ne-am dat seama…

— Ne-am înșelat, a continuat tata, cu aceeași voce sigură și puternică.

— Ați ascuns doar simptomele, nu-i așa? am întrebat eu, fără să mă aștept la un răspuns. Slăbindu-mi magia, boala nu a progresat atât de repede. Mi-ați luat viața, încetul cu încetul, iar acum…

— Nu am avut de ales! a strigat el, pierzându-și firea pentru prima dată chiar când a înfipt acul în antebrațul meu. Nu știam dacă boala se va răspândi, dacă Shalla…

A spus-o. Firește. Shalla. Speranța familiei noastre. Cel mai promițător mag din familia noastră. Trebuia protejată cu orice preț.

— Pentru că o iubiți, am spus eu.

Tata s-a înfuriat.

— Fac ce este bine pentru familia noastră! Pentru casa noastră. Pentru neamul nostru. Dacă întunecimea va pune stăpânire pe tine și îți vei redobândi magia, vei deveni o amenințare pentru clanul nostru, așa cum a fost și mama! Nu pot îngădui să se întâmple una ca asta. Nu voi îngădui să se întâmple asta.

Mi-a injectat următoarea picătură de cerneală în braț. Cu toate că era extrem de furios, mișcările lui erau atente, precise. Controlate.

În acel moment, mi-a trecut prin minte un gând – acea idee disperată, deșartă, care îți vine atunci când ești înverșunat, iar mintea ta nu poate să înțeleagă faptul că ai pierdut deja.

— Ai jurat! am exclamat eu. I-ai spus lui Ferius Parfax că mă vei ierta! I-ai dat cuvântul.

Tata s-a oprit, doar pentru o clipă. Când s-a uitat la mine, ochii îi erau plini de vină și de tristețe. S-a aplecat și m-a sărutat pe frunte.

— Te-am iertat, Kellen, pentru că ne-ai făcut familia de rușine, pentru că ai adus întunericul în casa noastră. Apoi s-a întors și a muiat acul în metalul topit. Acum, este rândul tău să mă ierți.

27
Adevărul

Durează șase nopți să tatuezi benzile unui copil Jan'Tep, câte una pentru fiecare dintre discipline: fier, ambră, mătase, nisip, sânge și suflare. Mai întâi, trebuie să dobândești minereurile din minele care se află la mare adâncime sub oază. Apropierea de mine îi îmbolnăvește pe magi, prin urmare Sha'Tep sunt angajați ca să îndeplinească această sarcină. Minereurile trebuie transformate repede, cu ajutorul substanțelor chimice și al focului în stare lichidă, folosită pentru cerneală, înainte ca extracția lor din pământ să le facă toxice. Fiecare minereu în stare lichidă trece printr-un proces specific, are propriile caracteristici complexe și prezintă pericole specifice, iar magul care le pregătește trebuie să o facă încet, metodic, fără șovăire. Fără remușcare.

În timpul zilei, zăceam legat pe masă, cu mintea încețoșată din cauza drogurilor pe care mama mă obliga să le beau. Știam că mă vor dezlega la un moment dat ca să mă spele, deoarece masa de sub mine era curată, deși sunt sigur că făcusem pe mine de câteva ori. Noaptea, la lumina lunii care pătrundea prin fereastră, ei își reluau activitatea de a-mi sigila benzile. Iar eu aveam aceeași atitudine în fiecare noapte: țipam scandalizat, imploram îndurare. Tata și mama încercau să mă facă să înțeleg că aceasta era soluția cea mai bună – pentru familia noastră, pentru clanul nostru și pentru neamul nostru. Eu îi făceam mincinoși, monștri și juram că mă voi răzbuna pe lume de parcă demonul ar fi pus deja stăpânire pe mine.

Nimic din toate astea nu conta. Eram ca într-o clepsidră, unde orele se scurgeau odată cu nisipul. Tata mi-a sigilat o bandă încet, dar sigur, apoi a trecut la următoarea. Eram aproape convins că banda aurie pentru magia de nisip era închisă, împiedicându-mă pentru totdeauna să fac acele vrăji care mi-ar fi permis să văd departe sau să descopăr cunoașterea secretă. Și banda de fier era sigilată. Nu voi mai putea face niciodată o vrajă de protecție, care să mă apere pe mine sau pe altcineva. Ei își continuau treaba, de la cea mai puternică

formă de magie la cea mai slabă. În scurt timp, tata avea să sigileze banda argintie, luându-mi pentru totdeauna magia de suflare care îmi aparţinuse pentru câteva clipe preţioase.

Când rămâneam fără voce, zăceam întins şi ascultam sfârâitul flăcărilor mangalurilor, punctat de zgomotul pe care le scoteau acele atunci când tata le muia în cazanele mici. Uneori, o auzeam pe mama plângând deasupra mea. O dată cred că a plâns şi tata.

Am vrut să întreb despre Shalla şi dacă Ferius se întorsese cu ea. Însă ştiam că nu se întorsese, pentru că, deşi uram totul pe lumea asta, cumva ştiam, fără nici cea mai mică urmă de îndoială, că, dacă Ferius Parfax ar fi aflat la ce eram supus, ar fi doborât uşa cu piciorul şi ar fi dat foc acestui loc. Ar fi rămas locului, cu o ţigară de trestie în gură şi cu cărţile de joc din oţel ascuţit în mână. „O femeie doboară uşi şi pe toţi care îi stau în cale atunci când un copil este torturat", ar spune ea.

Tocmai de aceea am ştiut că nu ea venea să mă salveze atunci când am auzit un ciocănit politicos, aproape sfios, la uşă.

— Nu ne deranjaţi, a spus tata.

Ciocănitul s-a repetat, apoi cineva a prins de clanţă.

— Pleacă! a poruncit tata. Uşa e încuiată pentru un motiv.

O voce a strigat din partea cealaltă a uşii, însă din locul unde mă aflam eu, legat de masă, cuvintele erau înăbuşite, incoerente. Părinţii mei le-au ignorat.

Apoi s-a întâmplat ceva ciudat. Am auzit un sunet scos de ceva greu care s-a trântit în uşă. Tata şi-a ridicat privirea şi a clipit enervat, apoi sunetul s-a auzit din nou. A treia oară, am văzut cum balamalele au început să slăbească, iar tata s-a ridicat în picioare. A patra oară, acestea au cedat de tot şi uşa s-a deschis larg.

— Pe toţi strămoşii! a exclamat unchiul Abydos. Este adevărat! Îi sigilezi magia propriului fiu!

— Pleacă de-aici, Abyods, l-a avertizat tata. Nu este treaba unui Sha'Tep ce se întâmplă aici.

El amintise în mod intenţionat statutul unchiului meu, arătându-i astfel că erau rude de sânge, nu şi de rang.

— Nu face asta, Keo, l-a implorat unchiul meu. Nu ştii dacă este cu adevărat vorba despre întunecime. Există teste pe care le-ai putea…

Tata a așezat cu grijă acul pe masă.

— Nimeni nu mi-a mai spus „Keo” de foarte mult timp.

S-a apropiat de unchiul meu. Nu cred că îi mai văzusem vreodată astfel, stând față în față, ca niște egali.

— Acum sunt Ke’heops, mag Jan’Tep și capul acestei familii. Ai face bine să îți amintești acest lucru și să îți cunoști locul.

Mama s-a ridicat în picioare.

— Vă rog să încetați, amândoi. Nu ajută la nimic.

Atunci când un Jan’Tep i se adresează unui Sha’Tep, acesta din urmă își pleacă mai totdeauna privirea. De fapt, eram aproape convins că nu observasem niciodată ce culoare au ochii unchiului meu, deoarece el își cobora întotdeauna privirea sau se uita în altă parte atunci când unul dintre noi îi vorbea. În acel moment nu făcea asta.

— Kellen este nepotul meu, Bene’maat. N-am să-ți îngădui să...

Tata și-a ridicat mâna din senin, cu o mișcare mult prea rapidă ca să fie o vrajă. Am auzit o plesnitură și abia atunci mi-am dat seama că îi trăsese o palmă unchiului meu.

— N-ai să-mi îngădui? Nu ești în măsură să îngădui ceva, Abydos. Ești membru al acestei gospodării, nu al acestei familii.

— Ke’heops, te rog, ești obosit, a început mama. Este... ne este greu tuturor. Poate că dacă i-ai explica lui Abydos motivul pentru care...

Tata și-a ridicat mâna din nou, întrerupându-i discursul.

— Capul unei case Jan’Tep nu îi dă explicații unui servitor Sha’Tep.

— Lovește-mă din nou, Keo, a spus unchiul meu, pe un ton aproape ademenitor. Mai bine, uită de marile tale puteri magice. Luptă-te cu mine așa cum o făceam înainte ca drumurile noastre să se separe. Arată-mi ce fel de bărbat ești atunci când nu te ascunzi după scutul de magie.

Tata și-a strâns pumnii. Abydos nici măcar nu s-a clintit. Pentru prima oară, m-am întrebat cum fusese tata în copilărie. Fusese cum eram eu, un băiat mic și sfrijit, care încerca să supraviețuiască așa cum putea mai bine, așteptând să își dobândească puterile? Îmi era greu să-mi imaginez, însă aici și acum el părea cumva mai mic decât Abydos.

Am simţit-o pe mama schimbându-şi puţin poziţia în spatele meu. Mânecile ei din mătase au foşnit uşor când ea și-a întins mâinile în față și am știut că se pregătea să facă o vrajă.

— Te vei lupta și cu mine, Abydos? Să uit și eu de magie, ca să mă poţi lovi cu dușmănia pe care o văd acum în ochii tăi?

Unchiul meu părea de-a dreptul uluit, de parcă mama I ar fi plesnit de două ori mai tare decât o făcuse tata.

— Bene'maat... Kellen este fiul tău. Cu siguranță există o altă cale prin care...

— Nu mai există decât o singură cale, a spus tata. Şi-a întors capul spre mine. Fie îi sigilez magia, astfel încât întunecimea să nu se poată hrăni cu ea, știind că apoi voi fi nevoit să îl trimit în exil pentru totdeauna, ca să rătăcească singur departe de toţi cei care i-ar putea recunoaşte boala şi l-ar putea vâna, fie îmi omor băiatul cu propriile mâini, ca să îmi apăr neamul. S-a întors din nou spre Abydos. Ce alegi, frate?

Unchiul meu a şovăit preţ de o clipă şi am văzut cum înverşunarea îi dispare treptat. El și-a pironit ochii în pardoseală și nu și i-a mai ridicat când a vorbit:

— Voi pregăti ceva de mâncare. Kellen va trebui să-și recapete forțele după ce veți termina pe ziua de azi.

Abydos urma să încalce pentru a treia oară regula care spunea că mâncarea era servită la masă, împreună cu familia. Acesta era, într-un fel sau altul, un ultim act de rebeliune din partea unchiului meu.

Ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, de parcă ordinea și disciplina se aşternuseră din nou în lume, tata a spus:

— Ar fi bine-venită, Abydos. Mulțumesc.

Apoi s-a întors la masa de lucru, unde eu eram legat cu acele curele din piele care îmi muşcau din carne de fiecare dată când încercam să mă eliberez, și, cu mare grijă și minuţiozitate, a continuat să-mi distrugă viitorul.

Dimineaţa următoare m-am trezit ameţit de lumina soarelui care pătrundea prin fereastră și am auzit o voce care răzbătea până sus din grădină.

— Kellen?

Era o voce de femeie. „Ferius?" mi-am zis. Nu, era prea tânără.

„Shalla?” Nu, nu era suficient de arogantă. Având în vedere că nu existau prea multe femei în viaţa mea, ar fi trebuit să o recunosc mai repede, însă, în apărarea mea, trebuie să spun că eram destul de tare drogat, plus că nu aş fi crezut că ea îmi va mai vorbi vreodată.

— Nephenia? am întrebat eu.

Vocea mea era un șuierat răgușit care nu cred că a trecut mai departe de dinţi, darămite să răzbată prin fereastră până jos, la cinci metri sub mine, unde trebuie să fi stat ea. Am încercat din nou, însă nu am reușit să scot nici măcar un geamăt, darămite un strigăt.

— Kellen, sunt… eu.

„Există multă greutate în acest *eu”* mi-am zis. Habar nu aveam ce însemna, desigur, însă era plăcut că aşteptasem atâta timp pentru un cuvânt atât de simplu.

— Kellen, ştiu că eşti supărat, dar…

Cred că a mai spus ceva, însă eu m-am împotmolit la „eşti supărat.” De ce trebuia să fiu supărat? Nephenia fusese cea care mă drogase și apoi mă legase de masă în camera de studiu a mamei mele, doar ca să mă împungă cu ace noapte de noapte?

„Cupru.” Cuvântul a apărut din senin. „Cupru pentru ambră. Cupru pentru vrăji de foc, pentru fulger.” Noaptea trecută, tata îmi sigilase banda de cupru din jurul antebraţului stâng, împiedicându-mă pentru totdeauna să mai folosesc o formă de magie.

— ...Ferius, a zis Nephenia.

„Ce-i cu Ferius?”

Am încercat să mă concentrez la ceea ce îmi spusese cât timp eu cugetasem la magia de cupru.

— ...măști, dar nimeni nu a…

Cineva văzuse când Ferius fusese atacată de un grup de bărbaţi cu măști în afara orașului – asta era. Dacă nu cumva tocmai inventasem asta? La naiba! De ce nu puteam gândi limpede?

„Poţiunile mamei, idiotule. Nu poţi gândi limpede, aşa că nu mai încerca.”

Bine, fără concentrare, fără a gândi limpede. Ce-mi mai rămânea? „Gândește logic.” Nephenia se afla sub fereastra mea. Nu s-ar fi aflat acolo dacă ar fi ştiut despre întunecime, aşadar părinţii mei păstraseră secretul. Mă striga de afară, din grădină, ceea ce însemna

că trebuie să fi încercat deja să mă vadă, dar fusese gonită de la ușa de la intrare.

— ...când vreţi tu şi Shalla să...

„La naiba, ce spusese despre Shalla?” Ceva despre Shalla și despre mine, ceea ce însemna că Nephenia credea că sora mea era acasă, aşadar părinţii mei trebuie să îi fi spus lui Osia’phest că ne vor trimite la lecţii.

„Asta dacă nu cumva Shalla s-a întors acasă?”

Nu, nu era posibil aşa ceva. Ar fi venit să mă vadă. Chiar dacă ar fi fost de acord cu decizia părinţilor mei de a-mi sigila magia, ea ar fi găsit o cale prin care să se furişeze la mine şi să-mi spună că era doar vina mea şi că ar fi trebuit să-mi dau silinţa mai mult.

„În regulă, ce-avem?”

Shalla dispăruse, iar părinţii mei ascunseseră acest lucru, aşa cum ascunseseră atât faptul că eram atins de întunecime, cât şi faptul că îmi sigilau magia. Cineva spusese că văzuse când Ferius fusese atacată şi răpită de nişte bărbaţi cu măşti, care trebuie să fi avut legătură cu bărbaţii care ne atacaseră pe Shalla şi pe mine în pădure, atunci când am încercat să invocăm spiritele ocrotitoare.

„Nu-i rău pentru cineva care este complet ameţit şi drogat, mi-am zis. Nu-i rău deloc.”

Doar că eram aproape convins că nimeni nu o va căuta pe Ferius și nimănui nu îi va păsa că ea fusese luată prizonieră.

— Nephenia? am strigat eu, vocea mea răsunând puţin mai tare.

Nu am primit niciun răspuns, ceea ce mi s-a părut o neobrăzare până când am observat că lumina strălucitoare a soarelui dispăruse și fusese înlocuită de amurgul cenușiu.

Orele se scurseseră. Adormisem. Întunericul mi se părea că seamănă cu o pătură în care fusesem învelit. În curând părinţii mei aveau să intre din nou în încăpere, pentru a începe, pentru a începe sigilarea următoarei benzi. Oare urma magia de sânge de astă dată? Sau poate cea de suflare? Oare ajunseseră deja la ultima și cea mai slabă bandă?

În ciuda efectului constant al drogurilor, care mă linișteau, și a curelelor din piele, care mă ţineau ţintuit locului, am simţit un impuls copleşitor de a face ceva, orice, ca să îi rănesc pe părinţii mei.

Pentru că, în realitate, nu puteam săvârși niciun act de violență, am început să plâng și, printre sughițuri, am spus:

— Nu mai ești tatăl meu, Ke'heops. Nu mai ești mama mea, Bene'maat. Sunteți doar doi oameni îngrozitori care m-au legat și mi-au luat viața. O să vă omor pe amândoi într-o zi. Am să-i omor pe toți locuitorii orașului ăstuia nenorocit.

Chiar în timp ce rosteam aceste cuvinte, știam că nu erau nimic altceva decât niște cuvinte rostite la supărare de un copil care se răzvrătea împotriva tuturor. Tocmai de aceea am fost surprins când o față blănoasă, maro cu negru, a apărut la marginea ferestrei mele și, printre mârâituri, mi-a spus:

— Vrei să-i omori pe toți locuitorii din oraș? Acum vorbim pe limba mea, puștiule.

28

Negocierea

A existat un moment, atunci când pisica-veveriţă şi-a făcut apariţia pentru prima oară la fereastra mea, când am crezut că aveam halucinaţii. Eram drogat, la urma urmei, și legat de masă de câteva zile.

— Ești simplu, puștiule? m-a întrebat creatura.

— Simplu?

— Încet la minte. Prostuţ. Tăntălău. Idi...

— Am înțeles, am spus. Răspunsul este nu.

Animalul și-a vârât laba prin despărţitura îngustă de zece centimetri care despărţea cele două panouri orizontale de sticlă, cu rame din lemn. Acestea erau proptite într-un levier care putea fi descuiat de o cheiță. Când eram mai mic, încercam ore în şir să găsesc o modalitate prin care să le deschid, folosind de la ace subţiri din oţel până la ciocane din lemn.

— N-o să le poţi deschide, l-am anunţat pe animal în timp ce el bâjbâia cu laba. Singura cale este dacă ai...

Închizătoarea a alunecat de pe levier, apoi pe jos. Cele două jumătăţi ale ferestrei s-au deschis larg, iar pisica-veveriţă s-a căţărat pe pervaz și s-a așezat pe labele din spate.

— Cum ai reușit? am întrebat-o eu.

— Ce anume?

— Să desfaci încuietoarea.

Animalul s-a uitat la mine cu o expresie nedumerită întipărită pe botul lui blănos, ţinându-și capul înclinat într-o parte.

— Parcă ziceai că nu eşti simplu.

O altă voce cârâitoare s-a auzit afară. Părea să-l enerveze. El și-a întors capul spre fereastră.

— A fost o glumă, a zis el. Încerc să fiu prietenos.

— Ai adus un alt...

Am realizat că nu știam cum să mă adresez animalului. Preferau să li se spună pisici-veverițe sau *nekheki?*

— A insistat și ea să vină, a zis el, întorcându-se la mine.

Și-a ridicat umerii la urechi, apoi i-a lăsat să cadă din nou. Am interpretat gestul lui ca pe o ridicare din umeri.

— Femelele! Am dreptate?

Habar n-aveam despre ce vorbea.

— Mda, femelele, am spus, apoi, simţindu-mă stânjenit, am întrebat: Ai un nume?

El mi-a cârâit ceva, apoi, văzând nedumerirea de pe faţa mea, a repetat.

— Reichis? am întrebat eu.

— Pe-aproape.

A sărit de pe pervaz pe masă, apoi s-a târât pe pieptul meu, agăţându-se cu ghearele de cămașa mea. M-am abţinut să îl scutur de pe mine. Văzusem de ce erau în stare acele gheare.

— Așadar, a spus el, privindu-mă cu acei ochi negri ca mărgelele, probabil că ar trebui să începem negocierile.

— Negocierile?

El a expirat aerul care mi-a intrat direct în nări. Era dezgustător.

— Ești sigur că nu ești...

— Nu sunt simplu, am spus eu, iritarea înlocuind temporar neliniștea pe care o simţeam. Doar că nu am mai... negociat niciodată cu o pisică-veveriţă, atâta tot.

— Nu mai spune!

El s-a așezat pe pieptul meu, sprijinindu-se pe labele din spate în timp ce își plimba privirea prin camera de studiu a tatălui meu, oprindu-se la fiecare fleac strălucitor și instrument din metal.

— E frumos aici la voi, a zis.

Și-a ridicat labele până sub mustăţi și a început să își lovească ghearele între ele în timp ce dădea încântat din coada stufoasă.

— De ce faci asta? l-am întrebat, devenind brusc bănuitor.

Reichis a părut surprins.

— Ce anume? Nu fac...

— Baţi din labe.

— Ba nu, a zis el, lăsându-și-le imediat jos.

— Ba da. Te-am văzut. Ce înseamnă?

El a șovăit.

— Este... este ceva ce fac semenii mei atunci când sunt, știi tu, intimidați de o minte superioară. El și-a coborât privirea la mine. Tocmai de aceea te voi elibera în schimbul a doar patru... sau cinci din nimicurile astea de pe-aici.

— Cinci?

Nu știu sigur de ce mă deranja această cifră. Deși niciunul dintre acele obiecte nu îmi aparținea, aveam senzația că încerca să mă păcălească.

— E un târg bun, puștiule. Crede-mă. El m-a privit și a început să clipească într-un fel ciudat, repetitiv. Îți dorești acest târg, puștiule. Vrei să spui da.

Deși experiența mea cu pisicile-veverițe era limitată, exista o conexiune între noi care mă ajuta să-mi dau seama ce făcea.

— Încerci să mă hipnotizezi? l-am întrebat.

— Poftim? Nu. A încetat să mai clipească. Nici măcar nu știu ce înseamnă. Hipnotizare? N-am auzit de ea!

— Ești un mincinos jalnic, i-am spus.

Părea sincer ofensat de remarca mea.

— Sunt un mincinos excelent, a mârâit el, dezvelindu-și dinții la mine. Dacă vei spune cuiva altfel, voi...

A fost întrerupt din nou de cârâitul de afară.

— Lasă-mă în pace, pe toți zeii! a bombănit el.

„Pisicile-veverițe au zei?"

El a început să cârâie către celălalt animal de sub fereastră, însă prea repede ca eu să pot înțelege ce îi spunea. Apoi, s-a întors la mine și a bombănit:

— Fie. Uite, puștiule, dacă tot m-ai salvat, teoretic, din mâinile celorlalți ticăloși, te voi elibera și eu din situația asta neplăcută în care te afli acum, fără să-ți cer ceva în schimb. El s-a întors și a cârâit din nou prin fereastra deschisă. Chiar dacă am împiedicat-o pe proasta de soră-sa să se lege de potaia aia bolnavă, că doar așa am și fost înhățat.

Mișcările din casă ne-au atras atenția. Atunci mi-am dat seama că luna răsărise deja și că, în curând, părinții mei aveau să vină și să înceapă să îmi sigileze următoarea bandă. „O, spirite ale primilor magi, m-am rugat eu, vă rog, nu îi lăsați să mă chinuie din nou."

— Hei, puştiule! a zis Reichis, adulmecându-mi brusc faţa. Înghite-ţi lacrimile. Avem treabă de făcut.

— Nu plâng, am spus eu.

El a râs.

— Cine este acum un mincinos jalnic?

Înainte să apuc să răspund, el s-a târât până la legătura care îmi imobiliza încheietura mâinii drepte. A apucat-o cu dinţii, trăgând de ea într-o parte câteva secunde, apoi în cealaltă, gâdilându-mi încheietura cu mustăţile şi vârându-mi în nas coada stufoasă. Mi-era teamă să nu mă apuc să chicotesc ca un idiot, însă, în mai puţin de un minut, el reuşise să desfacă prima legătură.

— Crezi că o poţi desface pe cealaltă? m-a întrebat el. Eu mă voi ocupa de glezne.

Mi-am întins mâna şi am început să desfac legătura din jurul încheieturii stângi. Mă simţeam puţin ruşinat că îmi luase mai mult timp decât îi luase lui.

— În regulă, a zis el, când toate cele patru legături au fost desfăcute, iar el sărise din nou pe pervaz. Eşti liber, puştiule. Văzând că nu mă mişc, el mi-a făcut semn cu laba să plec. Haide, păsărică. Ia-ţi zborul. Ia-ţi zborul acum.

Pisicile-veveriţe se dovedesc a fi nişte ticăloase sarcastice.

Încercând să nu fac zgomot, m-am dat de jos de pe masă şi am rămas în picioare. S-a dovedit a fi o idee neinspirată, deoarece, o clipă mai târziu, zăceam întins pe jos.

Am auzit din nou cârâitul care răzbătea de afară.

— Am uitat, bine? a cârâit înapoi Reichis. A sărit jos, lângă mine. Eşti încă sub influenţa drogurilor, puştiule, şi te-au ţinut legat câteva zile, aşa că ţi-ai cam ieşit puţin din formă.

— Puţin?

Singurul motiv pentru care nu ţipasem atunci când mă izbisem de pardoseală era acela că abia dacă-mi simţeam faţa. M-am ridicat în patru labe, încet şi stângaci. Mi-era imposibil să ies pe fereastră.

— Nu-ţi face griji, mi-a zis Reichis, văzându-mi nesiguranţa. Am adus ceva ce va fi de ajutor. El şi-a deschis gura, şi-a vârât laba înăuntru şi a scos la iveală ceva mic şi verde. Este o plantă medicinală. O să te pună pe picioare într-o clipită.

— Vrei să mănânc ceva ce-ai ţinut în gură?

El a arătat cu laba spre trupul său.

— Vezi vreun buzunar? Buzele lui subţiri s-au întins ca într-un rânjet. Aş fi putut-o vâr şi în alt loc, desigur.

Câh!

— E în regulă. Mersi.

Am întins mâna ca să iau frunza verde din laba lui, însă atenţia mi-a fost atrasă de discuţia de pe coridor.

Vocea mamei era slabă, obosită.

— Trebuie să ne mai odihnim o zi, Ke'heops. Abia dacă te poţi ţine pe picioare. Efortul este prea mare.

— Nu, a răspuns el. Nu cred că îl mai auzisem vreodată pe tata atât de obosit. Voi termina treaba asta. Am nevoie doar de... o clipă.

O cheie zgâria încuietoarea, de parcă nu reuşea să găsească gaura.

— Of, la naiba, a zis Reichis, luându-mi planta.

— Ce faci? l-am întrebat în şoaptă. În mai puţin de un minut, părinţii mei vor intra pe uşă.

— Tocmai asta-i problema, puştiule. Chiar dacă vei mânca planta, va dura ceva timp până îţi va ajunge în stomac, apoi în sânge.

Aproape că am înnebunit de frică la gândul că voi fi descoperit de părinţii mei, că voi fi legat din nou de masă, de astă dată mult mai strâns, ceea ce ar fi însemnat că nu aş mai fi putut scăpa niciodată. M-am întors disperat spre Reichis.

— Ajută-mă, i-am spus. Te rog, nu pot... Atunci am observat că îşi vârâse planta în gură şi o mesteca. Ce faci?

— Dă-mi braţul, mi-a spus, cu gura plină de spumă verde.

— Ce? De ce...

El a mârâit, apoi şi-a întins labele şi m-a apucat de încheietura dreaptă. Înainte să-mi dau seama ce se întâmpla, el m-a muşcat tare, înfigându-şi colţii în carnea mea. Mi-a venit să ţip din cauza şocului şi a durerii, apoi am simţit că se schimbă ceva în mine. Am simţit ca şi cum o flacără mi-ar fi străbătut braţul, ajungând în piept, apoi răspândindu-se în tot corpul. Odaia s-a luminat, fiecare culoare fiind mai strălucitoare, mai clară. Puteam gândi limpede din nou. Şi, mai important, simţeam cum îmi recăpătăm forţa în membre.

— Dă rezultate mai bune atunci când pătrunde în sânge, mi-a

explicat Reichis, sărind pe pervaz. S-a uitat cu jind la borcanele și instrumentele din camera de studiu a tatălui meu. Dacă vrei să iei cu tine o amintire, puștiule, acum e momentul. Mă îndoiesc că vei vrea să te întorci aici prea curând.

Nu mă puteam gândi la ceva ce mi-aș fi dorit ca amintire de la părinţii mei, apoi am zărit pachetul de cărţi de joc pe care mi-l dăduse Ferius, pe un raft mic de lângă masă. Deasupra se aflau cartea de joc din oţel tăios și cea roșie-închisă. Le-am înșfăcat și le-am vârât în buzunarul pantalonilor.

— Să mergem! am spus eu, căţărându-mă pe fereastră și ieșind în aerul nopţii. Am luat tot ce îmi trebuie din locul acesta.

29

Ascunzătoarea

Am coborât spalierul din lemn prins de peretele casei și am ajuns în grădină. Într-o zi normală, mi-ar fi luat zece minute să fac asta fără să-mi frâng gâtul, însă sub influența plantei tămăduitoare, am ajuns jos în mai puțin de un minut.

— Cum reușiți voi, golașii, să scăpați de animalele de pradă dacă vă mișcați atât de încet? m-a întrebat Reichis, care stătea în continuare cocoțat pe pervazul ferestrei.

El a sărit, întinzându-și brațele și picioarele. Membrana blănoasă i s-a umflat în aer, iar el a planat în jos fără efort, trecând pe lângă capul meu cu un șuierat și aterizând la câțiva metri de mine. Fără să se oprească, a sărit afară din grădină, ajungând pe stradă. L-am urmat cât am putut de repede, chiar foarte repede, având în vedere faptul că eram desculț.

Am străbătut în fugă străzile și aleile din cartierul meu, rămânând în umbră și evitând locurile unde se adunau oamenii. Mă străduiam din răsputeri să nu mă gândesc la semnele negre pe care le aveam în jurul ochiului stâng, la durerea care îmi stăruia în antebrațe, după ce părinții încercaseră să îmi sigileze benzile pentru totdeauna, și la faptul că nu voi mai trăi niciodată viața pe care mi-o imaginasem mereu.

„Shalla și Ferius sunt acolo, undeva. Concentrează-te la asta."

Reichis părea să cunoască foarte bine orașul, deoarece ne conducea pe cărăruile înguste dintre case, prin grădinile altor oameni care, întâmplător, dădeau în alei întunecate.

— Cum de cunoști atât de bine orașul? l-am întrebat, alergând în urma lui.

— Sunt un profesionist, puștiule. Supraveghez casa în care locuiești de zile bune. Am descoperit ruta asta în prima noapte.

„Pisicile-veverițe au meserii?"

Reichis și cealaltă pisică-veveriță mențineau ritmul susținut, lucru care mă împiedica să îmi trag răsuflarea. Ne-am oprit în loc abia când

am ajuns lângă o clădire arsă, cu un etaj, de la marginea cartierului Sha'Tep.

— Poţi merge să-ţi verşi măruntaiele acolo, dacă vrei, mi-a spus el, arătând cu botul înspre o uşă înnegrită, care atârna într-o ţâţână.

— Nu-mi vine să vomez. De ce crezi asta? l-am întrebat.

Reichis s-a apropiat de mine şi m-a adulmecat.

— Sigur vei voma, puştiule.

Am simţit cum mă ia un val de greaţă. Am fugit în clădire şi am căzut în genunchi. Din gură mi-a ţâşnit un lichid verde, spumos, şi am început să tuşesc incontrolabil.

— Mda, a cârâit încet în spatele meu pisica-veveriţă. Ar fi trebuit să-ţi spun, probabil, că planta tămăduitoare are câteva efecte secundare neplăcute.

— Serios? am zis eu, ştergându-mă la gură cu mâneca, doar ca să mă ia din nou un val de greaţă.

Am rămas în genunchi, incapabil să mă mişc, în timp ce stomacul mi se întorcea pe dos. Afară începuse să plouă mărunt, lucru neobişnuit pentru acea perioadă a anului. Picăturile de ploaie răpăiau pe acoperişul din şipci, pătrunzând prin găuri şi aterizându-mi pe ceafă şi pe gât în timp ce eu îmi goleam măruntaiele pe pământ. „Vreau să mor, mi-am zis. Vreau să mor aici şi acum."

Reichis s-a apropiat agale de mine şi s-a aşezat în fund.

— Nu poţi... ştii tu?

A făcut o mişcare circulară ciudată cu laba.

— Ce?

— Să faci o magie sau ceva. N-ar trebui să te pricepi la asta?

Atenţia ne-a fost atrasă de un cârâit, urmat de un mârâit slab care venea de afară, dar Reichis nu a părut îngrijorat.

— A, da, a spus el, întorcându-se din nou la mine. Acum eşti invalid.

— Nu sunt invalid. Sunt doar...

Doar ce? M-am uitat la antebraţe, unde părinţii mei îmi tatuaseră contra-sigilii în cinci dintre cele şase benzi. Fier, ambră, nisip, mătase, sânge... Cernelurile metalice pe care mi le tatuase tata erau groase şi aveau o formă perfectă, de parcă ar fi fost nişte cătuşe topite în piele. Cătuşele puteau fi desfăcute. Acestea, însă, nu. Nu îmi mai

rămăsese decât banda de suflare, cea mai slabă dintre cele șase.

— Hei, puștiule, a zis pisica-veveriță. Iar ți s-a spart țeava.

— Nu plâng.

El a pufnit încet.

— Sigur. Cred că magia ta de Jan'Tep cheamă ploaia să-ți curgă din ochi.

— Ești un spirit ocrotitor jalnic, știai asta?

Am primit drept răspuns un mârâit. Blana i s-a zbârlit și jur că, brusc, părea mai întunecată; am observat dungi argintii pe părțile laterale.

— Noi suntem cei mai mari prădători din lume, ai înțeles? Atunci când diavolii vor să-și sperie puii ca să fie ascultători, știi ce fac?

— Nu știam că diavolii au copii.

— Îi amenință că le vor aduce pe pisicile-veverițe ca să le mănânce ochii, asta fac! Noi nu suntem spiritele ocrotitoare ale nimănui. Ce crezi că sunt? Vreun șoim supus și fără minte care îți aduce șoareci de câmp din care să ciugulești în timp ce tu lenevești cât e ziua de lungă?

— Spiritele ocrotitoare nu fac asta.

El s-a uitat în altă parte și și-a fluturat laba în aer.

— Mă rog. Șterge-te la gură. Arăți de parc-ai suferi de turbare.

Mi-am șters cu mâneca de la cămașă ultimele urme de spumă verde de la gură.

— Să înțeleg că toate poveștile cum că neamul tău i-au slujit pe Mahdeki n-au fost decât niște legende?

— Mahdekii nu aveau spirite ocrotitoare, a răspuns el. Noi am fost mai mult... parteneri de afaceri.

— Parteneri de afaceri?

El s-a uitat la mine și și-a ridicat bărbia.

— Hai să zicem că noi și Mahdekii aveam câțiva dușmani comuni. Neamul tău, în general.

— Atunci, de ce mă ajuți?

Pisica-veveriță s-a apropiat agale de ușa care dădea afară și a scos un cârâit puternic.

— Bună întrebare. De ce *te* ajut?

A urmat o serie de cârâieli și mârâituri, însă eu nu am înțeles

nimic. Când Reichis s-a uitat din nou la mine, a bombănit:

— Femelele.

— Cum se face că pe tine te înţeleg, dar pe celelalte pisici-veveriţe nu? l-am întrebat.

Reichis şi-a ridicat privirea la mine.

— Vorbeşti limba noastră?

— Din câte ştiu eu, nu.

— Atunci, ai primit răspunsul.

Nu înţelegeam logica, însă aveam impresia că el nu voia să mai discute despre acest subiect. Deoarece senzaţia de greaţă începea să-mi treacă, am dat să mă ridic în picioare. Odată ce efectele plantei dispăruseră, mi-am dat seama că eram epuizat, iar tălpile goale ale picioarelor mă dureau îngrozitor. După câteva încercări eşuate, am reuşit să mă ridic în picioare. Cu greu.

— Arăţi bine, puştiule, mi-a spus Reichis, pe un ton nu foarte convingător.

Brusc, cealaltă pisică-veveriţă a sărit înăuntru şi a mârâit.

— Minunat! a zis Reichis. S-a întors spre mine. Se vede treaba că aceasta nu este cea mai bună ascunzătoare.

— Poftim? De ce?

— Cineva ţi-a luat urma până aici. Cealaltă pisică-veveriţă a cârâit o clipă, apoi Reichis a adăugat: Sunt mai mulţi.

Majoritatea vrăjilor de urmărire sunt o combinaţie între magia de mătase şi cea de fier – mătase, ca să lege mintea celui urmărit, şi fier, ca să creeze atracţia, trăgându-l pe mag tot mai aproape de ţinta sa. Oricine putea face această vrajă pe mine acum. Părinţii mei, pentru început. Tennat şi fraţii lui nebuni. Asasinii Mahdek, însetaţi de sânge. Începeam să mă întreb cine nu voia să mă omoare sau să mă nenorocească.

— Cât sunt de aproape? am întrebat eu.

Reichis a fugit la uşă şi a adulmecat aerul.

— E greu de spus. Tot oraşul ăsta pute a golaşi. A adulmecat din nou aerul. Unul se află mai aproape. O femelă. Urechile i s-au pleoştit puţin când el şi-a dezvelit dinţii. Care va muri în curând.

— Stai... ce?

Reichis nu a răspuns, ci s-a lăsat la pământ, încordându-şi muşchii

labelor din spate, gata de atac, și legănându-și coada. Eu auzeam ploaia care cădea afară şi, dincolo de ea, zgomotul uşor de paşi care se apropiau.

— O, ce-o să ne mai distrăm! a mârâit Reichis.

Eu m-am furişat lângă uşă, lipindu-mi spatele de peretele alăturat. Am vârât încet mâna în buzunar şi am scos cartea de joc din oţel, pe care mi-o dăduse Ferius.

— Kellen? a strigat o voce de afară. Ești înăuntru?

Nephenia.

Ea și-a făcut apariţia în prag. Cu degetele de la mâna dreaptă crea forma vrăjii cu ajutorul căreia îmi dăduse de urmă.

— Kellen, trebuie să ieşi de acolo! Vin oameni care...

A fost prea târziu când i-a văzut pe Reichis şi pe cealaltă pisică-veveriţă. Eu surprinsesem mişcarea cu coada ochiului şi, făcând cea mai neinspirată mutare din viaţa mea, am păşit în faţa Nepheniei, cu braţele deschise.

— Reichis, nu!

Dacă nu aţi fost niciodată atacaţi de o pisică-veveriţă, cu fălcile deschise, ghearele scoase, membranele zburătoare desfăcute şi o privire turbată în ochi, atunci nici nu vă recomand.

— Reichis, oprește-te!

Nici nu mi-am ridicat bine braţul în aer, că el și-a și înfipt colţii în el. A rămas aşa preţ de o clipă, încercând să mă apuce cu ghearele. Sunt aproape sigur că micul monstru mi-ar fi smuls braţul dacă nu ar fi sărit la el cealaltă pisică-veveriţă şi nu l-ar fi apucat de gât. Reichis mi-a dat drumul aproape imediat, aterizând cu lejeritate pe jos și îndreptându-și furia către celălalt animal.

— Ea mea! a mârâit el.

Femela i-a răspuns tot printr-un mârâit.

Nephenia se ţinea aproape de mine.

— Ce se întâmplă, Kellen? Ce fac?

Reichis a început să cârâie și să mârâie aproape incoerent. Am avut nevoie de câteva clipe ca să înțeleg ce spunea.

— Nu-mi pasă ce miros răspândește! a strigat el. Ea și ceilalți golași au încercat să mă omoare!

Răspunsul celuilalt animal nu a fost nici pe-aproape la fel de

zgomotos. De fapt, a fost calm... asemenea unei șoapte. Indiferent ce i-o fi spus, Reichis s-a domolit. Părea, ei bine, cred că părea speriat. S-a lăsat jos, atingând pământul cu bărbia.

— Bine, să vorbească, a bombănit el. O voi omorî mai târziu.

— Kellen? a zis Nephenia.

Când m-am întors spre ea, am văzut că era udă leoarcă și că nu purta haine de ploaie. Părul i se lipea de față și părea îngrozită. Îmi doream foarte mult ca în acea clipă să o strâng în brațe, să o liniștesc, însă nu eram sigur că puteam avea încredere în ea.

— Ce cauți aici, Nephenia? am întrebat-o eu.

Ea și-a coborât privirea la Reichis.

— El este...? El este cel pe care l-am...?

— Torturat? a mârâit el. Pe care v-ați folosit magia voastră împuțită?

— Arată altfel, a zis ea. Nu seamănă defel cu monștrii despre care am învățat noi.

N-am știut cum să răspund, dat fiind faptul că aducea foarte mult cu cel pe care îl torturase ea, așa că m-am mulțumit să spun:

— Îl cheamă Reichis.

Dintr-un motiv sau altul, aceste cuvinte au făcut să i se rostogolească lacrimile pe obraji.

— Îmi pare foarte rău, a zis ea, plângând. Nu știu de ce noi... Îmi doream atât de mult să le arăt celorlalți că sunt capabilă. Voiam să le arăt că puteam folosi magia supremă. Când s-a întors înspre mine, expresia calmă de pe fața ei fusese înlocuită de una nefericită. Spune-i că îmi pare rău.

— Te aude, am răspuns eu.

Ea s-a întors și, dând dovadă de curaj, a îngenuncheat în fața lui Reichis. Blana i s-a zbârlit când el și-a dezvelit colții la ea și a mârâit ceva ce nu am înțeles.

— Îmi pare rău, i-a zis ea. Știu că nu am nicio scuză pentru ce am făcut.

Văzând că Reichis nu răspunde, Nephenia și-a ridicat privirea la mine.

— Oare înțelege? Nu...

— Spune-i ticăloasei că mă voi furișa în casa ei într-o noapte. Mă

voi cățăra pe fața ei și îi voi smulge urechile, iar apoi îi voi mânca ochii chiar sub nasul ei.

El emana atâta furie, încât picăturile de ploaie care pătrundeau prin acoperiș și aterizau pe blana lui sfârâiau. Nu îl puteam condamna.

— A crezut că ești un monstru, Reichis. Nu a înțeles.

— Dacă aș putea repara lucrurile, jur că aș face-o, a zis Nephenia, cu o voce rugătoare.

Era o priveliște ciudată.

El s-a zburlit.

— Fie, a hârâit el. Spune-i să-și aleagă ochiul preferat. Poate păstra unul. Și-a ridicat privirea la mine și a mârâit. Pe celălalt am să i-l mănânc.

— Ce-a zis? m-a întrebat Nephenia.

— A zis... M-am uitat în ochii lui Reichis, străduindu-mă să nu clipesc. A zis că înțelege. A zis că toți facem lucruri necugetate uneori. A zis că te iartă.

Reichis nu era impresionat.

— A, gata! Acum îți voi scoate și ție ochii, nemer...

A fost întrerupt de cealaltă pisică-veveriță, care l-a ciupit de ureche. Reichis a mârâit la ea.

— Când ești prin preajmă, zici că am spini în labe, știi asta?

Nephenia s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să te scoatem de-aici, Kellen. Tennat și frații lui au pornit în căutarea ta. Folosesc vrăji de urmărire.

— Ca tine, am zis eu.

Ea a încuviințat.

— Eu te-am găsit prima. Vraja este mai puternică atunci când există emoție... Eu te-am găsit prima, atâta tot. A clătinat din cap. Au înnebunit cu toții, Kellen. Tennat se plimbă țanțoș de colo-colo, de parcă tatăl lui ar fi deja prințul clanului. Consiliul zice că va ține alegerile în seara asta, deși asta trebuia să se întâmple abia peste câteva săptămâni.

— Nu înțeleg. Credeam că vor să se folosească de probele inițiaților ca să vadă care casă are cea mai puternică descendență.

— Tocmai asta e – îi pun pe inițiați să dea probele în seara asta,

rând pe rând. Toţi se agită, încercând să se asigure că au o vrajă secretă pentru cea de-a patra probă. Panahsi nici măcar nu mai vorbeşte cu mine. Îşi exersează vrăjile în sanctuarul familiei lui.

Cealaltă pisică-veveriţă a adulmecat aerul şi a cârâit ceva. Reichis mi-a tradus.

— Se apropie şi alţii. S-a uitat la mine. Sunt patru, toţi magi din oraşul puturos.

Nephenia şi-a închis ochii o clipă.

— Este Tennat. Foloseşte aceeaşi vrajă ca mine... există o oarecare tensiune între cele două. Şi-a deschis ochii. Kellen, trebuie să pleci de aici. Acum!

— Cum? Vor continua să mă caute.

— Mi-am aprins ieri banda pentru magia de mătase. Pot încerca să fac ceva care să îi zăpăcească, să îi facă să-mi ia mie urma. Voi folosi vrăji de diversiune ca să îi ţin pe urmele mele, iar dacă mă vor găsi, vor crede că Tennat a făcut vrăjile greşite.

— Şi dacă n-o va face? Dacă îşi va da seama...

— Nu-şi va da seama. Tennat crede că sunt doar o fată prostuţă care se joacă de-a magul.

— Nu avem prea mult timp, a cârâit Reichis. Îi aud scotocind într-una dintre casele de pe partea cealaltă a străzii.

Nephenia mi-a luat mâinile.

— Kellen, am auzit lumea vorbind. Se zvoneşte că Mahdekii sunt cei care au înhăţat-o pe sora ta. Se zvoneşte că femeia aceea Daroman, Ferius Parfax, a plecat în căutarea ei, dar că a fost prinsă şi ea.

Reichis s-a apropiat târâş de uşă.

— Hotărăşte-te, puştiule. Eu plec oricum de-aici.

I-am surprins privirea Nepheniei.

Ea a încuviinţat.

— Găseşte-o pe sora ta, Kellen. Dacă ea va participa la probele magilor din seara asta, tatăl tău va avea încă o şansă să fie ales în locul lui Ra'meth. Când m-a văzut că ezit, ea a continuat: Lasă-mă să fac asta, Kellen. Lasă-mă să fac un act de curaj o dată în viaţă.

„Cum naiba să aleg?"

— Ce trebuie să facem?

Ea și-a închis ochii și a creat forme somatice cu ambele mâini – două farmece simple, unul pentru atragere, iar celălalt pentru evitare, fiecare reversul celuilalt, unite într-o singură vrajă. Apoi, a intercalat la loc silabele de invocare. Era o chestie inteligentă, dacă e să fiu sincer. Apoi m-a îmbrățișat.

— Trebuie să întăresc legătura dintre noi. Așa, va fi mai ușor să păcălesc vraja de urmărire a lui Tennat.

Am rămas îmbrățișați o vreme, după care ea și-a luat brațele de pe mine, fără să se depărteze însă.

— Cred... cred că funcționează, a spus ea.

Nu știam cum să răspund, deoarece nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la faptul că buzele mele nu mai fuseseră niciodată atât de aproape de ale ei.

Reichis a pufnit.

— N-ai uitat că acum câteva minute vomai spumă verde, nu-i așa?

„La naiba!"

— Ar fi mai bine să plec, am zis eu.

— Nu, a spus Nephenia. Rămâi aici. Voi pleca eu prima, ca să-i atrag pe Tennat și pe ceilalți. Așteaptă până voi pleca eu, apoi du-te în căutarea Shallei.

Ea a ieșit pe ușă înainte ca eu să apuc s-o opresc.

— Stai, am spus eu. De ce faci asta?

Nephenia s-a oprit lângă ușă.

— În oază, mi-ai spus că într-o bună zi îmi voi da seama că sunt specială.

Ea s-a întors și m-a privit – o siluetă care stătea în prag, cu ploaia care cădea în jurul ei, pregătită să își riște viața pentru mine.

— M-am săturat să tot aștept.

30

Prizoniera

Următoarele câteva minute au fost de-a dreptul chinuitoare. La fiecare sunet pe care îl auzeam – fie că era o picătură de ploaie care cădea pe jos prin acoperișul șubred, fie că auzeam afară pașii servitorilor Sha'Tep care se întorceau la casele lor după o zi de muncă, fugind sau poticnindu-se în încercarea de a scăpa de ploaie – tresăream. Mă întrebam întruna dacă următorul zgomot va fi Tennat și frații lui, care mă strigau, sau țipătul Nepheniei.

— Știi, a zis Reichis, aproape că o plac pe ființa aceea umană. Poate că o voi lăsa să-și păstreze amândoi ochii.

— Drăguț din partea ta.

— Dar tot îi voi mânca o ureche.

După încă un minut, el s-a apropiat de ușă și a adulmecat aerul de afară. Nu mă puteam abține să mă întreb, având în vedere cât de arogant era ticălosul acela mic, dacă simțul lui olfactiv era atât de fin pe cât pretindea el.

— Au plecat, a zis el, apoi a adăugat: Presupun că a venit momentul să ne despărțim.

A dat să iasă pe ușă.

— Așteaptă! Stai!

Pisica-veveriță și-a vârât capul prin deschizătură.

— Ce-i?

— Credeam că mă vei ajuta! am răspuns eu, dorindu-mi pe loc ca vorbele mele să nu pară atât de disperate.

Reichis a ridicat nepăsător din umeri.

— Păi, te-am ajutat. Te-am eliberat din mâinile părinților tăi, înainte ca ei să termine... ce ți-or fi făcut. Ți-am dat o plantă medicinală și te-am scos din casă, iar acum te afli aici, în această ascunzătoare minunată, unde poți sta ferit o vreme.

— Sora mea este în pericol! La fel și Ferius. Am nevoie să mă ajuți...

— Ai nevoie? a repetat pisica-veveriță. Ai nevoie de multe lucruri,

puștiule. Mie ce-mi iese? El a venit târâș spre mine și a început să-mi pipăie buzunarele pantalonilor cu laba. Nu cred că ai ceva să dai la schimb.

— Încetează! i-am spus, împingându-l.

Dacă aş fi fost mai inspirat, aş fi luat ceva din camera de studiu a tatălui meu, ca să mă pot târgui. În apărarea mea, nu mai fusesem niciodată nevoit să pun vieţile oamenilor dragi în mâinile unor rozătoare, pe jumătate feline, atât de lacome.

— Ai spus… ai spus că există o tradiţie între neamul vostru şi Mahdeki. Ai spus că uneori vă uneaţi forţele.

— Şi?

— Fii partenerul meu de afaceri.

Cealaltă pisică-veveriţă a cârâit.

Reichis a scos un sunet care semăna cu o tuse zgomotoasă, măgărească. Am avut nevoie de o clipă să-mi dau seama că râdea.

— El? Ce-are el de oferit? A început să-mi dea târcoale, asemenea unui negustor care inspectează o marfă stricată. Nu deține nimic, nu e în stare să lupte și, din câte am văzut până acum, nu are magie. Ce motive aș avea să…

Celălalt animal a început să-l cicălească din nou. De astă dată, Reichis s-a opus, însă, în câteva secunde, femela l-a trântit pe spate după ce și-a înfipt colții în gâtul lui și-a început să-l scuture.

— Bine! a mârâit el. La naiba! Îl voi ajuta.

Femela l-a mai scuturat o dată, apoi i-a dat drumul. Cu demnitatea de care putea da dovadă cineva pus într-o astfel de situație, Reichis s-a recules și a mârâit la ea.

— Ești o mamă îngrozitoare, știi asta?

— Este mama ta?

El și-a ridicat privirea.

— Bineînțeles că e mama mea. Nu vezi asemănarea? Fără să aștepte un răspuns, el s-a apropiat agale de mine. În regulă. Vom încerca să facem chestia asta. O singură dată. Te voi ajuta să le găsești pe sora ta și pe Argosi, iar în schimb tu mă vei ajuta să obțin ceva ce-mi doresc. Dar nu sunt spiritul tău ocrotitor, s-a-nțeles? Nu sunt animalul tău de companie și nici prietenul tău. Dacă nu vei putea îndeplini partea ta din înțelegere, am plecat. Ai priceput?

— Mi se pare corect, am răspuns eu, cu ochii la cealaltă pisică-veveriță, care acum arăta la fel de calmă ca apa stătătoare.

— Întinde-ți mâna.

„Minunat! O să mă muște iar.” Gândindu-mă că acest gest făcea parte dintr-un ritual și neaflându-mă în poziția în care să pot refuza, m-am conformat. Și, de bună seamă, el și-a înfipt colții în palma mea. M-a durut mai tare decât în celelalte două dăți.

— Aveți vreo tradiție care să nu includă și mușcatul? l-am întrebat eu.

Reichis a luat-o înspre ușă.

— Asta nu-i o tradiție. M-ai scos din sărite, atâta tot.

Deoarece efectele plantei medicinale dispăruseră, mi-a fost și mai greu să țin pasul cu Reichis și cu mama lui. Înainte de răsărit, cei doi m-au condus pe străzi și pe alei, urmând un traseu atât de șerpuitor, încât, în scurt timp, eram de-a dreptul zăpăcit. Abia când ne-am oprit în fața unui zid înalt de trei metri și acoperit cu plante cățărătoare mi-am dat seama unde ne aflam.

— Ce căutăm în spatele palatului?

— Urcăm, a răspuns Reichis, sărind și cățărându-se cu ușurință până când a ajuns sus, pe zid. S-a întors și s-a uitat în jos, la mine. În liniște, dacă se poate.

Mi-a luat o veșnicie să mă cațăr. Nu a ajutat nici faptul că Reichis a râs de mine tot timpul. Când am ajuns pe zid, abia mai puteam rosti o vorbă din cauza gâfâitului.

— Nu înțeleg. Sora mea este aici?

Am auzit un foșnet ușor când mama lui Reichis s-a cățărat fără niciun efort în urma mea. Ea a cârâit ceva ce eu nu am înțeles.

— Nu știm unde este sora ta, puștiule, a răspuns Reichis. Tocmai de asta ne aflăm aici. Trebuie să vorbim cu prizoniera.

Am privit grădinile nesfârșite dintre ziduri, iar ochii mi s-au oprit la forma întunecată a colibei singuratice. Am simțit că mi se face rău. Eu crezusem că văduva mag încerca să mă ajute, sau că măcar nu făcea parte din cine știe ce conspirație care încerca să destrame clanul.

— Pe cine ține prizonier Mer'esan?

Reichis și-a ridicat privirea și și-a înclinat capul într-o parte.

— Tu chiar habar n-ai de nimic, nu-i așa? Bătrâna nu ține pe nimeni prizonier. Ea este prizoniera.

31
Închisoarea

— Presupun că era inevitabil, a zis Mer'esan când a deschis ușa colibei. Când a observat stigmatele din jurul ochiului meu, pe fața ei s-a citit o clipă compătimirea. Intră. Va trebui să le acoperim înainte să te vadă cineva.

Când am intrat, Mer'esan le-a observat pe cele două pisici-veverițe urmându-mă și a făcut o grimasă.

— Ce creaturi hidoase, nu-i așa?

Reichis a trecut agale pe lângă ea.

— Nici de capul tău nu-i cine știe ce, babornița zbârcită.

— Au și gura spurcată, a zis Mer'esan, făcându-mi semn să mă postez sub un felinar.

— Stai... Înțelegi ce spun?

— Am trei sute de ani, Kellen. Crezi că nu am suficientă magie ca să le înțeleg mințile simple?

Ea mi-a aruncat o privire disprețuitoare, care semăna uluitor de bine cu cele pe care mi le arunca Reichis. Am hotărât să nu pomenesc nimic despre această asemănare.

Mer'esan a scos dintre faldurile veșmintelor un borcan mic. A desfăcut capacul și și-a vârât un deget înăuntru, apoi a întins o cantitate mică de loțiune pe stigmatele din jurul ochiului meu. „A știut, mi-am dat eu seama. Nu doar că sunt întunecat, dar și că voi ajunge tot la ea."

— Gata, a spus ea, după ce a terminat. Mi-a întins borcanul. Ține-l la tine. Pasta se amestecă suficient de bine cu culoarea naturală a pielii, însă va trebui să te mai dai cu ea în timpul zilei pe măsură ce se va șterge. M-a apucat de falcă și m-a obligat să mă uit în ochii ei. Însă nu te va proteja, înțelegi? Magii care cunosc vrăjile vor reuși să-ți dea de urmă dacă vor dori. Și își vor dori acest lucru, crede-mă, fiu al Casei Ke.

— Există vreun leac? Ai putea...

Văduva mag s-a așezat pe scaunul ei obișnuit.

— Ce ți-am spus despre a pune întrebări al căror răspuns îl cunoști deja?

M-a cuprins deznădejdea. Avea dreptate – cunoșteam răspunsul. Părinții mei îmi mărturisiseră deja că se temuseră demult că voi ajunge în această stare. Trebuie să fi căutat peste tot un leac, numai să nu fac de rușine familia și să îi scad șansele tatălui meu de a deveni prinț al clanului. „Oare a existat fie și o clipă când m-au văzut ca pe fiul lor și nu ca pe o amenințare pentru familia noastră, care trebuia înlăturată?”

— Minunat! a cârâit Reichis, zgâindu-se la mine de pe raftul pe care stătea cocoțat. Iar plânge.

— Ba nu...

— Sunt creaturi simple, a zis Mer'esan. Oricât de șirete ar fi, nu înțeleg noțiunea de compasiune.

Mama lui Reichis a pășit în față și a mârâit înăbușit. Văduva mag și-a plecat capul drept răspuns.

— Presupun că ai dreptate, mamă. Îmi retrag cuvintele.

— Ce-a spus? am întrebat-o.

— Mi-a reamintit că neamul nostru suferă uneori de aceeași lipsă.

— Așadar, este adevărat? Ești încuiată aici?

Mi-am plimbat privirea prin coliba micuță, cu o singură încăpere, m-am uitat la îmbinările dintre pereți și pardoseală și la partea de jos a ușii. Nu am descoperit nimic care să arate că un mag era ținut captiv aici.

— Pot pleca oricând doresc, a răspuns Mer'esan.

— Atunci, nu ești prizonieră?

— Suntem cu toții prizonieri în felul nostru, Kellen.

— Da, dar...

Am tăcut când am observat expresia ciudată de pe chipul ei și am simțit că nimic din ce voi spune sau o voi întreba nu o va convinge să îmi dea răspunsul pe care îl voiam. Această expresie în sine era o explicație.

— Înlănțuire a minții, am zis eu în șoaptă, șocat că așa ceva putea subjuga puterea unui mag cum era Mer'esan.

Ea nu a răspuns nimic, doar s-a rezemat de spătarul scaunului și a privit calmă peretele din fața ei, de parcă ar fi fost o priveliște

liniștitoare. Vrăjile care îi luminau pielea pe sub veșmintele din mătase pe care le purta se mișcau și sclipeau, trăsăturile ei schimbându-se întruna. Uneori, părea tânără și frumoasă, aproape inocentă. Alteori, părea la fel de bătrână precum cineva care avea vârsta de trei sute de ani.

M-am înfuriat brusc. Cine ar fi putut-o înlănţui astfel? Cine avea o asemenea forţă? Mer'esan era mult mai puternică decât Ra'meth, chiar și decât tata. Poate dacă toţi membrii consiliului lucrau laolaltă, însă șansele erau prea slabe. Mai rămânea doar... O...

— Soţul tău. Prinţul clanului ţi-a făcut asta, nu-i așa?

Și din nou n-am primit niciun răspuns, ca și când ea nu ar fi auzit întrebarea. „Vraja de înlănţuire a minţii o împiedică să spună sau să facă orice ar împiedica acest control asupra ei." Dincolo de acel calm exterior, am văzut în ochii ei un sentiment profund de tristeţe. Tristeţe și trădare.

Mama lui Reichis s-a apropiat și s-a căţărat în poala bătrânei. Era un gest intim tare ciudat.

— Dezgustătoare creatură, a spus văduva mag, apoi a început să-i mângâie blana.

— Și dacă te-am scoate de aici? am întrebat eu. Vraja de înlănțuire n-ar...

— Îmi place coliba asta veche, a spus Mer'esan înainte să apuc să termin fraza. M-am obișnuit cu ea. Este mica mea... a părut că se luptă cu următorul cuvânt, înainte să spună în cele din urmă: oază.

„Aici se află sursa puterii ei." De aceea nu ieșea niciodată din coliba ei: doar aici avea forţa necesară să facă vrăjile care o ţineau în viaţă.

— În toţi acești ani... în care ai supravieţuit...

Oare așteptase atât de mult ca prinţul clanului să moară, iar vraja lui să se risipească?

— Lucrurile pe care le construim în viaţă dăinuiesc adesea după noi, a rostit ea absentă.

Eu am înţeles din aceste cuvinte că vraja de înlănţuire a minţii era prea puternică. Chiar dacă soţul ei se afla în pământ, ea încă era sub influenţa vrăjii.

Și-atunci? Ea își dă seama că nu va reuși niciodată să rupă vraja, că va continua mereu așa, fără să poată dezvălui adevărul până când va

muri. Nu îi mai rămăsese decât să aștepte ocazia ca cineva să pună întrebările corecte, care să desfacă lanțul.

— De aceea m-ai chemat aici în prima zi, am spus eu, știind că ea nu va răspunde. Nu te-a interesat dacă am trecut probele; ai căutat pe cineva care ți-ar putea dezlega taina. De aceea ai fost atât de interesată de Ferius. Ai crezut că poate o Argosi ca ea ar putea-o descoperi… sau te-ar putea ajuta s-o descoperi.

Dar atunci de ce nu pusese pe cineva s-o aducă aici pe Ferius? „Pentru că ar fi fost prea limpede. Vraja de înlănțuire a minții nu ar fi îngăduit acest lucru."

Mer'esan, cel mai puternic mag în viață al neamului meu, rămăsese doar cu speranța că, printr-un concurs de întâmplări exterioare și manipulări subtile, secretul ei putea fi descifrat de cel mai slab mag din clanul nostru: eu.

„În regulă, atunci, fă-o. Află secretul care o ține legată."

Am încercat să găsesc căi prin care să ocolesc vraja – vreo metodă ocolită prin care să pun întrebarea care i-ar fi putut îngădui să răspundă la ea. Însă o vrajă atât de puternică, făcută de însuși prințul clanului – probabil atunci când se aflase la apogeul puterii sale – nu putea fi ruptă de un joc inteligent de cuvinte. Nicio întrebare, nicio ghicitoare, niciun joc de-a ghicitul nu puteau dezvălui ce se afla ferecat înăuntrul ei. „Atunci, găsește altceva. Schimbă jocul cumva."

— Care-i planul, puștiule? m-a întrebat Reichis.

Într-un colț al încăperii se afla o măsuță. Am tras-o în fața lui Mer'esan și am scos din buzunarul pantalonilor pachetul de cărți de joc pe care mi-l dăduse Ferius. Le-am așezat pe masă, cu fața în sus. Patru suite, fiecare cu simbolul său: stelele albe cu șapte colțuri, pe care noi le numim „heptagramă" reprezintă suita de vrăji și neamul Jan'Tep, pavezele aurii pentru imperiul Daroman, potirele din argint pentru neamul Berabesq și frunzele negre pentru neamul Mahdek.

— Mă gândesc că un om care are necazuri, ca tine, și-ar folosi mai bine timpul decât să joace cărți cu o bătrână, a comentat Mer'esan.

— Doar un singur joc.

Mi-am trecut vârful degetelor peste suprafața cărților. Fiecare suită avea aceleași cifre, doar denumirea de jos era diferită. Cea mai mare carte din suita Daroman era regele, însă neamul Berabesq o numea

„Mare Vizir”, iar Jan'Tep, „Prinţul Clanului.” Cărţile continuau astfel, până la cel mai mic număr, fiecare înfăţişând oameni în diferite scene, asemenea unor actori care aşteptau să-şi joace rolul.

— Ce joc doreşti să jucăm? m-a întrebat Mer'esan.

I-am surprins privirea insistentă şi am încercat să văd în ochii ei dacă înţelegea – dacă trucul meu îi permitea să ocolească vraja de înlănţuire a minţii. Am ales o carte, şapte de frunze, care reprezenta un şaman Mahdek. Am aruncat-o pe masă, în faţa ei.

— Hai să inventăm un joc al nostru, am răspuns eu.

Ochii ei s-au îngustat, însă a schiţat un zâmbet.

— Deştept, a zis ea, apoi şi-a întins mâna ca să ia şi restul pachetului de cărţi. Şi cum se va numi acest joc al nostru?

— Hai să-l numim după singurul duşman pe care magia nu îl poate învinge, am răspuns eu. Adevărul.

32

Jocul de cărți

Jocul pe care l-am jucat nu avea nicio noimă, cu reguli neimportante și, cu siguranță, necunoscute. Nu avea importanță. Tot ce mă interesa era povestea pe care Mer'esan își dorea cu disperare să mi-o spună – povestea care fusese ferecată înlăuntrul ei vreme de secole întregi.

Ședeam la masă față în față. Ea a făcut cărțile și a împărțit fiecăruia câte treisprezece cărți. Le-a așezat pe două rânduri, cu fața în sus. Cumva, fiecare carte care i-a revenit prezenta scene cu figuri care țineau în mâini stele cu șapte colțuri. Fie că folosise un truc sau magia, ea își împărțise întreaga suită de vrăji – suita Jan'Tep.

Eu m-am uitat la cărțile mele. Fiecare figură pictată pe ele avea un număr de frunze negre. „Deci, eu voi juca cu Mahdek."

Mer'esan a desfăcut ca un evantai restul pachetului de cărți, în trei cercuri. Pe cel mai mare l-a așezat în mijlocul mesei între noi, cu fața în jos, astfel încât să se vadă doar spatele cărților.

— Oaza, a zis ea, apoi a mai făcut din cărți două cercuri mai mici, unul la dreapta și celălalt la stânga.

Am avut nevoie de o clipă ca să îmi dau seama ce reprezentau.

— Cercurile pentru dueluri?

Ea a încuviințat și a așezat una dintre cărțile sale în cercul ei, cu fața în sus. Aceasta prezenta o tânără cu brațele întinse, deasupra cărora pluteau șapte heptagrame.

— E rândul tău, mi-a zis ea.

Am dat să mă întind după una dintre cărțile mele, când am înțeles brusc despre ce era vorba.

— Reconstitui duelurile din timpul ultimei bătălii dintre Jan'Tep și Mahdeki. De ce?

Ultima bătălie avusese loc cu aproape trei secole în urmă, atunci când Mer'esan trebuie să fi fost tânără. Neamul nostru fusese cât pe ce să fie extirpat în timpul acelui conflict. Mahdekii folosiseră magia umbrei – a vidului – ca să elibereze demonii, atacându-i pe copiii

Jan'Tep în somn, ca să le distragă atenția până și celor mai puternici magi. Strămoșii mei ripostaseră, folosind celelalte șase forme primordiale ale magiei: fier și ambră, nisip și mătase, suflare și sânge.

Neștiind regulile, eu am făcut cea mai simplă alegere cu putință. Am ales una dintre cărțile mele de joc. Se numea „Străjerul frunzelor" și descria un arcaș care trăgea opt săgeți în aer, penele lor fiind confecționate din frunze negre. Am așezat-o în interiorul cercului meu.

— Greșit! a declarat Mer'esan, luându-mi cartea.

— Nu înțeleg. Cartea mea a fost un opt de frunze, iar a ta șapte de vrăji. N-ar trebui ca a mea...

— Această carte nu se poate apăra, a zis ea. Jelește.

— Jelește? Ce înseamnă asta?

Ea mi-a arătat cele două rânduri de cărți așezate în fața noastră. Două dintre ele ajunseseră cumva cu fața în jos.

— Cărțile acelea au fost scoase din joc. Au legătură cu străjerul de frunze care jelește.

M-am uitat sub cărți. Erau amândouă mici, un doi și un trei. Fiecare reprezenta un copil.

— Și-acum, alege-ți un atacator nou, mi-a poruncit Mer'esan.

Nedumerit și tulburat, am așezat o carte nouă. Aceasta era un nouă – șamanul de frunze.

— Nu! a exclamat Mer'esan, luându-mi-o și pe aceasta.

— Lasă-mă să ghicesc, și asta „jelește"?

Ochii ei au scânteiat furioși.

— Da.

Când m-am uitat la cărțile care îmi mai rămăseseră, am observat că se mai întorsese una fără să-mi fi dat seama, iar aceasta era un cinci.

— E greșit, am spus eu, înțelegându-i într-un final intenția. Mahdekii ne-au atacat familiile, nu invers. Ei au fost cei care...

— Joacă jocul!

Frustrat, am ales trei cărți deodată, inclusiv pe cea mai mare ca număr, oratorul de frunze, și le-am așezat în cercul meu.

— Durere.

Mer'esan a smuls cartea din cerc și a aruncat-o pe grămada de cărți

de lângă ea, care tot creștea. Le-a luat și pe a doua și pe a treia.

— Durere și mai mare durere. Nu poți câștiga dacă vei continua așa.

Cercul meu era din nou gol. Mai mult, aproape toate cărțile de pe partea mea fuseseră cumva întoarse, asemenea trupurilor neînsuflețite înșiruite pe un câmp de bătălie.

— Nu asta s-a întâmplat! Jan'Tep s-au duelat cu Mahdekii care i-au invocat pe demoni, nu cu copiii lor. M-am ridicat de pe scaun. De ce mă minți?

Mer'esan nu s-a uitat la mine.

— Stai jos, mi-a spus. Jocul nu s-a terminat încă.

— Atunci, care este mutarea mea? am vrut să știu. De fiecare dată când încerc să joc o carte, îmi spui că nu poate riposta!

— Nu ți-au mai rămas cărți ca să joci, a răspuns ea. Nu ai de ales decât să privești.

M-am așezat fără tragere de inimă. Mer'esan a așezat una dintre cărțile ei, prințul clanului de vrăji, în oază. Mâinile îi tremurau, însă eu nu îmi dădeam seama dacă acest lucru se datora faptului că lupta împotriva vrăjii de înlănțuire a minții sau vreunei agonii mai profunde provocate de amintiri.

Ea și-a vârât o unghie sub una dintre cărți, ridicând evantaiul care reprezenta oaza și întorcându-l. Rând pe rând, cărțile de joc s-au întors cu fața în sus. Fiecare dintre ele reprezenta o heptagramă. Oaza fusese cucerită de Jan'Tep.

— Ești învins, a zis ea.

— Nu înțeleg. Ce vrajă a făcut prințul clanului?

— Singura vrajă care contează. Cea care îți permite să câștigi jocul.

M-am uitat la cărțile de joc Mahdek, așezate în fața mea. Și acestea erau cu fața în sus. Fiecare frunză care descria suita lor era acum de un roșu sângeriu.

— Nu are nicio logică, am insistat eu.

„Ba are logică. Doar că nu vrei tu să crezi." Neamul meu trăia în orașe frumoase, însă nu avea arhitecți renumiți. Magia noastră venea din oazele care se aflau în centrul acestor orașe, însă noi nu aveam mijloacele necesare să creăm altele noi. Ne spuneam mereu că strămoșii noștri creaseră toate acestea pentru noi și că datoria noastră

era să le apărăm, ca să nu ni le ia duşmanii.

Însă neamul Mahdek nu încercase niciodată să ne ia oaza.

Noi o furaserăm de la ei.

Nu ei declanşaseră un război între neamurile noastre.

Noi i-am masacrat pur şi simplu în somn, începând cu familiile lor, cu copiii lor.

Le-am distrus viitorul în favoarea noastră.

— Cum e posibil? am întrebat eu.

Mer'esan, cu lacrimi în ochi, a întors una dintre cărţile din cerc, făcându-le şi pe celelalte să se întoarcă din nou cu faţa în jos. Modelul de pe spatele cărţilor dispăruse, fiind înlocuit de negru, culoarea umbrei. Exista o singură vrajă care invoca puterea vidului.

— Nu se poate, am spus eu. Mahdekii erau cei care îi invocau pe demoni, neamul nostru niciodată n-ar...

Lui Mer'esan i-a scăpat un suspin, iar ultimele verigi ale lanţului care îi lega mintea au început să se rupă încet.

— Vrei să-mi spui regulile jocului?

M-am uitat la cărţile care îi reprezentau pe strămoşii pe care îi slăvisem toată viaţa, strămoşi despre care acum ştiam că invocaseră orori prin care să îi ucidă pe copiii duşmanilor noştri, ca să slăbească puterile magilor lor.

— Atunci... aşa a luat sfârşit războiul? Cu asasinate şi magie neagră?

— Să ia sfârşit? Ea a cules cărţile de joc din oază şi le-a ţinut în mână. Nu, Kellen din Casa Ke. Odată ce un astfel de joc începe, nu se sfârşeşte niciodată.

Ea a aşezat cărţile pe masă cu faţa în sus, una peste cealaltă, cu o viteză crescândă. Imaginile se perindau cu atâta repeziciune, încât abia dacă puteam distinge ce carte reprezentau, însă mi s-a părut că văd ceva...

— Opreşte-te! am exclamat eu. Nu văd ce se întâmplă.

— Nu vei putea vedea niciodată, a răspuns ea, oprindu-se într-un final, când a aşezat ultima carte pe grămadă.

Un tânăr stătea în picioare, înconjurat de şase cărţi de citit, fiecare afişând o heptagramă. Cartea de joc se numea „Iniţiatul în vrăji". O mai văzusem, şi atunci când Ferius îmi arătase pachetul ei de cărţi, şi

atunci când Mer’esan o jucase în timpul jocului. Doar că acum ceva se schimbase.

Figura care se uita la noi avea aceeași expresie sârguincioasă ca înainte, doar că acum vedeam stigmatele negre încolăcindu-i-se în jurul unui ochi. „Sunt ca ale mele.”

— Nu poate fi... Ce vrei să-mi spui, Mer’esan?

Ea a întors cartea cu fața în jos. Spatele acesteia înfățișa același model obișnuit pe care îl văzusem și înainte.

— Eu nu am spus nimic, fiu al lui Ke. Doar jucăm cărți.

Degetele îmi tremurau când mi le-am ridicat și mi-am atins pielea rece din jurul ochiului stâng.

— Întunecimea... Când strămoșii noștri și-au dat seama că nu au puterea să îi înfrângă pe Mahdeki, ei... noi... i-am invocat pe demoni ca să îi distrugă. Mai întâi, le-am atacat familiile ca să îi îndurerăm, apoi le-am ucis magii.

Expresia de pe chipul ei era impasibilă, deși lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

— Asta ar fi o strategie sigură dacă ai încerca să câștigi jocul cu orice preț.

— Tocmai asta e... prețul... Mahdekii nu ne-au blestemat cu întunecimea; ne-am infestat singuri atunci când am folosit magia vidului ca să invocăm demonii.

Mer’esan a oftat prelung și și-a șters lacrimile din ochi. Vraja de înlănțuire a minții fusese desfăcută.

— Istoria este scrisă de învingători, a spus ea, însă adevărul iese întotdeauna la suprafață.

Am auzit un mârâit înfundat și m-am uitat la mama lui Reichis, care îi arunca o privire dușmănoasă văduvei.

— Ce spune? l-am întrebat pe Reichis.

Mer’esan a fost cea care a răspuns.

— Spune că nu este firesc ca un părinte să își lase copiii să sufere pentru nelegiuirile în care aceștia nu au niciun amestec.

Am simțit ceva tare și rece în stomac.

— Spune-i că nu îi înțelege pe Jan’Tep.

Mer’esan a cules încet și cu grijă cărțile de pe masă și mi le-a întins.

— Orice societate a săvârșit atrocități în trecut, Kellen. Crezi că imperiul Daroman a fost clădit doar pe curaj și strategie militară? Sau că vizirii Berabesq își venerează zeul cu șase chipuri doar cu rugăciuni și sărbători?

— Cum poți fi atât de calmă? am întrebat-o eu. Soțul tău a făcut vraja care pe tine te-a împiedicat să dezvălui faptele comise de el și de ceilalți în numele neamului nostru!

— Nu a fost un om rău, a răspuns ea. S-a gândit la ce se pregătea pentru neamul nostru – de la imperiul Daroman, care se răspândea dinspre răsărit, și până la neamul Berabesq, de la miazăzi, care ne-ar fi masacrat bucuroși pe toți pentru magia noastră diavolească, așa cum o considerau ei. Ca să supraviețuim, trebuie să ne întărim vrăjile și să pregătim mai mulți tineri magi decât înainte. Mahdekii cunoșteau secrete care le permiteau să își construiască oaze în interiorul orașelor, să facă vrăji mai puternice, iar tinerilor, să învețe mai ușor magia.

— Mahdekii ne-ar fi distrus?

— Nu are importanță. Nu puteam risca. Trebuia să punem stăpânire pe oaza din acest oraș, așa cum trebuia să punem stăpânire pe toate celelalte. Ea s-a ridicat de pe scaun și s-a îndepărtat de mine. Acestea sunt regulile jocului, Kellen.

— Stai... Unde pleci?

Ea s-a oprit, doar pentru o clipă, cu mâna pe clanță.

— Lanțurile care m-au legat timp de aproape trei sunt de ani s-au desfăcut. Mi-ar plăcea să iau acum o gură de aer.

Când m-am alăturat lui Mer'esan în aerul răcoros al nopții, ea privea în întunericul care învăluia grădinile. Mă întrebam cu cât timp în urmă fuseseră plantate, cine le îngrijea și dacă văduva mag le văzuse de aproape până în acel moment. Însă niciuna dintre aceste întrebări nu era importantă.

Dincolo de grădini, palatul se înălța mândru dinaintea noastră. Tronul guvernării clanului nostru. Un loc pe care nici măcar nu îl construiserăm noi.

— Am construit ceva cu mâinile noastre? am întrebat-o eu.

Mer'esan a lăsat să-i scape un râs amarnic.

— Firește că da. Mahdekii au fost întotdeauna puțini la număr.

Orașul acesta, de pildă, este mult prea mic ca să încapă tot clanul nostru. Prin urmare, am construit…

— Mahalalele, am zis eu. Mahalalele Sha'Tep. Construcţii şubrede din lemn neprelucrat şi piatră brută. Au trecut trei sute de ani, iar noi n-am fost în stare să construim decât nişte bordeie.

— Neamul nostru n-a fost niciodată unul de arhitecţi sau de constructori, Kellen. Magia este vocaţia noastră, singura muncă pe care o preţuim mai presus de orice.

M-am gândit la boala care îi afectase pe unii dintre iniţiaţi şi pe Shalla.

— Trebuie s-o găsesc pe sora mea, am spus. Cineva încearcă să ne facă rău, așa cum le-am făcut și noi rău Mahdekilor. Îi distrug pe copii ca să…

Mer'esan m-a întrerupt.

— Asta fac? Îi distrug pe copii?

Îmi doream ca măcar o dată să nu transforme totul în întrebări enigmatice, apoi mi-am dat seama că ştiam deja răspunsul. Când fuseserăm atacaţi de bărbaţii cu măşti Mahdek, în noaptea în care încercam să invocăm spiritele ocrotitoare, aceştia nu încercaseră să o omoare pe Shalla, ci încercaseră să o facă să creeze o legătură cu un animal bolnav. Încercaseră să îi slăbească magia pentru totdeauna. „Același lucru se întâmplă și cu ceilalţi iniţiaţi."

— Cine își dorește ca neamul nostru să dăinuiască, dar să ne slăbească puterile magice? am întrebat eu.

Mer'esan a ridicat din umeri.

— Este o întrebare bună, dar nu e cea corectă.

Am închis ochii, încercând să-mi imaginez toate piesele acelui puzzle, aranjându-le în minte așa cum făceam cu formele geometrice complexe ale unei vrăji.

— Ai spus că, înainte de război, nu existau atât de mulţi magi Jan'Tep ca acum şi că aceştia nu erau la fel de puternici precum cei din zilele noastre.

— Mda, a zis Reichis, pufnind. Noi le numim „vremurile bune de altădată."

Mă obişnuisem atât de mult să nu îl mai consider un *nekhek,* încât uitasem că pisicile-veveriţe ne considerau duşmanii lor.

— Hei, nu te uita la mine, a zis el, surprinzându-mi privirea. Dacă neamul meu ar vrea să-i vină de hac neamului tău, ne-am furișa pur și simplu în odăile voastre noaptea și v-am smulge…

— Ochii. Da, am înțeles.

Mer'esan m-a bătut ușor pe frunte.

— Concentrează-te.

— Întrebarea adevărată este: cine are cel mai mult de câștigat dacă magilor noștri le slăbesc puterile?

„Nu, nu asta e întrebarea.” Era ca atunci când făceai o vrajă – trebuia să ai toate elementele ca să funcționeze.

Brusc, mi-am dat seama.

— Cine suferă cel mai mult atunci când cei cu puteri magice devin tot mai puternici?

Mer'esan a zâmbit.

— Bine. Deștept. Acum, că ai întrebarea, cred că ai și răspunsul.

Îl aveam. De câte ori nu mă închisesem în odaia mea, cuprins de panică, gândindu-mă la ce se putea întâmpla dacă nu reușeam să-mi aprind benzile… devenind din ce în ce mai revoltat de fiecare dată când Shalla sau unul dintre ceilalți inițiați deveneau mai puternici? *Pentru că* știam că vor triumfa în fața mea, mă vor batjocori, se vor aștepta să fiu slujitorul lor. Pentru că așa te comporți cu cei care nu au puteri magice.

— Cei care au cel mai mult de suferit atunci când magia devine prea puternică sunt cei care n-o au, am spus. Sha'Tep sunt cei care ne atacă.

Mer'esan a încuviințat.

— Pe măsură ce magia noastră crește, diferența dintre noi devine tot mai mare. Cu fiecare generație, Sha'Tep se transformă în sclavi.

— Ce e un sclav? a întrebat Reichis. Cealaltă pisică-veveriță a cârâit la el și, după câteva clipe, el și-a ridicat privirea la mine. Oamenii sunt dezgustători.

— Du-te, a zis Mer'esan. Dacă avem dreptate și conspiratorii sunt Sha'Tep, atunci ei trebuie să le fi dus pe sora ta și pe femeia Argosi în acel loc unde se află sursa magiei noastre, dar unde noi nu putem păși.

— Oaza? Dar noi mergem acolo tot timpul. Acolo începem să

învățăm cum să folosim magia!

— O fi izvorul, sau fântâna?

— Încetează să mă mai testezi! am spus eu. Sora mea și prietena mea sunt în pericol!

M-am uitat la benzile de pe antebrațe, dorindu-mi să pot face să strălucească banda de mătase care mi-ar fi îngăduit să fac o vrajă de divinație dacă părinții mei nu mi-ar fi sigilat-o. „Numai că mama a spus că a încercat deja să o găsească pe Shalla cu ajutorul ei și nu a reușit. Izvorul sau fântâna...”

— Minele... te referi la mine. Oaza este sursa, însă cu ajutorul minereurilor din mine făurim cerneala pentru benzile noastre.

— Și ce dacă? a întrebat Reichis.

— Dacă magii intră în mine, se îmbolnăvesc din cauza minereurilor brute. De aceea Sha'Tep trebuie să le extragă pentru noi, astfel încât să putem fi tatuați cu toate cele șase forme primordiale de magie.

Mer'esan și-a întins un deget și mi-a atins obrazul chiar sub ochiul stâng. Senzația era ciudată... ca vibrația din aer atunci când cerul era brăzdat de fulger.

— Șapte. Există șapte forme de magie, Kellen.

Cu tot entuziasmul de a o putea ajuta pe văduva mag să rupă vraja de înlănțuire a minții și șocul dezvăluirii a ceea ce strămoșii mei le făcuseră Mahdekilor, reușisem să uit de întunecimea care mi se forma în jurul ochiului și care avea să rămână acolo pentru totdeauna, așezată de bunica mea.

— De ce mi-a făcut una ca asta?

— Cine poate ști? Poate din nebunie, poate că boala i-a luat mințile.

Cuvintele mi-au ieșit din gură înainte să le pot înăbuși.

— Mă bucur că tata a ucis-o. A meritat să moară.

Mer'esan și-a retras mâna.

— Seren'tia cea pe care am cunoscut-o eu a fost o femeie înțeleaptă, un mag care a dat dovadă de o mare pricepere și finețe.

— Până când a înnebunit.

Văduva mag m-a privit. Expresia de pe fața ei era mai mult tristă decât dezaprobatoare.

— Trebuie să facem o alegere, tu și cu mine. Trebuie să decidem dacă vrem să o urâm pe femeia nebună care a încercat să te distrugă sau dacă vrem să credem că o parte din sufletul bunicii tale a rămas și că, poate, ea a înţeles ceva ce noi nu înţelegem. Magia nu este nici bună, nici rea; felul în care o folosim îi dictează scopul.

— Și care e scopul, atunci? De ce bunica a vrut ca eu să fiu atins de întunecime?

— Doar timpul ne va spune şi doar dacă vei supravieţui, ca să poţi merge pe drumul care te aşteaptă. Ea s-a întors şi a început să se afunde în grădină. Pe mine mă aşteaptă un alt drum.

— Stai! am strigat eu. Trebuie să îi oprim pe conspiratorii Sha'Tep! Trebuie să mă ajuţi...

Ea s-a oprit pentru o clipă.

— Le-am oferit trei sute de ani semenilor noştri, Kellen, iar cei mai mulţi i-am petrecut legată de o vrajă pe care a făcut-o bărbatul pe care l-am iubit şi care m-a iubit. Am fost înlănțuită de magie, însă acum m-am săturat de ea, şi de trecut. Viitorul vă aparţine ţie şi generaţiei tale. Eu mai am un singur lucru de făcut.

— Ce? am vrut eu să ştiu. Ce ar putea fi mai important decât viitorul neamului nostru?

— Vreau să mă plimb prin grădina mea, a răspuns ea, și s-a îndreptat spre rondourile mari cu flori și spre plantele căţărătoare, cu braţele întinse, ca și când ar fi vrut să le îmbrăţişeze.

Vrăjile străluceau pe sub veşmântul ei din mătase cu fiecare pas pe care îl făcea. În scurt timp, acestea au început să se estompeze, iar pielea de sub veşmânt, şi muşchii, şi oasele de sub piele au început să se fărâmiţeze. Văduva mag s-a transformat în ţărână înainte să apuce să atingă măcar o petală.

33

Mina

Intrarea în mină era străjuită de niște stâlpi bătuți de vreme, acoperiți de licheni cenușii, dezgustători, care emanau o strălucire sinistră în întuneric. M-am ascuns după un copac din apropiere, așteptându-mă ca, în orice clipă, străjerii palatului să se ia după noi. Pădurea care ne înconjura era cufundată în tăcere. Nu se auzea niciun zgomot, cu excepția respirației mele grele.

Fără planta medicinală și copleșit de toate prin câte trecusem în ultimele zile, abia reușisem să țin pasul cu afurisitele alea de pisici-veverițe.

Reichis nu părea deloc impresionat de vigoarea mea.

— Voi, oamenii, chiar nu puteți...

— Ajunge, i-am retezat-o eu, sprijinindu-mă cu mâinile pe genunchi când m-am aplecat ca să-mi trag sufletul. Am înțeles. Oamenii nu sunt buni de nimic. Pisicile-veverițe sunt cel mai priceput neam de vânători, urmăritori, alergători, războinici... Am omis ceva? Poeți, poate?

El a pufnit scurt.

— Știi că înțeleg sarcasmul, nu?

Mă așteptam ca mama lui să-mi tragă o mușcătură bine-meritată, așa cum avea tendința să facă, însă o pierduserăm undeva, pe drum. Fără îndoială că se întorsese la haită.

Am aruncat o privire în spate, la drumul pe care îl parcurseserăm de la hambarul care se afla la vreo trei sute de metri în spatele nostru. Am făcut o incursiune rapidă înăuntru, dar nu am găsit nimic în afară de un cal pestriț, cu pete negre și maronii, care cu siguranță era al lui Ferius.

În regulă. Așadar, dacă Ferius era în mină, atunci existau șanse mari ca și Shalla să fie tot acolo. Asta însemna că nu trebuia decât să mă furișez de-a lungul a kilometri de tuneluri, să le găsesc pe Ferius și pe Shalla, să le eliberez și să le scot la suprafață fără să fim văzuți. Ușor.

M-am uitat la antebraţe, să văd dacă nu cumva mi se aprinsese banda de mătase, ca să pot face vrăji de întunecare a minţii care să ne mascheze prezenţa. Nu se aprinsese. Fireşte că nu se aprinsese şi nici nu avea să o facă vreodată, acum că tata îmi sigilase pentru totdeauna magia de mătase. „Bine, nu va fi uşor."

Mă gândisem să cer ajutor, însă Tennat şi fraţii lui erau încă pe urmele mele. Ra'fan m-ar fi prins într-o vrajă înainte să ajung în centrul oraşului. Și-apoi, chiar dacă aş fi ajuns acasă, aş fi sfârşit cu siguranţă legat de o masă, iar tata și-ar fi terminat lucrarea de sigilare. Era puţin probabil să dea ascultare ţipetelor mele incoerente despre cum văduva mag îmi dezvăluise faptele de mârşăvie săvârşite de neamul nostru împotriva Mahdekilor şi despre cum servitorii Sha'Tep – pe care nimeni nu îi credea capabili nici măcar să îi întoarcă vorba vreunui mag – puseseră la cale un plan care să slăbească puterile magice ale copiilor Jan'Tep.

Nu era de mirare că Reichis ne ura atât de mult. Se vedea treaba că eram niște ticăloși.

„Tocmai de aceea nu ar fi o idee prea bună să îmi pun viața în mâinile… sau, mai degrabă, în labele… unei creaturi care disprețuiește orice umblă pe două picioare."

— Chiar îmi urăști specia? l-am întrebat.

— Nu îi urăsc pe toţi oamenii, a răspuns Reichis. Mahdekii au fost cei mai paşnici oameni din câţi am văzut. Neamul tău, pe de altă parte… El a pufnit dezgustat. Niște uriași spurcaţi pe două picioare care încearcă să distrugă tot ce-i înconjoară.

— De unde știi cum erau Mahdekii? Au murit cu toții înainte să te naști tu.

S-a bătut ușor cu laba în tâmplă.

— Pisicile-veverițe au o excelentă memorie tribală.

Am dat să obiectez, apoi mi-am dat seama că mă aflam pe punctul de a începe o dezbatere periculoasă cu o creatură care, cel mai probabil, îi saluta pe ceilalți membri ai speciei lui mirosindu-le dosurile.

— Gata cu vorbăria, a mârâit el, luând-o la fugă spre intrarea în mină. Hai s-o salvăm pe femeia Argosi şi să facem din lumea asta un loc mai bun, omorând câţiva Jan'Tep.

Mirosul a fost cel care m-a izbit primul. Mereu îmi imaginasem că în mine miroase a… ei bine, a nimic, de fapt, însă aici puţea a apă stătută. De fiecare dată când îmi deschideam gura ca să inspir, simţeam, practic, gustul aerului rânced şi al prafului din jurul nostru. Cum reuşea cineva să reziste aici, zi de zi, şi să extragă minereul din care se făcea acea cerneală pentru tatuatul benzilor, care le serveau altora?

Cum era posibil să îi condamnăm pe membrii familiilor noastre la o astfel de viaţă?

Reichis avea dreptate. Semenii mei sunt într-adevăr nişte fiinţe oribile.

M-aş fi simţit şi mai vinovat din cauza propriei complicităţi, însă în acel moment eram concentrat la tunelul mic şi umed în care mă aflam. Nu mai fusesem niciodată atât de adânc sub pământ – aşa reuşisem să ajung la vârsta de cincisprezece ani, înainte să-mi dau seama că îmi era o frică teribilă să nu rămân blocat în spaţii închise.

— Te simţi bine, puştiule? m-a întrebat Reichis. Arăţi mai rău decât de obicei.

— Ssst! am şuierat eu, energic. Vrei să ne audă?

— Sunt o pisică-veveriţă, idiotule. Singurele sunete pe care fiinţele umane le discern la mine sunt cele scoase de un animal. El mi-a arătat cu laba o familie de şobolani care se furişa în fugă de-a lungul unei scobituri în peretele de deasupra noastră. Există o grămadă de-alde d-ăştia pe-aici, în caz că n-ai observat.

De fapt, nu observasem, însă nu aveam de gând să recunosc asta în faţa lui.

Reichis deschidea calea, afundându-se tot mai mult în mină, oprindu-se din când în când ca să adulmece solul sau pereţii. Părea să o facă foarte des, lucru care m-a făcut să mă întreb dacă simţul lui olfactiv chiar era atât de fin precum pretindea el.

Tunelurile, însă, reprezentau o îngrijorare şi mai mare. Nu aduseserăm cu noi nicio sursă de lumină, însă peticele groase de licheni cenuşii strălucitori lăsau să se vadă cât de putrede erau grinzile din lemn care susţineau părţile laterale şi sprijineau tavanul de deasupra noastră. Nu o dată am fost nevoiţi să facem cale-ntoarsă pentru că pasajul era blocat din cauza surpărilor.

Mai aveam o problemă.

— Ești sigur că te simți bine, puștiule? m-a întrebat Reichis. Arăți...

— Nu spune nimic.

El s-a apropiat agale de mine și a început să mă adulmece.

— Nu, vorbesc serios. Cred că ești bolnav.

— Sunt doar obosit, am spus eu, sprijinindu-mă cu o mână de perete ca să nu cad.

Valul de greață era atât de puternic, încât abia m-am putut abține să vomit. Nu îmi amintesc să mă fi simțit vreodată atât de rău, iar eu mă simțeam adesea rău. Când m-am uitat la palmă, am observat că începea să mi se umple de bășici. Când m-am uitat din nou la locul unde îmi pusesem mâna, am văzut un firicel subțire de minereu de-a lungul peretelui, ca o crăpătură.

— Cred că ne apropiem de centrul minei, am zis eu în șoaptă. Magii Jan'Tep se îmbolnăvesc aici. Maestrul Osia'phest zice că, cu cât este mai puternic un mag, cu atât mai grav se îmbolnăvește dacă intră în mină.

— Și-acum ce facem? m-a întrebat Reichis.

„Strămoși... Dacă mie mi-e rău, înseamnă că Shalla este pe moarte."

— Mergem mai departe. Am luat-o de-a lungul tunelului. Eu nu sunt cine știe ce mag. Să sperăm că, măcar de data asta, acesta va fi un lucru bun.

Ne-a luat vreo douăzeci de minute ca să descoperim unde le țineau pe Shalla și pe Ferius, iar eu să aflu că acea senzație de greață era cea mai mică problemă a mea.

— Sunt trei bărbați, mi-a spus Reichis, când s-a întors în fugă la locul unde îl așteptam eu, după colț. Poartă măști, la fel ca imbecilii ăia pe care i-am pus pe fugă data trecută.

— Și ești sigur că Ferius și Shalla sunt acolo?

Vorbeam cât puteam de încet, aproape în șoaptă.

El a încuviințat, gest extrem de ciudat la o pisică-veveriță.

— Femeia Argosi este cu siguranță acolo, legată de un fel de stâlp. Mai este o femeie, care zace inconștientă pe jos. Am reușit să-i simt bine mirosul în aerul din exteriorul încăperii. Are un miros tineresc, categoric Jan'Tep. Destul de arogant, dacă mă întrebi pe mine.

— Poţi mirosi aroganţa?

El s-a uitat la mine, înclinându-şi capul într-o parte.

— Tu nu poţi?

Nu îmi dădeam seama dacă se amuza pe seama mea. Reichis părea să aibă un simţ al sincronizării complet neadecvat atunci când venea vorba despre a face glume şi a fi în pericol de moarte.

M-am lăsat în patru labe şi m-am târât cât am putut de tăcut până la capătul tunelului, ca să pot arunca o privire de după colţ.

Nu puteam vedea prea mult în semiîntuneric – lămpile lor cu petrol nu răspândeau mai multă lumină decât peticele de licheni cenuşii. Bărbaţii din încăperea săpată nu păreau să-şi facă griji că vor fi descoperiţi. Doi dintre ei şedeau pe scaune şi râdeau, în timp ce al treilea părea să gătească în nişte oale din metal, aşezate pe nişte mangaluri mici. Toţi trei purtau măşti negre, lăcuite, asemenea celor pe care le văzusem în noaptea în care Shalla şi cu mine fuseserăm atacaţi.

Ferius Parfax atârna moale de una dintre grinzile de susţinere, iar încheieturile mâinilor îi erau legate deasupra capului cu o frânghie. O a doua siluetă zăcea inconştientă pe jos. Nu puteam vedea cine era în semiîntuneric, însă eram sigur că era sora mea.

— Ei? m-a întrebat Reichis.

M-am târât după colţ, încercând să găsesc o cale prin care să le scot de-acolo pe Ferius şi pe Shalla.

— Mă gândesc.

— De ce să te gândeşti atâta? Mergem, îi omorâm pe oamenii care nu ne plac şi îi salvăm pe cei care ne plac. Simplu.

— Sunt trei bărbaţi puternici acolo, care sunt probabil înarmaţi. Ce-ar trebui să facem cu ei?

— Le mâncăm limbile? a sugerat el. Doi pentru mine, unul pentru tine?

Mi-am dat seama repede că, în ciuda virtuţilor sale, Reichis avea un simţ al autoconservării scăzut. Pe de altă parte, entuziasmul micului monstru la gândul unei posibile încăierări era ciudat de molipsitor. De asemenea, eram cât se poate de conştient de faptul că el încerca să îşi asigure partea leului, ca un lacom ce era.

„Ce se întâmplă cu mine? De când au început să mă intereseze

încăierările?”

Atunci am realizat că se schimba ceva înăuntrul meu. Poate că această schimbare se produsese de ceva vreme. Putea fi un efect secundar al plantei medicinale sau al legăturii ciudate pe care începusem să o am cu pisica-veveriță. Poate că se datora pur și simplu faptului că acum știam, fără nicio urmă de îndoială, că nu mă voi mai simți niciodată ca făcând parte din clanul sau familia mea. Toată viața am crezut că, datorită părinților mei, eram menit să devin un mare mag – un erou Jan'Tep, precum cei din legendele cu care crescusem. Doar că nu eram un erou. Nu eram special.

Eram de-a dreptul furios.

— Haide, puștiule, a cârâit Reichis. Ticăloșii ăia n-or să se mănânce singuri.

„Sigur, mi-am zis. Nicio problemă. Ba da, există o problemă.”

— N-am nicio armă, am spus eu în șoaptă.

— Folosește-ți dinții, a fost sfatul inutil al lui Reichis.

În timp ce ne târâm spre încăpere, eu am întins mâna și am cules de pe jos o piatră de mărimea unui pumn. „Folosește-te de ce știi.”

34
Salvarea

Dacă credeţi în basme, veţi afla că există o mulţime de modalităţi excepţionale prin care un erou singuratic și un spirit ocrotitor credincios își pot păcăli și înfrânge dușmanii care îi depășesc numeric, în încercarea lor de a salva o prinţesă aflată la ananghie. Din nefericire, pentru toate acestea e nevoie de magie – mult mai multă decât aş fi putut stârni eu cu amărâta mea de bandă pentru magia de suflare. Și-apoi, eu nu aveam, practic, un suflet ocrotitor. Aveam… cum spusese mai devreme Reichis? Un partener de afaceri. Se pare că un „partener de afaceri” seamănă mult cu un spirit ocrotitor, atâta doar că nu face toate acele lucruri pe care i le ceri tu.

— Ar trebui să producem o diversiune, am șoptit eu, căutând din priviri ceva ce ne-ar fi putut fi de folos în acest scop.

— Nicio problemă, a cârâit Reichis. Mă ocup eu de asta.

Fără niciun avertisment, pisica-veveriţă a sărit în încăpere, cârâind și mârâind de parcă ar fi fost o creatură cuprinsă de turbare. Se vede treaba că el nu înțelegea că ideea unei diversiuni era, de fapt, să nu îţi faci cunoscută prezenţa în mod teatral duşmanilor tăi. Neavând de ales, am strâns piatra în pumn şi m-am năpustit înăuntru în urma lui.

Am recunoscut acele măşti negre, groteşti, care acopereau feţele a doi dintre adversarii noştri ca fiind identice cu cele pe care le purtaseră bărbaţii care ne atacaseră în noaptea în care încercaserăm să invocăm animalele-forţă. Una avea o pereche de colţi deformaţi, iar chipul sculptat îi era schimonosit, iar cea de-a doua avea în mijloc un al treilea ochi înspăimântător.

Al treilea bărbat purta o mască pe care nu o mai văzusem până atunci, care se deosebea prin urechile lungi şi răsucite, aşezate pe părţile laterale. M-am întrebat pentru o secundă dacă nu se simţea prost că primise cea mai puţin intimidantă mască, apoi am observat cuţitul cu lamă lungă pe care îl ţinea în mână şi am hotărât că, dacă se simţea, într-adevăr, prost, atunci avea să găsească o cale prin care să compenseze.

Reichis l-a ales pe „Colţi”, cel mai mare dintre cei trei. A ţâşnit în sus, a aterizat apoi pe o poliţă îngustă, sculptată în peretele tunelului, iar de acolo şi-a luat avânt şi a sărit pe capul bărbatului. Mi s-a părut o strategie neinspirată, având în vedere că masca lăcuită îi proteja acestuia faţa, apoi l-am văzut pe Reichis căţărându-se în vârful capului acestuia şi înfigându-şi ghearele de la labele din spate în ochii lui. Am auzit un ţipăt sfâşietor când bărbatul şi-a dat seama ce se întâmpla şi a încercat să se descotorosească de Reichis. Pisica-veveriţă a sărit de pe capul bărbatului, smulgându-i un mănunchi de păr şi o bucată de scalp de pe ceafa care nu era protejată.

— *Nekhek!* a ţipat „Urechi”.

— Nu fi prost, i-a spus „Al Treilea Ochi”, ţinându-şi cuţitul pregătit, ca să o înfrunte pe pisica-veveriţă. N-ai auzit? Nu sunt demoni. Sunt, probabil, doar nişte potăi urâte.

Reichis a mârâit drept răspuns, atât de incoerent din cauza furiei, încât habar nu aveam ce zicea.

— Vino aici, potaie! a zis „Al Treilea Ochi”, pregătindu-se să-l înşface pe Reichis în vreme ce „Colţi” îşi revenise suficient, încât să se înarmeze cu un ciomag.

Cei doi au făcut câţiva paşi, cu gândul de a-l încolţi pe Reichis.

Niciunul dintre ei nu mă observase încă, prin urmare m-am apropiat în fugă de „Colţi” şi l-am lovit în cap cu piatra. Ţeasta lui era mai tare decât mă aşteptasem. Bărbatul s-a rotit şi m-a lovit cu un cot în piept, izbindu-mă de perete. Neavând alte idei mai bune, am hotărât să procedez aşa cum ar fi procedat în general Reichis. Am început să îl lovesc în mod repetat cu piatra. I-am ratat partea laterală a capului, însă l-am nimerit în falcă, rupând o bucată din masca lăcuită. Bărbatul a scos un ţipăt de durere.

Cel de-al treilea bărbat, „Urechi”, m-a apucat de după mijloc şi m-a trântit de perete. Am simţit că rămân fără aer, însă, cu un pic de noroc şi ascultându-mi instinctul, am reuşit să îl lovesc cu piatra în spate în timp ce mi-am ridicat genunchiul cât am putut de sus. L-am nimerit în bărbie, însă jur că durerea ascuţită care m-a străfulgerat prin rotulă în urma impactului cu masca a fost mai mare decât cea pe care i-o pricinuisem eu.

Am auzit un mârâit puternic, iar când m-am întors, l-am văzut pe

„Colţi” lovindu-l cu vârful cizmei pe Reichis şi trimiţându-l cu spatele prin aer. Am scos un ţipăt şi m-am năpustit asupra lui „Colţi”, cu piatra sus, în aer. El s-a retras cu spatele atât de repede, încât s-a lovit cu ceafa de peretele din spatele lui, luându-se singur prin surprindere. Când m-am întors la ceilalţi, l-am văzut pe cel de „Al Treilea Ochi” venind înspre mine, trecând în fugă pe lângă stâlpul de care o legaseră pe Ferius. Ea şi-a întins piciorul în ultimul moment, punându-i piedică.

„Al Treilea Ochi” a aterizat cu faţa pe solul stâncos. M-a apucat strâns de gleznă şi a încercat să mă tragă jos, lângă el. M-am aplecat şi-am încercat să îl pocnesc cu piatra, însă Reichis mi-a luat-o înainte, a sărit în spatele bărbatului şi şi-a înfipt ghearele în carnea lui, prin pânza cămăşii. Se pare că era la fel de dureros precum arăta, deoarece, în câteva secunde, „Al Treilea Ochi” mi-a dat drumul. Bărbatul s-a ridicat anevoie în patru labe și a ieșit în fugă din încăpere, încercând cu disperare să îl dea la o parte pe Reichis, care cârâia întruna:

— Cine-i potaia acum, căţea? Cine-i potaia acum?

— Reichis, vino aici! am strigat eu, întorcându-mă cu faţa la ceilalţi atacatori.

Din fericire, „Colţi” zăcea în continuare inconștient pe jos, iar „Urechi” stătea în patru labe, încercând să își revină după loviturile cu piatra pe care i le aplicasem. El şi-a ridicat cuţitul şi a tăiat aerul, încercând să îmi nimerească piciorul. Am văzut-o pe Ferius, care atârna de stâlp, ridicându-și călcâiul cizmei și lovindu-l pe „Urechi” în partea laterală a capului. Acesta a căzut greoi pe jos și-a rămas nemişcat.

— Hei, puştiule! a zis ea, abia reușind să-și concentreze privirea asupra mea. Deși era semiîntuneric, îi vedeam vânătăile de pe faţă şi urmele roşii ca sângele din jurul gâtului. Asta numești tu salvare?

— Nu e ca și când aş avea experienţă, am ripostat eu. Tremuram şi abia dacă mai puteam ţine în mână piatra, care era mânjită de sânge. Cum m-am descurcat până acum?

Ea a chicotit răgușit.

— Dezleagă-mă și ajută-mă s-o scot pe sora ta afară din mina asta nenorocită, la aer curat, ca să pot fuma şi eu o ţigară – apoi îţi voi

spune cum te-ai descurcat.

Tocmai îi dezlegam frânghiile, când Reichis a dat buzna înăuntru.

— Avem o problemă.

— Ce mai e acum? am întrebat eu, folosind cuţitul celui de „Al Treilea Ochi” ca să tai frânghiile din jurul încheieturilor lui Ferius.

Reichis părea ciudat de stânjenit.

— Se pare că m-am înşelat când am spus că sunt doar trei bărbaţi aici.

35

Tunelurile

Cu Ferius eliberată și cu Shalla în brațe, fugeam cât puteam de repede prin tuneluri. În cele din urmă, s-a dovedit că nu fugeam deloc repede. Am realizat că nu eram atât de puternic pe cât crezusem eu întotdeauna și abia reușeam să înaintez fără să o scap pe Shalla sau să cad în nas.

— Lasă-mă s-o iau eu, a zis Ferius. Abia dacă reziști.

— Iar tu abia dacă ești conștientă, i-am spus eu.

Ea a clătinat din cap.

— Droguri afurisite! Mi-au vârât ceva pe gât când m-au prins. Îmi provoacă amețeli.

I-am condus mai departe, ciulind urechile ca să îmi dau seama care tunel putea fi gol. Auzeam deja ecoul pașilor urmăritorilor noștri pe solul stâncos al minei în timp ce veneau după noi.

— Câți mai sunt? am întrebat eu.

— Cinci, a cârâit Reichis.

— Șase, a zis Ferius.

Ea a privit în jos, la pisica-veveriță.

— Câți a spus el?

Următoarele secunde de alergare au fost punctate de discuția în contradictoriu dintre Ferius și Reichis despre care din ei doi avea auzul mai fin. Ar fi fost mai puțin enervanți dacă nu m-ar fi pus să le traduc. În ceea ce mă privea, puțin îmi păsa cine avea dreptate, însă, având în vedere că habar nu aveam cât de bine știau să numere pisicile-veverițe, am ales numărul mai mare.

Am ajuns la o altă răscruce. Tunelurile înguste se împărțeau în trei direcții diferite, fiecare la fel de întunecat, de umed și de amenințător.

— Pe unde-o luăm? am întrebat eu.

Ferius s-a uitat în toate direcțiile, mijind ochii în timp ce încerca să scape de amețeala provocată de droguri.

— Vreo treizeci de metri în față, apoi la dreapta, a răspuns ea.

Reichis a luat-o la fugă înaintea noastră, apoi s-a întors.

— N-o putem lua pe-aici, a zis el, trecând în goană pe lângă noi.

În următoarele treizeci de minute pline de groază, am urmat un soi de tipar, luând-o într-o direcţie, apoi întorcându-ne când îi auzeam pe bărbaţii cu măşti apropiindu-se. Ferius găsea cea mai probabilă cale, iar Reichis o lua înainte, să verifice dacă ne scotea afară din mine sau dacă ne afunda într-un pericol şi mai mare.

Problema era că, indiferent cât de bine se pricepea Ferius la ghicit, ea fusese o singură dată în aceste tuneluri, iar bărbaţii cu măşti le cunoşteau mult mai bine decât noi. De fiecare dată când credeam că am găsit o ieşire, ei reuşeau să ne aţină calea şi să ne oblige să ne întoarcem încă o dată din drum.

— Ne mână mai adânc în mină, a bombănit Reichis.

— Mda, a încuviinţat Ferius, de îndată ce i-am tradus. Cred că asta-i şi ideea.

Neavând de ales, am mers mai departe. Mă vedeam nevoit să mă opresc mai des acum. Mă lăsam în genunchi şi o aşezam pe Shalla în poală, ca să îmi pot odihni braţele o clipă. Am încercat să o trezesc, sperând că va putea fugi pe picioarele ei, însă firicelele de minereuri de pe pereţii tunelului care mă făceau pe mine să mă simt rău, cu siguranţă că aveau un impact mai mare asupra cuiva care avea puterile magice ale Shallei.

Încetineam ritmul, iar urmăritorii noştri ştiau asta. Ecoul paşilor lor era însoţit de râsete. Hienele se apropiau de prada lor.

— Tu ia-o înainte, puştiule, a zis Ferius, rezemându-se de perete. Eu şi pisica-veveriţă îi vom încetini în vreme ce tu...

— Nu vă las aici!

— Când m-am oferit eu să mor aici ca să poată trăi două fiinţe umane nenorocite? a cârâit Reichis.

— Se pare că niciunul dintre noi nu va ieşi de aici, a strigat o voce din tunelul care se deschidea în spatele nostru.

Fără să scoatem un cuvânt, Ferius şi cu mine am ridicat-o pe Shalla de pe jos, aşezându-i fiecare câte un braţ pe după umăr în timp ce ba fugeam, ba ne împiedicam de-a lungul tunelului, mânaţi de nimic altceva decât de panică şi de o ultimă rămăşiţă de putere.

Am auzit zgomotele făcute de urmăritorii noştri, însă aceştia au

încetinit pasul, de parcă ar fi mers la plimbare. Am ajuns la capătul tunelului, însă am dat de o înfundătură.

— Minerii Sha'Tep își petrec cea mai mare parte din viață învățând aceste tuneluri, a strigat vocea, mai aproape decât înainte. O singură schimbare de direcţie şi poţi cădea într-un puţ sau te poţi rătăci prin labirintul de tuneluri pustii. Te poate prinde o surpare de teren şi să putrezeşti aici ani la rând înainte să îţi descopere cineva trupul. Aveţi idee cam cât de tare v-aţi rătăcit acum?

Ne-am întors și am văzut șase siluete cu măști negre, lăcuite, venind înspre noi. Fiecare mască era unică, fiecare cu trăsăturile sale hidoase. Cea din față avea două coarne curbate, unul roşu şi celălalt negru. Era conducătorul celor trei care ne atacaseră în pădure.

— Îmi pare rău că s-a ajuns aici, Kellen, a spus el.

Deși masca îi înăbușea cuvintele, reverberaţiile din tunel le făceau să pară înspăimântătoare, nepământene. Cu toate astea, mă întrebam de ce nu recunoscusem vocea înainte.

Cu foarte mare grijă, i-am luat braţul Shallei de după umărul lui Ferius și am așezat-o pe solul peșterii. Când m-am ridicat din nou, mi-am strâns pumnii și m-am întors să îl înfrunt pe conducătorul complotului Sha'Tep.

— Bună, unchiule Abydos, am răspuns eu.

IX

NOUĂ de FRUNZE

A PATRA PROBĂ

Cele mai puternice magii sunt și cele mai bine păstrate. Un mag Jan'Tep trebuie să fie capabil să dezvăluie învățături ascunse, dar, în aceeași măsură, să descopere și secretele dușmanilor săi. Abia atunci își va câștiga numele de mag.

36

Trădătorul

— Ar fi trebuit să știu că tu vei fi acela care își va da seama, a zis Abydos. Și-a scos masca și i-a dat-o unuia dintre oamenii lui. Întotdeauna ai fost mai deștept decât părinții tăi sau decât te-au considerat profesorii tăi.

„Știu să joc foarte bine și la cacealma, unchiule.” Mi-am relaxat mâinile și le-am întins în fața mea, degetele mele luând forma unei vrăji de ambră periculoase.

— Aș prefera să nu-ți transform măruntaiele în scrum, dacă tot suntem rude, așa că ai face bine să stai pe loc.

În ciuda situației, păream extrem de calm și de încrezător. „Cred că aș putea deveni un mincinos priceput.”

Câțiva dintre bărbații cu măști au râs. Unul dintre ei a arătat cu degetul înspre mine.

— Ia te uită, micuțul mag crede că va putea folosi vrăji pe noi! Aici, în mină!

Abydos a vorbit pe un ton mai blând.

— Magia Jan'Tep este mai greu de folosit aici, Kellen, de aceea sora ta este atât de slăbită.

Eu i-am șoptit lui Ferius.

— Bănuiesc că nu ai la tine cărțile de joc din oțel tăios.

Ea a scuturat din cap.

— Mi-au confiscat vesta atunci când m-au luat prizonieră. Apoi, a strigat la ei de-a lungul tunelului: Cu tot cu afurisitele de țigări!

„Colți” se apropia în viteză de noi.

— Nu este tot ce vom lua, Argosi afurisită…

Unchiul și-a așezat mâna pe umărul lui ca să îl oprească.

— Stai. Ți-am mai spus că această femeie i-a salvat viața nepotului meu. Nu mai vreau să existe violență dacă nu e nevoie.

Am simțit un impuls să îi explic că a făcut și așa suficient rău, când Ferius a făcut un pas în față, cu pumnii ridicați de parcă ar fi vrut să îi înfrunte pe toți.

— Ei bine, îmi pare rău să te dezamăgesc, dar dacă tu şi grupul tău de actori mascaţi nu ne veţi lăsa să trecem, prevăd că vă aşteaptă multe acte de violenţă în viitorul apropiat.

Abydos a ignorat-o şi s-a apropiat de noi, cu ochii aţintiţi asupra mea. Reichis s-a căţărat pe spatele meu şi mi s-a aşezat pe umăr. Mârâitul lui a răsunat surprinzător de tare în acel tunel îngust.

— Rosteşte un singur cuvânt, puştiule, şi-am să-i smulg faţa ăstuia. Îmi voi face şi eu o mască din ea.

Am hotărât să îi traduc unchiului meu. Acesta nu a părut nici pe departe atât de speriat pe cât m-aş fi aşteptat. S-a postat în faţa mea şi mi-a spus:

— Nu face asta, Kellen. Nu suntem duşmanii tăi. Suntem semenii tăi, adevărata ta familie.

— Aţi răpit-o pe sora mea şi aţi atacat-o pe prietena mea. Eu zic că asta ne face duşmani.

Unul dintre ceilalţi bărbaţi şi-a scos cuţitul.

— Nu mai pierde timpul. Nu putem risca să...

— Tăcere! a spus Abydos şi, pentru prima oară în viaţa mea, am recunoscut tonul poruncitor al tatălui meu ieşind din gura unchiului meu. Ascultă-mă cu atenţie, Kellen. Tu şi ceilalţi veţi veni cu noi. Poţi s-o cari tu pe Shalla dacă doreşti, sau o pot face oamenii mei.

— N-o să mai pui niciodată mâna pe sora mea.

— Nu este sora ta, Kellen, cel puţin nu aşa cum crezi tu. Ea este Jan'Tep. Este una dintre ei.

Vocea lui puternică, încrederea de nestrămutat pe care eu nu o avusesem niciodată m-au făcut să mă simt atât de slab, încât abia mă mai ţineam pe picioare.

— De ce nu ne laşi să plecăm?

Nu am vrut să pară că îl implor, însă asta făceam.

— Pentru că lumea nu funcţionează astfel, Kellen, şi nu este vorba doar despre noi doi. Te voi duce undeva, pentru binele tău. Dacă vei încerca să fugi, sau dacă unul dintre voi ne va ataca, voi omorî animalul. Ai înţeles? O voi omorî pe femeia Argosi. O voi omorî şi pe nepoata mea dacă voi fi nevoit. S-a uitat în ochii mei. Mă crezi, Kellen?

Am încercat să privesc în altă parte, însă nu am putut. Mă simţeam

captiv în certitudinea de neclintit din privirea lui. Toată viața mea îl ignorasem pe unchiul meu, considerându-l întotdeauna o umbră a tatălui meu. În acel moment mi-am dat seama că mă înșelasem.

— Te cred.

— Bine, a zis el, apoi s-a întors și a făcut cale-ntoarsă, fără ca măcar să își dea osteneala să se asigure că îl urmam. Întotdeauna ai fost cel deștept.

Abydos ne-a condus pe un traseu șerpuitor, tot mai adânc în mină. În ciuda răbufnirii mele de mai devreme cum că nu voi mai permite nimănui să o atingă pe sora mea, brațele m-au lăsat în cele din urmă. Când unchiul meu a văzut că rămâneam în urmă, le-a poruncit oamenilor săi să o care în brațe. Nu aveam puterea să mă opun.

La început, tunelurile pe care le-am străbătut semănau foarte mult cu cele prin care fugiserăm noi mai devreme – jerpelite, uzate, lemnul putred care susținea tavanul părând că putea ceda în orice clipă. Însă, după câteva minute, am pătruns într-o altă parte a minei. Era ca și când am fi ieșit dintr-o colibă Sha'Tep și am fi intrat în sanctuarul din marmură și calcar al unui maestru mag. Pereții tunelului erau netezi, aproape lustruiți. La fiecare câțiva metri, două coloane groase, asemănătoare celor care înconjurau oaza, sprijineau tavanul de deasupra noastră. Am ridicat privirea și am văzut niște simboluri gravate cu cerneală metalică. După o vreme, mi-am dat seama că acestea reprezentau stelele pe care le vedeam noaptea strălucind deasupra orașului.

— Impresionant, nu-i așa? m-a întrebat Abydos.

Reichis a cârâit încet pe umărul meu.

— Ce rost are? Dacă vrei să vezi stelele, ieși afară.

— De când există locul acesta? am întrebat eu.

Unchiul meu a clătinat din cap.

— Cine știe? De secole, cu siguranță. El și-a trecut mâna peste pereții netezi. Mahdekii aveau o înclinație pentru arhitectură.

Am încercat să-mi ascund uimirea. Nu am reușit.

Unchiul meu a chicotit.

— Da, Kellen, știm adevărul despre Mahdeki, despre oază, despre tot.

„De unde știu?" Mer'esan fusese singura care știuse secretul, iar

mintea îi fusese înlănţuită de o vrajă care o împiedicase secole la rând să îl dezvăluie.

— Ha, uită-te la el, a spus unul dintre bărbaţi din spatele măştii lui negre şi lăcuite. Îşi stoarce creierii încercând să îşi dea seama cum se face că Sha'Tep ştiu ceva ce magii nu ştiu.

— Nu am aflat prin vreo deducţie elaborată, dacă te face să te simţi mai bine, a spus Abydos.

S-a oprit şi a pătruns într-unul dintre tunelurile laterale, unde o cădere de piatră separa această parte a minei de celelalte, mai jerpelite.

— Abia de curând am aflat de existenţa acestor tuneluri.

Unul dintre oamenii lui Abydos a tuşit zgomotos, apoi a spus:

— Jan'Tep vor mereu mai mult minereu, ca să facă mai multă cerneală, ca să-şi tatueze benzile lor preţioase. Puţin le pasă de bărbaţii şi de femeile care trebuie să îl obţină pentru ei. Trebuie să săpăm mai adânc şi mai adânc, dar nu avem mijloacele să consolidăm tunelurile cum se cuvine. În fiecare an, au loc tot mai multe surpări. În fiecare an mor tot mai mulţi Sha'Tep. Vieţi şi morţi irosite!

În cuvintele lui se simţeau o furie şi o durere teribilă.

Abydos şi-a aşezat o mână pe umărul bărbatului.

— O viaţă nu a fost irosită, Paetep. Pierderea ei ne-a dezvăluit mina originală, cea care conţine cele mai bogate zăcăminte de minereu. Cea pe care strămoşii noştri Jan'Tep au făcut-o să se prăbuşească, astfel încât să nu mai intre vreodată în ea.

Zăcămintele bogate de minereu mă făceau să mă simt slăbit tot timpul. O vedeam pe Shalla în braţele unuia dintre oamenii unchiului meu. Pielea ei avea o paloare pământie, bolnăvicioasă. Trebuia să găsesc o cale să o scot de acolo înainte să fie prea târziu.

— De ce ar fi închis strămoşii noştri mina? Avem nevoie de minereu.

— Cel mai probabil pentru că nu au ştiut că vor avea nevoie de benzi decât după ce au pus stăpânire pe oază. Magia acestui tărâm nu se potriveşte atât de natural neamului Jan'Tep, aşa cum i se potrivea neamului Mahdek. Aşadar, abia după ce au făcut să se prăbuşească mina şi-au dat seama că încă aveau nevoie de minereu.

Paetep a tăcut şi s-a postat în faţa mea. Pieptul lui mare urca şi

cobora din cauza furiei înfrânate, trădată de fiecare tic nervos al membrelor.

— Ne-au mințit toată viața, făcându-ne să credem că ei au fost cei care au construit orașul în care trăim și oaza care ne protejează. Este datoria noastră să îi slujim pe ei, astfel încât ei să poată sluji clanul, așa ne-au spus. Îi simțeam aburul cald al respirației. Niște mincinoși. Toți.

El își strângea și desfăcea pumnii întruna.

— Fă un pas în spate, amice, i-a zis Ferius. Tocmai a început să-mi placă de puști.

Doi dintre ceilalți bărbați au început să se apropie de ea. În ciuda măștilor care le acopereau fețele, îmi dădeam seama cât erau de furioși.

Reichis a sărit de pe umărul meu pe cel al lui Ferius.

— O, te rog, spune-mi că ați terminat cu vorbăria, ca să pot scoate și eu niște ochi.

Ferius, deși nu i-a înțeles cuvintele, a dedus ce a spus. A chicotit încet.

— Vedeți voi, băieți, porcăria aia pe care mi-ați vârât-o pe gât începe acum să-și piardă efectul. Mie și pisicii-veveriță ne arde de o încăierare, așa că, dacă vreți să vă încercați norocul cu mine, dați-i drumul.

Deși vocea îi era calmă, avea ceva nebunesc în privire. Părea mai furioasă decât o văzusem eu vreodată. M-am simțit ușurat când Abydos și-a liniștit oamenii.

— Nu rezolvăm nimic așa, a spus el, împingându-i de-a lungul tunelului. Jan'Tep care domnesc acum nu sunt de vină pentru ce ni s-a făcut nouă. Ei repetă o minciună care le-a fost spusă cu atât de mult timp în urmă, încât nici măcar nu mai știu că este o minciună.

— Iar tu crezi că ai descurcat ițele, Aby? l-a întrebat Ferius.

— La început, nu, a recunoscut el. A arătat cu degetul spre capătul tunelului, unde o intrare arcuită din marmură conducea în întuneric. Apoi, am descoperit mausoleul.

37
Camera

Spaţiul în care am pătruns era cel mai mare pe care îl văzuserăm în mină. Avea o lăţime de patru metri, iar tavanul era aproape la fel de înalt. Eforturile depuse pentru a o săpa, a construi temeliile şi a monta suporţii trebuie să fi fost colosale; cu toate acestea, forma spaţiului a fost cea care mi-a tăiat răsuflarea.

Ceea ce Abydos numise „mausoleu” era o încăpere cu șapte pereţi, fiecare dintre ei fiind acoperit cu sigilii complicate. Pe unele dintre ele le-am recunoscut, însă cele mai multe eram convins că nici măcar nu existau în vreo carte sau pergament sau în mintea vreunui mag Jan'Tep din vreunul dintre orașele noastre. M-am întors cu faţa la unul dintre pereţi și mi-am ridicat antebraţul drept, pe care strălucea banda de suflare. Existau nouă sigilii pe banda mea, fiecare reprezentând o formă diferită de magie de suflare, cu ajutorul cărora puteam face vrăji, dacă aş fi avut această putere. Peretele din faţa mea era acoperit cu zeci de astfel de sigilii.

— Este o taină, am spus eu, însă nimeni nici măcar nu a observat.

Dintre toţi cei prezenţi acolo, doar Shallei i-ar fi păsat, însă ea era inconştientă.

— Aşezaţi-o pe fată acolo, le-a spus Abydos oamenilor săi. Pe altar.

Înspre mijlocul încăperii, din fiecare perete cobora un şir de trepte, care duceau la o zonă adâncită chiar în centru, care imita forma încăperii, dar care era suficient de mare încât să încapă o masă simplă din piatră.

— De ce o aşază pe Shalla pe altar? am întrebat eu.

— E mai bine decât pe jos, a răspuns Abydos.

Reichis a sărit jos de pe umărul meu și a început să adulmece împrejurimile.

— Sunt mulţi morţi aici.

Avea dreptate. Fusesem atât de concentrat la inscripţiile vrăjilor, încât nu observasem zecile de firide săpate în partea de jos a pereţilor. În fiecare firidă se afla câte un trup, învelit în fâşii groase de

pânză. Capetele lor acoperite erau cu fața la noi. Nu era vreun ritual al neamului meu; la fel cum nu erau nici măștile negre, lăcuite, care acopereau fețele defuncților.

— Măști funerare, a zis Abydos, luând una și întinzându-mi-o. Nepăsarea lui față de cei decedați mi se părea nepotrivită, însă unchiul meu nu era deloc tulburat. Abia după ce am stat aici săptămâni întregi și am privit cu atenție aceste lucruri mi-am dat seama că Mahdekii nu i-au venerat niciodată pe demoni. De fapt, se temeau de ei.

— Atunci, ce-i cu măștile? l-am întrebat eu.

— O fi vreo superstiție, sau poate vreo tradiție. Ei credeau, probabil, că măștile îi vor speria pe demonii care veneau după ei în întunericul veșnic.

— Iar voi ați pângărit morții fără să stați pe gânduri, a zis Ferius. Ați purtat măștile ca să îi speriați pe semenii voștri. Curajoși mai sunteți voi, n-am ce zice.

— Nu sunt semenii noștri! a strigat „Colți", smulgându-și masca de pe față.

Era mai tânăr decât m-aș fi așteptat, avea părul castaniu-deschis și trăsături blânde. Cred că era cu doar câțiva ani mai mare decât mine.

— Semenii *mei* sunt tratați ca niște servitori. Nu ne putem alege slujbele, nu ne putem căsători fără permisiune. Nici măcar nu putem... El a tăcut, părând că rămăsese fără aer.

— Sha'Tep nu au voie să aibă copii, a zis Abydos. El a arătat către Shalla, care zăcea întinsă pe masa din secțiunea mai joasă a încăperii. Familiile nobile își doresc mai mulți magi, asemeni ei. El și-a întins mâna spre obrazul meu. Dacă se va face voia maeștrilor magi, cei ca tine și ca mine vor...

— Eu nu sunt Sha'Tep, am spus, îndepărtându-i mâna.

— Asta ne spunem cu toții, a răspuns Abydos. „E doar o chestie temporară... Îmi voi recăpăta magia dacă îmi voi dori acest lucru din tot sufletul."

Un bărbat mai în vârstă decât unchiul meu și-a scos masca.

— Nu a fost mereu așa. Odinioară, eram soldați, așa cum suntem acum servitori. Unii dintre noi deveneau învățați sau diplomați. Ba chiar aveam locul nostru în consiliu. Însă an de an, generație după

generație, oameni ca tatăl tău ne văduvesc tot mai mult de drepturi.

— De ce nu v-ați spus părerea? am întrebat eu, fiind rușinat și totodată furios de cele auzite. De ce nu vă cereți drepturile?

— Bunicii și bunicile noastre au încercat să facă asta, a răspuns o femeie. Fața îi era ascunsă în spatele unei măști înspăimântătoare, cu colți. La fel și bunicii și bunicile lor. Au fost pedepsiți de fiecare dată. Cu vrăji de durere, de înlănțuire a minții. Cu magie.

Ea a pronunțat cuvântul de parcă ar fi fost ceva murdar și dezgustător.

M-am uitat la Abydos, unchiul meu, pe care îl crezusem toată viața o persoană blândă și mulțumită, care ne aducea bucuros mâncarea și avea grijă de casa noastră.

— Tata ar fi ascultat, am zis eu. Niciodată n-ar...

— Ke'heops este cel mai rău dintre toți, a spus el, întrerupându-mă și întorcându-se cu spatele la mine. Când eram copii... n-ai fi găsit băieți mai asemănători între ei. Eram cei mai buni prieteni. Făceam totul împreună: râdeam, aveam grijă unul de altul, gândeam la fel. Apoi, într-o dimineață, el a început să-și aprindă benzile. Abydos și-a ridicat brațele. Liniile sigiliilor erau atât de estompate, încât semănau cu niște cicatrici vechi. Eu nu am reușit și, din acea zi, fratele pe care l-am iubit, pe care l-am protejat, a început să mă trateze ca pe un animal de companie folositor.

— Mi se pare o viață grea, a spus Ferius. Un bărbat curajos s-ar fi împotrivit și ar fi luptat să o schimbe. Nu ar fi făcut asta rănind copii.

Abydos s-a apropiat cu pași mari de ea, pe fața lui citindu-se aceeași furie ca pe măștile negre pe care le purtau oamenii lui. Preț de o clipă, am crezut că o va lovi, apoi s-a calmat și a vorbit cu o voce aproape rugătoare:

— Nu înțelegi? Fac asta pentru Kellen!

— Pentru mine? Ce tot vorbești acolo?

— La început, când ceilalți mi-au vorbit despre plan, m-am împotrivit. Am spus că îmi iubesc familia. El s-a întors spre mine. La ce-mi servește iubirea dacă stau deoparte în timp ce părinții tăi îți distrug magia după care tânjești atât de mult, chiar mai mult decât Ke'heops?

— Au crezut că sunt întunecat, am zis eu. Au încercat să mă

protejeze.

Cuvintele îmi păreau până și mie extrem de neconvingătoare.

— O protejau pe ea, a zis Abydos. El a coborât scările care duceau la altarul pe care ea era întinsă. Shalla, care n-are niciun dram din bunătatea mamei, dar toată aroganța tatălui. Shalla, care, într-o bună zi, va deveni un monstru mai rău decât oricare dintre ei, dacă o vom lăsa.

Am dat să merg după el, însă doi bărbați m-au înșfăcat înainte să apuc să fac un pas.

— Ce ai de gând, unchiule?

El s-a aplecat și a ridicat de pe podea o tavă îngustă, pe care a așezat-o pe masă, lângă ea. Am văzut flăcările a șase mangaluri. Deasupra fiecăruia se afla o oală mică din lut, fiecare marcată cu un simbol care reprezenta metalul lichefiat care se afla înăuntru. O bucată înfășurată de mătase se afla în partea dreaptă a tăvii, genul care putea conține instrumente de scris, însă eu știam că ascundea un set de ace lungi și subțiri, câte unul pentru fiecare oală.

— Fac asta pentru tine, Kellen. Nu l-am putut opri pe Ke'heops să îți ia magia, însă noi doi îl putem face să plătească pentru ce ți-a făcut. Putem face asta împreună.

El și-a ridicat privirea spre mine, iar eu am zărit atâta iubire în ochii lui, încât m-a imobilizat mai mult decât orice vrajă de legare, mai mult decât bărbații care mă țineau strâns de brațe.

— Vrei... Vocea mea era aproape o șoaptă. Eram disperat să nu rostesc cuvintele, însă nu m-am putut stăpâni. Vrei să îi sigilezi Shallei magia, pentru mine.

De câte ori nu o disprețuisem pe Shalla pentru norocul pe care nu îl merita, pentru felul în care putea folosi cu atâta ușurință magia! De câte ori nu mi-am dorit în taină să eșueze, să nu i se aprindă benzile. În timp ce stăteam legat de masă zile în șir, de câte ori nu mi-am dorit ca părinții mei să îi tatueze ei pe piele contra-sigiliile în locul meu și să-i ia magia pentru totdeauna!

— Shalla nu are nicio legătură cu asta, am spus eu, atât mie, cât și lui Abydos. Ea a încercat să mă ajute să-mi găsesc magia.

— Shalla este cea mai rea dintre toți. Vocea lui Abydos era blândă, aproape plină de regret. Am încercat... cum am putut să o fac să se

schimbe, însă este varianta feminină a lui Ke'heops, doar că va fi mai puternică decât el atunci când își va dobândi toată puterea. Va deveni cel mai rău tiran pe care l-a avut neamul nostru vreodată. El a clătinat din cap și s-a uitat din nou la mine. Te va trata ca pe un animal de companie, în cel mai bun caz, și ca pe un sclav, în cel mai rău caz, Kellen.

— Nu cunoşti viitorul, i-a spus Ferius Parfax. Nici măcar cei mai înţelepţi dintre noi nu îl cunosc.

— Se prea poate, Argosi. Apoi, mi s-a adresat mie: Priveşte în adâncul tău şi spune-mi că mă înşel, Kellen. Spune-mi că Shalla te va considera fratele ei odată ce vei deveni Sha'Tep.

Îmi doream asta. Îmi doream să îl fac mincinos şi să spun că nu o înţelegea pe Shalla, că, în ciuda aroganţei, ea era altfel. Îmi doream să îi spun că ea mă iubise întotdeauna ca pe un frate, însă nu am putut. Nu puteam fi sigur că era adevărat.

Abydos a ales un ac şi l-a înmuiat într-una dintre oalele din lut încălzite.

— Ştiai că unui Sha'Tep îi este mai uşor să inscripţioneze contra-sigiliile decât unui Jan'Tep? Magia care le curge prin vene se împotrivește acestei fapte, ca și când ar fi un soi de blasfemie.

— Cum ai învățat să faci contra-sigiliile? Doar maeștrii magi le cunosc forma.

— De la tatăl tău, desigur. Nu cred că a vrut să lase descuiată uşa de la camera lui de studiu, însă atenţia i-a fost distrasă când a încercat să te priveze de viitor. El a ridicat acul. Din vârful lui atârna o singură picătură de lichid arămiu. Îţi voi arăta cum se face. Putem face asta împreună.

— Îmi vei arăta cum...

Magii Jan'Tep erau nişte monştri. Erau la fel de nemiloşi azi faţă de propriii lor fraţi şi surori Sha'Tep precum fuseseră faţă de Mahdekii pe care îi masacraseră în urmă cu trei sute de ani. Tatăl meu vorbea despre onoare şi despre a proceda cum era mai bine pentru familia noastră, însă asta însemna a proceda cum era mai bine pentru el. Unchiul meu... Unchiul meu suferise în tăcere toată viaţa mea, până în momentul în care eu stârnisem acest şir de evenimente: de la duelul meu cu Tennat, în timpul căruia trişasem, şi până la momentul

în care Shalla fusese cât pe ce să mă omoare, iar tatăl meu dezvăluise fără să vrea faptul că îmi suprimase magia toată viaţa. Acum, unchiul meu găsise în sfârşit o cale prin care să mă ajute să mă răzbun pe toată lumea.

— Putem face asta împreună.

— Unchiule Abydos? am zis eu.

El a pus acul jos.

— Da, Kellen?

— Sunt pregătit acum. Spune-le oamenilor tăi să-mi dea drumul.

El a făcut un semn din cap, iar bărbaţii care îmi ţineau braţele mi-au dat drumul.

— Voi coborî şi o voi lua pe sora mea, am spus. Apoi, Ferius, Reichis şi cu mine o vom scoate la suprafaţă. O voi pune pe calul din hambar şi o voi duce acasă.

— Nu te pot lăsa să faci asta, a spus el.

Pe faţă avea întipărită o expresie atât de tristă şi de singuratică, încât am simţit sincer că îl dezamăgeam.

— Dacă vei încerca să mă opreşti, te voi ucide, unchiule.

38

Cacealmaua

Abydos a așezat acul pe tavă și a început să urce scările spre mine. I-am văzut cu coada ochiului pe oamenii lui pregătindu-și armele. Ferius și-a schimbat centrul greutății, pregătindu-se fără nicio îndoială pentru vreo manevră care să îi dea un avantaj atunci când avea să înceapă lupta.

Reichis s-a cățărat pe piciorul meu, până pe umăr.

— În sfârșit. Pe care să îl omor primul?

— Cred că animalul are de gând să atace, a avertizat tânărul cu părul castaniu-deschis, pregătindu-și cuțitul.

El s-a poziționat lângă Abydos.

Furia profundă care mă determinase să îl ameninț pe unchiul meu s-a risipit mai repede decât aș fi crezut eu că este posibil, fiind înlocuită de realitatea cruntă a situației în care ne aflam. Ne copleșeau numeric. Ferius, în ciuda atitudinii ei zeflemitoare, era în continuare prea amețită de la drogurile cu care o îmbuibaseră ca să lupte împotriva lor. Eu îmi epuizasem și ultima fărâmă de forță pe care nu mi-o supsese mina, cărând-o pe Shalla mai mult decât mă ținuseră brațele. Până și Reichis, în ciuda atitudinii lui, părea să știe că nu puteam câștiga acea luptă.

— Acum ar fi momentul potrivit pentru o vrajă cu adevărat puternică, mi-a cârâit el în ureche.

— Pot face una care să aducă o briză ușoară, am spus, ignorând privirile nedumerite ale unchiului meu și ale adepților lui. Crezi că va funcționa?

Reichis a oftat.

— Oare de ce-am acceptat să mă asociez cu un golaș fără magie?

— Cred că mama ta ți-a poruncit să faci asta.

— Nu joci cinstit.

„Bine, se pare că nu vom putea câștiga lupta asta nici cu magie, nici cu arme.” Aveam nevoie de un truc ingenios. Nu eram oare priceput la asta? Îl păcălisem pe Tennat, făcându-l să se învingă

singur în timpul duelului nostru. „Problema e că mai ușor păcălești un bătăuș naiv decât șase bărbați și femei extrem de serioși.” Trebuia să le reduc numărul, astfel încât Ferius, Reichis și cu mine să putem face o mișcare. „Așadar, ce slăbiciuni are o conspirație?” Răspunsul m-a lovit ca o explozie de magie de ambră. „Încrederea.”

— Ați omis un lucru în toată această mare rebeliune a voastră, unchiule.

El a chicotit îndelung și le-a zâmbit celorlalți Sha'Tep.

— Ce v-am spus eu? Mereu îi trece prin minte vreun truc sau vreo șmecherie. Nu lasă niciodată pe nimeni să vadă că îi e teamă. Nu renunță niciodată.

— Planul ăsta al vostru are o hibă – se bazează pe servitorii Sha'Tep care trăiesc și muncesc pentru marile case, otrăvindu-le inițiații acestor familii.

— Nu îi otrăvim, a spus pe un ton sfidător una dintre femei. Doar le slăbim legătura cu puterea oazei.

— Ceea ce îi va face pe maeștrii magi să creadă că liniile lor genealogice încep să slăbească, am spus eu, urmând firul logic.

Tânărul cu păr castaniu-deschis a încuviințat, aparent încântat că înțelesesem.

— Prințul clanului fiind mort, consiliul este îngrozit că neamul Berabesq va încerca încă o dată să profite de slăbiciunea noastră ca să ne distrugă sau că oastea Daroman va veni să ne cucerească.

Bărbatul masiv care purtase masca aceea cu colți a vorbit:

— Atunci când vor vedea că doar o mână de inițiați vor deveni magi, își vor da seama că au nevoie de Sha'Tep. Magii nu au forța necesară să lupte cu arme. Ei nu știu ce înseamnă să lupți sau cum e să simți durere din cauza muncii grele.

— Exact, a spus Abydos. Jan'Tep vor înțelege în sfârșit că au nevoie de noi, însă nu ca servitori, ci ca egali.

Eu am clătinat dezgustat din cap.

— Strămoși! Nu e de mirare că nu a mai existat până acum o conspirație a Sha'Tep. Nu vă pricepeți deloc la așa ceva.

— Nu râde de acești oameni și de riscul pe care și-l asumă, m-a avertizat Abydos.

„A venit vremea să văd cât ești de naiv, unchiule.”

— Unul dintre ei te-a trădat.

— Poftim? Cine? a întrebat bătrânul.

— Nimeni, a răspuns Abydos. Încearcă să tragă de timp.

Mi-am asumat riscul și am insistat.

— Cum poţi fi atât de prost? Bineînţeles că am jucat la cacealma înainte – speram că Shalla se va trezi. Apoi, mi-am dat seama cât aţi fost de neglijenţi cu toţii. Dacă mă gândeam mai bine, ei fuseseră într-adevăr neglijenţi, lucru care mă ajuta foarte mult să-mi fac planul credibil. Ra'meth ştie! N-ai stârnit nicio rebeliune. N-ai făcut decât să cedezi puterea celui mai mare duşman al familiei noastre!

— Despre ce vorbeşti?

Am început să includ evenimentele recente în povestea mea.

— După ce Tennat și fraţii lui au atacat-o pe Ferius, Tennat a venit în oază în ziua următoare, însă puterile magice îi erau slăbite. Nu a putut face nicio vrajă.

— Ne-am ocupat de el așa cum ne-am ocupat și de ceilalți, a spus cu mândrie bărbatul masiv.

— Doar că în noaptea următoare el a făcut vrăji de transfer! Iar acum câteva ore, a folosit magia de mătase și de fier ca să îmi dea de urmă! Nu înțelegeți? Ra'meth și-a dat seama ce faceți și l-a prins pe servitorul Sha'Tep care îl otrăvea pe Tennat.

— Nu fi caraghios, a spus Abydos. Sephan – l-a arătat pe tânărul cu păr castaniu-deschis – este servitorul personal al lui Ra'meth. Ar ști dacă și-a dat seama cineva din Casa Ra.

M-am rezemat cu spatele de perete, lăsând să se vadă că eram epuizat.

— Știi, unchiule, toată viaţa am crezut că marea diferenţă dintre tine și tata este aceea că tu nu ai puteri magice. Acum ştiu că, de fapt, diferența este aceea că tu ești incredibil de prost. Am arătat cu degetul spre Sephan. Ra'meth i-a făcut o vrajă de înlănțuire a minții. Voința îi este legată, iar el nici măcar nu poate să facă ceva din care tu să-ţi dai seama că a fost prins.

Unchiul și ceilalţi s-au uitat la Sephan, care îi privea nedumerit.

— Habar n-am despre ce vorbește. N-am nimic. Nu am reușit să pun o cantitate mai mare din acel compus în mâncarea lui Tennat în seara aia. Totul va fi bine.

— Doar că nu ai de ales decât să spui asta dacă ai mintea înlănţuită, a subliniat bărbatul masiv.

Abia m-am abţinut să răsuflu uşurat. Dădusem o reprezentaţie excelentă, după părerea mea. Teama, iar apoi furia care s-au citit pe faţa mea fuseseră credibile, iar minciuna mea suficient de plauzibilă încât să sădească îndoiala în minţile lor.

Înşelătoria mea avea o singură hibă, care începuse deja să îmi încolţească în minte. Exista un motiv pentru care povestea mea era atât de convingătoare.

S-a dovedit a fi adevărată.

— Măi să fie, s-a auzit o voce de pe coridorul mausoleului. De-a dreptul înfiorător.

Era Ra'meth.

39

Eroul

Prima mea reacţie a fost să îl lovesc cu o vrajă, iar asta spune ceva despre cât de mult îl uram, dar și despre cât de mult mă temeam de Ra'meth.

— Magia de suflare? El părea amuzat. Doar la atât să ne așteptăm din partea fiului marelui Ke'heops?

El a făcut un gest aproape imperceptibil cu o mână și a rostit în șoaptă o singură silabă. M-am trezit paralizat. Maestrul mag s-a întors și a privit cu atenţie fiecare perete al mausoleului.

— De-a dreptul impresionant. Acest lucru va face din ascensiunea mea la titlul de prinţ al clanului o realizare încă și mai remarcabilă pentru neamul nostru.

Reichis a sărit în aer, însă s-a izbit de ceva invizibil și a căzut la pământ. Pisica-veveriţă a mârâit și și-a luat avânt ca să se năpustească asupra magului, însă Ra'meth a rostit o a doua silabă, iar Reichis și-a pierdut cunoștinţa.

— Am crezut că le-am ucis pe aceste creaturi spurcate cu secole în urmă.

— Cum este posibil? a întrebat unul dintre conspiratorii Sha'Tep, luptându-se cu niște legături invizibile. Magii nu pot face vrăji în mină.

Ra'meth a rânjit batjocoritor.

— N-am să vă mint. Nu este atât de ușor precum pare. Amestecul pe care am fost nevoit să îl beau are unele efecte secundare neplăcute asupra măruntaielor. Cu toate acestea, contracarează efectele minereurilor când te afli în imediata lor apropiere.

Maestrul mag și-a unit palmele ca într-o rugăciune, apoi și le-a întors, astfel încât dosul lor să se atingă înainte să își întrepătrundă degetele. Brusc, am căzut cu toţii, rostogolindu-ne de parcă încăperea s-ar fi învârtit cu o viteză ameţitoare. M-am izbit de unul dintre pereţi și am rămas acolo, ca și când zeci de braţe m-ar fi ţinut de mâini și de picioare.

— Vedeţi voi, le-a spus Ra’meth lui Abydos şi adepţilor săi, motivul pentru care noi, magii, nu extragem minereurile singuri nu este pentru că nu putem, ci pentru că este sub demnitatea noastră.

— Ticălos Jan’Tep! a strigat „Colţi”, care, în ciuda furiei şi a mărimii sale, era prins ca o muscă într-o pânză invizibilă de păianjen.

Ca să poţi rezista unei vrăji de legare nu trebuie să lupţi fizic împotriva ei, ci să îţi pui în minte s-o rupi cu ajutorul voinţei. I-am poruncit cu toate fiinţa mea vrăjii să se rupă, însă era ca şi când aş fi încercat să opresc un ocean cu mâinile goale.

Efortul meu i se părea amuzant lui Ra’meth.

— L-am văzut de multe ori pe tatăl tău rupând legături şi mai puternice, să ştii. Nu e chiar atât de greu – e doar o chestiune de voinţă. El s-a apropiat de mine, fără să se teamă că aş putea rupe vraja. Haide, Kellen din Casa Ke. Nu eşti tu fiul tatălui tău? Arată-mi cât e de puternic neamul tău.

— Lasă-l în pace pe băiat, a zis Abydos, agitându-se în legături. Kellen nu are nicio legătură cu asta.

Ra’meth s-a oprit.

— N-are nicio legătură? *i faci băiatului un deserviciu. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi fost el.

S-a aplecat și m-a apucat de încheietura mâinii. Mie mi se părea că eram ţintuit de perete cu nişte cătușe groase din fier, însă Ra’meth mi-a ridicat brațul fără pic de efort și s-a uitat cu atenție la benzile de pe antebrațul meu.

— Ke’heops a făcut o treabă excelentă. Foarte precisă. Nici o sută de magi care ar acţiona la unison nu ar putea desface aceste contra-sigilii. S-a uitat la mine. Tatăl tău trebuie să își fi irosit mult din forță ca să îți sigileze magia.

„Nu-i greu să-ți dai seama de la cine a moștenit Tennat caracterul lui minunat”, mi-am zis, încercând să alung amărăciunea care amenința să mă copleșească.

— Nu-i face niciun rău, te avertizez! a strigat Abydos, încordându-se atât de tare, încât îi vedeam venele de pe gât umflându-i-se.

Un fior de durere a trecut peste chipul lui Ra’meth.

— Ai o voință remarcabilă, Abydos. Nu cred că am mai simțit pe cineva încercând cu atâta îndârjire să rupă o vrajă de legare. Ai fi fost

un mag puternic dacă ai fi reușit să-ți aprinzi benzile.

— N-am nevoie de magia voastră, a spus Abydos, încercând să se elibereze din cătușele care îl ţineau ţintuit de perete. N-am nevoie de vrăjile voastre afurisite ca să îţi ţin piept. Sunt bărbat! M-ai auzit? Bărbat!

Ra'meth s-a schimonosit din nou, încordându-și mușchii mâinii drepte ca să poată să tragă mai multă magie de fier din banda sa.

— N-ai vrea să încetezi? Îmi provoci dureri de cap.

În timp ce unchiul meu lupta împotriva vrăjii de legare a lui Ra'meth, eu îmi storceam creierii căutând o cale de scăpare. Shalla era în continuare inconştientă, Reichis leşinase pe jos, iar Ferius era imobilizată, la fel ca mine. Din experienţa mea de viaţă de până atunci învăţasem să nu mă aştept să mă salveze cineva în mod miraculos, prin urmare singura soluţie era să încerc să scap din această situaţie prin cuvinte.

— Nu vezi pădurea de copaci, Maestre Mag, am început eu.

— Ia mai taci, băiete.

El a făcut o mişcare circulară cu degetul mare și degetul mijlociu de la mâna stângă și, brusc, n-am mai putut scoate o vorbă.

„Cred că ar trebui să sper într-o altă minune." Neamul meu nu este religios, renunţând la această superstiţie cu generaţii în urmă. „Probabil că nu se va întâmpla nicio minune."

— Să nu îndrăznești să-l reduci la tăcere, a spus Abydos. Sau ți-e teamă de cuvinte, lașule?

— Ia mai taci și tu din gură, a răspunse Ra'meth, făcându-i și lui aceeași vrajă.

Este incredibil de greu să menţii mai multe vrăji deodată, așadar aveam o speranţă că Ra'meth urma să obosească, iar unul dintre noi îl va putea ataca. El a aruncat o privire prin încăpere.

— Și-acum, dacă nu vă deranjează, aș vrea să încerc să-mi dau seama cum s-a întâmplat totul.

Ra'meth s-a întors spre bărbatul care purtase masca cu cel de-al treilea ochi.

— Așa. Îi făceaţi ceva... necuviincios bietei Shalla când ea, cuprinsă de disperare, a reușit să învingă efectul drogului și a făcut – el s-a uitat la mine – o vrajă de fulger? Ar face sora ta așa ceva? Nu

contează. S-a întors din nou spre Paetep, bărbatul care își pierduse soția în timpul unei surpări de teren. Cui nu-i place o vrajă de fulger bună?

Cu o pocnitură din degetul mare și degetul mic de la ambele mâini, el l-a lovit în piept pe bărbat cu un fulger alb-gălbui.

S-a auzit o trosnitură, însoțită de miros de carne arsă. Paetep a murit.

Pătrunzând vraja de tăcere, Abydos a scos un țipăt de furie.

— Chiar ești un tip puternic, a zis Ra'meth, ducându-și pentru o clipă mâna la frunte. Și-acum, ce urmează? S-a întors spre Sephan. Așa. Tu, servitorul meu brav și credincios, ai murit în timpul unui act sublim de curaj. Când ți-ai dat seama că ai greșit față de familia mea, ai încercat să îl oprești pe Abydos să aducă și alte nenorociri asupra neamului nostru. Dar, vai, el te-a sugrumat.

Ra'meth și-a dus degetele ambelor mâini la buze, apoi și le-a întins. Sephan s-a crispat, trupul a început să îi alunece încet de-a lungul peretelui și picioarele să îi tremure sub el. Ra'meth și-a strâns pumnii, iar eu am auzit o trosnitură când i-a frânt gâtul lui Sephan.

— Ticălosule, a spus Abydos, sfidând încă o dată vraja de tăcere.

Și încă o dată el s-a răzvrătit împotriva cătușelor invizibile pe care Ra'meth le închipuise prin vraja lui. Cu o forță interioară pe care eu nici măcar nu puteam să mi-o imaginez, Abydos a făcut un pas în față.

— Oprește-te! i-a poruncit Ra'meth.

Abydos a mai făcut un pas.

— Nu ar fi trebuit să vii aici singur, Maestre Mag. Aerul din jurul lui tremura, de parcă vântul ar fi încercat să îl țină în loc, însă Abydos nu se oprea. Pe de altă parte, care mag s-ar gândi vreodată că ar avea nevoie de ajutor ca să omoare un Sha'Tep?

Abydos a făcut al treilea pas.

— N-am să te las să te apropii, a zis Ra'meth, întărindu-și vraja cu și mai multă voință.

Făcuse o greșeală atunci când ne legase pe toți cu vraja; nu se putea concentra să facă vrăji de apărare.

Abydos înainta pas cu pas, centimetru cu centimetru.

— Cum este posibil? a întrebat Ra'meth, chinuindu-se acum. Nu ai

puteri magice!

— Nu am puteri magice, a repetat Abydos.

Sângele a început să i se prelingă din colțurile gurii, apoi din urechi și, în cele din urmă, din gură. Efortul îl omora, însă continua să înainteze, cu brațele întinse, ca să îl apuce de gât pe Ra'meth.

— Sunt doar un bărbat. Un bărbat Sha'Tep care s-a săturat de magia voastră, lașilor.

— Nu! a exclamat Ra'meth, încercând să se îndepărteze tocmai când unchiul meu îl strânse de gât.

Legăturile care ne strângeau pe toți s-au desfăcut brusc. Vrăjile de legare care înlănțuiseră trupurile bărbaților morți s-au risipit, iar aceștia s-au prăbușit la pământ. Acum, că mă puteam mișca și vorbi, am sărit în ajutorul lui Abydos.

Ochii unchiului meu erau injectați cu sânge, iar eu știam că nu mă putea vedea, însă zâmbea în timp ce îl strângea de gât pe Ra'meth. Expresia de pe fața lui era atât de triumfătoare, încât părea a fi statuia unui erou străvechi, care înviase. Zâmbetul îi flutura încă pe buze când Ra'meth a închis ochii. Acesta i-a rămas pe buze când vreo șase cuțite, zburând prin aer asemenea unui stol de păsări, i s-au înfipt în spate lui Abydos, ridicându-l și purtându-l departe de Ra'meth.

L-am strigat pe nume pe unchiul meu și am încercat să fug la el, însă o nouă vrajă de legare m-a țintuit locului. El a rămas suspendat în aer preț de o clipă. A clipit, încercând să înlăture sângele. Și-a întors capul spre mine și a zis:

— Dacă aș fi avut un fiu...

Am încercat să-mi întind brațele spre el, însă acestea nu m-au ascultat. Nu puteam face altceva decât să privesc îngrozit cum cuțitele se desprind din trupul lui Abydos, iar acesta se prăbușește la pământ, cu ochii ațintiți în tavan. Cuțitele au căzut rând pe rând, împlântându-i-se în mâini, în picioare și în piept.

Atunci am țipat. Am continuat să țip chiar și după ce vraja de tăcere m-a împiedicat să mai scot vreun sunet.

Toată viața mea îl considerasem pe unchiul meu un servitor simplu și umil, apoi un trădător al neamului meu. Abia în ultimele clipe din viața lui mi-am dat seama că era, de fapt, un bărbat complicat, dârz.

În încăpere a pătruns un bărbat în robă albastră, urmat de un mag în robă albă.

— Ești rănit, Maestre Mag? a întrebat el.

Ra'meth s-a ridicat în picioare, frecându-și gâtul cu mâna.

— Puţin învineţit, dar mai înțelept. El s-a uitat la trupul neînsufleţit al unchiului meu. Ai avut dreptate, Abydos. Ar fi fost o aroganță teribilă din partea mea să fi venit aici de unul singur.

40

Plutind

Trupul meu plutea încet prin aer, străbătând tunelurile întortocheate ale minei asemenea unei crenguțe purtate de curenții unui pârâu care curge liniștit. Am ridicat capul și i-am văzut pe Ferius, pe Shalla și pe Reichis plutind în urma mea, însă aceștia păreau că dorm. Semăna atât de mult cu un zbor, încât m-am întrebat dacă nu cumva dormeam și eu, până când l-am auzit pe magul în albastru întrebând:

— Unde vrei să-i pun, Maestre Mag?

Mi-am întors privirea și l-am văzut pe Ra'meth conducându-ne afară. El a arăta către un hambar care se afla mai încolo, pe cărare.

— Acolo, înăuntru, ar fi minunat. Apoi s-a uitat la mine și a dat din cap. Ah, bine. Să ne terminăm povestea, vrei?

— Ce le-ai făcut celorlalți?

— Mă tem că sora ta se va simți rău o perioadă. A stat mult prea mult timp în mină. Femeia Argosi și *nekhek*-ul au început să mă enerveze atât de tare, încât i-am adormit. Ra'meth m-a bătut ușor pe umăr. Dar hai să vorbim despre tine. Fiind un fecior curajos, cu o minte sclipitoare, le-ai luat urma unchiului tău împuțit și prietenilor lui uneltitori până în acest loc, unde le-ai scos la lumină complotul mârșav.

Când ne-am apropiat de hambar, el i-a făcut semn magului în alb să deschidă ușile.

— Dar, vai, te-au prins, iar cum Sha'Tep sunt niște ființe nemiloase atunci când au ocazia, te-au... El a tăcut, apoi s-a uitat la ceilalți doi magi. Vreo recomandare?

— Focul, Maestre Mag? a sugerat cel în alb.

— A, foc! Minunat!

Magul în albastru a făcut ca trupul Shallei să plutească în interiorul hambarului, apoi ea a început să coboare încet până când a ajuns pe jos, urmată de Ferius și de Reichis.

— Știi de ce Sha'Tep iubesc atât de mult focul? m-a întrebat

Ra'meth când am trecut plutind pe lângă el. Pentru că acesta le dă impresia că mânuiesc magia adevărată. De aceea v-au închis în acest hambar și i-au dat foc.

Unul dintre oamenii lui Ra'meth i-a adus o torță neaprinsă. Maestrul mag și-a închis ochii, a creat o formă somatică și a rostit o singură silabă. Torța s-a aprins pe loc. El a făcut un alt gest, iar flacăra s-a transformat într-o strălucire roșie, controlată de voința lui Ra'meth.

— Probabil că nu ai apucat să înveți vraja de foc, nu-i așa? Bărbatul a aruncat torța în hambar înspre calul lui Ferius, care era priponit de stâlp. Acesta a început să dea cu spatele și să se agite înspăimântat. Poți încerca să îl stingi, dacă dorești.

Ei au închis ușa și am auzit cum blochează pe dinafară cu o bârnă. M-am ridicat în picioare și am început să lovesc în ea cu pumnii, țipând la ei să ne lase să ieșim. Odată ce Ra'meth a dezlănțuit focul, nimic nu îl mai putea opri până când acesta nu făcea scrum tot ce se afla în interiorul hambarului.

— Ce tot țipi acolo, puștiule? m-a întrebat Reichis. A făcut câțiva pași dezechilibrați spre mine. Blestemată fie magia Jan'Tep! Dă-mi un minut și-o să-i sfâșii gâtul golașului.

— Uimitor, a spus Ra'meth, de cealaltă parte a ușii. *Nekhek*-ul a rupt deja vraja de somn. Ia să vedem dacă este la fel de rezistent și în fața focului, ce ziceți?

— Maeștri magi vor afla ce ai făcut! am strigat eu, lovind în continuare cu pumnii în lemnul gros care ne despărțea. Nu vei deveni niciodată prinț al clanului!

— Serios? Sunt un erou, nu înțelegi? Eu sunt cel care te-a găsit printre ruinele arse ale hambarului. Dar, vai, a fost prea târziu să te salvez, mult prea târziu. Cuprins de furie, mi-am riscat viața și am intrat în mină ca să îl înfrunt pe bărbatul care te-a ucis. Imaginează-ți groaza mea când am descoperit că vinovatul este sânge din sângele tău. Ca un act de răzbunare, i-am ucis pe trădătorii care v-au strâns de gât pe tine și pe sora ta.

— Tatăl meu te va omorî pentru asta! am țipat eu. Asta dacă nu i-o va lua înainte mama!

Ra'meth a râs – un sunet blând și melodic, care nu trăda nici furia,

nici teama.

— Ai dreptate, Kellen. Niciodată nu am fost mai puternic decât tatăl tău sau decât mama ta.

A tăcut pentru câteva clipe. Mă așteptam ca flacăra torței să se intensifice, însă aceasta și-a păstrat strălucirea mocnită, controlată de Ra'meth, care părea că are de gând să mă tortureze în continuare.

— Ca să fiu sincer până la capăt, a spus el, am ajuns să cred că nu îmi pot compara puterile magice cu ale lor. Apoi, s-a întâmplat ceva uluitor. Tu, un băiat fără magie, cu doar câteva săptămâni înainte să fii declarat Sha'Tep, l-ai învins pe fiul meu Tennat. Și nu prin propriile forțe, ca să vezi, ci folosindu-le pe ale lui împotriva sa. Atunci mi-am dat seama care este calea mea spre victorie. Îl voi învinge pe tatăl tău exact așa cum l-ai învins și tu pe fiul meu.

— Doar că tata nu este un idiot! am strigat eu, plimbându-mi privirea prin hambar în speranța că voi găsi ceva de care să mă folosesc pentru a deschide ușa.

— Zău? *n ultimele zile și-a irosit magia ca să o sigileze pe-a ta. Acum e slăbit ca un copil. Îl și văd cum încearcă să se ridice în picioare, căutând să-și adune forțele, pentru că simte ce urmează să se întâmple. Ke'heops și-a folosit toată puterea împotriva lui, iar eu îl voi omorî. Mai am ceva de făcut mai întâi, un ultim act de curaj, un mare dar pentru semenii mei. Apoi, mă voi prezenta în fața membrilor consiliului și le voi spune că familia ta a căzut în dizgrație. Voi rosti atâtea vorbe defăimătoare la adresa tatălui tău și a mamei tale, încât cuvintele mele îi vor sta în gât lui Ke'heops. Mă va numi mincinos. Atunci când îl voi provoca la duel, nu va avea de ales decât să accepte. Având în vedere starea lui slăbită, de astă dată îl voi ucide.

— De ce? am strigat eu lângă ușa grea a hambarului.

Nu avea nicio logică. Nicio rivalitate, nicio dușmănie nu putea justifica răutatea care zăcea în el.

— Cum de poți fi așa?

Am crezut că plecase și că întrebarea mea avea să rămână fără răspuns, însă după câteva clipe l-am auzit vorbind din nou, cu buzele lângă ușă, aproape șoptind:

— Toată viața mea l-am privit pe tatăl tău etalându-se ca un exemplar de vază al societății Jan'Tep. Întotdeauna m-a privit de sus.

Întotdeauna m-a considerat inferior lui. A urmat o clipă de tăcere, apoi a spus: Habar nu ai cum e.

Flacăra torței s-a intensificat din nou.

41
Hambarul

Prima limbă de foc s-a desprins de torţă şi a început să se caţere pe peretele dinspre miazăzi al hambarului. Reichis a venit în goană la mine şi a sărit pe umărul meu. Tremura din tot trupul de furie şi de teamă.

— Stinge-l! Repede! O să ia foc tot hambarul!

Nu era nevoie să scoată acest lucru în evidenţă. Eu încercam deja să sting torţa. Am luat o găleată pe jumătate plină care se afla lângă adăpătoarea calului şi am aruncat apa pe torţă. Drept răspuns, flăcările au şuierat şi au scuipat, fără a da semne că s-ar stinge.

Pisica-veveriţă a sărit pe pământ şi a început o cursă nebună printre picioarele mele.

— Nu se stinge! De ce nu se stinge?

— E o vrajă de foc! am strigat eu, reumplând găleata cu apă şi aruncând-o din nou pe torţă. Nu se stinge pe cale naturală.

Flăcările începeau deja să cuprindă pereţii. În câteva minute, întreg hambarul avea să fie cuprins de foc.

— Calcă flăcările în picioare, Kellen! O să murim aici arşi de vii!

— Nu va folosi la nimic, am spus. Dacă voi călca flăcările în picioare, mi se vor aprinde hainele.

— Atunci, rupe vraja! Fă ceva!

Mi-am imaginat cum voinţa mea preia controlul asupra flăcărilor şi am incantat cuvintele învăţate de la bătrânul Osia'phest. Când am văzut că nu se întâmplă nimic, am pătruns şi mai adânc în forul meu interior şi mi-am dublat eforturile. Drept răspuns, sigiliile de ambră pecetluite de pe antebraţul meu păreau să se strângă, să îmi sugrume vasele de sânge de sub piele. „Străluceşte, luate-ar naiba. Refuz să mor din cauza unor tatuaje idioate."

Există această rază de speranţă pe care o ai în străfundul tău, că atunci când te afli la ananghie – în acel moment în care totul contează brusc, deoarece este o chestiune de viaţă şi de moarte – vei putea trece peste tot ce te-a ţinut în frâu toată viaţa şi îţi vei găsi

adevărata forță. Așa se întâmplă în legende: tânărul mag Jan'Tep, față în față cu demonii care i-au chinuit pe oamenii din satul lui, face în sfârșit cea mai puternică vrajă de izgonire pe care nu reușise să o facă până în acel moment.

— Faci și tu ceva? a întrebat Reichis. Pentru că arăţi de parc-ai fi constipat.

S-a dovedit că toate acele poveşti sunt doar nişte minciuni. „Sau poate că nu eşti tânărul erou Jan'Tep din poveste. Poate că eşti demonul care va fi distrus."

Flăcările se răspândeau, încet, dar sigur, urcând pe pereţii din lemn ai hambarului. Ochii începuseră deja să îmi lăcrimeze din cauza fumului. Cuprins de panică, m-am întors în fugă la uşă şi am început să mă trântesc în ea iar şi iar. În urma efortului nu m-am ales cu nimic altceva decât cu o durere ascuţită în umăr.

— Loveşte mai tare, a cârâit pisica-veveriţă.

— Nu pot, am răspuns, gâfâind din cauza efortului. Nu sunt suficient de puternic să sparg uşa.

— Atunci...

— Taci! am zis eu, încercând să mă adun.

Mi-am concentrat toată atenţia asupra uşii, căutând o fisură în ea, dar negăsind niciuna. Singura fisură pe care am găsit-o era în mine. Iar Reichis o putea vedea şi el.

— Fir-ar să fie! a cârâit el înnebunit. Dacă tot am intrat în cârdăşie cu un idiot de om, oare de ce nu l-oi fi ales pe Ra'meth? Măcar el are suficientă magie ca să rupă o vrajă de foc!

Mi se pusese un nod în gât din cauza frustrării şi a groazei.

— Ei bine, dacă tot e să mor în hambarul ăsta cuprins de flăcări şi nu există nimeni în afară de un *nekhek* tâmpit care să-mi ţină un elogiu, aş prefera să găsească nişte cuvinte mai frumoase.

— Păi, stai să văd, a mârâit Reichis. Eşti slab, eşti laş şi pari a fi cam singurul membru al speciei tale care nu are pic de magie. Totuşi, pe de altă parte...

S-a oprit din cârâit. Am privit în jurul meu ca să văd la ce se uita, însă n-am văzut decât pereţii care ardeau.

— Ce? am întrebat eu.

— Nimic. Nu găsesc niciun lucru bun la tine, Kellen. Eşti cel mai

neisprăvit membru pe care l-am văzut vreodată într-o specie de neisprăviţi, iar acum vei muri din cauza asta.

Flăcările trosneau în timp ce se întindeau pe grinzile din lemn înspre fânul care era depozitat la cel de-al doilea nivel al hambarului. Fumul umplea încăperea. În curând, aerul avea să devină greu de respirat.

— Încerc, am spus eu, trăgând-o mai întâi pe Shalla, apoi pe Ferius lângă adăpătoare.

Le-am stropit cu apa care mai rămăsese, în lipsă de alte idei, nefiind sigur la ce ajuta asta. Am aruncat din nou o privire prin hambar căutând ceva, orice, care să îmi fie de folos. Dacă ar fi fost mai mulţi cai înăuntru, aş fi putut spera ca aceştia să lovească cu picioarele și să sfărâme pereţii. Însă nu era decât calul lui Ferius și, deși devenea din ce în ce mai agitat, ştiam că nu era suficient. „Îmi pare rău, cum te-o fi chemând. Nu e corect să mori fără să ştii de ce."

Dogoarea era copleșitoare, iar puţina umezeală care mai rămăsese în mine îmi ieșea prin toţi porii. Nu mai aveam mult timp la dispoziție. Spre deosebire de cal, Reichis înțelegea ce se întâmpla, însă frica lui instinctivă de foc îl scotea din minţi. A încercat să se caţere pe un perete, însă focul și fumul erau peste tot. Pisica-veveriţă a reușit să se caţere până la jumătatea lui, apoi a căzut jos, tușind și tremurând. Am simţit o milă ciudată pentru micuţul monstru. Oricât aş fi fost eu de îngrozit, trebuie să fi fost mult mai rău pentru un animal cu blană, căci focul nu era un lucru firesc în viaţa lui. M-am lăsat în genunchi și am încercat să-l iau în braţe. M-a mușcat.

— Nu mă atinge, omule, a mârâit el.

El s-a ridicat în patru labe și s-a scuturat. Șocul căderii părea să-l fi trezit la realitate. Ochii îi erau mai limpezi și părea să-și stăpânească teama. Mi-aş fi dorit să pot spune același lucru despre mine.

— Încercam doar să te ajut, am spus.

El și-a ridicat privirea la mine și a pufnit.

— Dacă ai de gând să plângi, du-te și fă-o deasupra torței. Poate că așa vei reuși s-o stingi.

— Nu plâng, la naiba! Transpir din cauza căldurii.

— Sigur.

M-am dus în mijlocul hambarului, unde fumul nu era atât de gros,

și am început să scotocesc prin desagii lui Ferius, care erau pe jos. Căutam o bucată de cârpă pe care să mi-o înfășor în jurul nasului și gurii. Am găsit săculețul cu pudră roșie pe care ea mi-l arătase atunci când își picta cartea de joc. Am scotocit din nou și am dat peste săculețul cu pudră neagră. „La naiba, mi-am zis, amintindu-mi că îmi spusese că cele două explodau dacă se atingeau. Nu mai trebuie să ne facem griji că n-o să ne facem scrum. Mai bine ne arunc pe toţi în aer.” M-am gândit să îi arunc în direcţii opuse, ca să nu se atingă, apoi mi-a venit o idee. Nu era una mai bună, dar era cea mai bună pe care o aveam. Am fugit la ușa hambarului.

— Ce e? m-a întrebat Reichis, urmându-mă.

— Pudrele astea. Explodează dacă se ating.

— Ce aia o explozie?

Mi-a venit să râd. Când avusese ocazia o pisică-veveriță să vadă ceva explodând? Având grijă să folosesc doar mâna stângă, am luat un pumn de pudră neagră și am împrăștiat-o pe jos. Mă așteptam oarecum ca aceasta să ia foc, însă nu s-a întâmplat nimic. Indiferent ce-o fi fost, conținutul ei avea să rămână intact până când intra în contact cu a doua substanță chimică. Cu mâna dreaptă am scos un pumn de pudră roșie.

— Ferește-te! i-am spus lui Reichis.

Am făcut și eu câțiva pași în spate, apoi am aruncat pudra roșie înspre cea neagră. Cele două au explodat, creând o flacără mică. Pentru o fracțiune de secundă, am sperat că ușa ar putea ceda. N-a făcut-o.

— Fă-o din nou, m-a îndemnat Reichis. De data asta, folosește mai multă pudră.

— Am folosit jumătate din fiecare săculeț.

— Atunci...

— Nu funcționează așa! am strigat eu, frustrat. Trebuie să fie controlată cumva. E nevoie de ceva care să direcționeze forța. La naiba, nici nu pot gândi!

Calul își rupsese priponul, iar acum alerga în cerc prin hambar, încercând în zadar să iasă. Zgomotul și haosul mă împiedicau să mă concentrez.

Am strâns din ochi și mi-am acoperit urechile cu mâinile, ca să mă

pot concentra. Mi-am îndreptat gândurile la pudrele care se aflau în săculeţele de pe jos. Cu prima încercare n-am realizat nimic decât să alimentez şi mai mult flăcările. Nicio a doua încercare nu urma să reuşească. „Pudra este răspunsul. Cumva. Trebuie doar să găsesc o cale prin care să controlez explozia fără ca aceasta să se risipească. De ce nu ţi-ai aprins afurisita aia de bandă de ambră?” Doar că... nu de magia de ambră aveam eu nevoie. Aceasta era pentru a crea energie, nu pentru a te concentra asupra ei.

Mi-am luat mâinile de la urechi şi m-am uitat la ele, fixându-mi privirea asupra firicelelor de pudră care mi se lipiseră pe vârful degetelor. Maestrul Osia'phest îmi spusese în oază că vraja *carath* nu provoca vânt, ci conducea forţa spre punctul precis al vrăjii. Dacă singura energie prezentă era o briză uşoară, atunci aceasta conducea briza respectivă în direcţia vrăjii. Dacă altceva mai puternic se afla acolo...

— Reichis, am o...

— Kellen, păzea! a strigat el.

M-am întors la timp ca să văd o masă de copite şi de muşchi dând cu spatele către mine. Calul, cu spume la gură şi cu părul de pe laterale fumegându-i din cauză că se atinsese de pereţii care ardeau, era cuprins de panică şi călca în picioare tot ce îi ieşea în cale. Am sărit într-o parte la timp ca să văd împroşcând cu copitele praful de pe jos. Săculeţul în care se afla pudra roşie s-a răsturnat, iar conţinutul său a început să se împrăştie spre cel care conţinea pudra neagră. Am încercat să le culeg de pe jos, însă calul a dat din nou cu spatele, lovind solul cu copitele. De astă dată, săculeţul care conţinea pudra neagră s-a înclinat ameninţător. Dacă şi aceasta se răsturna...

— Se teme de foc, a zis Reichis, de parcă eu nu aş fi ştiut asta.

Am întins mâna, încercând să liniştesc calul, însă acesta a dat să mă muşte.

— Fir-ar să fie, ne vei omorî pe toţi, animal prost! Reichis, pudra!

— Mă ocup eu, a cârâit Reichis.

Când m-am întors, l-am văzut fugind în salturi din partea cealaltă a hambarului. La început am crezut că fuge spre săculeţul cu pudră neagră, ca să-l înhaţe. În schimb, a fugit făcând salturi rapide de jos până pe un butoi, iar de acolo pe un raft pe care se aflau obiecte de

țesălat. De acolo, și-a luat avânt și și-a întins labele, zburând pe spatele calului. Animalul a dat cu spatele, încercând să se descotorosească de el, însă pisica-veveriță s-a ținut bine de coama lui și s-a cățărat mai aproape de capul acestuia. L-am privit cu admirație pe Reichis în timp ce acesta, ținându-se cu o labă de coama calului, se folosea de cealaltă ca să-l apuce de ureche. Am crezut că i-o va mușca, însă Reichis a început să cârâie furios. Calul a dat cu spatele și s-a scuturat încă o dată, apoi a aterizat cu copitele pe sol și nu s-a mai mișcat.

— I-a luat foc părul, Kellen, a zis Reichis, din creștetul calului.

Am înșfăcat o pătură care se găsea unul dintre staule și am folosit-o ca să sting flăcările de pe părțile calului. Acesta a acceptat loviturile pe care i le aplicam cu pătura cu un calm surprinzător.

— Ce-ai făcut? am întrebat eu, privind în ochii animalului.

În ei se citea frica.

— Cailor le este o frică teribilă de foc, a răspuns pisica-veveriță. Îi face să-și piardă mințile.

— Știu asta. Cum ai...

— Mai există un lucru sau două care îi sperie mai tare decât focul, a spus Reichis, coborându-și privirea spre ochii calului. I-am spus ce i-aș putea face înainte să ardem de vii.

„Să mă ferească strămoșii de noul meu partener de afaceri.”

— În regulă. Rămâi pe loc, i-am spus.

— Ce-ai de gând să faci?

„Ceva ce probabil îmi va arunca mâinile în aer înainte să ard de viu.” Am îngenuncheat și, cu mâna dreaptă, am cules cu grijă de pe jos pudra roșie. Am luat o cantitate aproape egală de pudră neagră în mâna stângă.

Am lăsat pudrele să curgă încet, până când mi-au mai rămas doar câteva firicele între arătător și degetul mare de la fiecare mână. Probabil că era suficient cât să-mi ardă degetele, dar, dacă reușeam să fac ceea ce îmi pusesem în gând fără să-mi provoc moartea, atunci puteam încerca din nou vraja cu o cantitate mai mare. „Sper că știi despre ce vorbești, Osia’phest.” Am tușit din nou, dându-mi seama că aceasta era, probabil, singura mea șansă. Trebuia să nimeresc locul unde ușa se întâlnea cu peretele. Poate că, dacă nimeream ținta, va

urma să producă forţă să o şubrezească. Fireşte că nu aveam de unde să ştiu dacă magii lui Ra'meth nu ne aşteptau cumva. „Fie ce-o fi. N-are decât să se ocupe pisica-veveriţă de problema asta."

Aveam o singură şansă. Singura vrajă pe care ştiam să o fac, suflarea – singura formă de magie pe care reuşisem să o activez şi singura pe care tata nu mi-o sigilase. „Dacă voi eşua şi de data asta..."

— Kellen, dacă ai de gând să mă enervezi...

Am expirat prelung, m-am rugat strămoşilor, cerându-le ca, dacă va fi să mă reîncarnez, să n-o fac sub forma unei pisici-veveriţe, apoi am aruncat pudrele în aer în faţa mea. Am creat cu mâinile forma somatică pentru vrajă: ultimele două degetele de la fiecare mână lipite de palmă, semnul înfrânării; arătătorul şi degetul mijlociu întinse în faţă, semnul zborului; şi degetele mari îndreptate în sus, semn pentru ca cineva de acolo, de sus, să mă ajute, vă rog.

Pudrele s-au unit şi au explodat în faţa mea – o scânteie furioasă roşu cu negru care s-a extins de parcă ar fi încercat să îmi atingă faţa. Apoi, ceva – vraja, cred – a pus stăpânire pe foc şi l-a îndepărtat de mine. „Fă să nimerească marginea uşii, te rog", m-am rugat eu.

Fumul şi căldura m-au izbit în faţă, iar eu m-am dat în spate, împleticindu-mă, apoi mi-am pierdut echilibrul şi am simţit pentru o clipă o senzaţie de eliberare – de plutire – înainte să mă izbesc de pământ. „Să nu-ţi pierzi cunoştinţa, mi-am zis. Orice-ai face, să nu..."

Am simţit ceva rece şi blănos pe obrazul stâng. A dispărut, doar ca să revină o clipă mai târziu. Această mişcare a continuat câteva clipe, până când am deschis ochii. Doi ochi negri ca două mărgele mă priveau din spatele unui bot cu mustăţi. Pisica-veveriţă şedea pe pieptul meu şi mă lovea uşor cu laba peste faţă.

— Ce naiba faci? l-am întrebat eu.

— Te pălmuiesc. I-am văzut pe oameni făcând asta când cineva leşină. Ajută vreun pic? Şi-a retras laba. Să folosesc ghearele?

— Încetează! i-am spus, împingându-l de pe pieptul meu.

Am încercat să mă ridic prea repede şi am ameţit din nou. Am tras aer în piept şi m-am ridicat cu mai mare grijă. Fumul nu mai părea atât de gros.

— Am nimerit uşa?

Dacă aş fi făcut-o, oamenii lui Ra'meth n-ar fi dat oare buzna

înăuntru, să-mi înfigă ceva ascuţit în piept?

— Nici pomeneală, a răspuns Reichis.

— Fir-ar să fie! am spus, vârându-mi picioarele sub mine și încercând să îmi revin în urma exploziei. Pot încerca din nou… pot…

— Nu te obosi, mi-a zis Reichis.

Am privit în direcţia în care îmi arăta cu laba, în partea cealaltă a hambarului. Vâlvătaia vuia în jurul nostru și am auzit grinzile de lemn trosnind. Fumul s-a rarefiat doar atât cât să pot vedea ce făcusem. Ratasem ușa cu aproape doi metri. Nu conta. Unde stătuse odinioară peretele, acum se afla o gaură uriașă; bucăţi de lemn ars și grinzi de sprijin cădeau. Am făcut un pas șovăielnic înspre ceea ce mai rămăsese din perete. Două trupuri zăceau parţial îngropate sub moloz în locul unde magii lui Ra'meth făcuseră de strajă. Nu m-am obosit să verific dacă erau în viaţă. Am presupus că aveai nevoie de trunchi pentru a trăi.

Am auzit un târșâit în urma mea și, o clipă mai târziu, am simţit laba lui Reichis pe piciorul meu.

— Kellen?

— Da?

— Cred că am găsit ceva la tine care să-mi placă.

Am privit îndelung dărâmăturile, bucăţi carbonizate de lemn și de metal încins. Nu mai văzusem niciodată o asemenea distrugere. Până și torţa vrăjită fusese făcută ţăndări. Briza dădea năvală în hambarul cu trei pereţi, hrănind flăcările, însă făcându-mă pe mine să simt aerul proaspăt pe care nu credeam că îl voi mai respira vreodată.

M-am lăsat în genunchi și am cules cu grijă de pe jos săculeţele cu pudră neagră și roșie, vârând câte unul în fiecare buzunar, înainte să mă duc și să le trag afară din hambar pe Shalla și pe Ferius.

— Da, cred că și eu am descoperit ceva la mine ce-mi place, am spus.

42
Partida de vânătoare

Mi-a trebuit ceva timp până să-mi recapăt forțele. Până atunci, Ferius începea deja să își revină. Shalla era în continuare inconștientă. Bănuiam că avea să mai treacă un timp până când efectele minei vor fi dispărut.

— Te preocupă ceva, puștiule? m-a întrebat Ferius.

Când m-am uitat în spate, am văzut că abia ținea frâiele calului și se legăna într-o parte și-n alta în timp ce animalul străbătea drumul accidentat din pădure. Era atât de slăbită, încât singurul lucru care o ținea trează era Reichis, care se cățăra din când în când pe umărul ei și îi mai trăgea câte o labă peste față. Pisica-veveriță părea să se amuze teribil făcând asta.

— Nu mare lucru, am răspuns eu, întorcându-mă ca să văd dacă nu cumva calul pe care îl luasem de la unul din oamenii lui Ra'meth nu ne conducea pe marginea cărării înguste.

În jos se căsca un hău după care mă ghidam și care ne ducea înapoi la periferia dinspre miazănoapte a orașului. Shalla zăcea inconștientă peste șaua mea. Respirația îi era atât de superficială, încât nu mă puteam abține să nu mă aplec din când în când asupra ei ca să îi verific pulsul.

Ferius a chicotit.

— Ești un mincinos jalnic, puștiule.

— Înseamnă că ar trebui să mă apuc de exersat.

Unchiul meu conspirase împotriva semenilor noștri. Părinții mei îmi slăbiseră în taină magia în toți acești ani, deoarece știuseră încă de când eram mic că voi fi un copil atins de întunecime. Apoi, se dovedise că clanul meu nu luptase niciodată împotriva neamului Mahdek. Îi uciseserăm în somn și pusesem stăpânire peste orașele lor – și peste magia lor.

— Nimeni nu este ceea ce pare a fi, am spus eu.

— E primul lucru pe care îl afli atunci când cutreieri lumea, puștiule. Fiecare crede că este eroul propriei povești.

— E cineva aici, a cârâit brusc Reichis.

Ochii lui negri scânteiau pe umărul lui Ferius, unde stătea cocoţat.

Am privit în jurul meu, însă nu am văzut decât copaci, stânci și tufișuri dese.

— Unde sunt?

Pisica-veveriţă și-a mișcat enervată mustăţile.

— Nu știu. Cred că stau ascunși. Atâta pot să-ţi spun: locul ăsta pute a Jan'Tep.

— Ce zice nesuferitul ăsta mic? a întrebat Ferius, vârându-și o mână în vestă ca să-și scoată cărţile de joc din oţel. Poate-ar fi mai bine să...

Ea a fost întreruptă de un sunet care semăna cu scrijelitul a mii de unghii pe o tablă. Am creat din instinct forma somatică pentru vraja de protecţie pe care o exersasem încă de când începusem școala. „Senhathet!" am strigat. Nu am obţinut nimic, firește. Nu îmi puteam aprinde banda de fier tatuată în jurul antebraţului, care mi-ar fi permis să folosesc acea formă de magie. De asemenea, nu eu eram ţinta.

Reichis a sărit de pe umărul lui Ferius cu o clipă înainte ca aceasta să cadă de pe cal. Nu am văzut nicio armă, doar o lumină purpurie schimbătoare care curgea prin aer precum apa, adunându-se în jurul ei și ţinând-o suspendată în timp ce din ea se desprindeau niște tentacule lungi și negre, care au început să o lovească iar și iar. „Un formator de lumină", mi-am zis, privind în jurul meu în căutarea sursei, fără să reușesc, însă, să văd cine făcea vraja.

Am rostogolit-o pe Shalla în faţă, pe spinarea calului, și-am sărit din șa ca să încerc să o ajut pe Ferius. Calul ei dădea cu spatele speriat, încercând cu disperare să calce în picioare lumina ciudată care o înconjura pe stăpâna lui. Forma strălucitoare a părut să observe acest lucru și, dintr-odată, trei dintre tentaculele sale s-au unit și au pătruns adânc în pântecul animalului, doar ca să se despartă din nou, scoţându-i afară măruntaiele. Ţipetele calului făceau o notă discordantă înspăimântătoare cu chiotele vesele de încurajare pe care le auzeam venind de undeva din umbre.

Am vârât mâinile în săculeţele pe care le aveam în buzunare. „Și formele de lumină pot exploda", mi-am zis eu. Dar cum puteam, oare,

să nimeresc forma fără să nu o ard pe Ferius?

— Ajunge! a strigat o voce.

Sunetul era înăbușit... distorsionat. „Cineva folosește o vrajă de ceață... De aceea nu-i pot vedea și nici nu pot recunoaște vocea.”

O clipă mai târziu, forma de lumină purpurie s-a risipit, iar Ferius s-a prăbușit la pământ. Am fugit la ea și am descoperit că încă respira. Însă fața și brațele îi arătau de parcă mai mulți bărbați o loviseră cu picioarele și îi căraseră pumni toată noaptea. Ochiul drept îi era deja umflat și închis, însă clipea din cel stâng.

— Hei, puștiule? Cum se face că tu ești cel care îi enervezi pe toți, iar eu sunt cea care încasează bătaie?

— Îndepărtează-te de spioana Daroman, Kellen! a strigat din nou vocea.

De astă dată, am recunoscut-o. Când m-am întors, am observat că vraja de ceață se risipise.

— Panahsi?

Vechiul meu prieten a clătinat din cap.

— Nu mă mai cheamă așa. Am trecut proba în dimineața aceasta. Mă numesc Pan’erath acum.

— Ești formator de lumină, am zis, cu o voce plină de admirație.

El mi-a zâmbit. Era un zâmbet mândru și disprețuitor în același timp.

— Am exersat încă de când au început probele. De când ne-ai trădat prima oară, atunci când ai ajutat-o pe spioana Daroman, luptând împotriva semenilor tăi.

— Nu este o spioană, Pan! Este doar...

Tennat și-a făcut apariția din umbre, urmat îndeaproape de frații lui.

— Haide, Kellen. Spune-ne că nu este decât o Argosi nevinovată, care și-a făcut apariția aici întâmplător, chiar înainte ca unchiul tău trădător și aliații lui Sha’Tep să pună la cale un plan care să ne distrugă clanul.

Ra’dir a aruncat în aer o minge de foc, luminând pădurea.

— Unde-i *nekhek*-ul?

— A fugit, cu siguranță, a zis Ra’fan, pregătind cu mâinile o vrajă de legare pe care avea de gând să o folosească pe Reichis în prima

clipă în care îl va fi zărit.

Ra'fan era înlănţuitor, iar Ra'dir un mag războinic, prin urmare niciunul din ei nu făcuse vraja de ceaţă.

— Să înţeleg că tu eşti „orbitorul" acestei partide de vânătoare, Tennat? am întrebat eu.

— Mă cheamă Ra'ennat acum, a răspuns el.

„Minunat. Toţi au primit nume de magi, în afară de mine."

Am simţit cum Ferius îşi întinde mâna ca să mă apuce de braţ. Nu avea pic de putere în ea.

— Puştiule, de îndată ce voi face o mişcare, ia-o pe sora ta şi fugi. Îi voi ţine…

— Ești pe jumătate moartă şi întinsă pe spate, i-am zis eu în şoaptă. Ce fel de „mişcare" vrei să faci?

Ea a părut ciudat de ofensată.

— Încă mă mai pot mişca.

— Haide, Kellen! a strigat Panahsi – „nu, acum îl cheamă Pan'erath." Îndepărtează-te de femeia Daroman şi nu mai înrăutăţi situaţia. Ştim totul despre conspiraţie. Ştim că ea şi unchiul tău au complotat ca să îl folosească pe *nekhek* pentru a distruge magia clanului nostru.

— Are logică, dacă stai să te gândești, a spus Tennat. Nu aveam nici cea mai mică intenţie să-i spun Ra'ennat. Dacă clanul nostru şi-ar pierde magia, atunci nici tu nu ai mai fi invalid, nu-i aşa?

M-am ridicat în picioare.

— Ești un mincinos, Tennat. Familia ta a ştiut ce se întâmplă, iar tu…

Am fost întrerupt de un geamăt, iar când m-am întors, am văzut-o pe Shalla, care era în continuare răsfrântă peste cal, tremurând. Am pornit spre ea.

— Trebuie s-o duc acasă să…

Am fost trântit la pământ de o forţă invizibilă.

— Stai departe de ea! a strigat Pan'erath.

Când l-am privit, pe faţa lui se citea furia. „Crede că o protejează. De mine."

În sfârşit am înţeles ce gândea Pan. Nu se coaliza împotriva prietenului său. Înfrunta personajele negative clasice din basmele

copilăriei: pe spionul străin, care venise să dezbine clanul; pe monstrul *nekhek,* înfometat să îi sfâșie în bucăţi pe magii Jan'Tep și să le distrugă magia. „Și pe cel mai nefast dintre toţi: trădătorul Sha'Tep, care o va da pe sora lui pe mâna dușmanilor clanului său, din pură supărare și invidie." Pan'erath era eroul – tânărul mag care adunase un grup de vrăjitori ca să o salveze pe prinţesa aflată la ananghie. Planul avea o simetrie perfectă.

— Ești un idiot, i-am spus.

Când Ra'fan a rostit un cuvânt, braţele mi s-au lipit de trup, strivindu-mi coastele.

— Oprește-te, a spus Pan'erath. Păstrează-ţi vraja pentru *nekhek.*

Nu cred că lui Ra'fan i-a convenit să primească ordine de la cineva care devenise mag cu doar câteva ore în urmă, însă s-a conformat, iar eu am simţit cum acea strânsoare zdrobitoare slăbește.

— Probabil că monstrul s-a ascuns deja în vizuina lui, a zis el cu dispreţ. Ar trebui să...

— Facem cum zic eu, a spus Pan'erath, făcând un pas spre mine. Predă-te, Kellen. Îţi făgăduiesc că voi vorbi pentru tine în faţa consiliului. N-aș vrea să păţești ceva. Niște firicele de lumină șerpuitoare, roșii de astă dată, s-au format în jurul mâinilor lui în timp ce crea cu degetele forme somatice pe lângă corp. Sau ne putem duela, iar eu voi încerca să nu te omor.

„Este foarte mândru că poate face vrăji de lumină, mi-am zis. Nu se va putea abţine să se dea mare." Pan, însă, nu mă văzuse folosind pudrele și nu știa ce puteam face cu ele. Focul putea străpunge formele lui de lumină. Dacă acţionam suficient de repede, puteam pune capăt duelului dintr-o lovitură. Legile străvechi ale neamului meu aveau să îi oblige pe ceilalţi să ne lase să plecăm.

O singură privire la felul în care se priveau pe furiș Tennat, Ra'fan și Ra'dir mi-a spus, desigur, că aceștia nu aveau nici cea mai mică intenţie să onoreze condiţiile unui duel. „Așadar, singura vrajă pe care pot s-o fac nu îmi va salva viaţa."

— Este o ofertă tentantă, Pan, am spus, apropiindu-mă foarte încet de Ferius și îngenunchind lângă ea. I-am încheiat nasturii de la vestă, ca să nu îi fie frig. N-ar fi trebuit să îi ataci pe prietenii mei.

— Este un plan jalnic, puștiule, mi-a zis ea în șoaptă.

— Nu-mi mai spune „puştiule”, i-am răspuns eu, aşezând în palmă pachetul de cărţi din metal pe care îl luasem de la ea.

M-am ridicat în picioare şi m-am întors cu faţa la cei patru.

— Gata cu duelurile, Pan. Gata cu regulile. Gata cu jocurile. Îţi mai acord o şansă, pentru că...

„Pentru că am fost prieteni cândva. Pentru că ai aşteptat un an ca să treci probele, doar pentru ca eu să nu fiu singur în faţa unor oameni ca Tennat.” Era greu de crezut că el preţuise odinioară prietenia mea, care acum nu mai exista.

— Trimite-i de aici pe idioţii ăştia trei şi ajută-mă să curăţ mizeria pe care a făcut-o tatăl lui Tennat, înainte ca clanul nostru să fie într-adevăr în pericol.

Lumina pe care Pan o crease mai devreme cu ajutorul magiei se unduia şi se intensifica în jurul mâinilor lui.

— Prefer să văd cum neamul nostru dispare de pe suprafaţa pământului decât să accept porunci de la un Sha'Tep.

M-am gândit preţ de o clipă ce să-i spun, ceva ce să dărâme zidul dintre noi, care nu exista, de fapt. Pan'erath era un mag Jan'Tep. Eu eram un trădător Sha'Tep. Acesta era adevărul. Am ridicat privirea spre coronamentul copacilor, însă nu l-am văzut pe Reichis. Nu puteam decât să sper că el era undeva acolo, sus. „Mă întreb ce îmi va cere pentru asta.”

— În cazul acesta, domnilor, îmi retrag oferta. O să vă bătucesc fundurile, iar apoi îi voi salva pe ai noştri de unul singur.

Atunci când ai o vrajă bună, este greu să te abţii să o foloseşti. La urma urmei, pudra magică era cea mai puternică armă pe care o aveam şi nici Pan, nici ceilalţi nu o mai văzuseră. Cu puţin noroc, îi puteam lua prin surprindere, ba chiar să-i scot din luptă de la început pe unul sau doi dintre ei. Dar şi mai mult îmi doream să le arăt că aveam propria magie, că eram la fel de bun ca ei. „Şi-apoi?” Nu aveam cum să îi nimeresc pe toţi suficient de repede. Ra'dir, fiind mag războinic, putea anticipa surprizele, iar Ra'fan avea să mă lege cu una din vrăjile lui de îndată ce acţionam. „Bine, mi-am zis. Rămâne trucul cu cărţile de joc.”

— Nu face asta, mi-a spus Pan, iar pe faţa lui am văzut pentru prima oară o îngrijorare sinceră.

Bănuiesc că una e să îţi ameninţi duşmanul şi alta e să-ţi dai seama că te afli la cinci secunde de a-ţi ucide prietenul din copilărie.

— Nu-ţi face griji, i-am spus. Voi încerca să fiu blând.

M-am gândit că singura mea şansă era să încetez să gândesc ca un Jan'Tep şi să încep să gândesc ca un Argosi, aşa cum gândea Ferius atunci când îi păcălea. Pan şi ceilalţi nu înţelegeau decât magia – cine ce vrăji ştia să facă şi când le foloseau. Ei nu observau nici terenul accidentat, nici întunericul care ne învăluia. Nu îşi dădeau seama cât de aproape stăteau unul de celălalt, nici nu se gândeau că eu puteam avea un complice. Ei nu se gândeau decât la acel basm Jan'Tep despre lupta dintre bine şi rău, în care binele învingea mereu. Eu, pe de altă parte, mă gândeam la un joc de cărţi cu şase pachete de joc diferite. „Să mă ferească strămoşii, mi-am zis. Chiar mă transform într-un Argosi."

— Haide! m-a îndemnat Tennat. Fă o mişcare, laşule.

Mi-a venit să râd. Chiar şi acum, după toate câte se întâmplaseră, când eram pe punctul să ne schilodim sau să ne omorâm, Tennat folosea aceleaşi cuvinte batjocoritoare pe care mi le aruncase toată viaţa. L-am ignorat şi am încercat să rezolv prima problemă cu adevărat serioasă: Ra'dir. Dacă mă lovea cu flăcările sau cu fulgerul unei vrăji de război, mueam înainte ca măcar să înceapă lupta. Pe de altă parte, dacă Ra'fan mă înlănţuia cu una dintre vrăjile lui, nu mă mai puteam mişca. Trebuia să găsesc o cale prin care să îi păcălesc de la bun început. M-am uitat la Tennat şi am zâmbit.

— Hei, îţi mai aminteşti când a fost cât pe ce să te fac să-ţi striveşti măruntaiele cu propria vrajă? Vrei să pui rămăşag că te pot face să te orbeşti?

El a făcut un pas în faţă.

— Abia aştept să te vâr într-o încăpere mică, departe de ochii curioşilor, molâule.

Şi-a desfăcut braţele – deschiderea pentru cea mai puternică vrajă de legare. Odată ce îşi manifesta intenţia şi rostea cuvintele, avea să îşi apropie braţele, iar eu urma să am impresia că voi fi strâns ca într-o menghină. În clipa în care el şi-a deschis gura, eu am azvârlit înspre el una dintre cărţile din metal ale lui Ferius.

Ra'dir şi Ra'fan aveau mai multă experienţă şi au ştiut că nu

trebuia să se mişte, însă Tennat a căzut brusc pe spate, izbindu-se de ei.

— Dă-te la o parte, idiotule! a strigat Radir, încercând să-l împingă ca să mă ia în vizor.

Eu m-am aruncat într-o parte, rostogolindu-mă cu stângăcie peste umăr, fără să scap cărţile de joc din mână sau să mă tai în palmă cu ele. Când m-am proptit într-un genunchi, am mai azvârlit două. Una a zburat prin aer, pierzându-se în întuneric, însă cealaltă l-a nimerit pe Ra'fan în picior. El a ţipat şi s-a împleticit în faţă, lovindu-se de Pan'erath.

Ceva fierbinte a trecut pe lângă urechea mea stângă când una dintre vrăjile lui Ra'dir a zburat pe lângă mine. Dacă nu m-aş fi mişcat, eu aş fi fost cel care s-ar fi aprins în locul copacului din spatele meu. Am continuat să mă mişc cât am putut de repede. „Chestia asta nu va funcţiona prea mult timp, mi-am zis. Magii războinici sunt antrenaţi să nimerească ţintele aflate în mişcare."

Am fugit după copaci, aruncând cărţi de joc în tot acest timp şi încercând să îi ţin pe toţi laolaltă şi să îi împiedic să mă ochească. Am azvârlit o altă carte şi norocul a făcut ca aceasta să nimerească mâna stângă a lui Ra'fan, făcând să-i ţâşnească sângele din palmă. Nu mai putea face vrăji de înlănţuire câteva minute. „Funcţionează!" mi-am spus. Apoi, o formă de lumină neagră m-a învăluit, lipindu-mă de un copac. Pan'erath făcuse în sfârşit o vrajă.

Ştiusem că se va întâmpla acest lucru, desigur. Dacă aş fi pregătit pudrele în locul cărţilor, aş fi putut arunca în aer umbra, însă nu acesta era planul meu. „Acum e momentul să aflu cât sunt de încredere pisicile-veveriţă."

— Reichis, acum!

Preţ de o secundă, nu s-a întâmplat nimic. Ceilalţi începeau să se relaxeze, când s-a auzit un cârâit:

— Bine, dar îmi eşti dator vândut pentru asta!

O siluetă neagră a aterizat din vârful copacilor pe capul lui Pan. Am privit cu o fascinaţie bolnăvicioasă cum Reichis îi acoperă faţa lui Pan cu membranele sale blănoase, care se întindeau între labele sale din faţă şi cele din spate, în timp ce îşi înfigea ghearele labelor din spate în ceafa lui Pan, făcându-l să se dea în spate împleticindu-se şi

țipând de durere.

Am simțit cum strânsoarea slăbește și am aruncat alte două cărți de joc, ca să îi împiedic pe ceilalți să îl înhațe pe Reichis.

— Ia-l de pe mine! a țipat Pan.

— Golaș ticălos, a mârâit Reichis. Ia să vedem cât de bine funcționează magia ta odată ce-ți voi smulge ochii din cap.

— Reichis, nu! am strigat eu.

Focul s-a aprins în palmele lui Ra'dir când el s-a pregătit să omoare pisica-veveriță. Mă întrebam dacă îi păsa că îl va omorî, probabil, și pe Pan în același timp. Reichis nu observa nimic, dorința lui de răzbunare fiind mai mare decât orice teamă. Am azvârlit cărțile de joc care îmi mai rămăseseră înspre dușmanii noștri, încercând cu disperare să le distrag atenția. I-am ratat pe toți, cu excepția lui Ra'fan, pe care începusem sincer să îl compătimesc, deoarece îl nimerisem deja pentru a treia oară. Cartea i s-a înfipt adânc în umăr.

— La naiba! a țipat el. Orbește-l, Tennat!

— Mă cheamă Re'ennat, a insistat fratele lui, însă, în tot haosul și în toată confuzia, el nu reușea să se concentreze ca să facă vraja.

„Încă n-ai învățat că nu poți să faci vrăji când ți-e teamă."

Ra'dir dădea dovadă de mai multă pregătire și stăpânire de sine. El a făcut vraja de foc, ținându-și privirea ațintită asupra lui Reichis. Pisica-veveriță a sărit de pe capul lui Pan, însă tot a fost nimerită în partea stângă de mingea de foc care i-a aprins blana. Eu am țâșnit din loc și, printr-un miracol, am prins animalul din zbor. L-am făcut ghem și m-am rostogolit pe pământ, încercând să sting flăcările cu trupul meu. După senzația de arsură de pe trunchi, mi-am dat seama că nu îmi va crește prea curând păr pe piept.

Reichis a ieșit de sub mine și a fugit în pădure. Am simțit o umbră de resentiment din cauza lipsei lui de recunoștință, însă l-am iertat după câteva clipe, când a ieșit din nou de după copaci în spatele adversarilor noștri și i-a tras o zgârietură zdravănă lui Ra'dir în spatele piciorului înainte să dispară din nou în tufișuri.

— Puneți mâna pe *nekhek!* a poruncit Pan'erath, ridicându-se de jos, cu sânge pe frunte și furie în privire. Mă ocup eu de Sha'Tep.

Întunecimea mișcătoare din jurul mâinilor lui a început să crească și să se unduiască spre mine, întinzându-se pentru a mă prinde.

„Până-aici ţi-a fost”, mi-am zis, vârându-mi mâinile în buzunare şi scoţând o cantitate generoasă din fiecare pudră.

— *Carath,* am zis eu, rostind vraja simplă de suflare când am aruncat pudrele în aer una spre cealaltă.

Am creat cu degetele formele somatice, îndreptând explozia care a rezultat înspre forma de lumină a lui Pan. Aceasta a explodat, iar el a căzut pe jos, gâfâind.

— Cum... a început el, ridicându-şi privirea la mine.

— Ţi-am mai spus, Pan. Nu voi fi niciodată un Sha’Tep.

— Dar nici Jan’Tep nu vei fi, a spus Ra’fan, întinzându-şi mâna sângerândă spre mine.

El a reuşit să învingă cumva durerea şi şocul provocat de răni şi a făcut o vrajă de înlănţuire care s-a înfăşurat în jurul meu, ţintuindu-mă locului.

Reichis şi-a făcut din nou apariţia din tufişuri şi a ţâşnit în direcţia lui Ra’fan, însă de data asta Ra’dir era pregătit. A aruncat o minge de foc, iar pisica-veveriţă a fost nevoită să se oprească în loc ca să nu se intersecteze cu aceasta.

— Fugi, Reichis! am strigat eu.

El a șovăit, de parcă ar fi vrut să rămână, apoi cred că și-a dat seama că nu aveam prea multe șanse.

— Îmi pare rău, puştiule, a cârâit el, pierzându-se în întuneric înainte ca Ra’dir să apuce să încerce din nou.

Ra’fan a scrâşnit din dinţi şi i-au apărut pe frunte broboane de sudoare când a strâns din pumni. „La naiba... nu încearcă să mă ţină numai legat.” Simţeam cum îmi era strânsă fiecare părticică a trupului, strivită de puterea voinţei lui. Eram sigur că mi-am auzit coastele trosnind când lanţurile invizibile s-au strâns în jurul lor.

— Eşti terminat, Sha’Tep. Te voi omorî chiar acum.

— Mă tem că eu încă mai am nevoie de el, a spus Ferius Parfax.

Am zărit-o cu colţul ochiului cum se chinuia să rămână în picioare când a azvârlit una dintre cărţile ei din metal spre ochii lui Ra’fan.

Aceasta a zburat în linie dreaptă, doar ca să dispară în lumina apoasă pe care o emanau mâinile lui Pan’erath.

— Este numai vina ta, Daroman! Nu îi mai auzisem niciodată vocea atât de rece, de aspră. Ai stricat totul.

Tentaculele de lumină au început să o învăluie pe Ferius, trăgând-o de păr, de mâini, îndoindu-i degetele prea mult pe spate. Am încercat cu disperare să-mi vâr mâinile în buzunare după pudre. Dacă aş fi putut crea măcar o explozie care să le distragă atenţia!

— S-o crezi tu, mi-a spus Ra'fan.

Am simţit cum coastele îmi sunt strânse şi mai tare. Abia dacă mai puteam respira.

Tennat, care îşi învinsese evident frica, s-a pornit înspre mine.

— S-a terminat, Kellen. Ţi-ai încercat toate trucurile mârşave, iar acum a sosit timpul să-ţi iei rămas-bun de la lumea asta.

El şi-a desfăcut braţele, a rostit un cuvânt şi, cât ai clipi din ochi, am rămas fără vedere.

— Fii cu ochii-n patru la *nekhek*. E încă periculos, l-am auzit spunând pe Ra'dir.

Tennat a chicotit.

— Ba nu este. Vraja mea de orbire i-a atins pe toţi. De îndată ce creatura îşi va face apariţia, îi vom da foc.

Ceva a căzut pe pământ cu o bufnitură, la câţiva metri de mine. „Pan trebuie să-i fi dat drumul lui Ferius", mi-am zis.

— Ajunge, a spus el. În vocea sa se simţea oboseala. Să-i ducem în faţa consiliului. Vor fi judecaţi pentru faptele lor.

— Nu, a spus Tennat.

— Am convenit...

Zgomotul paşilor au însoţit vocea lui Tennat când acesta s-a apropiat de mine.

— Poate că tu ai convenit, Pan, însă noi, restul, avem alte planuri.

Am închis ochii din instinct când am simţit nişte degete mari apăsându-mi pleoapele.

— Tennat, nu! a strigat Pan.

— Priveşte! a spus Tennat, îndepărtând cu unghiile pasta care îmi acoperea stigmatele din jurul ochiului stâng. Priveşte stigmatele. Este aşa cum a spus tata: Kellen este întunecat.

Pădurea era cufundată în tăcere. Am auzit alţi paşi apropiindu-se atât de mult de mine, încât am simţit o răsuflare în faţă.

— Este adevărat, a spus Pan.

Am simţit ceva umed lovindu-mi obrazul, chiar sub ochi. Pan mă

scuipase.

— Îl ducem în faţa consiliului, a spus el. Trebuie să vadă în ce s-a transformat.

— Vor vedea pe trupul lui neînsufleţit, a spus Tennat.

Am simţit cum mă apucă din nou de părţile laterale ale capului.

— Nu. Am spus...

Sunetul scurt de îmbrânceală a încetat atunci când Ra'dir a spus:

— Încă eşti novice, Pan'erath. Nu înţelegi cum sunt purtate războaiele. Consideră treaba asta ca pe o a cincea probă – cea pe care trebuie să o treacă orice mag războinic.

Tennat îmi apăsa încet ochii cu degetele mari. Aş fi ţipat dacă vraja de înlănţuire nu mi-ar fi acoperit gura, iar Ra'fan nu ar fi stors şi ultima suflare din mine. „S-a terminat, am realizat eu. Voi muri. De-adevăratelea. Pentru totdeauna."

Vocea lui Tennat mi-a pătruns în urechi.

— Meriţi asta, Kellen, pentru că eşti un mincinos şi un escroc. Pentru toate...

El a ţipat atât de tare, încât eu am asurzit pentru o clipă.

Am auzit un alt ţipăt de durere, de astă dată cred că a fost Ra'dir. Alte ţipete. Alte strigăte. Haosul s-a instalat în întunericul care mă înconjura. Habar nu aveam ce se întâmpla, apoi mi-am dat seama că vraja de orbire se risipise. Am deschis ochii tocmai când o strălucire alb-gălbuie l-a izbit pe Ra'fan cu atâta forţă, încât acesta a zburat în întunericul pădurii. O bufnitură a răsunat în văzduh.

Deoarece Ra'fan zăcea inconștient, vraja lui de înlănțuire s-a risipit, iar eu am căzut pe jos. Când am ridicat privirea, l-am văzut pe Pan singur, cu ochii în lacrimi.

La început, am crezut că se răzgândise, că odată ce văzuse ce aveau de gând să facă ceilalţi, el se întorsese împotriva lor ca să-mi salveze viaţa. Apoi, lumina alb-gălbuie a strălucit din nou, iar trupul lui Pan a început să se ridice în aer. S-a rotit, încet, aproape graţios, ca şi când s-ar fi aflat sub apă. Într-un final, trupul lui s-a oprit la vreo doi metri deasupra pământului, cu brațele și picioarele depărtate, ca și când ar fi fost legat de patru cai care îl trăgeau în direcţii diferite. Era în continuare conștient.

— Am făcut-o pentru tine... te-am salvat, a spus el.

Mi-am întors capul în direcţia în care privea trist şi am văzut-o pe Shalla reuşind cu greu să stea rezemată de un copac. Îşi ţinea braţele întinse în faţă. Legăturile care îi ţineau benzile colorate de pe antebraţe au început să se rupă una câte una, asemenea unor cercuri din sticlă care explodează din cauza vibraţiei unei note perfecte. Forţa magiei ei a rupt ultimele legături. Ochii Shallei, care erau de obicei albaştri, aveau o strălucire aurie, asemenea luminii vrăjii ei. Ea şi-a întors palmele în sus, iar trupul lui Pan a fost ridicat şi mai sus în aer, apoi ea şi-a strâns pumnii, iar el s-a prăbuşit la pământ.

— Nimeni nu se atinge de fratele meu, a spus ea.

43

Pan'erath

M-am ridicat încet în picioare, neștiind dacă mă uitam la surioara mea sau la unul dintre zeii strălucitori ai răzbunării despre care Berabesqii scriau în cărțile lor sfinte.

— Shalla? am întrebat eu.

Nu m-a băgat în seamă. Din mâinile ei se revărsa magie pură, strălucitoare, care se intensifica, amenințând să îi distrugă pe Pan și pe ceilalți, dar și jumătate din pădure.

— Shalla, nu! am strigat eu.

Ea s-a întors și s-a uitat la mine. La început, nu a părut că mă recunoaște, apoi auriul din ochii ei s-a transformat în albastru.

— Kellen? a zis ea. Arăți groaznic.

Mâinile i-au căzut pe lângă corp, iar genunchii i-au cedat. S-a rezemat cu spatele de copac și a alunecat la pământ cu o grație surprinzătoare.

— Jur că este prea frumoasă pentru binele ei copila asta, a spus Ferius, gâfâind în timp ce se ridica greoi de jos. Și al naibii de puternică pentru binele celorlalți.

Am îngenuncheat lângă Shalla.

— Nu respiră cum trebuie. Ce se întâmplă cu ea?

— Trupul uman nu este construit astfel încât să poată mișca atât de multă energie. Cred că se va face bine, dar are nevoie de îngrijiri.

— Poți...

Ferius a clătinat din cap.

— Eu nu mă ocup cu astfel de leacuri. Are nevoie de ajutorul mamei tale. Ea s-a lăsat în genunchi și și-a vârât mâna sub umerii Shallei. Haide, ajută-mă s-o urc pe cal.

Foșnetul din tufișuri ne-a atras atenția și, după o clipă, Reichis și-a făcut apariția. Arăta jalnic, la fel ca noi, iar blana de pe partea stângă îi era pârlită.

— Fir-ar ai naibii de ticăloși! a blestemat el. M-au trimis până la jumătatea muntelui ăstuia afurisit. S-a uitat în jurul lui cu acei ochi ca

mărgelele la magii care zăceau inconștienți pe jos, apoi la noi. Mie nu mi-ați lăsat niciunul?

Eu i-am tradus lui Ferius în timp ce o așezam pe Shalla pe spinarea calului. Ea a râs, apoi a gemut.

— Spune-i ticălosului ăstuia mic să înceteze cu glumele. Mă dor coastele.

Reichis s-a apropiat agale, apoi s-a cățărat într-un copac înainte să sară pe umărul meu și să înceapă să-și curețe firele arse din blană.

— Cine-a spus că glumesc?

Ferius și cu mine ne-am petrecut următoarele minute legându-i pe ceilalți cu niște sârme din cupru pe care le găsisem în desagii lui Panahsi. „Nu, este Pan'erath, mi-am zis eu. Așa îl cheamă acum. Jan'Tep până în măduva oaselor."

Când m-am uitat la el, am văzut aceeași față durdulie pe care o știam de-o viață. Pe chipul lui altminteri frumos și blând se vedeau urmele lăsate de dulciurile pe care le îndrăgea atât de mult. Însă se mai întrezărea ceva. Furie. Hotărâre. Ceva înlăuntrul lui era acum la fel de aspru și de tăios precum cărțile de joc ale lui Ferius.

De câte ori îmi fusese alături Panahsi în ultimii ani, când puterile lui magice creșteau, iar ale mele scădeau? De câte ori îl îndemnaseră ceilalți inițiați să stea departe de mine? Să mă ocolească? Pan ar fi putut trece probele pentru a deveni mag cu mulți ani în urmă. Ar fi putut fi deja un mag puternic, ucenicul unuia dintre maeștri, poate chiar ales să li se alăture maeștrilor magi în consiliu într-o bună zi. În schimb, el rămăsese alături de mine.

„Nu vom mai fi niciodată prieteni." Acest gând m-a făcut să simt un gol în lăuntrul meu. Nicio scuză pe care ne-am fi spus-o nu ar fi putut dărâma zidul dintre noi. Ne făcuserăm lucruri unul celuilalt pe care niciunul dintre noi nu le-ar fi iertat. Fiecare dintre noi făcuse alegeri pe care celălalt nu le putea înțelege sau ierta.

— Am terminat aici, am zis eu, după ce i-am legat mâinile de trunchiul unui copac.

Nu m-am obosit să făgăduiesc că voi trimite pe cineva din oraș ca să îi elibereze pe el sau pe ceilalți. Dacă Pan'erath nu credea deja că o voi face, atunci nu e ca și când m-ar fi crezut doar pentru că spuneam asta.

— Ești sigur că n-ar trebui să îl ucidem? m-a întrebat Reichis, privind în jos de pe ramura unui copac.

— Firește că sunt sigur, i-am retezat-o eu.

Pentru prima oară, pisica-veveriță nu părea ofensată. S-a mulțumit doar să mă privească într-un fel care, în cazul unei creaturi mai puțin ucigașe, ar fi adus a compătimire.

— Nu va renunța niciodată, puștiule. Poți mirosi asta la el.

— N-am de gând să-l miros, Reichis.

Pisica-veveriță a sărit jos și a început să-i adulmece fața lui Pan.

— Păcat, pentru că, dacă ai face-o, chiar așa prost cum ești, ți-ai înfige colții în beregata ăstuia înainte să-ți întorci spatele la el.

— Trebuie să plecăm, puștiule! a strigat Ferius.

Am privit în jurul meu și am văzut cum își ștergea transpirația de pe frunte, cum îi tremurau mâinile. Epuizarea și rănile începeau să-și spună cuvântul. Pan omorâse calul, lăsându-ni-l doar pe al meu.

— Ia calul, am spus eu. Du-o pe Shalla părinților mei. Mama vă va vindeca pe amândouă.

— Voi fi bine, puștiule. Doar…

— Nu ești bine! am strigat eu. Nimeni nu e bine. Shalla abia mai respiră, iar tu abia dacă te ții pe picioare. Așa că ia afurisitul ăsta de cal și du-o pe sora mea într-un loc sigur.

— Bine, puștiule. Bine. Ferius m-a privit în ochi. Și tu ce vei face?

M-am apucat să culeg de pe jos cărțile de joc din metal.

— Voi veni și eu în curând.

— Te duci după Ra'meth, a spus ea.

Nu era o întrebare.

Reichis s-a cățărat pe mine și s-a așezat pe umărul meu.

— Te cred și eu că mergem după el. Dacă tot nu pot gusta din golașii ăștia, măcar să mă înfrupt din cel care este vinovat pentru toate problemele.

Ferius i-a aruncat o privire pisicii-veverițe.

— Iar se laudă? Specia lui face des asta, să știi.

— Spune-i idioatei ăleia de Argosi să…

— Tăceți! m-am răstit eu.

Cei doi s-au uitat mirați la mine. Contrar părerilor lor, nu eram câtuși de puțin interesat să plec în urmărirea lui Ra'meth. Îmi

învăţasem lecţia. Nu eram acel tânăr erou Jan'Tep care pleca să își înfrângă inamicul într-o luptă glorioasă. Ra'meth era unul dintre maeştrii magi ai clanului nostru. Era mult mai puternic decât Pan sau Ra'dir sau ceilalţi. Era, de asemenea, și mai deștept. Reușise să îi păcălească pe unchiul meu, pe Sha'Tep și pe toţi ceilalţi și să potrivească lucrurile atât de bine, încât să fie ales prinţ al clanului. Acum, nu mai trebuia decât să se înfăţişeze dinaintea consiliului, să-și spună minciunile și să arunce vina pe tata. „Dar oare ar fi de ajuns?" Tata avea mulţi susţinători în consiliu. Oare Ra'meth era într-adevăr sigur că aceştia aveau să îl aleagă cu toţii pe loc? Sau mai avea nevoie de ceva? „Încă un act de curaj, îmi spusese el. Un mare dar pentru semenii noştri."

Nu avea importanţă. Nimic nu conta – nici teama mea, nici măcar planurile pe care și le făcuse Ra'meth. Nu îl puteam lăsa să devină prinţ al clanului. Trebuia să îl opresc înainte să ajungă în sala de consiliu. M-am întors către Ferius.

— Vreau să faci asta pentru mine, i-am spus. Trebuie să o duci pe Shalla la părinţii mei. Ei o vor crede și vor avea timp să se pregătească pentru ce va veni.

Ea și-a întins o mână și m-a strâns de umăr.

— Ești curajos, puștiule. Ai dovedit acest lucru. Însă nu poţi merge de unul singur după un mag precum Ra'meth.

— Lasă-l pe golaș în seama mea, a mârâit Reichis.

Eu i-am tradus lui Ferius. Spre surprinderea mea, ea nu a făcut nicio glumă. În schimb, și-a înclinat capul în faţa pisicii-veveriţe.

— Toată lumea ştie că ești un războinic de temut, un vânător dibaci și un prădător înţelept, i-a spus ea, pe un ton oficial, ciudat. Însă golașul în cauză va fi însoţit de alţi magi. Sunt prea mulţi, iar voi sunteţi prea puţini.

Reichis a pufnit încet drept răspuns. E de-a dreptul tulburător atunci când o pisică-veveriţă pufnește dispreţuitor.

— Prea puţini? El a sărit de pe umărul meu pe spatele ei, apoi a luat-o la goană de-a lungul cărării. Haide, puștiule. Să mergem după ai mei. Îi vom face bucăţi pe ticăloșii ăia fără păr.

Pisica-veveriţă menţinea un ritm susţinut în timp ce străbăteam în goană cărările din pădure, ocolind pâlcurile dese de copaci și

traversând luminișurile, unde solul se afunda brusc. Reichis se mișca precum apa care curgea într-o albie șerpuitoare – picioarele lui găseau traseul perfect pe sub copacii căzuţi și peste excrescenţele stâncoase. Nu puteam ţine pasul cu el.

— Oprește-te! am zis eu gâfâind, izbindu-mă cu umărul de un copac și oprindu-mă brusc.

Pisica-veveriţă și-a întors capul să se uite la mine.

— Ce? De ce?

Broboanele de transpiraţie îmi picurau de pe frunte, intrându-mi în ochi. Mă mai alesesem cu vreo câteva vânătăi și zgârieturi în ultima jumătate de oră.

— Voi muri înainte ca Ra'meth să aibă ocazia să mă facă bucăţi, de-aia. Dă-mi un minut de răgaz.

— Aproape am ajuns. Rezistă.

— Nu, am insistat eu, încercând să îmi încetinesc bătăile inimii.

Reichis își ţinea capul sus.

— Știi, uneori mă întreb de ce semenii mei se tem de voi. Mie mi se pare că abia vă puteţi da jos din pat fără să nu faceţi infarct.

— Doar... „De ce nu-mi pot trage răsuflarea, la naiba?" Lasă-mă doar o secundă.

Adevărul este că semenii mei nu prea sunt puternici din punct de vedere fizic. Majoritatea lucrurilor importante le facem cu ajutorul magiei. Până și servitorii Sha'Tep folosesc obiecte vrăjite de magii clanului ca să le fie munca mai ușoară. „Nu suntem deloc un neam rezistent, pare-se."

— Ascultă, puștiule, a zis Reichis, lăsându-se pe labele din spate ca să își scarpine blana de sub bărbie. Când vom ajunge la ai mei, lasă-mă pe mine să vorbesc.

— Cum aș putea vorbi dacă nu cunosc limba voastră?

El a chicotit.

— Mda, dar neamul meu nu este prost, ca al tău. Te vor înţelege perfect, chiar dacă tu nu vei înţelege ce spun ei. Așadar, atunci când vor începe negocierile...

— Negocierile? Vrei să spui că toţi ceilalţi din haita ta vor dori să fie plătiţi?

Reichis s-a uitat la mine ca la un prost.

— Puştiule, totul are un preţ. Suntem pisici-veveriţe, nu câini. Noi nu muncim pentru oase și o mângâiere pe cap. Mai gândește-te.

— Bine, am răspuns eu. Ce vor dori în schimbul ajutorului lor?

El și-a ridicat uşor colţurile gurii, iar eu mi-am dat seama că tocmai intrasem în capcană. El a început să-mi facă o listă completă cu toate obiectele strălucitoare și valoroase din casa mea și jumătate dintre celelalte case din oraş – lucruri pe care eu nici măcar nu le văzusem. După spusele lui Reichis, pisicile-veveriţe își petreceau destul de mult timp „cercetând" locuinţele.

— Realizezi că nu îţi pot promite lucruri care nu sunt ale mele, i-am spus, după ce a terminat.

— O, nicio problemă. El și-a ridicat o labă ca să mă liniștească. Ne poţi ajuta să ajungem la ele. Sau poţi găsi, mai târziu, alte lucruri de aceeași valoare.

Mai târziu. Îmi venea să râd când mă gândeam că el credea că pentru mine va exista un „mai târziu." Odată ce toate astea aveau să ia sfârşit, eu urma să fiu exilat, dacă aveam noroc, sau executat, dacă aveam ghinion. O persoană mai deșteaptă ar fi lăsat totul în urmă în clipa în care și-ar fi dat seama că nu avea niciun viitor printre semenii lui. „Așa ar proceda un Argosi? m-am întrebat eu. Ar pleca, pur și simplu?" Însă eu nu eram Argosi. Nu eram nici Jan'Tep, nici Sha'Tep sau altceva. Eram doar un băiat care putea face o singură vrajă, care era însoţit de o pisică-veveriţă și care nu putea accepta nicicum gândul că Ra'meth putea câștiga sau că îi putea face vreun rău Shallei odată ce devenea prinţ al clanului.

— Bine, am zis eu într-un final. Dacă totul va merge bine, îţi voi face rost de lucrurile pe care le vrei.

El mi-a oferit echivalentul pisicilor-veveriţe pentru rânjet.

— Perfect. E cu adevărat...

Cred că a observat că îl priveam cum își lovea din nou ghearele laolaltă pentru că s-a oprit brusc.

— Ce e? l-am întrebat eu.

Reichis și-a ridicat botul în aer. Atunci am observat că briza se schimbase, aducând cu ea un miros ciudat. Foc... și încă un miros gros și înţepător, care mi-a întors stomacul pe dos. Carne arsă.

„Încă un act de curaj, îmi spusese el. Un mare dar pentru semenii

noştri.”

Reichis a ţâşnit ca o săgeată, iar eu l-am urmat cât am putut de repede, nebăgând în seamă durerea și epuizarea. Eram mânat de mirosul morţii și atras inevitabil de zgomotul vâlvătăii și de ţipetele îngrozitoare pe care le auzeam.

44

Flăcările

Primele licăriri ale flăcărilor străluceau printre copaci la mai mult de o sută de metri în fața noastră. Până să ajungem acolo, mă înecam deja din cauza fumului, împiedicându-mă să țin pasul cu Reichis, până când, într-un final, doar frica lui de foc l-a făcut să încetinească suficient de mult încât să îl pot ajunge din urmă. Flăcările formau un zid care părea să se întindă la nesfârșit înainte să se curbeze și să formeze un cerc în jurul luminișului. Reichis fugea încoace și încolo de-a lungul lui, căutând cu disperare o deschizătură.

— Au împrejmuit toată zona cu foc, a cârâit el înnebunit. Semenii mei sunt prinși în capcană!

— Cum a dat de ei? am întrebat eu. Am crezut...

Pisica-veveriță a mârâit.

— Toanta de maică-mea. Le-a spus celor din trib să se strângă aici. El s-a întors și m-a privit cu ură, flăcările oglindindu-se amenințător în ochii lui. A vrut ca ei să fie pregătiți să te ajute, să te apere pe tine și pe nenorocita aia de Argosi...

Am fost întrerupți de alte țipete – de astă dată, de vocile oamenilor lui Ra'meth.

— Ce se întâmplă? am întrebat eu, încercând să mă apropii, însă dogoarea era prea puternică pentru mine.

— Semenii mei îi omoară pe ai tăi, a spus el, alergând în continuare de-a lungul zidului de flăcări. Cum ar trebui să se întâmple. Cum ar fi trebuit să se întâmple dintotdeauna.

Am privit îngrozit cum s-a apropiat prea mult, iar blana i-a luat foc pe loc.

— Oprește-te! am strigat eu.

Fără să stau pe gânduri, m-am aruncat din nou peste el, protejându-i trupul cu al meu. Am simțit cum cămașa mi-a luat foc și am continuat să mă rostogolesc ca să sting flăcările. Reichis a fost mai puțin decât recunoscător.

— Dă-te jos de pe mine! a mârâit el, târându-se de sub mine.

Trebuie să merg să-i ajut!

M-am întins și l-am apucat de după ceafă.

— Vei muri înainte să ajungi la ei.

El m-a mușcat până când i-am dat drumul.

— Atunci, bagă-ne înăuntru! Cică ești mag. Folosește – și-a fluturat laba în aer – vrăjile alea ale voastre.

Probabil că existau câteva zeci de vrăji care ar fi putut stinge acel zid de flăcări, fie înlăturând vraja inițială, fie răcind aerul din jurul lor. Însă eu nu puteam face niciuna dintre ele, firește.

Am început să tușesc din nou, chinuindu-mă să respir.

— Așteaptă…

Aerul era problema. Aerul hrănea focul. Asta însemna că aveam două variante, iar cum una din ele nu presupunea riscul de a-mi arunca mâinile în aer, am hotărât să o încerc mai întâi pe aceea.

M-am îndepărtat de zidul de flăcări. Vrăjile de suflare controlează mișcările aerului, iar o vrajă anume poate duce aerul înspre cel care face vraja. Am încercat să creez formele somatice de câteva ori – mi-am întins brațele în față, apoi mi-am atins ușor palmele cu degetele, alternând mâna dreaptă cu cea stângă și mișcându-le asemenea aerului. Mișcarea în sine era una simplă, însă trebuia să fie una perfect fluidă.

— Ce faci? m-a întrebat Reichis.

— Așteaptă o clipă.

A doua parte era vizualizarea. Este mai greu decât ai crede să te concentrezi asupra aerului. Trebuie să eviți să te gândești la lucrurile pe care le mișcă aerul, de pildă frunzele sau praful, și să te concentrezi doar asupra aerului. Odată ce reușeam să fac asta, nu mai rămânea decât verbalizarea. Însă și acest lucru era destul de complicat – rostirea trebuia făcută dintr-o suflare. Și mai greu, trebuia să repeți cuvântul pe toată durata vrăjii.

— *An-ahl-ha-teht,* am zis eu în șoaptă.

Nimic.

Am încercat din nou. Osia'phest spunea mereu că, în cazul magiei, trebuia să te concentrezi asupra procedeului, nu asupra rezultatului.

— *An-ahl-ha-teht… an-ahl-ha-teht…*

— Continuă, m-a îndemnat Reichis. Se întâmplă ceva.

Am continuat să fac vraja și am văzut cum zidul începea să cedeze, flăcările înalte de aproape doi metri pierzându-și din intensitate și micșorându-se încet din cauza lipsei de oxigen.

— Funcționează, continuă! a spus Reichis.

— *An-ahl-ha-*

Mi s-a tăiat vocea când fumul mi-a pătruns în plămâni. M-a apucat durerea de stomac și m-am încovoiat, tușind incontrolabil.

— Nu pot... am zis. Nu pot respira din cauza fumului.

Când am ridicat privirea, am văzut că flăcările se intensificaseră din nou.

— Atunci, aruncă-mă pe mine! a zis Reichis.

Am încercat să stau drept și să-mi alung vălul de pe ochi.

— Să te arunc?

— Vârfurile copacilor ard, așa că nu pot să mă cațăr în ei ca să alunec jos. Aruncă-mă peste flăcări!

— Nu, am zis eu. Chiar dacă aș reuși, ai fi singur acolo!

— Semenii mei sunt singuri, chiar în acest moment, și mor!

— Lasă-mă o secundă, am spus, încercând să-mi recapăt respirația.

A doua variantă era eminamente cea mai rea, însă mai bună decât cea pe care o propusese Reichis. M-am îndepărtat la vreo trei metri de zidul de flăcări și am luat câte un vârf de pudră din fiecare buzunar.

— Vino aici, i-am spus lui Reichis, în timp ce mă gândeam la sincronizarea necesară pentru ca planul meu să funcționeze.

— Ce faci?

Am arătat cu capul în direcția flăcărilor.

— De îndată ce o voi lua la fugă, vei face și tu la fel. Cu aceeași viteză ca mine. Să n-o iei înaintea mea, nici să nu rămâi în urmă. Ai înțeles?

M-am uitat la grămăjoarele de pudră roșie și neagră pe care le țineam între degete și am inspirat aerul curat.

Reichis a înțeles ce încercam să fac.

— Ți-ai pierdut...

— Acum! am zis și am țâșnit din loc, fugind înspre zidul de flăcări.

În clipa în care am atins pământul cu piciorul drept, am aruncat pudrele în aer la o jumătate de metru în fața mea. Când am făcut al

doilea pas și s-a aprins prima scânteie între granulele de pudră, am creat forma somatică cu mâinile și am rostit cuvântul: „Carath!"

Explozia a zguduit pământul în fața noastră, la marginea zidului de flăcări, tocmai în momentul în care eu și Reichis am sărit prin aer. Explozia a făcut ca focul să se retragă pentru o fracțiune de secundă, iar noi am putut trece nevătămați prin el. Am aterizat de partea cealaltă, iar eu m-am rostogolit până când am aterizat greoi pe spate. Pisica-veveriță și-a coborât privirea la mine.

— Nu-i rău. Și-acum, ridică-te în picioare și ajută-mă să-l ucid pe mag.

M-am ridicat clătinându-mă, doar ca să văd distrugerea pe care o provocase focul în jurul nostru. Mingi de foc se ridicau din tufișuri ca și când un preot nebun ar fi aprins zeci de mangaluri într-un templu distrus. Trupurile erau împrăștiate pe jos, oameni și pisici-veverițe. Se dăduse o bătălie sângeroasă cu colți și cuțite, cu gheare și magie. O singură siluetă mai stătea în picioare, cu brațele întinse, de parcă ar fi dansat singură printre flăcări. Ra'meth.

Nu am așteptat ca el să mă observe. Nu am lansat amenințări și nici porunci. Nici măcar nu am stat pe gânduri. Mi-am vârât mâinile adânc în buzunare și am aruncat suficientă pudră în aer cât să zdrobesc o stâncă. După ce am rostit cuvântul și am făcut gestul, am îndreptat explozia spre inima lui. Explozia a brăzdat cerul nopții, iar el a fost înghițit de flăcări. O clipă mai târziu, acestea s-au stins de parcă nu ar fi fost altceva decât o scânteie slabă, scoasă de un cremene uzat.

Ra'meth s-a întors spre mine.

— Bună, Kellen.

45

Glasul focului

Următorul lucru care s-a întâmplat a fost acela că Reichis și-a ieșit din minți. La vederea trupurilor neînsuflețite ale celorlalte pisici-veverițe, care zăceau peste tot în luminiș, ferocitatea lui nebună, dar controlată, s-a transformat într-o furie oarbă care a pus cu totul stăpânire pe el. Jur că era cât pe ce să fiu și eu prins în vâltoare.

— Reichis… l-am avertizat când am văzut cum i se umflă mușchii labelor din spate atunci când s-a pregătit de atac. Așteaptă. Trebuie să…

Mârâitul lui drept răspuns a fost prea primitiv. Nu exista niciun echivalent în limba mea, prin urmare nu am înțeles. Am încercat să-l prind, însă el a fost prea rapid, ridicând praful în urma lui când a gonit înspre Ra'meth. A existat o clipă când am crezut că avea o șansă – viteza și furia lui îl propulsau spre dușman asemenea unei vrăji. Dacă reușea să-și înfigă colții în gâtul magului înainte ca acesta să apuce să-și ridice brațele, putea – dar nu. Chiar în momentul în care pisica-veveriță a sărit în aer, Ra'meth s-a întors și a rostit un singur cuvânt. Reichis a încremenit, iar trupul a început să i se legene în aer de parcă ar fi atârnat de o frânghie.

— Chiar sunt niște paraziți încăpățânați, nu-i așa?

Ra'meth și-a mișcat degetele, iar pisica-veveriță a zburat prin aer și s-a izbit de un copac. Am auzit trosnet de oase.

Ar fi trebuit s-o iau la fugă. Ar fi trebuit să-mi iau tălpășița, să mă ascund și să încerc să găsesc o modalitate prin care să supraviețuiesc. Dar pur și simplu nu puteam. Gemetele de durere ale lui Reichis îmi răsunau în urechi, asurzindu-mă atât de tare, încât nu mai auzeam nici sfârâitul flăcărilor, nici trosnetul copacilor care cădeau, nimic, doar durerea lui și bubuitul inimii mele. În cele din urmă, am mai auzit un sunet – un mârâit care a ieșit din gâtlejul meu. Mi-am vârât mâinile în buzunare și am scos o cantitate mai mare de pudră decât cea pe care o folosisem în celelalte dăți pentru vraja *carath*. Am aruncat pudrele în aer, apoi am creat formele somatice și am rostit

cuvântul. Explozia a luminat cerul nopţii, creând în jurul lui Ra'meth o sferă perfectă de foc. Flăcările au ars mistuitor o secundă sau două, apoi s-au stins. Magul nu păţise nimic.

— Fascinant, a spus el, făcând un pas spre mine. Încearcă din nou.

Nu îi era deloc frică, doar mie. De asemenea, nu aveam nimic de pierdut. De astă dată, am folosit și mai multă pudră – atât de multă, încât am simţit cum îmi arde degetele înainte să rostesc cuvântul. Explozia a urmat linia degetelor mele arătătoare, îndreptându-se spre inima lui Ra'meth. Vraja mea a lovit din nou și din nou el a parat-o.

— Remarcabil, a spus el când s-a stins și ultima flacără. Ai scăpat și de focul din hambar. Este de-a dreptul impresionant. Presupun că, din moment ce te afli aici, le-ai ţinut piept și fiilor mei. L-ai omorât pe Tennat?

— M-am gândit că este o pedeapsă suficient de mare pentru el că ești tatăl lui.

Magul a râs din toată inima. Am profitat de acel moment de răgaz ca să fac din nou vraja. Deși nu era în totalitate concentrat, el a reușit să menţină scutul. Pentru prima oară m-am întrebat dacă nu cumva îmi făcusem o impresie greșită despre Ra'meth în toţi acești ani. Poate că era mai puternic decât tata, doar că nu avusese curaj să îl provoace la duel.

— Vraja asta mică a ta, Kellen, a spus el, cu capul înclinat într-o parte în timp ce mă privea peste solul pârjolit de foc, este o formă primitivă de suflare care conduce explozia din niște pudre chimice, nu-i așa? De-a dreptul ingenios. Asta îmi amintește de vrăjitorii de odinioară, care cutreierau lumea, combinând vrăji simple cu alte trucuri, ca să poată supravieţui. O noţiune destul de romantică, nu crezi?

Apoi a făcut o vrajă – una mică, de durere, dar mai puternică decât o simplă mâncărime.

Mă simţeam de parcă măruntaiele îmi îngheţaseră. Am ţipat.

— Problema este că există o diferenţă între un băiat care știe să facă o vrajă și un mag adevărat. Adevăratul Jan'Tep este complet. El poate ataca, dar se poate și apăra. Ştie cum să slăbească puterea adversarului, sporindu-și-o în tot acest timp pe-a lui.

A făcut o altă vrajă și, de data asta, am zburat prin aer, m-am izbit

cu spatele de același copac de care se lovise și Reichis și m-am trezit pe jos, lângă el.

Am început să gâfâi și am simțit gust de sânge în gură. Ra'meth a ignorat gemetele mele.

— Nu te urăsc, mi-a spus, întorcându-se să-și privească lucrarea. De fapt, îți admir curajul. Ești mai bun decât tatăl tău, trebuie să recunosc. El nu face decât să-și folosească magia ca să construiască o fortăreață în jurul lui, cărămidă după cărămidă, sperând că se va putea cățăra pe zidurile ei jalnice pentru a ajunge prinț al clanului. Și cu ce scop? Niciunul. Va sta deoparte și ne va lăsa să trăim aici ca niște animale speriate, sperând că adevărații prădător vor trece pe lângă noi în căutarea unei prăzi mai bune. El s-a întors și a arătat cu degetul spre miazăzi. Voi avea grijă ca neamul nostru să devină din nou o mare putere, Kellen. Voi avea grijă ca regele Daroman să cadă în genunchi în fața noastră și să ne implore iertarea.

Nu știu dacă aștepta vreun răspuns inteligent din partea mea, însă, având în vedere că abia mai puteam respira, avea să aștepte mult și bine.

Într-un final, s-a întors din nou spre mine.

— Suntem meniți să conducem această lume, Kellen.

Am privit în jurul meu și am observat o grupare mare de stânci, la câțiva metri depărtare. M-am aplecat și l-am ridicat cu mare grijă pe Reichis. El a gemut de durere, căci avea coastele rupte. „Măcar trăiește. Menține-l în viață.” M-am târât încet și în tăcere înspre stânci.

— Mi-aș dori ca fiii mei să fie ca tine, a spus Ra'meth. Deși le-am oferit totul, nu sunt decât niște bătăuși fără minte. Chicotesc și se fălesc ca niște idioți înfumurați, mulțumindu-se ca toți ceilalți să fie slabi, în loc să facă ei măcar un efort pentru a deveni mai puternici.

El s-a întors și a mai făcut o vrajă care m-a lovit în partea laterală. Brusc, mă rostogoleam pe pământ, încercând să îl protejez pe Reichis. Odată ce forța s-a risipit, am continuat să mă mișc anevoie și aproape din instinct spre stânca ce urma să ne ofere o protecție îndoielnică.

— Aș putea scoate ceva din tine, să știi! a strigat el în timp ce eu mă târâm după stâncă. Ți-ai câștigat această șansă, datorită istețimii și curajului tău. Și-apoi, neamul nostru adoră o poveste frumoasă

despre cum un băiat orfan și curajos a fost luat sub aripa protectoare de către maestrul unei mari familii. Mai întâi, însă, trebuie să te facem orfan.

„Ce-ar fi să-i fac eu orfani pe fiii tăi?" Am lepădat ranița din spate și am scotocit înăuntru după pachetul de cărţi de joc al lui Ferius. Orice vrajă de protecţie are o fisură. Dacă zvârleam cărţile suficient de repede, spre diferite părţi ale scutului, poate că una avea să îl străpungă. Şansele nu erau prea mari, fireşte, însă nu aveam alte idei.

— Ştiu că ar trebui să te omor, Kellen. Întotdeauna este mai bine să-ţi nimiceşti duşmanii până la ultimul. Ar fi trebuit să procedăm la fel şi cu neamul Mahdek, cu multe secole în urmă. Acum, tresărim în pat când le este pomenit numele, temându-ne ca nu cumva vreunul dintre ei să ne pândească, aşteptând momentul potrivit să ne atace.

Am aşezat cărţile de joc în faţa mea. Trebuia să am grijă ca lucrurile să se sincronizeze perfect. „Dar, chiar şi aşa, oare va fi de folos?" Ra'meth putea menţine vraja de protecţie până când îmi terminam toate cărţile.

— La naiba cu toate astea, băiete, sunt convins că tu și cu mine putem reuși. Am nevoie de un sprijin pentru casa mea. Ra'fan se ascunde în spatele eforturilor celorlalți. Ra'dir este curajos, dar nu și inteligent, iar Tennat... ei bine, hai să spunem că, dacă simți nevoia să îl omori ca să accepți oferta mea, nu va fi cine știe ce pierdere.

„Cine vorbește așa despre propriii copii?" Era cât pe ce să-l compătimesc pe Tennat.

O mișcare în întuneric mi-a atras atenția și am văzut o pisică-veveriță – nu era Reichis – care se târa pe burtă spre noi. Creatura sângera din cauza rănilor de pe corp, iar blana îi fusese pârlită de foc. „Biata creatură caută un loc unde să-și dea ultima suflare", mi-am zis, alegând o carte de joc. Oare aveam curajul să-i curm suferința? Când pisica-veveriță s-a apropiat de mine, am recunoscut-o pe mama lui Reichis.

Când am întins o mână ca să o ajut să ajungă în spatele stâncii, ea și-a înfipt colții în antebrațul meu.

— La naiba! am înjurat eu.

Mă săturasem să fiu mușcat.

— Iartă-mă, a zis ea, printre cârâieli și gemete.

„O înțeleg”, mi-am dat eu seama. Poate că pisicile-veverițe creau o legătură care le permitea să comunice cu oamenii doar dacă își înfigeau colții în carnea acestora și își introduceau saliva în sângele lor.

— Mă cheamă Chitra, a spus ea, târându-se mai aproape de Reichis.

Am înțeles fără să-mi spună că se folosea de ultimele clipe din viața ei ca să moară lângă fiul ei.

— Ei bine, Kellen? a strigat Ra'meth. Ce zici? Hai s-o facem: tu îți omori tatăl în locul meu, iar eu îl omor pe Tennat în locul tău. Amândoi vom avea de câștigat, iar lumea va fi un loc mai bun fără ei.

Chitra a tușit, iar sângele a început să-i picure pe bărbie.

— Oamenii... a zis ea, târându-se mai aproape... Dezamăgesc uneori.

Mi-am întins mâna spre ea.

— Ce pot face eu?

Ea și-a lipit botul de mâna mea.

— Ia ce-ți ofer.

Când mi-am retras mâna, aceasta era plină de sânge.

— Nu... înțeleg.

— Pudra roșie, a zis ea. Amestec-o cu sângele meu.

Am scos săculețele din buzunare și mi-am vârât mâna în cel care conținea pudra roșie.

— Ce se va întâmpla?

Chitra nu mi-a răspuns, prăbușindu-se lângă Reichis. Și-a întins o labă și și-a așezat-o pe botul lui.

— Se va înfuria foarte tare. Trebuie să fii precaut în locul lui, așa cum el va fi curajos în locul tău. Tu îl vei învăța când să o ia la fugă, iar el te va învăța când să lupți.

— Așa...

Ce îi puteam spune? Eram la un pas de moarte, iar Reichis abia dacă mă suferea.

— Așa voi face, am spus eu pe un ton hotărât. Promit.

Ea a tușit într-un mod ciudat, iar sângele i s-a scurs pe bărbie. Am avut nevoie de o clipă ca să-mi dau seama că fusese un hohot de râs.

— Poate îi vei spune să te învețe și cum să minți. Nu prea te

pricepi la asta. Colţurile gurii i s-au ridicat puţin într-un zâmbet obosit. Trebuie să fii ferm atunci când vei negocia cu el. Oricum va fura restul de la tine.

Reichis a deschis ochii pentru o clipă și a clipit, cele două sfere mici și negre părând să înţeleagă ce vedeau. A lăsat să-i scape un geamăt atât de plin de durere și de tristeţe, încât m-am simţit copleșit. Am realizat că eu nu cunoscusem niciodată iubirea, iar acum nu aveam încotro decât să privesc cum aceasta murea.

— Ţine-l departe de jaf și de șantaj, dacă vei putea, a continuat Chitra, cârâielile ei abia auzindu-se din cauza flăcărilor care vuiau în jurul nostru. Are multe obiceiuri proaste ăsta mic. Ea și-a așezat botul pe al lui. Însă, din când în când, o face foarte mândră pe mama lui.

Mâna îmi tremura incontrolabil, chiar și atunci când am încercat să amestec sângele ei cu pudra roșie.

— Nu înţeleg, am spus eu, orbit de lacrimile care îmi umpleau ochii în timp ce priveam cum viaţa se scurgea din trupul ei. Ce ar trebui să fac?

— Mahdekii credeau că magia ar trebui folosită pentru a da glas spiritelor din lume, a răspuns ea, iar vocea îi era o șoaptă. Lasă-l pe al tău să vorbească în numele meu.

Chitra a oftat pentru ultima oară, răsuflarea ei așternându-se pe pământ. Pudra roșie din săculeţul de lângă mine strălucea și mocnea, emanând o dogoare care amenința să îi dea foc.

O minge de foc a luminat cerul deasupra capului meu.

— Nu cred că iei în serios oferta mea, Kellen.

— Nu este adevărat. Mă gândesc serios la ea, am răspuns eu.

Minţeam, desigur, la fel și Ra'meth. Pentru el, totul era un joc – o ultimă bucăţică pe care o lua de la Ke'heops. Atunci când avea să-l omoare pe tata, voia să poată să îl privească de sus și să-i spună: „Vezi? Fiul tău te-a trădat. A fost dispus să te ucidă în propria-ţi casă doar ca să primească o cameră într-a mea."

Mi-am coborât privirea la Reichis, care zăcea pe jos, lângă mama lui moartă. Abia mai respira și m-a privit cu niște ochi goi.

— Bănuiesc că ești îndreptăţit să refuzi! a strigat Ra'meth, deși eu nu spusesem nimic. O înţelegere ca a noastră nu ar dura prea mult. El a trimis o minge de foc care a luminat stânca după care stăteam

ascuns. Atunci, haide! Ridică-te în picioare și înfruntă-mă pentru ultima oară – un ultim act de curaj înainte să mori. Atunci când vei pătrunde în tunelul cenușiu, vei putea sta cu fruntea dreaptă dinaintea strămoșilor noștri și le vei putea spune că ai înfruntat moartea fără teamă. Este cel mai mare dar pe care ți-l pot oferi, Kellen. O moarte curată. Moartea unui Jan'Tep.

Mi-am vârât mâinile în săculețe, simțind în continuare sângele lipicios al Chitrei pe degetele de la mâna dreaptă.

— Vin, am răspuns eu.

M-am ridicat în picioare foarte încet și l-am înfruntat pe Ra'meth. El era învăluit într-o strălucire roșie, învârtind magia în jurul lui, un ocean nesfârșit care creștea, scădea și creștea din nou. Era ca și când ai fi privit prinzând viață un tablou al unuia dintre primii maeștri magi. El a încuviințat, dar nu cu răutate.

— Bine. Bine. E mai bine așa. Nu ești făcut pentru lumea asta, Kellen. Ești făcut pentru...

Mi-am aruncat mâinile în aer, iar pudrele au plutit, strălucind o clipă în lumina magiei lui Ra'meth. Am așteptat, doar o clipă, și am lăsat să se aprindă primele scântei atunci când granulele negre și cele roșii amestecate cu sânge s-au ciocnit, apoi am creat formele somatice cu mâinile și am rostit cuvintele, încet și deliberat, dorindu-mi ca acestea să răsune în noapte. „Carath Chitra."

Ra'meth și-a ridicat mâinile, creând cu degetele scutul care îl apărase cu ușurință de atacurile mele anterioare. Părea dezamăgit.

Explozia a țâșnit spre el, flăcările întinzându-se furioase, asemenea unor gheare care încercau să rupă bariera invizibilă a protecției.

— Băiete, ți-am spus că magia înseamnă mai mult decât... a zis el.

El a fost întrerupt când cele două vrăji s-au ciocnit. Aerul din jurul lui s-a transformat în cenușă roșie și neagră, de parcă scutul lui ar fi început să ardă din interior spre exterior. Apoi o altă rafală, când acesta a cedat de tot, iar focul vieții și morții Chitrei a început să mistuie totul în jurul lui, flăcările roșii ca sângele mușcându-i din haine și din carne. L-am auzit pe Ra'meth țipând o dată, apoi magul s-a prăbușit la pământ.

Sângele Chitrei dăduse glas furiei neamului ei.

M-am uitat la locul unde Ra'meth zăcea întins pe jos. În jurul lui

era un cerc aproape perfect, unde fusese scutul care îl ferise de explozie, înainte ca acesta să fie spulberat. Am așteptat până am observat că pieptul îi urcă și coboară ca să mă asigur că încă trăia, apoi am vârât mâinile în săculețele din buzunar după pudre, ca să termin treaba.

Ceva era în neregulă cu vederea mea. Pădurea, sau ce mai rămăsese din ea, se afla tot acolo, în fața mea. Copacii arși și trupurile carbonizate ale oamenilor și pisicilor-veverițe erau împrăștiate pe jos. Nimic nu se mișca și, cu toate astea, atunci când mi-am închis ochiul drept și am privit cu stângul – cel marcat de stigmatele întunecimii – violența a prins viață. Țipetele de durere, de furie, de moarte îmi răsunau în urechi. M-am cutremurat și nu pentru că priveliștea îmi provoca greață, ci pentru că îmi dădea o stare de bine.

— E îmbătător, nu-i așa, puștiule?

Când m-am întors, am văzut-o pe Ferius Parfax venind înspre mine, conducând de căpăstru doi cai.

— Nu știu despre ce vorbești, am răspuns, întorcându-mi din nou atenția la Ra'meth.

— Sora ta se va face bine, în caz că te interesează, a spus Ferius. Pisica-veveriță este și ea în viață.

Aveam senzația că stigmatele din jurului ochiului meu stâng se mișcau, zvârcolindu-mi-se pe sub piele, reci și fierbinți în același timp. Această senzație mă făcea să mă simt viu. Puternic.

— Dar tu? am întrebat-o.

Cuvintele sunau de parcă ar fi fost rostite de către altcineva. Cineva slab și prost. Cineva care era pe cale să uite că dușmanul lui se afla la picioarele sale, că viața acestuia era în mâinile lui. Am atins ușor pudrele din buzunare cu vârful degetelor. Peste câteva clipe urma să termin cu Ra'meth pentru totdeauna. Nu avea să îmi mai fi teamă niciodată de el.

Ferius și-a rotit umerii în spate, apoi și-a înclinat capul într-o parte și-n cealaltă.

— Mici dureri. Nimic neobișnuit. Ea a venit aproape de mine. Prea aproape. Haide, puștiule. Ai dat dovadă că ești bărbat. A sosit timpul pentru fapte adevărate.

Fapte adevărate? Încă nu știa când să tacă și să nu mai

batjocorească lumea. M-am uitat la bărbatul care îl omorâse pe unchiul meu, care încercase să preia conducerea clanului meu și care încercase să îmi ucidă sora.

— Trebuie să termin cu el.

Am simţit mâna lui Ferius pe braţul meu.

— Vrei să termini cu el. Nu este același lucru. Uită-te la el, Kellen.

M-am uitat. Părul și pielea arse se zăreau printre găurile veşmântului său în locurile unde explozia pătrunsese prin scut. Deși era încă inconștient, mi s-a părut că l-am auzit gemând.

— Mai aşteaptă, poate se va trezi, a spus Ferius, şoptindu-mi practic la ureche. Dacă vei avea noroc, poate-și va întinde o mână și-și va mișca un deget. Poţi să te amăgești că a încercat să facă o altă vrajă.

— Ar putea.

Ea m-a strâns de braţ.

— Nu, nu ar putea. Nu cu asemenea răni. Vor trece luni bune până va reuși să facă o vrajă, iar tu știi asta.

— Taci, Ferius, i-am spus, fără să-mi iau ochii de la bărbatul care zăcea la picioarele mele.

„Spune ceva, l-am implorat. Fă o mișcare."

— Ai tot dreptul, mi-a spus Ferius. Am colindat în lung și-n lat acest continent și nu există niciun tribunal niciunde care să te poată condamna pentru ce ai de gând să faci.

— Atunci, de ce mă omori cu vorbăria?

Ea m-a întors cu faţa la ea.

— Pentru că Argosi n-au ţară, puştiule, dar avem obiceiurile noastre, iar ăsta nu-i unul dintre ele. Trebuie să hotărăști acum pe care drum vrei s-o apuci.

— Este întunecimea, am spus eu, dorindu-mi să mă lase în pace.

Abia reușeam să-mi ţin mâinile în buzunare, deși îmi doream cu ardoare să le scot și să arunc pudrele în aer și să pun capăt turuielii ei enervante, încrezute și necontenite.

— Întunecime?

A râs. Era un sunet ciudat, iar eu am recunoscut ceva din ea în acel râset. Ferius nu râdea pentru că i se părea amuzant. Nici măcar nu râdea pentru că voia. Ea râdea pentru că acesta era modul ei de a

spune lumii că Ferius Parfax refuza să se teamă de ea.

— Imaginează-ți cum ar fi dacă ai lua o boală care să îți permită să faci tot ce vrei, să omori pe cine vrei. Fără sentimente de vinovăție, fără să dai socoteală. N-ar fi, oare, frumos?

— Nu vreau să-mi imaginez așa ceva! am strigat eu, dorindu-mi s-o pot obliga să plece înainte să fac ceva ce aș regreta. Întunecimea este reală. E în mine!

Ea m-a prins de gât cu cealaltă mână și m-a strâns. La naiba, cât de puternică era!

— Cu toții avem o latură urâtă, Kellen. A ta e mai rea? Atunci, dă-ți mai multă osteneală. Dă-i de capăt. Dar să nu mai susții vreodată că nu ai de ales.

Mi-am strâns pumnii și am simțit cum pudra mi se freacă de palme.

— Nu înțelegi! El i-a omorât pe semenii lui Reichis. A încercat s-o omoare pe sora mea. N-ai de unde știi cum e. Nu poți...

Ea m-a strâns brusc mai tare, iar eu m-am chinuit să trag aer în piept.

— Nu înțeleg? Așa să fie, Kellen, fiu al lui Ke'heops, copil al neamului Jan'Tep?

Nu mi se mai adresase niciodată atât de politicos. Ea vorbea cum o făcea de obicei, de parcă ar fi făcut o observație ușor ciudată, batjocoritoare, despre lumea din jurul ei, ca și când nimic nu ar fi avut importanță. Privirea ei întunecată spunea altceva. În sfârșit, știam acum secretul pe care îl ascundea în spatele rânjetelor și glumelor ei. Știind acest lucru, am simțit, cumva, că furia oarbă care mă cuprinsese începea să se risipească.

Încă de când își făcuse apariția, eu mă întrebasem cine era cu adevărat Ferius Parfax – ce era cu adevărat. În ciuda faptului că ea susținea că nu era decât o simplă hoinară Argosi, toate negările ei cum că ar fi o spioană Daroman erau atât de neîntemeiate, încât nu făceau decât să convingă mai mult pe toată lumea – inclusiv pe mine – că, probabil, lucra pentru regele acestora. Întotdeauna mă întrebasem de ce o persoană atât de deșteaptă, care cunoștea atât de multe trucuri, nu se pricepea defel să îi convingă pe ceilalți că nu era spioană. Acum știam.

— Nu ești Daroman, am spus.
— Nici n-am pretins c-aș fi.
— Dar nici Argosi nu ești.
— Ba da, sunt, puștiule. Ea și-a vârât mâna în vestă și a desfăcut ca pe un evantai pachetul de cărți. Vezi?
— Arată-mi, i-am spus.
Ea și-a înclinat capul într-o parte.
— Ce să-ți arăt?
— Arată-mi cartea ta. Cea adevărată.
Fără ca ea să-și miște mâna, una dintre cărți s-a ridicat încet dintre celelalte. Eu am luat-o și-am întors-o. Era un valet, asemenea celorlalți pe care îi văzusem în pachetul ei, însă nu era heptagrama Jan'Tep, nici sabia Daroman, nici măcar potirul Berabesq. Pe aceasta se afla o frunză neagră, în colțul din dreapta, sus.
— Ești Mahdek, am spus eu.
— Este o prostie, puștiule. Toată lumea știe că nu mai există Mahdeki.
— Pentru că neamul meu i-a masacrat. Doar că... nimeni nu poate masacra un popor întreg, nu-i așa? Unii trebuie să fi scăpat. Poate că unii nu se aflau în orașe atunci când acestea au fost atacate.
Ferius a luat cartea și a strâns pachetul, apoi l-a vârât la loc în vestă.
— O, ba ne-au nimicit pe toți. Nu există suficient sânge Mahdek în lume care să-mi reînvie poporul. N-au mai rămas decât... fantome, aș zice.
— Ai...?
Am ezitat să pun întrebarea, nefiind sigur că puteam face față adevărului. Ferius îmi schimbase viața. Îmi oferise foarte multe, iar eu nu suportam ideea că ea putea fi la fel de nemiloasă și de rea ca restul lumii.
— Ai venit să cauți răzbunare? De aceea te afli aici? Ca să-i omori pe semenii mei pentru ceea ce le-au făcut alor tăi?
Ea s-a rezemat de partea laterală a unuia dintre cai și și-a scos din vestă o țigară din trestie.
— Aruncă niște pudră în aer, băiete.
Neștiind ce altceva să fac, m-am conformat. Pudrele au creat o

explozie mică. Cu viteza unei lovituri de bici, ea a întins ţigara, iar capătul a luat foc.

— Când eram mică, a spus ea, trăgând fumul în piept, bunica şi bunicul meu – părinţii mei muriseră cu ceva vreme în urmă – m-au pus să fac acelaşi jurământ pe care îl făcuseră şi ei, acelaşi pe care îl făcuseră semenii mei şi pe care l-a făcut fiecare dintre noi încă din ziua în care vechiul prinţ al clanului vostru şi magii lui mi-au nimicit neamul.

— Ai jurat răzbunare, am spus, aproape surprins că măcar una dintre temerile paranoice ale semenilor mei se dovedea a fi întemeiată.

Ferius a încuviinţat, dând fumul afară pe nări.

— Uneori, aşa funcţionează lucrurile. A arătat cu capul înspre Ra'meth. Dinte pentru dinte.

— Deci, toate astea… faptul că mi-ai salvat viaţa…

Ea m-a întrerupt.

— Bunicii mei au murit când eu eram încă prea tânără ca să-mi pot purta singură de grijă. Se pare că nu suntem un popor longeviv. Viaţa este dură dacă nu ai un pământ al tău. Am cutreierat o vreme drumurile pustii, fără o ţintă anume. În scurt timp am ajuns la capătul puterilor. Eram înfometată, însetată, acoperită de zgârieturi. Eram epuizată.

Am încercat să îmi imaginez cum era să fii singur pe lume.

— Argosi, am spus eu. Te-au luat la ei.

Ea a chicotit.

— Nişte ciudaţi. La ei, totul este legat de cărţile de joc. Cărţi în sus, cărţi în jos. Însă mi-au salvat viaţa în ziua aceea. Şi au continuat să mă salveze de fiecare dată când îmi luam tălpăşiţa şi era să-mi pierd viaţa. De fiecare dată când se întâmpla asta – ea şi-a vârât mâna în vestă şi a scos pachetul de cărţi cu spatele roşu-sângeriu – mă puneau să aleg una dintre astea.

— Sunt datorii? Pentru că ţi-au salvat viaţa?

Ea a încuviinţat.

— Fiecare dintre ele reprezintă o viaţă pe care trebuie să o răscumpăr.

Am vârât mâna în buzunarul pantalonilor şi am scos cartea de joc

roșie-închisă pe care ea mă obligase să o iau în ziua în care îmi vorbise despre datorii.

— Iar aceasta reprezintă o viață pe care eu trebuie să o răscumpăr.

— Da.

— Și... ai renunțat pur și simplu să-ți mai răzbuni poporul?

Ferius și-a ridicat ochii spre cerul nopții, flăcările care ardeau încă luminându-i fața și conferindu-i un aer înspăimântător.

— Nu, puștiule, doar că mi-am dat seama că, indiferent câți Jan'Tep aş omorî, acest lucru nu-i va aduce înapoi pe ai mei. A aruncat pe jos mucul de țigară și l-a călcat cu tocul cizmei. Argosi cred că lumea depinde de un echilibru şubred. Unele lucruri – cum ar fi modul în care semenii tăi abuzează de magie, felul în care imperiul Daroman pune stăpânire pe restul lumii – toate acestea ne aduc mai aproape de distrugere. Alte lucruri, uneori unele mărunte, ne ajută să mergem în cealaltă direcție. M-am gândit că, dacă tot nu pot să-i aduc pe ai mei înapoi, aş putea măcar să salvez lumea. Și-a întins mâna și mi-a atins brațul, doar pentru o secundă. Vrei să mă ajuți?

Am șovăit, atât din cauza cuvintelor ei, cât și din cauza blândeții sale neobișnuite. Cum putea cineva trăi astfel? Cum putea sta cu mâinile în sân și să îi lase pe cei care îi nimiciseră tribul să trăiască în aceleași orașe pe care aceștia le furaseră de la ei? M-am uitat la Ra'meth și mi-am amintit de privirea de pe chipul unchiului meu când mingea de foc l-a izbit în piept.

— Nu cred că sunt ca tine, Ferius.

— Nici nu ți-am cerut asta. Ea s-a dus la Reichis și l-a ridicat cu grijă de jos, apoi l-a băgat în tolba care îi atârna peste umăr. Curajos ticălosul ăsta mic, nu-i așa? S-a uitat la mine. Trebuie să iei o decizie, puștiule. La câțiva kilometri de oraș este o colibă. Flăcăul de acolo știe niște leacuri. Mă gândesc că ar putea-o ajuta pe pisica-veveriță. Mai fierbe și o licoare care face să i se învârtă capul unei persoane sănătoase. Voi petrece câteva ceasuri acolo, asta-i sigur. Dacă vei dori să descoperi calea Argosi, vino la mine. Și-a pus piciorul pe scăriță și a încălecat. Dacă nu, atunci bănuiesc că nu mai trebuie să-mi bat capul cu această carte de joc.

Când a dat să-și întoarcă murgul, eu mi-am dat seama că era posibil să n-o mai văd niciodată.

— Stai! am spus eu, încercând să găsesc o scuză ca să o reţin. Cartea de joc pe care te-am văzut pictând-o în oază... Văduva mag credea că te afli aici pentru că există ceva ce tu crezi că poate face o civilizaţie să se ridice sau să cadă. A avut dreptate?

Ea s-a întors.

— Şireată bătrâna, nu-i aşa? Ferius şi-a întins mâna cu grijă peste piept, ca să nu îl deranjeze pe Reichis, şi a scos o carte de joc din vestă. Am terminat-o în timp ce aşteptam să văd dacă sora ta se va face bine.

Mi-a aruncat cartea, iar eu am prins-o cu ambele mâini.

— Mi-o dai mie?

— Depinde. Dacă ai de gând să-ţi petreci restul vieţii încercând să-l omori pe Ra'meth, atunci n-ai decât s-o rupi. Nu-mi pasă.

— Şi dacă...? Şi dacă nu îl voi omorî? Dacă voi veni după tine?

Ea a zâmbit.

— Atunci, să aduci cartea de joc cu tine, puştiule, căci voi avea nevoie de ea ca să-mi completez pachetul.

— De ce?

Ea a dat pinteni calului şi a pornit de-a lungul cărării.

— Pentru că această carte ar putea salva lumea.

De îndată ce Ferius s-a făcut nevăzută, eu am întors cartea de joc şi am aflat în sfârşit ce pictase de când venise în oraş. Era una dintre discordanţe, aşa după cum prezisese Mer'esan. În partea de jos a cărţii scria „Stăpânul vrăjilor". Înfăţişa un tânăr care stătea în faţa unui drum deschis, cu o pisică-veveriţă pe umăr şi foc în palme. Tânărul semăna cu mine.

46

Procesul magului

O oră mai târziu, târam trupul inconștient al lui Ra'meth pe strada prăfuită care ducea la tribunalul maeştrilor magi. Calul meu începuse să şchiopăteze cu o jumătate de kilometru în urmă şi, gândindu-mă că muriseră deja suficienţi oameni şi animale pentru mine, am aruncat pe umăr tolba lui Ferius şi am parcurs pe jos restul distanţei. Acum, eu şchiopătam.

Unul dintre străjerii de la intrare m-a zărit când mai aveam vreo șase metri până la treptele oazei. Acestea erau ocupate de familii care aşteptau ca odraslele lor să ajungă în faţa instanţei, ca să afle verdictul referitor la probele de mag.

— Stai pe loc! mi-a poruncit străjerul.

Era un bărbat masiv, în jur de patruzeci de ani. În timp ce se apropia în fugă de mine, el îşi ţinea mâinile pe lângă corp, creând cu degetele formele somatice care îmi spuneau că acesta era, probabil, înlănţuitor. Începusem să mă satur de ei.

M-am oprit, privind dincolo de el, la familiile adunate pe trepte. I-am recunoscut pe câţiva dintre iniţiaţii din clasa mea. Şi ei m-au recunoscut, însă mi-au întors spatele. Această insultă nu m-a deranjat. Eram mai uluit de faptul că, deşi clanul nostru fusese ţinta rebeliunii şi a conspiraţiei, pentru Jan'Tep era mai important cine devenea mag şi cine ajungea servitor.

— Voiam doar să las ceva, i-am spus străjerului, dând drumul gulerului veşmântului lui Ra'meth.

Mi-am frecat umărul, ca să îi arăt că nu aveam de gând să fac vreo vrajă, dar şi pentru că mă durea.

Oamenii de pe scări au început să se îmbulzească spre noi, cu ochii aţintiţi asupra siluetei inconștiente de lângă mine. Au avut nevoie de o secundă ca să-și dea seama cine era și de vreo două secunde ca să se năpustească asupra mea.

— Nu vă mişcaţi!

Tonul hotărât şi rece din vocea mamei m-a luat prin surprindere.

Când m-am întors, am văzut-o venind cu pași mari spre noi. Rochia ei lungă și vaporoasă dansa în briza nopții.

— Ești bine? m-a întrebat ea, fără să-și ia privirea de la străjerii care încercau să se apropie.

— L-a atacat pe unul dintre maeștrii magi, a spus soldatul din fața mea.

Mi s-a părut puțin cam nedrept. La urma urmei, de unde știau că nu îl salvasem pe Ra'meth din mâinile altcuiva? Nu avea importanță, însă, deoarece atunci când mama s-a întors să îi înfrunte pe străjeri, părea mult mai înspăimântătoare decât mine.

— Kellen a împiedicat un criminal să ne distrugă clanul, a spus ea, apoi s-a întors spre mine. După expresia de pe chipul ei, am înțeles că Ferius trebuie să îi fi povestit ce se întâmplase. A salvat-o pe fiica mea.

Recunoștința din zâmbetul ei era atât de sinceră, încât nu cred că ar fi înțeles faptul că era mai mult decât evident că nu mă considera fiul ei, ci un servitor valoros. Îmi făcusem datoria, aceea de a o proteja pe Shalla.

Am hotărât că puteam trăi cu acest gând.

— Ea se simte bine?

— Este dezorientată, dar își revine repede. A vrut să vină și ea, însă noi am fost de părere...

— E mai bine că nu se află aici, am spus eu, nedorind să aflu mai mult decât era nevoie despre sentimentele părinților mei.

Mama s-a uitat la Ra'meth.

— I-ai cruțat viața.

— Da, am răspuns eu.

Ea m-a privit în ochi timp îndelungat înainte să se întoarcă spre străjerii curții.

— Luați-l prizonier pe Ra'meth. Legați-l cu argint și cupru. Va răspunde pentru nelegiuirile lui.

Cred că nu mă gândisem niciodată ce mag puternic era mama mea. În ciuda forței ei, îl ascultase întotdeauna pe tata. Văzându-i pe ceilalți cum reacționează în fața ei, m-am întrebat de ce îi lăsa să fie capul familiei noastre. „Se pare că nu-mi înțeleg prea bine semenii."

Lumea a început să se foiască nedumerită când străjerii au dat

ascultare poruncii mamei. Deși, oficial, ea nu avea autoritate asupra lor, mă îndoiesc că străjerii ar fi riscat să înfurie o femeie a cărei magie despica, practic, aerul în jurul ei.

— Consiliul va dori ca băiatul să fie arestat, i-a spus liderul străjerilor mamei, arătând spre mine.

Când am zărit o străfulgerare de nesiguranţă în expresia mamei mele, am hotărât să răspund înaintea ei.

— Spune-le maeştrilor magi că mă voi înfăţişa dinaintea lor într-o clipită, am spus eu. Vreau să mă aşez pentru un minut.

Mama a încuviinţat.

— Îi voi anunţa pe membrii consiliului că vei veni la ei când vei fi pregătit. M-a strâns de umăr. Ştiu că vei face tot ceea ce trebuie.

Ultima ei propoziţie mi-a răsunat în minte asemenea uneia dintre vrăjile primordiale pe care obișnuiam să le exersăm în copilărie, rostind fiecare silabă în zeci de moduri diferite, în încercarea de a găsi articularea perfectă și cum se lega de următoarea silabă, până când înțelegeam sensul întreg. „Ştiu că vei face tot ceea ce trebuie."

M-am apropiat de scări și m-am așezat cu greu, vârându-mi mâna în tolba lui Ferius, care atârna pe spatele meu, și scoţând o ploscă mică. Am deschis-o și am băut fără să îi verific conţinutul – am făcut, probabil, o greșeală având în vedere că la început mi-a ars limba. O clipă mai târziu, am simțit cum căldura coboară șerpuind din gât și până în stomac. După aceea, am început să mă simt puţin cam ameţit. Tocmai luasem prima gură de alcool.

„Poate că ar trebui să mă îmbăt înainte să mă duc în faţa consiliului."

După câteva minute de consumat alcool, am avut o revelaţie. De ce ședeam acolo, pe treptele tribunalului? De ce nu îmi căutam un alt cal și să plec din oraș cât puteam de repede?

Nu era vorba că m-aș fi temut să nu fiu ţinut ostatic de către consiliu. Ştiam prea multe şi, deşi acest lucru era uneori periculos, mai existau și alte persoane care știau că se întâmplase ceva. Știau că existase o conspiraţie pentru distrugerea clanului. Cei cu influenţă voiau răspunsuri, iar dacă eu eram aruncat brusc în închisoare, asta ar fi lăsat loc altor întrebări.

Așadar, nu teama de pedeapsă mă ţinea pe treptele acelea; mi-era

pur și simplu teamă să las în urmă tot ce îmi era cunoscut.

— Kellen?

Când am ridicat ochii, am văzut-o pe Nephenia stând la o jumătate de metru în fața mea. Părul lung și negru îi cădea peste umerii dezgoliți de veșmântul alb de sărbătoare – un veșmânt identic cu al altor inițiați care își așteptau rândul în fața consiliului, pentru a afla decizia acestuia cu privire la probele pe care le dăduseră. Își ținea brațele încrucișate la piept, agățându-se cu mâinile de coate de parcă s-ar fi agățat de viață. Era frumoasă și nefericită în aceeași măsură.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o eu.

Și-a deschis gura să vorbească, apoi a inspirat adânc, adulmecând aerul. Buzele au început să-i tremure.

— Îmi... îmi pare rău, e o prostie. Nimic important. Ea și-a ridicat o mână tremurândă ca să-și șteargă o lacrimă ce nu se formase încă. Voi fi Sha'Tep.

— Poftim? De ce? Ai avut procesul? Ai trecut testele! Cum se poate...

Ea a privit spre intrarea tribunalului.

— Eu urmez, însă maestrul Osia'phest a ieșit și mi-a spus... Cred că nu a vrut să fiu luată pe nepregătite. Nu știu niciun secret pe care să îl spun membrilor consiliului, niciunul care i-ar interesa.

Îmi venea să râd de cât de ridicolă mi se părea situația. Cei mai mulți dintre inițiații prezenți, care stăteau mândri în veșmintele lor de sărbătoare, nu știau vreun secret care ar fi interesat pe cineva. Era, mai mult decât orice, o formalitate. „Atunci, de ce își dau atâta osteneală să hotărască dinainte că Nephenia va eșua?” Răspunsul era simplu, evident. Își făcuse dușmani pentru că nu se aliase cu Tennat, Panahsi și ceilalți. Părinții lor trebuie să le fi transmis vorbă membrilor consiliului că voiau ca Nephenia să fie respinsă, iar familia ei nu era nici influentă, nici puternică.

„Suntem un popor foarte mic, mi-am zis. În ciuda magiei, suntem ca niște copilași speriați și paranoici, care încearcă să se apere de tiranii lumii devenind tirani și mai mari.”

N-am zis nimic, doar am privit-o. Nu cred să fi văzut vreodată o persoană mai descurajată decât ea. Nu puteam sta cu mâinile în sân în fața unei asemenea dureri, prin urmare am decis să încerc o vrajă.

M-am ridicat foarte încet în picioare și mi-am întins ambele mâini cu grijă, ținându-mi palmele în sus. Am așteptat în timp ce ea se uita la mine, agitația de pe fața ei lăsând locul curiozității atunci când și-a dat seama că nu era un truc. În cele din urmă, am simțit căldura palmelor ei pe ale mele.

— Am să-ți spun un secret, am zis.

Uimirea și speranța de pe fața ei nu au durat mult înainte să clatine din cap.

— Să nu-mi spui ceva ce vor putea folosi împotriva ta. Nu voi fi...

I-am zâmbit.

— Consiliul va afla oricum. Tennat și ceilalți se vor întoarce în curând și le vor spune. Nephenia, vreau să-ți ofer o monedă care peste câteva ceasuri va fi lipsită de valoare. Vreau să o folosesc acum, cu tine. Ea a ezitat, nedorindu-și să fie implicată în această mizerie. Te rog, i-am spus. Dacă nu le vei spune tu, o voi face eu.

Deoarece era prea multă lume în jurul nostru, am fost nevoit să-i șoptesc la ureche.

Imaginați-vă cum este să vi se spună că o persoană dragă vouă suferă de cea mai gravă boală care există, de ceva atât de spurcat, încât sunteți convinși că veți lua boala doar apropiindu-vă de persoana aceea. Și-acum, adăugați la toate astea și convingerea de nestrămutat că această boală înseamnă și că persoana aceea are ceva josnic, mârșav, înlăuntrul ei. Imaginați-vă cum ar fi să aflați că persoana pe care o cunoașteți este un demon care așteaptă să atace. Ce ați face?

Nephenia și-a întins brațele și m-a îmbrățișat din nou, strângându-mă la piept vreme îndelungată. Chiar și atunci când am încercat să mă desprind, ea nu mi-a dat drumul, ci m-a strâns atât de tare, încât abia mai puteam respira. I-am simțit obrazul lipit de al meu.

— Nu mi-e teamă de tine, Kellen.

Am îmbrățișat-o cu tandrețe, înfrânându-mi dorința de a-i lua capul între mâinile mele și de a o săruta. Mai aveam câteva ore până să împlinesc șaisprezece ani și nu sărutasem niciodată o fată. Cât timp avea să treacă până când mai aveam o astfel de situație? Însă, oricât de mult îmi doream să fac asta, oricât de mult credeam că ea își dorea s-o sărut, am devenit din ce în ce mai conștient de sutele de

oameni prezenţi în faţa tribunalului, care, fără îndoială, se holbau la noi. Dacă ne sărutam, Nephenia avea să fie pusă într-o situaţie nefericită de îndată ce oamenii aflau că eram întunecat. Urma să o considere pătată.

Am simţit cum își întoarce faţa spre mine și am știut că hotărâse să nu mă mai aștepte. Eu m-am retras cu mare grijă.

— Indiferent ce spune lumea, vei fi un mare mag într-o bună zi, i-am zis.

Ea a zâmbit. La început, a fost același zâmbet sfios pe care îl văzusem fluturându-i pe buze de nenumărate ori. Apoi, s-a întâmplat ceva ciudat. Un colţ al gurii i s-a ridicat puţin mai mult decât celălalt, făcând-o să pară îndrăzneaţă, mai sigură pe ea. Am simţit o ușoară răutate în vocea ei când mi-a spus:

— Eu intenţionez să fiu o femeie care nu așteaptă permisiunea nimănui.

Brusc, ea s-a apropiat de mine, și-a lipit buzele de ale mele și și-a ridicat mâinile spre faţa mea. Când am simţit cum își vâră degetele prin părul meu, am cuprins-o cu braţele. Amândoi încercam să prelungim cât puteam de mult acel moment, acel sărut.

Toată viaţa îmi dorisem să sărut o fată. S-a dovedit că a fi sărutat de o fată era infinit mai plăcut.

— Nephenia, fiica lui Ena'eziat! a anunţat funcţionarul. A sosit momentul procesului tău.

Am simţit cum își întinde braţele în spate și îmi îndepărtează cu blândeţe mâinile de pe talia ei. A făcut un pas în spate și mi-a zâmbit.

— Ne vom revedea, Kellen.

— Mai întâi trebuie să treci de proces și să devii mag. Să devii cel mai bun mag pe care l-a avut vreodată clanul nostru.

— Și pe urmă? m-a întrebat ea.

Mi-am dus mâna la faţă și am bătut ușor cu degetele pe pasta pe care mi-o dăduse Mer'esan ca să-mi acopăr stigmatele întunecimii din jurul ochiului.

— Apoi, vei găsi o cale prin care să mă vindeci.

Nu am văzut-o pe Nephenia ieșind din tribunal. Conform tradiţiei, iniţiaţii intrau în clădire pe ușa din faţă și ieșeau pe cea din spate, unde îi așteptau familiile, fie ca să îi felicite, fie ca să îi consoleze.

Așa că am rămas pe treptele din față, așteptând. Două ore mai târziu, după ce consiliul și-a terminat treaba, a fost trimis un funcționar ca să mă conducă înăuntru.

În sala de judecată existau șapte jilțuri, fiecare ridicându-se la aproape trei metri deasupra pardoselii și fiind așezat pe o coloană groasă din marmură, înconjurată de o scară în spirală care le permitea celor care dădeau sentințe să urce la înălțime. Cinci jilțuri erau ocupate de trei bărbați, unul dintre ei fiind Maestrul Osia'phest, și de două femei. Celelalte două erau goale: cel destinat lui Ra'meth și cel pe care îl ocupa de obicei tata.

— Membrilor familiei nu le este îngăduit să își judece propriii copii, a spus Te'oreth, vicepreședintele consiliului. Ke'heops nu te mai poate proteja acum, băiete.

„Când a făcut-o?" m-am întrebat eu.

— Fiind chemat, m-am înfățișat dinaintea voastră, maeștri magi, am spus eu, folosind formula oficială de exprimare pe care ne-o spusese Osia'phest atunci când începuserăm pregătirile pentru probe.

Bătrânul a părut ușurat, văzând încercarea mea acceptabilă de a respecta regulile de etichetă.

„Toți sunt bătrâni", mi-am zis. Te'oreth, An'atria... toți. Dacă mi-ar fi cerut cineva cu o zi înainte să îi descriu pe maeștrii magi, i-aș fi vorbit despre abilitățile lor într-ale magiei, despre forța și puterea lor, despre vrăjile minunate pe care le făceau. I-aș fi descris pe războinici, strălucind pe câmpurile de bătălie din lumea întreagă, apărându-ne neamul de hoardele militare Daroman și de fanaticii religioși Berabesq, precum și de alți dușmani. Acum, în acea încăpere înăbușitoare și slab luminată, vedeam doar bărbați și femei în vârstă, care se agățau de putere folosindu-se de legende și de secrete murdare.

— Îngenunchează, băiete, a spus Te'oreth, arătând spre *supplicantia,* un jug greu din lemn așezat pe o suprafață plată și rotundă din piatră, plasată în mijlocul sălii de judecată.

Inițiatul, prizonierul sau cel care venea să pledeze în fața consiliului își vâra mâinile, cu palmele în sus, prin găurile semicirculare. Apoi, un străjer se apropia și fixa bara din lemn. Acest dispozitiv avea atât un scop practic – reclamantul care contesta

verdictul consiliului nu putea face vrăji –, cât și unul simbolic: asta însemna că, pe parcursul procesului, stăteai în genunchi, cu mâinile întinse, ca un cerșetor.

— Prefer să stau în picioare, am spus eu.

Unul dintre membrii consiliului a dat să obiecteze, însă Osia'phest l-a întrerupt.

— Hai să nu mai pierdem timpul cu ceremonia. Avem lucruri mai importante de rezolvat.

— Se prea poate, a spus An'atria, privindu-mă cu ochii ei negri, încadrați de părul des și cărunt, dar ne vom preface în continuare că acest băiat a trecut probele?

— De ce nu? am întrebat eu, încrucișându-mi brațele pe piept și străduindu-mă să par cât se poate de indiferent față de consecințele acestor evenimente. Azi este ultima zi a probelor de mag, eu sunt inițiat, iar întâmplarea face că voi împlini șaisprezece ani abia peste câteva ore.

— Crezi cu adevărat că îți vom da nume de un mag? m-a întrebat Te'oreth. Nu ai dovedit nimic altceva în timpul probelor decât că ești un mincinos, un șarlatan și un neputincios.

— S-a dovedit a fi mai rău de-atât, a adăugat Ven'asp. A fost implicat în conspirația care voia să ne distrugă clanul.

Osia'phest s-a ridicat din jilț.

— El a fost cel care i-a oprit pe conspiratori să ne distrugă clanul! a insistat el. Cu mari sacrificii, el a reușit să îl împiedice pe Ra'meth să preia controlul.

Te'oreth a râs neîncrezător.

— Vrei să-l numești pe lașul acesta erou? Magul a clătinat din cap. Nu, până când Ra'meth nu își va reveni de pe urma rănilor, ca să ne poată da singur răspunsurile, acest consiliu nu va lua nicio hotărâre în această privință. Mie, unul, mi-e greu să cred că acest băiat a făcut lucrurile pe care mama lui vrea să credem că le-a făcut. Eu cred că ascunde mai multe decât știm noi.

— O presupunere excelentă, Mag Te'oreth, am spus eu. Am aflat și eu de curând că oamenii rareori spun tot adevărul.

— De aceea te afli aici, Kellen? m-a întrebat Osia'phest, plin de speranță. Să spui tot adevărul?

Am zâmbit.

— Nu, maeştri magi, nu acesta este motivul pentru care mă aflu aici.

— Atunci, de ce ne pierdem timpul? a întrebat Ven'asp. Legaţi-l cu legături din cupru și închideţi-l până când vom fi pregătiţi să ne ocupăm de el. Băiatul n-a trecut nici măcar o probă; nu are ce căuta în acest loc sacru.

— Nu este întrutotul adevărat, Mag Ven'asp, am spus eu. De fapt, cred că am trecut toate cele patru teste.

Te'oreth a pufnit.

— Iei în zeflemea aceste proceduri. Nu voi...

— Lasă-l pe băiat să își prezinte dovezile, a spus Osia'phest. În calitate de elev al meu, are acest drept.

Am ridicat privirea spre vechiul meu profesor de vrăji, recunoscător pentru intervenţia lui, dar totodată curios care îi erau motivele. Oare fusese implicat în conspiraţia Sha'Tep, sătul să vadă ani la rând cum copiii aroganţi și nemiloși deveneau iniţiaţi, iar apoi magi? Am hotărât că nu mai era problema mea, și-apoi, nu eram sigur că voiam să aflu adevărul. Așadar, mi-am îndreptat atenţia asupra bărbaţilor și femeilor care mă priveau de sus, pregătiţi să mă judece.

— Patru probe, maeștri magi. Patru puncte importante ale procesului unui iniţiat. Am trecut prima probă când am câștigat un duel cu ajutorul magiei.

— Minţi! a spus Ven'asp. Sora ta ţi-a dat în vileag trucul. Te-ai folosit de Tennat...

— N-am spus că am folosit magia mea.

Magii au ripostat, însă Osia'phest și-a ridicat din nou o mână.

— Vom termina mai repede dacă îl vom lăsa pe Kellen să își susţină pledoaria.

— Mulţumesc, profesore, i-am spus. A doua probă a constat în a găsi o sursă de putere. Nu ştiu dacă aţi aflat, însă am stabilit o legătură cu un animal-forţă pe care niciun alt mag Jan'Tep nu a reușit vreodată s-o stabilească.

— Cu un *nekhek,* a spus Ven'asp. El s-a întors spre ceilalţi. Tocmai de aceea ar trebui să îl punem pe băiat în jug. S-a întovărășit cu cel

mai vechi duşman al nostru.

— Ca să fiu sincer, Reichis este mai mult un partener de afaceri decât spiritul meu ocrotitor. Oricum ar fi, trebuie să recunoaşteţi că are puterea de partea lui.

Mi-am șters palmele de pantaloni, ca să scap de transpiraţia care era cauzată atât de căldura din încăpere, cât şi de faptul că eram puţin cam speriat de ceea ce s-ar fi putut întâmpla în continuare. Motivul principal, însă, era acela că nu îmi plăcea să am palmele ude.

— Cât despre cea de-a treia probă, am combinat două discipline foarte diferite pentru a crea o vrajă nouă.

De unde stătea cocoţat, Te'oreth a privit cu interes benzile de pe antebraţele mele.

— Ai reușit să faci să strălucească doar banda de suflare. Care este această „a doua" disciplină pe care ai folosit-o?

— Chimia, am răspuns eu, vârându-mi mâinile în săculeţele din buzunare.

Am lăsat să se combine în aer câte un vârf din fiecare pudră, înainte să creez formele somatice și să rostesc cuvintele. Am sfârșit prin a-mi arde buricele degetelor și am fost nevoit să trag aer în piept ca să îmi înăbuș un ţipăt de durere, ceea ce ar fi fost de-a dreptul stânjenitor, însă, din fericire, nimeni nu a băgat de seamă. Atenţia magilor era îndreptată asupra dispozitivului *supplicantia,* care tocmai explodase în mii de bucăţi.

— Nu-i rău deloc pentru un iniţiat, nu vi se pare?

Te'oreth și-a întors privirea spre mine, pregătindu-și mâinile ca să facă o vrajă care bănuiesc că ar fi fost destul de urâtă dacă aș mai fi făcut o mişcare. O parte din mine – cu siguranţă partea aceea care începuse deja să împrumute din neobrăzarea lui Reichis – se întreba dacă îl puteam întrece pe bătrânul mag. „Probabil că e mai bine să nu aflu." Ştiam că greşisem făcând pe grozavul, însă era important pentru mine ca acești oameni să înţeleagă că puteau avea de suferit dacă se puneau cu mine în viitor.

— Şi a patra probă, a spus Osia'phest.

Mi s-a părut că zăresc un zâmbet schiţat pe faţa lui, spre neplăcerea celorlalţi.

Cu toate acestea, Ven'asp părea încântat.

— Ce ziceţi de secretul lui? a întrebat el, fluturând un zâmbet răutăcios şi triumfător când și-a coborât privirea la mine. Fata te-a trădat, băiete. Te-a dat în vileag, ca să treacă probele. Ca să primească numele de mag de Neph'aria, ea ne-a dezvăluit faptul că eşti întunecat. Mai eşti mândru acum?

— Mă simt mai degrabă uşurat, am spus, cât se poate de sincer.

Mă temusem că Nephenia… ba nu, Neph'aria… îmi făcusem griji că, poate, nu avea să o facă. Era o persoană bună, care fusese prinsă în aceleaşi circumstanţe mizere în care aş fi fost prins şi eu dacă nu aş fi cunoscut-o pe Ferius Parfax. Merita o şansă la o viaţă mai bună.

— Şi ai ţinut secretă această boală mârşavă? m-a întrebat Ven'asp. I-ai ascuns-o până şi lui Ke'heops?

„De fapt, ei mi-au ascuns-o." Eram pe punctul de a mărturisi acest lucru când am observat felul în care mă priveau cu toţii. „Aşa procedează ei. Aşa rescriu istoria." Ştiau că părinţii mei îmi ascunseseră faptul că eram întunecat, iar acum, când Ra'meth încerca să devină prinţ al clanului, ei trebuiau să fie de partea tatălui meu. Acest lucru însemna să închidă ochii la nelegiuirea făcută de el, ceea ce însemna să dea vina pe mine.

— Bănuiesc că nu mai contează acum, nu-i aşa?

— Acestea sunt cuvintele unui laş, a spus Te'oreth. Așadar, ce secret ai să ne împărtășești? Doar nu crezi că născocirile tale, cum că magii din Casa Ra ar profita de această conspiraţie a servitorilor Sha'Tep, îți vor aduce numele de mag?

Și iată cum era rescrisă și a doua parte a povestirii. Ra'meth nu putea fi considerat criminal și conspirator. Familia lui era în continuare puternică și influentă. De ce și-ar fi dorit maeștrii magi să își facă un dușman, când puteau să îl aibă la mână?

M-am uitat la fețele lor, la acești mari magi războinici ai neamului nostru, la acești înțelepți bătrâni. Am zărit o brumă de optimism în expresia de pe fața lui Osia'phest, care, altminteri, avea grijă să și-o păstreze mereu neutră. Oare exista vreo șansă ca, în ciuda celor întâmplate, consiliul să îmi acorde un nume și un loc printre semenii mei?

— Nu, a spus o voce; era a mea, lucru care m-a surprins. Nu, maeştri magi, secretul pe care l-am descoperit nu este acela că

Ra'meth a încercat să se folosească de conspirația Sha'Tep pentru a deveni conducătorul clanului. Nu este nici măcar acela că poporul nostru a masacrat triburile Mahdek ca să le ia magia și orașul în care trăim noi acum.

M-am apropiat de măsuța unde se aflau penița, călimara cu cerneală și sulurile de pergament de mărimea unui deget pe care inițiatul trebuia să scrie secretul pe care îl divulga consiliului. Am scris o singură propoziție înainte să rulez pergamentul și să i-l dau unuia dintre funcționari, care a urcat scările spre jilțul lui Te'oreth și i l-a înmânat.

Bătrânul mag a aruncat o privire peste el, apoi a rostit în șoaptă o vrajă, dând foc pergamentului și trimițând cenușa jos, la picioarele mele.

— Ce-a scris? l-a întrebat An'atria.

Deoarece el nu a răspuns, am făcut-o eu.

— Am scris că nu există pe lumea asta magie care să valoreze cât conștiința unui om.

Tradiția spunea că, după ce solicitantul își încheia pledoaria, fie că este legat sau nu, acesta trebuia să-și închidă ochii și să aștepte verdictul tribunalului. Dacă acesta era favorabil, solicitantului i se așeza în palmă un al doilea sul de pergament, pe care stătea scris numele de mag acordat. Dacă nu primeai sulul, eșuai. Eu nu am închis ochii și nici nu am întins mâinile. Mă săturasem să mă mai ascund și să mai implor. M-am întors și am pornit spre ușă.

— Renunți la proces? m-a întrebat An'atria. Renunți la șansa ta de a trece probele, de a primi un nume de mag?

M-am oprit o clipă cu mâna pe clanța ușii care despărțea lumea magiei de cea exterioară.

— Am deja un nume.

Când am ieșit pe ușa din față a tribunalului, am avut grijă ca ei să mă audă când am spus:

— Numele meu este Kellen Argos.

Epilog

Am străbătut cu pași grei jumătatea de kilometru până la locul unde se afla calul meu și i-am verificat piciorul. Nu părea să îl mai doară, însă, având în vedere faptul că nu mă prea pricepeam la cai, l-am condus de căpăstru până la marginea orașului doar ca să fiu sigur. Nu mult timp după aceea, m-am trezit cu gura plină de păr de cal. Trebuie să fi ațipit la un moment dat, proptindu-mă cu fața de crupa calului. După acest moment, atât calul, cât și eu am convenit că era mai puţin stânjenitor pentru amândoi dacă urcam în șa. Prin urmare, am încălecat cu greu și am pornit-o înspre coliba despre care îmi spusese Ferius.

Am ajuns până la poarta orașului când o siluetă a pășit pe drum, ţinându-mi calea.

— Nu pleci nicăieri, mi-a spus Shalla.

Avea ochii înlăcrimaţi, iar din benzile de pe antebrațe se ridicau străluciri albastre și galbene de forță magică, încolăcindu-i-se în jurul mâinilor.

Mi-a fost de-ajuns să arunc o privire la felul în care își mișca degetele ca să știu că pregătea o vrajă de lumină. Gândindu-mă că animalul suferise deja destul din cauza mea, am descălecat.

— Mă bucur că ești bine, Shalla.

Ea a încuviinţat scurt. Eram aproape convins că acesta era singurul semn de recunoştinţă pe care mi-l va arăta vreodată pentru că îmi pusesem viața în pericol ca să o salvez pe-a ei.

— M-au vindecat mama și tata. Suntem o familie.

Ultima parte sunase ca o acuzație.

— Așa este, am spus eu, încercând să-mi alung amărăciunea din glas. Tu, mama, tata – sunteţi o familie. O adevărată familie Jan'Tep. Voiam să mă opresc aici, apoi mi-am dat seama că, deși adevărate, vorbele mele erau incomplete. Iar tu ești sora mea, Shalla. Vei fi mereu sora mea.

— Atunci, întoarce-te! m-a implorat ea cu o voce tremurândă.

Licărele de lumină i-au dispărut din mâini.

— Locul meu nu este acolo. Mi-am șters ochiul stâng cu mâneca

de la cămașă. În curând voi fi nevoit să aplic din nou pasta primită de la Mer'esan. Pentru mine, totul s-a terminat, Shalla.

Ea s-a apropiat în fugă de mine și m-a prins de braţ, un gest copilăresc și ciudat venind din partea ei.

— Poţi rămâne, nu înţelegi? Tata este susţinut de majoritatea membrilor consiliului și, odată ce oamenii vor afla că Ra'meth a încercat să...

— Și ce a încercat să facă și unchiul nostru.

Ea a clătinat din cap, alungând acest gând.

— El a fost Sha'Tep. Toată lumea va înţelege. Și-apoi, lumea crede că tata te-a trimis ca să îi oprești, că familia noastră a rezolvat problema. Asta dovedește demnitatea familiei noastre.

„Demnitate" mi se părea un cuvânt nepotrivit.

— Nu pot să nu observ că Ke'heops nu se află aici, ca să-mi mulţumească în persoană.

Ea părea stânjenită, iar eu mi-am dat seama că îl implorase să vină.

— Nu-i nimic, i-am spus. E mai bine așa.

— E complicat, a rostit ea.

Nu m-am putut abţine să zâmbesc la auzul acestor cuvinte. Am întins mâna și am tras-o de păr. Era unul dintre acele gesturi prostești pe care le făceam când eram copii – un gest care trăda afecţiunea. Deși în familia noastră nu se purtau îmbrățișările, am decis că puţin îmi păsa de ce fel de familie eram. Am îmbrățișat-o. În mod surprinzător, ea nu m-a lovit nici cu o vrajă de lumină, nici cu una de foc, nici măcar nu mi-a aruncat o privire nimicitoare.

— Lucrurile nu trebuie să se schimbe, a insistat ea, ţinându-mă foarte strâns, de parcă vântul ar fi fost pe punctul de a mă lua cu el. Tata a spus că nu e nevoie să devii Sha'Tep. Poţi rămâne cu noi până când el și mama vor găsi o cale să împiedice starea ta să...

— Legile noastre spun că un întunecat poate fi omorât fără consecinţe. De ce mi-ar permite tata să locuiesc sub acoperișul lui? am întrebat eu.

Răspunsul mi-a venit aproape imediat: marele și onorabilul Ke'heops își dăduse seama că, pentru a proteja o familie precum a noastră, era nevoie, uneori, de o treabă murdară. Eu demonstrasem că puteam face astfel de lucruri urâte pentru el. Puteam fi „asasinul"

familiei noastre, cel care era trimis să se ocupe de dușmanii noștri. „La urma urmei, nu e ca și când sufletul meu nu poate fi salvat.”

Am îndepărtat-o pe Shalla cu cea mai mare blândeţe.

— Te iubesc, surioară. Cred că asta n-o să se schimbe niciodată.

Ea a mijit ochii.

— „Crezi”? Kellen, să nu îndrăznești să începi să vorbești ca femeia aia, Ferius. Nu ești un hoinar Argosi. Ești un Jan’Tep din Casa Ke.

M-am gândit la cartea de joc pe care o aveam în buzunar, cea care mă înfăţișa pe mine. „Stăpânul vrăjilor”. O Discordanţă. O anomalie care putea schimba mersul lucrurilor în lume. Cu siguranţă că nu mă caracteriza.

Însă nu suna nici rău.

M-am îndreptat spre cal, m-am prins bine de șa și mi-am pus piciorul în scăriţă.

— Shalla, sunt un băiat de șaisprezece ani care poate să facă o singură vrajă, care are drept partener de afaceri o pisică-veveriţă și care e condamnat la moarte de un stigmat negru din jurul ochiului său stâng. Am apucat hăţurile calului și i-am dat pinteni. Trebuie să aflu dacă pot fi mai mult de-atât.

Shalla m-a întrerupt, întinzându-și mâinile în faţă și pregătindu-și degetele pentru o vrajă de care nu mă puteam apăra.

— Stai! Am să te lovesc, Kellen. Jur.

Strălucirea magiei ei era atât de puternică, încât vedeam reflectându-se în ea firele de nisip de pe drum.

— Ascultă-ţi conștiinţa, Shalla. Asta trebuie să facem cu toţii.

Am dat din nou pinteni calului. Animalul s-a pus în mișcare fără tragere de inimă. Cu o și mai mare strângere de inimă, Shalla ne-a lăsat să trecem. Parcursesem câţiva metri, când ea a strigat în urma mea:

— Vei fi vânat, nu înţelegi? Fără protecţia clanului, toţi magii Jan’Tep de pe continent vor avea datoria să te omoare. Neamul Daroman nu te va accepta, nici cel Berabesq. Vei rămâne singur, Kellen! Îţi vei petrece tot restul vieţii ca un proscris.

Am tras de hăţuri, doar pentru o clipă, m-am întors și i-am zâmbit surorii mele înainte să-mi reiau drumul, departe de oraș.

— Cred că prefer termenul de „haiduc”.

Mulțumiri

A fost nevoie de șase vrăji periculoase și speciale pentru a crea lumea din *Duelul vrăjilor.* Din fericire, maeştrii magi din lumea mea literară s-au ridicat la nivelul aşteptărilor.

O *invocare a inspirației*

Prietenul și coautorul meu ocazional, Eric Torin, așa cum face în cazul tuturor cărților mele, a pus întrebările ale căror răspunsuri erau necesare pentru a crea *Duelul vrăjilor.*

O incantație a scopului

Nu am încercat niciodată să scriu un roman până să o cunosc pe soția mea, Christina, care face din căsnicie cea mai frumoasă și mai ademenitoare aventură la care ar putea spera vreodată un pungaș altminteri fără un scop anume în viață.

O *evocare a explorării*

Foşti și actuali membri ai atelierului de scriere din care fac parte, un grup minunat (dar exagerat de exigent), au găsit mai multe versiuni pentru *Duelul vrăjilor* și mi-au spus întotdeauna cu multă candoare (din nou, exagerat de exigentă) ce este bine și ce trebuie rescris. Mulțumirile mele merg către Kim Tough, Wil Arndt, Brad Dehnert, Claire Ryan, Sarah Figueroa și Jim Hull de la Narrative First. Unele dintre persoanele mele preferate și-au făcut timp ca să citească primele manuscrise ale romanului și m-au ajutat să îmi dau seama ce se potrivea și ce nu. Mulțumirile mele merg către Anna Webster, Mike Church, Sandra Glass, Sarah Bagshaw, Dougal Muir, Kat Zeller și Sam Chandola.

O *vrajă pentru clarificare*

Editoarea mea cea încântătoare și insistentă, Matilda Johnson, m-a obligat să răspund la toate întrebările referitoare la Kellen și la lumea lui, până când am fost

aproape convins că lumea magiei putea într-adevăr funcţiona.

O *vrajă pentru strălucire*

Talya Baker de la *Hot Key Books* nu a îmbrăcat proza într-o haină frumoasă şi apretată, dar a descoperit, cu ochii ei de vultur, golurile pe care eu le-am omis.

O *scamatorie pentru publicare*

Această carte nu ar fi văzut lumina zilei dacă nu ar fi fost impresarii mei incomparabili, Heather Adams şi Mike Bryan, care i-au găsit căminul perfect graţie lui Mark Smith, care a riscat atât cu prima mea serie, cât şi cu aceasta. Îi mulţumesc, de asemenea, şi Janei Harris, pentru că m-a ajutat să rezolv dilemele ezoterice legate de anumite creaturi blănoase ucigaşe.

O *chemare a sufletelor-pereche*

Le mulţumesc tuturor celor care acordă o şansă noilor autori şi cărţilor acestora. Una dintre cele mai mari plăceri pe care le oferă acest domeniu este aceea de a te întâlni şi de a auzi părerile cititorilor care nu sunt doar nişte simpli fani, ci mai degrabă călători care străbat cărăruile ciudate ale fanteziei şi aventurii.

MAGIA ESTE ÎNȘELĂTOARE

ISBN 978-606-006-056-7

www.rao.ro